R. R. NO. 15 / 2-1895

F. D. R. C. NO. 213.

15/213

MATHAR NEETHY

WITH

AN APPENDIX OF HARICHANDRAPURANAM

BY

A. C. MURUGASA MUDALIAR,

Pensioned Supervisor, Local Fund, D. P. W.,

SALEM DISTRICT.

மாதர் நீதி.

(அரிச்சந்திர புராண வசன அநுபந்தத்துடன்)

இஃது

இந்த தேசப் பெண்களின் உபயோகத்திற்காக

லோகல் பண்டு மராமத்து இலாகா

பென்ஷன் சூபர்வைசர்,

ஆரணி சி. முருகேச முதலியாரால்

எழுதப்பட்டது.

(THIRD EDITION.)

1 APR. 95

MADRAS.

ARNI,

NORTH ARCOT DISTRICT.

PRINTED AT THE AMERICAN MISSION INDUSTRIAL SCHOOL.

1894.

Registered Copyright.

MATHAR NEETHY

With

AN APPENDIX OF HARICHANDRAPURANAM

By

A. C. MURUGASA MOODALIAR

Pensioned Supervisor Local Fund D. P. W.

SALEM DISTRICT

மாதர் நீதி.

(அரிச்சந்திர புராண அநுபந்தத்துடன்)

இஃது

இந்த தேசப் பெண்களின் உபயோகத்திற்காக

சேலம் ஜில்லா லோகல் பண்டு மராமத்து இலாகா

பென்ஷன் சூபர்வைஸர்,

ஆரணி. சி. முருகேச முதலியாரால்

எழுதப்பட்டது

(Third Edition)

ARNI

NORTH ARCOT DISTRICT.

PRINTED AT THE AMERICAN ARCOT MISSION PRESS.

1894.

Registered Copyright.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS, MADRAS

1- APR. 95

TAMIL NADU ARCH…
ACC
5193
Y15

PREFACE

TO 1st EDITION.

THOUGH our benevolent Government has created many facilities for the education of Native Women, the Hindu Zenana habits prevent our sisters and daughters from receiving perfect education for want of long scholastic career. The scheme of education for females must necessarily differ much from that for males, as all who are interested in the female education should know. It has been found, in most cases that the same text-books prescribed for boys are placed in the hands of girls in our public schools, and in these books, lessons on practical morality for Females have not generally found a place. To supply this want, the following pages have been written with the hope that they may be of use to girls in our schools, and to women who have already become wives, mothers and mothers-in-law. For the inculcation of morals, choice stanzas from standard and popular works, such as, *Kasikandam, Kural, Muthurai, Naladi, Nitinerivilakkam, Nitivenba, Viregasinthamani, &c.*, have been here quoted and explained with a view that this book may also serve as a little anthology for women.

The Author is fully aware that the present work is not the first of its kind; but if it should in any way be helpful to those for whose benefit it is intended, he will feel himself amply recompensed for the labour he has betowed on it.

The book, being intended to be used as a Reader, is divided into 3 parts:—the first dealing with the Scholastic career of young women; the second, their duties in their after-life to their husbands; and the third, their duties to their children and others, &c. The lessons on morals are illustrated by familiar stories, which, it is hoped, will be found interesting and instructive to the readers both young and old. My thanks are due to Messers. G. S. ABBOY NAIDU, Deputy Inspector of schools, and SUDARISANA MUDALIAR of Ananthapur for their kind suggestions.

SALEM. A. C. M.

1st August 1886.

PREFACE

TO 3RD EDITION.

The favourable reception of the "MATHAR NEETHY" testified in the sale of the 2nd Edition, within the last two years, increases the author's obligations to render it to the utmost of his ability, more worthy of such public approbation.

With this object, the Harichandrapuranam was prosed and appended with this Edition, to illustrate the life of Chandramady Devi, who was one of the most virtuous women of ancient India, and the beloved Queen of King Harichandra, an incarnation of Truth.

VELLORE, A. C. M.

20th November 1894.

CONTENTS.

Lesson	Subject	Page
	MATHAR NEETHY.	1
	1st. Scholastic career.	
1	Conduct in School	2
2	Idlingss	3
3	Do. (*Continued*) The fable of a Grasshopper ...	4
4	Evil habits. The Story of Gungamony... ...	5
5	Truth. The Story of Sathiavathi	6
6	Obedience. Do. of Marakadam	8
7	Pilfering.	9
8	Do. (*Continued*) The Story of Nayagam ...	10
9	Loitering on the way	12
10	Do. (*Continued*) The Story of Ambujam... ...	13
11	Cleanliness	14
	2nd. Married Life.	
12	Marriage	15
13	Do. (*Continued*)	15
14	Duties to husband	17
15	Domestic life	19
16	Co-operation	20
17	Do (*Continued*) The Story of Nethramani...	22
18	Do. Do. Do. Do. ...	25
19	Chastity	27
20	Do. (*Continued*) The Story of Kamalavathi ...	31
21	Do. Do. Do.	33
22	Chastity (*Continued*) The Story of Gunanidhi ...	35
23	Do. Do. Do.	37
24	Do. Do. Do.	40
25	Sathimuthapp[illegible] his chaste wife... ...	43
26	*Charity.*	52
27	Do. (*Continued*) The Sto[illegible] of Amirthavathi ...	54
28	Do. Do. Do.	56
29	Extravagance	59
30	Do. (*Continued*[illegible] Story [illegible]f Chandramani ...	61
31	Training Children	63
32	Welcoming guests	65
33	Benevolence	67
34	Kind offices [illegible] reward. The Story of King Anibushanan ...	68

Lesson.	Subject.	Page.
35	Kind offices find their reward. The Story of King Anibusnanan ...	70
36	Patience elevates	73
37	Back biting contemptuous	75
38	Quarrelling is unwisdom	78
39	Infidelity is a great vice	79
40	Fate of the unchaste. The story of Vachirangi. ...	82
41	Do. Do. Do. Do. ...	83
42	Indolence begets evil.	87
43	Modesty.	89
44	Envy begets poverty.	91
45	Do. (Continued) The story of Bageeradi. ...	92
46	Kindness to relatives... ...	96
47	Evils of covetousness....	98
48	Do. (Continued) The story of Ponni the Shepherdess. ...	98
49	Reclaiming erring husbands.	100
50	Do. (Continued) The story of Shunbagavelli....	101
51	Prudence of a wife in averting the misfortune of the husband. ...	107
52	Education of girls.	11[illegible]

3rd Old Age.

Lesson.	Subject.	Page.
53	Vices of old age.	114
54	The cruel treatment of daughters-in law and its result	15
55	How to treat daughters-in law.	16
56	Advice to the old.	18
57	Subordination to their sons necessary in old age. ...	21
58	Aryan Morals in Tamil (Kommi Pattu)... ...	23
59	Harichandra Puranam	[illegible]

பாடங்களின் விவரம்.

பாடம்.	விஷயம்.	பக்கம்.

மாதர் நீதி

மாதர் நீதி ... 1

முதலாவது கல்வி கற்கும் பருவம்

பாடம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
1	பள்ளிக்கூட முறைமை	2
2	வீண்காலப்போக்கு	3
3	„ (தொடர்ச்சி) வெட்டுக்கிளியின் கதை	[illegible]
4	துர் அப்பியாசங்கள் [illegible]மணியின் கதை ...	[illegible]
5	உண்மை; சத்தியவதியின் கதை ...	6
6	கீழ்ப்படிதல்; மரகத[illegible]ம் பெண்ணின் கதை ...	8
7	திருட்டுத்தனம்	9
8	„ (தொடர்ச்சி) [illegible]கமென்பவள் கதை ...	10
9	வேடிக்கைப்பார்க்[illegible]	12
10	„ (தொடர்ச்சி) அம்புஜமென்பவள் கதை ...	13
11	பரிசுத்தம்	14

இரண்டாவது கணவனோடு கூடிவாழும் பருவம்

பாடம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
12	விவாகம்	15
13	„ (தொடர்ச்சி)	15
14	நித்தியக் கடன்கள்	17
15	இல்வாழ்க்கை	19
16	உற்றுமை	20
17	„ (தொடர்ச்சி) நேத்திரமணி யென்பவள் கதை ...	22
18	„ (தொடர்ச்சி)	25
19	கற்பு	27
20	„ (தொடர்ச்சி) கமலாவதி யென்பவள் கதை ...	31
21	(தொடர்ச்சி)	33
22	(தொடர்ச்சி) குணநிதி யென்பவள் கதை ...	35
23	„ „ „ „ ...	37
24	„ „ „ „ ...	40
25	சத்திய முத்தப்பி[illegible]ன அவர் மனைவியும் ...	43
26	தரும குணம்	52
27	„ (தொடர்ச்சி) [illegible]த வதியின் கதை ...	54
28	„ (தொடர்ச்சி) „ ...	56
29	வீண் செலவு	59
30	„ சந்திரமணி [illegible]வள் கதை ...	61
31	பிள்ளைகளை பயிற்றுதல்	63
32	விருந்தினரை யுபசரித்தல்	65
33	உபகாரம்	67
34	„ வீண்போ[illegible]பது அனி பூஷண ராஜன் கதை ...	68
35	„ (தொடர்ச்சி)	70

பாடம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
36	பொறுமை மேன்மைப்படுத்து மென்பது ...	53
37	புறங்கூறல் இகழ்ச்சியென்பது ...	75
38	சண்டைபிடித்தல் புத்தியீனமென்பது ...	78
39	பரபுருஷரை யிச்சித்தல் மகா கொடிதென்பது ...	79
40	விபசாரியின் முடிவு; வச்சிராங்கியின் கதை ...	82
41	" " (தொடர்ச்சி) ...	83
42	சோம்பல் கேட்டைத் தருமென்பது ...	87
43	அடக்கம் ...	89
44	பொறுமை கீர்த்தியை யுண்டாக்கு மென்பது ...	91
45	" (தொடர்ச்சி) பாகீரதியின் கதை ...	92
46	சகோதரர்க்கிணங்க நடத்தல் ...	96
47	பேராசை பெருநஷ்டமென்பது ...	98
48	" (தொடர்ச்சி) இடைச்சி வெள்ளியின் கதை ...	98
49	துன்மார்க்கப் புருஷனைச் சன்மார்க்கத்தில் திருப்புதல் ...	100
50	" (தொடர்ச்சி), சண்பகவல்லியின் கதை ...	101
51	மனைவியின் யுக்தியினால் கணவனுக்கு நேரிட்ட ஆபத்து நீங்கியது ...	107
52	பெண்பிள்ளைக்கல்வி ...	110

மூன்றாவது முதுமைப்பருவம்.

பாடம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
53	முதுமையில் ஸ்திரீகளுக்குண்டாகும் துர்க்குணங்கள் ...	114
54	ஸ்திரீகள் தம் மருமக்கள் மாருக்குச் செய்யுங் கொடுமைகளும் அவற்றின் விளைவும் ...	115
55	ஸ்திரீகள் தங்கள் மருமக்கள்மாரை நடத்தவேண்டிய நல்வழிகள் ...	116
56	ஸ்திரீகள் முதுமையில் கவனித்து நடக்கவேண்டிய முறைமைகள் ...	118
57	முதுமையில் ஸ்திரீகள் தம் புத்திரர்க்கடங்கி யிருக்க வேண்டுமென்பது ...	121
58	நீதிமார்க்கச் சாம்பி ...	123
59	அரிச்சந்திர புராணம் ...	129

உதாரணச் செய்யுள்களின் அகராதி.

செய்யுள்.	பக்கம்.	நூற்பெயர்.
அடிசிற்கினியாளே ...	30	திருவள்ளுவ நாயனார்.
அத்திமலரும் அருங் ...	83	நீதிவெண்பா.
அவ்வித்தழுக்காறுடை ...	91	குறள்.
அழகின் வீக்கஞ்சிறிதில ...	31	காசிகாண்டம்.
அறம் பொருளின்பம் ...	111	நீதி நெறி விளக்கம்.
அறம் புகழ் கேண்மை ...	3[illegible]	நாலடியார்.
அறனிழுக்கா தல்லவை ...	40	குறள்.
அன்பும் அறனும் ...	26	குறள்.
அன்னை தந்தையும் அடி ...	18	நீதி வெண்பா.
ஆலகாலவிஷத்தையும் ...	83	விவேக சிந்தாமணி.
ஆழவமுக்கி முகக்கினும் ...	98	மூதுரை.
ஆன முதலில் அதிகம் ...	[illegible]	நல்வழி.
இழுக்குடைய பாட்டிற் ...	75	நல்வழி.
இனிய கே[illegible]வர் முனி ...	75	காசிகாண்டம்.
இன்சொ[illegible]லினை இலனு ...	52	அறநெறிச்சாரம்.
ஈன்ற பொ[illegible]ழுதிற் பெரிது ...	65	குறள்.
உடன்பா[illegible]ல்லாத மனைவி ...	21	இன்னா நாற்பது.
உப்பொ[illegible] செய்பால் ...	117	நாலடியார்.
எய்தும் [illegible]ற்றுறந்தேக ...	29	காசிகாண்டம்.
எறியென்றெதிர் நிற் ...	75	நாலடியார்.
ஏசியிடனின் இடாமை ...	54	ஔவையார்.
ஏதிலான் தன் எழில்கண் ...	41	காசிகாண்டம்.
ஐயிரண்டு திங்களாய் ...	117	பட்டணத்துப்பிள்ளை.
ஒப்பொருமுகமலர்ந்தே ...	53	விவேக சிந்தாமணி.
கடமுண்டு வாழாமை ...	80	இனியவை நாற்பது.
க[illegible]மணைந்தெ[illegible]ம் ...	77	காசிகாண்டம்.
கண்[illegible]ம் பிறந்[illegible] உறுப்பு ...	16	நான்மணிக்கடிகை.
கண்ணுறக் கணிகலம் ...	90	திரிகடுகம்.
கல்லாத மாந்தர்க் ...	21	மூதுரை.
கற்புமேய கனங்குழை ...	30	காசிகாண்டம்.
காக்கபொருளா வடக்கத்தை ...	90	குறள்.
காதன்மனையாளும் காத ...	53	நன்னெறி.
காமமே குலத்தினையும் ...	40	விவேக சிந்தாமணி.
காலத்தினாற்செய்த உதவி ...	72	குறள்.
கொடிது கொடிது ...	77	ஔவையார்.
கொண்டான் குறிப்பறிவாள் ...	18	[illegible]
கொலையஞ்சார் பொய் ...	38	நீதிநெறி விளக்கம்.
கொழுநன் உண்டபின் ...	28	காசி காண்டம்.
கொழுநன் சொற்கடவாதுறை ...	29	காசி காண்டம்.
கொழுநர் சிறிற் குறிசி ...	74	காசி காண்டம்.
சிறியோர் செய்த ...	120	நறுந்தொகை
சிறைகாக்குங் காப் ...	104	குறள்.
செல்விருந்தோம்பி வரு ...	[illegible]6	குறள்.
தம்மின் மெலியாரை ...	91	நீதி நெறி விளக்கம்.

செய்யுள்,		பக்கம்	நூற்பெயர்
தலைவனோ டெதிர்த்து	...	80	நீதி சாரம்.
தற்காத்துத் தற்கொண்டான்	...	28	குறள்.
தாதை தன்னினும் தன்	...	28	காசிகாண்டம்.
தாயோடறு சுவைபோம்	...	43	நீதி சாரம்.
தெய்வந் தொழா அள்	...	29	குறள்.
நண்ணுகற்புடை	...	75	காசிகாண்டம்
நற்குணமுடைய	...	59	விவேக சிந்தாமணி.
நாற்[illegible]	...	46	சத்திமுத்தப்புலவர்
நாலாறுமாறும்	...	26	நாலடியார்.
நாவினுனியில் நயமி	...	59	நீதிவெண்பா.
கோவஞ்சாரோடு	...	64	திரிகடுகம்.
பகைபாவ மச்சம்	...	56	குறள்.
பத்தாவுக்கேற்ற பதிவிரு	...	21	[illegible]வயார்.
பாத்திரா பாத்திரங்கள்	...	68	நீதிசாரம்.
பெருவில் கற்பின் வழீ	...	82	காசிகாண்டம்.
பொன்னுங் கரும்பும்	...	39	நீதிவெண்பா,
மங்கையை வாழுநாளில்	...	122	நீதிசாரம்.
மண்டலத்தோர் செய்	...	90	விவேகசிந்தாமணி.
மயிர் வனப்புங் கண்	...	111	சிறுபஞ்சமூலம்.
மருவிய காதன் மனை	...	19	அறநெறிச்சாரம்.
மனைத்தக்க மாண் புடை	...	63	குறள்.
மின்னன்மை விபசாரத்	...	86	நீதிசாரம்.
முறையுங் குடிமையும்	...	41	நீதிநெறிவிளக்கம்.
வண்டுகளிருந்திடில்	...	79	விவேகசிந்தாமணி.
வெறும்புற்கையு மரிதாம்	...	49	சத்திமுத்தப்புலவர்
வேதமோதிய வேதியர்	...	30	விவேகசிந்தாமணி.
வையத்துள் வாழ்வாங்கு	...	20	குறள்

கடவுள் துணை.

மாதர் நீதி

—:0:—

இந்நூல் மாதர்களென்று சொல்லப்பட்ட பெண்பிள்ளைகள் தம் வாழ்நாட்களில் தெரிந்து நடக்கவேண்டிய நீதிகளைப் போதிப்பதால், இதற்கு [மாதர்நீதி] யெனப் பெயரிடப்பட்டது. இது, கல்வியிலும் நாகரீகத்திலும் தேர்ச்சியடைந்திருக்கும் ஐரோப்பா முதலிய தேசத்து ஸ்திரீகளுக்காக எழுதப்படாமல், பெரும்பாலும் இந்து தேசத்துப்பெண்களின் உபயோகத்திற்காகவே எழுதப்பட்டது.

இந்நூலானது, இளமைப்பருவம், கணவனோடு கூடிவாழும்பருவம், முதுமைப்பருவம் என மூன்று பாகங்களாக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவற்றுள், இளமைப் பருவத்தில் பெண்கள், கல்வி, நன்னடக்கை முதலியவற்றிற் பயிற்சி செய்யவேண்டிய முறைமைகளும், கணவனோடு கூடிவாழும் பருவத்தில், இல்வாழ்க்கையில் அவர்கள் அநுசரித்து வரவேண்டிய விதிகளும், முதுமைப்பருவத்தில் [illegible] கடைசியாய் கவனிக்க [illegible] சுவாதீனமின்றி [illegible] வந்தபிற்பாடு [illegible] தெரியவேண்டிய விஷயங்களும், பல பாடங்களாய்ப் பிரித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றிற்குத் திருஷ்டாந்தமாக அங்கங்கே வேடிக்கையான சிறு கதைகளும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

முதலாவது.

கல்விகற்கும் பருவம்.

1ம். பாடம்.

பள்ளிக்கூட முறைமை.

பெண் பிள்ளைகளுக்குக் கல்விகற்கும் பருவமானது சா
தாரணமாய் ஆண்பிள்ளைகளைப்போலவே ஐந்து வயதுமுதல்
தொடங்குகிறது. பெண்கள் இப்பருவத்தில் வித்யாப்
பியாசம் செய்யத்தொடங்குங்காலையில் கவனிக்கவேண்டிய
முறைமைகள் அநேகமாயிருப்பினும் அவற்றுள் சிலவற்றை
யிங்கே விளக்கிச் சொல்லுவோம்.

பெண்கள் கல்வி கற்பதற்காகத் தினந்தோறும் தங்கள் க
ல்விச்சாலைக்குப் போகும்போது, விளையாட்டுத்தனமும் அட
க்கமில்லாமையுமுள்ள பெண்களோடு சேராமலும், அங்கங்
கே வழிகளில் நடக்கும் வேடிக்கை முதலானவைகளைப் பார்
க்காமலும், தங்களுக்குத் தினந்தோறும் உபாத்தியாயரால் கு
றிக்கப்பட்டிருக்கும் பாடங்களைச் சிந்தித்துக்கொண்டே கிரம
மாய்ப் போகவேண்டும். பாடசாலைக்குள் நுழைந்தபிறகு,
பெண்ணானவள், பாடஞ்சொலக்குமுன் தன்னுடைய வகுப்புப்
பெண்களோடு சேர்ந்து வாசித்து, தனக்குத் தெரியாமலி
ருப்பவைகளைத் தன்னிலும் வாசிப்பில் தேர்ந்த பிள்ளைகளைக்
கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு, உபாத்தியாயர் அவற்றைக் கே
ட்கும்போது மயங்காமல் பதிலுத்தரம் சொல்வதற்கு ஆயத்
தமாயிருக்கவேண்டும். சில சோம்பேறிப்பெண்கள் அப்ப
டிச் செய்யாமல் தங்கள் புத்தகங்களைத் திறக்காமலே வைத்
திருந்து, வீண் வார்த்தைகளைப் பேசிக் காலத்தைப் போக்
கிவிட்டு, பாடம் ஆரம்பித்த பிறகு உபாத்தியாயர் கேட்கும்
கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லச் சக்தியில்லாமல் விழிப்பா
ர்கள். இவ்வித கெட்ட வழக்கங்களிற்பயிலும் சிறுவர் ஒரு
க்காலும் வாசிப்பில் தேறமாட்டார்கள்; புத்திசாலிப் பெண்க
ளென்று நல்ல பெயருமெடுக்கமாட்டார்கள். பெண்கள் தினந்
தோறும் இரவில் தாம் மறுநாள் ஒப்புவிக்கவேண்டிய பாடங்
களைத் தீபத்தின் முன்பாகப் பலமுறை வாசித்துக் கவனத்

தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால், மறு
நாள் பள்ளிக்கூடத்தில் பாடம் ஒப்புவிக்கத்திராணியில்லாமல்
மற்றப் பெண்களுக்கு முன்பாக மிகுந்த அவமானமடைவா
ர்கள்.

2ம். பாடம்.

வீண்காலப் போக்கு.

பாடசாலைக்குப் போய்ப்படிப்பதில் செல்லுங்காலம் போக
மற்றக்காலங்களிலும், தங்கள் கல்விச்சாலைக்கு [illegible]
கப்படாது நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் விடுமுறை நாட்களிலும்,
பெண்பிள்ளைகள் வீட்டில் காலத்தை வீணாய்க் கழிக்கக்
கூடாது. பழைய பாடங்களை வாசிப்பதிலும், தையல்வேலைக
ள், சித்திரமெழுதுதல், முதலானவைகளை அப்பியாசிப்பதிலு
ம், பொழுதைப்போக்கி, அவற்றை நன்றாய்க் கற்கும்படி
முயலவேண்டும். அவர்கள் இவற்றையே விளையாட்டாகவும்,
வேடிக்கையாகவும் பாவிக்கவேண்டும்.

சில புத்தியீனமுள்ள பெண்கள் காலத்தை அப்படிச் சரி
யான வழியில் செலுத்தாமலும், பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போக
விருப்பமில்லாமலும், எந்நேரமும் விளையாட்டிலேயே நாள் கழி
த்துவிட்டு, வாசிப்பை அசட்டை செய்கிறார்கள். இது மிக
வும் பெரிய தவறு; ஏனென்றால் இந்த இளமைப்பருவந்தான்
கல்வி கற்பதற்குரியது; இப்பருவத்தில் காலத்தை விருதா
வாய்ப் போக்கி விட்டால் பிற்காலத்தில் வயது முதிர்ந்த பிற
பாடு வாசிப்பில் புத்தி செல்லமாட்டாது. இதனால் கல்வியால்
அடையவேண்டிய பலவித நன்மைகளையும், பலன்களையும்,
அக்காலத்தில் அநுபவிக்கும்படியான பாக்கியத்தைப் பெண்
கள் பெறமாட்டார்கள். "இளமையிற் கல்" என்னும் நீதி
வாக்கியத்தை இதற்காகவே ஔவையார் சொன்னது; ஆகை
யால் கல்வியாலுண்டாகும் பலனையடைய விரும்பும் பெண்
கள் இந்த இளமைப் பருவத்தில் காலத்தை வீணாய்ப் போக்
காமல் சரியாய் கற்க முயன்றால் மாத்திரம் தக்க அநுகூலங்
களைப் பெறலாமேயொழிய, தங்களுக்கு வாய்க்கும் தகுதி
யான பருவத்தை வீணில் செலுத்திவிட்டு, அப்பருவம்
நீங்கிய பின்பு முயற்சி செய்தால் மிக்க பலனை அடையமாட
டார்கள்; மேலும் இளமையில் பிரயாசைப்பட்டு கல்வி கற்று
த் தேறிய பெண்களைப் பார்த்து இவர்கள் பிற்காலத்தில்
அதிக துக்கப்படும்படியாகவும் நேரிடும். இதற்குத் திருஷ்
டாந்தமாகப் பின் பாடத்தில் சொல்லியிருக்கும் வெட்டுக்கிளி
யின் கதையைக் கவனிக்க வேண்டும்.

3ம் பாடம்.

வீண்காலப்போக்கு (தொடர்ச்சி)

வெட்டுக்கிளியின் கதை.

பசியினாலும், குளிரினாலும் மிகவும் வருந்தியிளைத்த ஓர் வெட்டுக் கிளியானது, பூரணமாய் மது நிறைந்திருந்ததோர் அழகான தேன் கூட்டைப்பார்த்து, அதை நெருங்கி[illegible]ந்து, அதில் ரீங்காரம் செய்து வேலை செய்துக்கொண்டிருக்கும் [illegible]க்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றது. ஓ! இஷ்டர்களே! [illegible]ற சகிக்க முடியாத இப்பசி நோயால் நான் படுந்துயரம் நீங்கிச் சற்றே தேறுதலடையும்படிக்கு என்மேல் தயை கூர்ந்து எனக்குச் சில தேன் துளிகளைத் தரமாட்டீர்களா? என்று மிகவும் தாழ்மையுடன் பணிந்து விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டது. இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் தேனீக்கள் நகைத்து, அடடா! இதென்ன ஆச்சரியம்! இவனென்ன பயித்தியக்காரனோ! சோம்பேறியோ! என்று தங்களுக்குள் சந்தேகித்து, வெட்டுக்கிளியைப் பார்த்துச் சில வார்த்தைகள் சொல்லுகின்றன.

ஓ மித்திரா! நீ ஏன் இப்போது பசியால் இவ்விதமாய் வருந்துகிறாய்? நீ கோடைகாலத்தை எவ்விதமாய்ப் போக்கினாய்? உனக்கு மாரிகாலம் வரப்போகிறதென்று சற்றாகிலும் தோன்றாமற் போய் விட்டதா? இதோபார்! நாங்கள் வெயிற்காலத்தில் பிரயாசைக்கஞ்சாமல் அங்கங்கே புஷ்பங்கள் தோறும் திரிந்து மழைக்காலத்துக்குப் போதுமான தேனை ஜாக்கிரதையுடன் சேகரித்து வைத்துக் கொண்டதினால், இப்போது [illegible]னைகளைப்போல் சவுக்கியமாய் இவ்வுணவைப் புசித்துக்கொண்டு, ஆனந்தமாகவும், வேடிக்கையாகவும் காலங் கழிக்கின்றோம். நீ வேணிப்படி செய்துகொள்ளத் தப்பிப்போனாய் மூடா! என்று தேனீக்களெல்லாம் சேர்ந்து கை கொட்டி நகைத்து வெட்டுக்கிளியைப் பார்த்துப்பரிகாசம் செய்தன. இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட வெட்டுக்கிளியானது அவமானத்தால் தலை யிறங்கி, தேனீக்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றது. ஓ! தோழர்களே! நான் புத்தியீனத்தால் பிற்காலத்துக்கு வேண்டிய ஆகாரத்துக்காக உங்களைப்போல் கோடை காலத்திலேயே வழிதேடிக் கொள்ளாமல் சிரிப்பிலும், ஆட்டத்திலும், பாட்டிலும் காலம் போக்கிவிட்டேன்; அதனால் இப்போது உணவுக்கு வழியில்லாமல் வறுமையடைந்து, உங்கள் [illegible]த்தை விட்டு வருந்தி நமஸ்கரித்துப் பிச்சைக் கேட்கும்படி யாயிற்று; இப்பொழுது உங்களைப் பார்த்து எனக்கும் புத்தி வந்தது. ஆகையால் நீங்கள் இவ்வேழையின்

விண்ணப்பத்தை உதாசினிக்காமல் ஏற்றுக்கொண்டு, இச்சமயத்தில் உதவுங்கள், என்று உயிர்நீங்கத்தக்க இளைப்புடன் பரிதாபமாய்க் கூவிக்கேட்டது. அதைக்கேட்ட தேனீக்கள் மனமிரங்கி, வெட்டுக்கிளியின் நிர்ப்பாக்கிய நிலைமையைப்பார்த்துச் சகிக்கமாட்டாமல், அதின் ஆகாரத்துக்காக கொஞ்சம் தேன் கொடுத்துக் காப்பாற்றின. இதைப்போலவே தக்க பருவத்தில் பெண்கள் பிரயாசைப் பட்டுக்கல்வியைக் கற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் பிற்காலத்தில் மற்றவர்கள் முன்பாக அவமானமும் வருத்தமுமடைவார்கள்.

4ம். பாடம்.

துர் அப்பியாசங்கள்.

கங்காமணியின் கதை.

சிறுவர்களுக்குப் பாலியத்திலுண்டாகும் அப்பியாசங்கள் வயது முதிருந்தோறும் விருத்தியாய்க்கொண்டு வருமாகையால், அவர்களும் இளமைப் பருவத்தில் நல்ல வழக்கங்களையே அநுசரித்து வரவேண்டும். கீழ்ப்படிதல், உண்மை, அடக்கம் முதலிய நற்குணங்களுள்ள பெண்களோடு கூடி அவர்களுடைய நன்னடக்கைகளில் தாமும் பழகிக் கொண்டு வரவேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல், ஒழுக்கமற்ற துஷ்டப் பெண்களுடன் கூடி, துர்வழக்கங்களில் தாமும் பயின்று வருவார்களானால், "தொட்டிற்பழக்கம் சுடுகாடுமட்டும்" என்றபடி, பிற்காலத்தில் அவைகள் சகிக்கக் கூடாத கெடுதிகளை விளைவித்து, எவ்வளவு முயன்றாலும் நீங்காமல் உயிருள்ளமட்டும் தீராத் துன்பங்களையே அநுபவிக்கச் செய்யும்.

எப்படி யென்றால், — சிங்காரபுர மென்னுமூரில் கங்காமணியென்னும் ஓர் பெண்ணிருந்தாள். இவளுடைய தகப்பன் அதிக செல்வவந்தனாயிருந்தபடியாலும், தனக்கு வேறே பிள்ளைகள் இல்லாமையாலும், தானும் தன் மனைவியும் இக்கன்னிகையை அதிக பட்சத்துடன் வளர்த்துக்கொண்டுவந்தார்கள். ஆனால், இக்கங்காமணியானவள் சிறு போதில் எங்கேயும் தன் வீதியிலிருக்கும் ஒவ்வொருவீட்டுக்கும் ஓடிப்போய் அங்கே விளையாட்டுத்தனமுள்ள வேறு பெண்களுடன் கூடிக்கொண்டு காலம் போக்கி வருவாள். இவளுடைய தாய்தகப்பன்மாரோ, இக்கங்காமணி தங்களுக்கு ஏகபுத்திரியாகையால், அவளைக் கண்டிப்பதினால் அவள் மனவருத்தப்படுவாளென்னுங் கருத்துடையவர்களாய் அவளை வேறுமாதிரித் திருப்பாமல், அவள் போன போக்கிலேயே போகவிட்டிருந்தார்கள். அதனால் கங்காமணியினுடைய அப்பியாசங்

...ள் சற்றுங் குறையாமல் நாளுக்குநாள் அதிகரித்துக்கொண்டிருந்தன. அவளைப் பள்ளிக்கூடத்திற் கனுப்பினாலும் போகாமல், வழி திரியப்பழகின தன் துர்ப்பழக்கத்தையே உறுதியாய்ப் பிடித்துவந்தாள். இப்படியே இச்சிறுமிக்கு வயது பத்தானவுடன், இவளுடைய தாய் தந்தையர் ஒருவிவேகியான வாலிபனுக்கு இவளைப் பாணிக்கிரகணம் செய்து கொடுத்தார்கள்.

சிலகாலம் சென்றபின்மேல் கங்காமணியானவள் பருவமடைந்து, தன் கணவனோடு கூடி வாழ்ந்துவரும் நாளில், ஒருநாள், அவன் தன் ஊருக்குச் சமீபமாய் இரண்டு நாழிகை வழி தூரமுள்ள வோர் கிராமத்திற்குச் சில அவசரமான காரியமாய்ப் போனான். இதற்குள்ளாகக் கங்காமணி, தன் வீதிக்கடுத்த வேறொரு வீதிக்குப்போய் ஒரு வீட்டுத் தெருத் திண்ணையின் பேரில் உட்கார்ந்துகொண்டு, அயோக்கியமான வேறு சிலபெண்பிள்ளைகளோடு கூடிச், சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டிருந்தாள். அப்போது கிராமத்திற்குப் போயிருந்த இவளுடைய புருஷன் வீட்டிற்குத் திரும்பி, தற்செயலாய் அதே வழியாய் வருகையில், தன் மனைவியானவள் இப்படி வேறுவீதிக்கு வந்து, தகுதியற்ற பெண்களுடன் கூடிச் சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து, அவன் மனதுக்கு நீங்காத் துயரமும் அவமானமு முண்டாய், அக்கங்காமணியை யழைப்பித்து, நான் இல்லாத காலத்தில் என் அனுமதியின்றி வீட்டைவிட்டு இவ்வளவு தூரமான வேறு வீதிக்கு வந்து அயலார் வீட்டில் இவ்விதமாய்க் காலம் போக்கும்படி யுனக்குக் கற்பித்தவரென்று சொல்லி, அதிக கோபத்துடன் இனி யுன் முகத்தைப் பார்க்கமாட்டேனென்று, அவளைத் தாய் வீட்டுக்கனுப்பிவிட்டுத் தான் வேறோர் மாதை மணம்புரிந்துகொண்டான். கங்காமணி அதிகசெல்வவானுடைய புத்திரியாயிருந்தும், அவளுடைய சௌபாக்கியம் அப்புறம் எப்படி யிருக்குமென்று பெண்காள் கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும். பெண்களே! இவ்வளவுக்குங் காரணம் அவள் இளமையில் நன்னடக்கையிற் பயிலாமையல்லவா? ஆகையால், பெண்கள் சிறுவயதில் நல்லவர்களோடு சேர்ந்து, நற்குணங்களைப் பழகிக்கொண்டுவரவேண்டும்.

5ம் பாடம்.

உண்மை.

சத்தியவதியின் கதை

பெண்கள் இளமையில் அநுசரிக்கவேண்டிய விதிகளில் முக்கியமானது பொய் சொல்லாமையாம். இதையே உண்மையென்றும், சத்தியமென்றுஞ்சொல்வதுண்டு. எச்சமயத்திலும் பொய் சொல்லாமலிருத்தலென்னும் பிரதமகுணம் பெண்களுக்கு மாத்திரமல்ல, ஆடவர்களுக்கும் முக்கியமும் அவசியமுமானது. உண்மையில்லாதவர்களைப் பொய்யரென்றும், சூதரென்றும், கபடிகளென்றும் மற்றோர் இகழ்வார்கள். மேலும், பொய்சொல்வதினால் அநேக தீமைகளுண்டாகின்றன. உண்மையினாலோவென்றால், நாம் நன்மையையும் பெருமையையும், பாக்கியத்தையும் பெறலாம்.

இதற்குத் திருஷ்டாந்தம்:—

நித்தியபுர மென்னு மோர் நகரத்தில், சித்திரதரனென்னு மோர் பிரபுவிருந்தான். அவனுக்குச் சத்தியவதி யென்னு மோர் குமாரத்தியுண்டு. இவளுக்குச் சுமார் எட்டு வயதாயிருக்கும்போது, ஒருநாள் சிலபெண்களுடன் உப்பரிகையின் மேல் விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில், தன் தகப்பன் ...ன் பேரில் ... செலவுசெய்து அந்த உப்பரிகையின் அந்தப்புரம் வரைக்கும் ...யின் சுவரில் புஷ்ப வேடிக்கைபாகவும், விநோதமான வேலைப்பாடுகளாகவும் இட்டிருந்த அற்புதமான சித்திரங்களை யவற்றின் ...மாகவும் இட்டிருப்பது சரியோ, அல்லவோ பார்ப்போமென்று அழிக்கும்படி, "சூபவனுக்கு ஒரு நாளைப்பட்ட வேலை, தடிகாரனுக்கு ஒரு நொடி வேலை" என்றபடி, சத்தியவதியானவள் விளையாட்டுத்தனமாய் ஒருநொடியில் கலைத்து விட்டாள். மறுநாள் சித்திரதரன் உப்பரிகையின் பேரில் உல்லாசமாய்க் காலங்கழிக்கவெண்ணிப் போனபோது, அறையின் சுவரில் அதிக பொருட்செலவோடும், பிரயாசையோடும் நிர்மாணிக்கப்பட்டிருந்த சித்திரங்கள் அழிக்கப்பட்டிருக்கக் கண்டான். இதைக்கண்டவுடன் அவன் மகாகோபங் கொண்டவனாய்க், கத்தியை யுருவிக்கொண்டு உப்பரிகையை விட்டுக் கீழேயிறங்கிவந்து, மேல்மெத்தை யறையிலெழுதியிருந்த சித்திரங்களை யழித்தவரார் என்று, வீட்டு ஜனங்களையும் வேலைக்காரர்கள் முதலான மற்றவர்களையும் அதிக கோபத்தோடும், விசனத்தோடும் விசாரணை செய்துகொண்டிருந்தான்.

இப்படியிருக்கையில், சத்தியவதிக்கு இச்செய்தி தெரிந்து, அதி சீக்கிரமாய்த் தன் பிதாவினிடத்திற்கு ஓடிவந்து, தந்தையே! இப்பெருங்குற்றம் செய்தவள் நானே; அறிவின்மையால் அதைக் குற்றமென்றெண்ணாமல், விளையாட்டாகச் செய்து விட்டேன்: இதற்காகத் தாம் செய்ய உத்தேசித்திருக்கும் தண்டனையை வேறொருவருமின்றி, யானே பெற வேண்டியது நியாயமென்று வணங்கிச் சொன்னாள். சித்திர

ரன் இதைக்கேட்டு மிகுந்த ஆச்சரியப்பட்டுச், சொல்லி முடியாதகளிப்புடனே உருவின கத்தியை உறையிலிட்டுத், தன்மகளை வாரியெடுத்து முத்தமிட்டு, என் கண்மணியே! நான் ஆயிரம் வராகன் செலவுசெய்து வரைவித்த அந்த அலங்காரமான சித்திரங்களை யழித்தது குற்றமென்று சொல்லக்கூடியதாயிருந்தபோதிலும், அதைச்செய்தது நானே யென்று ஒருவராலும் கேட்கப்படாமலே, அக்குற்றத்தை நீ ஒப்புக்கொண்டு உண்மையுரைத்தது எனக்கு நூறாயிரம் வராகன் நீ வெகுமதி கொடுத்ததற்கொப்பாயிற்று என்று சொல்லி ஆநந்தமடைந்து, அதற்கறிகுறியாக விலையுயர்ந்த வோர்மோகன மாலையை உடனே தருவித்துச், சத்தியவதியின் கழுத்திற்போட்டான். இந்த வர்த்தமானம் அவ்வூர் அரசன் கேள்விப்பட்டு அவளுடைய உண்மைக்கு மெச்சி, அக்கன்னிகையைத் தன்குமாரனுக்கு மணம்புரிவித்தான். ஆகையால் சத்தியத்துக்குண்டான பெருமையும் சம்பத்தும், அவ்வுண்மையினாலென்று திருஷ்டாந்தப்பட்டது.

6ம். பாடம்.

கீழ்ப்படிதல்.

மரகதமென்னும் பெண்ணின்கதை.

கீழ்ப்படிதல் என்பது, தனக்கு மூத்தோராயிருக்கும் தாய் தந்தையர் முதலிய சுற்றத்தாருக்கும், கல்விகற்றுக்கொடுக்கும் உபாத்தியாயர்களுக்கும், மற்றும் பெரியோர்களுக்கும் அடங்கி, அவர்கள் சொற்கேட்டு நடத்தலாம். அவ்விதமாய் நடக்க வேண்டியதற்குக் காரணமென்னவென்றால், சிறுவர்கள் எந்த விஷயங்களைப்பற்றியாவது தங்கள் சொந்த அறிவினால் பகுத்தறியும் சக்தியற்றவர்களாயிருப்பதுதான்; ஆகையால் தம் சுயபுத்தியினால்காரியங்களுடைய நன்மை தீமைகளைத் தெரிந்து கொள்ளும் பருவமடையும் வரையில் பிள்ளைகள் பெரியோர்களுக்கடங்கி நடக்கக் கடமைப்பட்டவர்களாயிருக்கிறார்கள். "மூத்தோர் சொல் வார்த்தை யமிர்தம்" என்னும் நீதி வாக்கியப்படி பெரியோர்களுடைய சொல்லைத் தேவாமிர்தமாகப்பாவிக்கவேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல் அவர்களுடைய வார்த்தையை அலட்சியம் செய்பவர்களுக்கு அதினால் பொல்லாங்குகளும், துன்பங்களும் நேரிடும்.

எப்படியென்றால்:— பருவதமென்னும் பட்டணத்தில் மரகதமென்னும் ஓர்பெண்ணிருந்தாள். இவள் எப்போதும் தன் தாய் தகப்பன்மார் சொல்லும் வார்த்தைகளைக் கேட்காமலே நடக்கும் [illegible]க்கமுடையவளாயிருந்தாள். பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகச்சொன்னாலும் சரியாய்ப் போகாமல், எந்நேரமும் விளையாட்டின்பேரிலேயே சிந்தையா[illegible]க்குமவள். இப்படி [illegible] ஓர் நாள் [illegible] பெண்ணானவள் [illegible] [illegible] தெருவில் ஓடும்போது [illegible] போகவே [illegible]து, அடி அம்மா, மரகதம்! [illegible] பக்கத்து வீதியில் [illegible] அதனால் அங்கே [illegible] [illegible] சில நாள் எங்கேயும் ஓடாமல் வீட்டிலேயே இரு[illegible]து பள்ளிக்கூடத்திற்காவது போவென்று கண்டித்துச் [illegible]ளள். "என்னபுத்தி சொன்னாலும் [illegible]ன் சொல் புத்தி [illegible]" என்றபடி, அவ்வார்த்தைகளுக்கு மரகதம் சற்றும் [illegible] செவிகொடாமல் பக்கத்து வீதிக்குத் [illegible] விளையாடித்திரிந்து விட்டுத், திரும்பி வீட்டுக்கு வரும்போதே சுரத்துடன்வந்து படுத்துக்கொண்டாள். மறுநாளே அம்மை கண்டு மகா வேதனைப்பட்டு, [illegible] மாதம் [illegible]யில் படுத்த படுக்கையிற் கிடந்து, முடிவில் ஒரு கண் பார்வைகெட்டு விட்டது. அப்போது அவளுக்கு [illegible] வயது; பின்பு அவளுக்கு விவாகம் செய்து கொள்ளும் பருவம் வந்தும் ஒற்றைக்கண் குருடி யென்று அவளை யாரும் கலியாணம் செய்து கொள்ளவேயில்லை.

மரகதம் இருபது வயதுவரையில் [illegible] அப்படியேயிருந்து, பின்பு வேறு வழியில்லாமையால், "இதை விட்டாலும் கதியில்லை அப்பால் போனாலும் வழியில்லை" யென்பதைப்போல், இரண்டு கண்களுமில்லாத ஓர் பிறவிக்குருடனுக்கு வாழ்க்கைப்படும்படி நேரிட்டது. புருஷனுக்கு இரண்டு கண்களுமில்லாமல் அவளுக் கொருகண்ணிருந்தமையால், அவன் எங்கே போனாலும் அவளை கைபிடித்து வழிகாட்டச்சொல்லி விட்டுக் கொண்டு போகச் சொல்லுவான். பெண்களே! இப்படியிருந்தால் மரகதத்தினுடைய தௌர்ப்பாக்கியம் எப்படிப்பட்டதாக விருக்கும் பாருங்கள்! இவ்வளவு பொல்லாங்குக்கும் காரணம் இளமையில் "தாய்சொற் றுறந்தால் வாசகமில்லை" என்னும் நீதி மொழிப்படிக்குத் தன் தாயானவள் போகவேண்டாமென்று சொன்ன இடத்துக்குப் போனதே யல்லாமல் வேறல்ல. ஆகையால் பெண்கள் எப்போதும் தம் தாய் தந்தையர் முதலிய பெரியோருக்கடங்கி அவர்கள் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டும்.

7ம். பாடம்.

திருட்டுத்தனம்

பிள்ளைகள் ஒருவருடைய பொருளை மற்றொருவர் களவாய்

டிழ்பூச்சிக்கக்கூடி மி... வினென்றால், அது அவர்களுக்கு கஷ்
டத்தையுண்டா உறுவி. தன்னுடைய புத்தகத்தையாவது, ஆ
பரணத்தையாவது முக்கக்குத் தெரியாமல் வேறொருத்தி எடு
த்துக்கொண்டதற்காக அதை இழந்த தனக்கு எவ்வ
ளவு வருத்தமும் துக்கமுமுண்டாகின்றன. அதைப்போல
வே அந்நியர்க்கும் ...தமென்று நினைத்துத் தான் ஒரு
வருடைய சொத்தை... எண்ணங் கொள்ளவே கூடா
து. ஒருவேளை ஒருத்தி தன்னுடைய புத்தகத்தையாவது,
வேறு வஸ்துவையாவது மறந்து பள்ளிக்கூடத்திலாவது, வே
று இடங்களிலாவது, வைத்து விட்டுப்போனால், அதைப் பா
ர்த்துக்கொண்டிருந்த மற்றொருத்தியானவள் அப்பொருளைப்
பத்திரப்படுத்தி சொத்துக்குடையவளிடத்திற்குக் கொண்டு
போய்ச் சேர்க்க வகைதேடவேண்டும். அல்லது அவள் சமீ
பத்திலிராவிட்டால், அப்பொருளைத் தன் உபாத்தியாயரிடம் ஒ
ப்புவிக்கவேண்டும். இவ்விரண்டுவிதங்களில் ஒன்றையும் செய்
யாமல் தானே அதை எடுத்துக்கொண்டால் அது திருட்டுத்
தனமாய்விடுகிறது. அதினால் திருடியென்றும், கள்ளியென்
றும் இழிவான பெயர்களுண்டாகின்றன. திருட்டுத்தனமுள்
ள பெண்களை யாரும் தங்கள் சமீபத்தில் சேர்க்க மாட்டார்
கள்; அவர்களிடத்தில் பட்சம்வைத்துப் பேசவுமாட்டார்கள்;
அதினால் பிற்காலத்திலும் பெண்களுக்கு அடியில் வரும் பா
டத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி அதிக துக்கமும் அவமானமு
முண்டாகின்றன.

8ம். பாடம்.

திருட்டுத்தனம். (தொடர்ச்சி.)

நாயகமென்னும் பெண்ணின் கதை.

வேயகமென்னும் கிராமத்திலிருந்த ஓர் வித்தியாசாலையில்
நாயகம் என்னும் நாமமுள்ள ஒருகன்னிகை வாசித்துக்கொ
ண்டிருந்தாள். அவள் தன் வகுப்புப் பெண்களில் எவளாவ
து சற்று ஏமாந்திருந்தால், அவளுடைய உடைமைகளையும் பு
த்தக முதலான வஸ்துக்களையும் அவளுக்குத்தெரியாமல் திரு
டிக்கொண்டு போவதும், அவளைக்கேட்டால் "நான் ஒன்றும்
காணேன், அது யார்செய்த மாயமோ" வென்று சொல்லி அ
ழுவதுமாய்ப்பாசாங்குபண்ணுவாள். இப்படி யிருக்கையில்,
ஒருநாள் அவ்வூர் திருவிழாவின் பொருட்டுப் பள்ளிக்கூடத்து
க்கு விடுமுறை நாள் வந்தது; அன்றையதினம் பெண்கள் எ
ல்லாருமாய்ச்சேர்ந்து, ஆடையாபரணங்களையணிந்து சிங்காரம்
செய்துகொண்டு வழக்கப்படி தங்கள் உபாத்தியாயினிகளைக்கண்
டு, அவர்காலில் விழுந்து குருசேவை செய்துகொண்டு, திரு

விழாவைப் பார்ப்பதற்காகப் போவதற்குப் பாடசாலை...
டத்தின் தாழ்வாரத்தில் சிறிது நேரம் தங்கினார்கள். அங்கே
தங்கியிருக்கும்போது பெண்களில் ஒவ்வொருவரும் அவரவர்
களுக்குத் தெரிந்த பாட்டுகளைப் பாடிக்கொண்டு கொண்டான
டித்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது அவர்க
ளில் மாணிக்கமென்னும் பெண்ணின் தங்கவளையானது திரு
காணியின் தளர்ச்சியால் அவளுக்குத் தெரியாமல் கழன்று கீ
ழே விழுந்துவிட்டது.

அதைப் பார்த்துக்கொண்டே அருகிலிருந்த நாயகம், மெள்
ள எடுத்துத் தன் சரிகைச்சேலையில் சொருகி வைத்துக்கொ
ண்டு, மற்றவர்களோடு விளையாடிக்கொண்டிருந்தாள். அதைத்
...செயலாய்ப் பக்கத்தில் சூழ்ந்திருந்த பெண்களில் ஒருத்தி
பார்த்துவிட்டு, அடி பெண்களே! நாயகத்தின் மடியைச் சோ
தியுங்கள், ஒரு வேடிக்கை யிருக்கிறதென்றாள். இதற்கு
ள்ளாகத் தன் கைவளையல் இல்லாததைக் கண்ட மாணி
க்கம் என்பவள் திடுக்கிட்டு, அவள் மடியைச் சோதிக்க, "பல
நாளைய திருடு ஒருநாளைக்கு அகப்படுவாள்" என்றபடி, அவள், அ
கப்பட்டுக்கொண்டாள். இதைப்பார்த்த மற்றப்பெண்களெல்
லாரும் சிரித்துப் பரிகாசஞ்செய்து, நாயகம்! என்னகாரியஞ்செ
ய்தாய்? நல்ல... வந்தாயே, என்று, அன்று முதல்
அவளுக்குத் திருட்டுநாயகமென்று பெயரிட்டு விட்டார்கள்.
இது சங்கதி ஊரெங்கும் பிரசித்தமாய் விட்டபடியால், அவளை
எல்லாரும் அதே பெயரிட்டுக் கூப்பிடத் தலைப்பட்டார்கள்.

மேற்கூறியவாறு நாயகத்துக் குண்டான கெட்ட பெயர்
அவ்வளவோடு நீங்கவில்லை; பிற்காலத்தில் "தன்... தன்
ளோடே வரும்" என்பதைப் போல் அவள் பெரியவளாய் வி
வாகமானபிற்பாடும் அந்தப் பெயர் அவள் கூடவேயிருந்தது. அ
வேறு ஊரில் தன் மாமியார் வீட்டுக்குப் போனபிற்பாடும், இ
ளமையில் தன் பழைய செய்கையாலுண்டான பெயர் தெரி
ந்தவர்களைக் கண்டால் அந்தப் பெயரிட்டுத் தன் மாமி, கணவன்
முதலானவர்கள் முன்பாக அழைக்கப்போகிறார்களென்று தி
க்கிரமாய்ச் "சூடுண்ட பூனை" யைப்போல உள்ளே நுழைந்து
கொள்வாள். இவ்வளவு பயத்தோடு அதிக ஜாக்கிரதையாய்
நாயகமானவள் காலத்தைக்கழித்துக் கொண்டுவந்தும், ஒருநா
ள் பாலியத்தில் தன்னுடன் பள்ளிக்கூடத்தில் வாசித்துக் கொ
ண்டிருந்த அமிர்தம் என்னும்பெண்ணானவள், கலியாணஞ்செ
ய்து கொண்டு, இரண்டு பிள்ளைகளுக்குத் தாயாகித், தன்
கணவனுடன் வேறே ஊருக்கு ஒரு வண்டியிலேறிக் கொண்டு
... போகும்போது, இவள் வீடு
நாயகமிருக்கும் வீதி வழியாய்ப் போகும்போது, இவள் வீதி
யில் நின்றுகொண்டிருந்ததைப் பார்த்து, என்னடி திருட்டு

நாயகம் பெரியவளாய் விட்டாயே, பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும்போது உன்னைப்பார்த்தது, அடையாளமே தெரியவில்லையே! இதுதானா உங்கள் மாமியார் வீடு? உனக்கு எத்தனை குழந்தைகளடீ? என்று, சாதாரணமாய்ப் பெண்களிலொருவரை யொருவர் நாள்சென்று பார்க்கும்போது பேசிக்கொள்ளும் முறைமைப்படிக்கு நடுத்தெருவிலிருந்து கொண்டே உரத்த சத்தத்துடன் பேசினாள்.

இதைக்கேட்ட நாயகம், இரண்டு பக்கங்களிலும் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே மெதுவான குரலுடன்; "ஆம், ஆம் இதுதான் என் மாமியார் வீடு, நீ போய் வாடியம்மா உனக்கொரு கும்பிடு" என்று சொல்லிவிட்டு, இதை வீட்டிலுள்ளோர் யாராகிலும் கேட்டு விட்டார்களோ என்னவோ என்று கையை முறித்துக்கொண்டு, "திருடனைத் தேள் கொட்டினது" போல ஒருவரோடும் சொல்லாமல் வழக்கப்படி தலையை உள்ளே மறைத்துக் கொண்டாள். திருட்டு நாயகமென்று அவள் கூப்பிட்டபோது இவளுடைய நல்ல வேளைக்கு ஒருவரும் கிட்ட இல்லாமலிருந்தார்கள்.

அந்தச் சமயத்தில் தன் வீட்டிலுள்ளோர் யாராகிலும் அங்கிருந்து இந்தச் சம்பாஷணையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தால், இவளை எவ்வளவு அவமரியாதையாய் நடத்தியிருப்பார்களோ தெரியாது. இப்படியே இவள் மரணபரியந்தம் தன் பழைய பெயரைத் தெரிந்தவர்கள் எங்கே தன்னை அந்தப்பெயரிட்டுக் கூப்பிடுகிறார்களோ வென்று அச்சப்பட்டுக்கொண்டே இருந்தாள். பெண்களே! இப்படிப்பட்டவளுடைய வாழ்நாட்களில் என்ன சந்தோஷமிருக்கும் பார்த்தீர்களா! ஆகையால் பெண்கள் இளமையில் இவ்வித துஷ்ட செய்கைகளைச் செய்வதற்குக் கற்காமல், மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் சன்மார்க்கத்தில் நடந்து பழகவேண்டும். இல்லாவிட்டால் நாயகம் அடைந்த அவமானங்களையும் அவள் ஆயுள் உள்ள நாள்மட்டும் பட்ட பாடுகளையும் படவேண்டியதாய் நேரிடும்.

9ம். பாடம்

வேடிக்கைப் பார்த்தல்.

சிறுபெண்களில் சிலர் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகும்போது, நேரே போகாமல் அங்கங்கே நடக்கும் வேடிக்கை, சந்தடி முதலானவற்றைக் கவனித்துக் கொண்டே போவது வழக்கம்; இது பெரிய தப்பிதம். ஏனென்றால், வேடிக்கை முதலானவற்றைப் பார்க்கிறதற்காக ஜனங்கள் கூட்டம் சேர்ந்திருக்குமிடத்தை நெருங்குவதினால், சில பெண்கள், தாமணிந்திருக்கும் ஆபரணங்களை இழந்து விடுவதுமன்றி, பா

டசாலையில் ஒப்புவிக்கவேண்டிய பாடங்களைச் சிந்திக்கும் காலத்தையும் வீணாய் இழந்துவிடுகிறார்கள்.

சில சமயங்களில் ஜனக்கூட்டம் சேர்ந்திருப்பதினால் அங்கே ஏதோ வேடிக்கை நடக்கும், பார்க்கலாமென்று சமீபத்தில் போனவுடனே, அது வேடிக்கையாயிராமல் துஷ்டத்தனமுள்ளவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் குடிவெறியினால் போட்டப்பட்ட சண்டையா யிருப்பதுமுண்டு. அங்கே போவதில் அவர்கள் ஒருவரையொருவர் அடிக்கப்பட்ட அடியானது, வேடிக்கைப்பார்க்கப்பட்டவர்கள்மேரில் விழுந்து, இரத்தம் உண்டாகும்படியான காயங்கள் உண்டாய் துன்பத்தைத் தருவதுமுண்டு. அல்லது, இவ்விதமான கூட்டத்தில் சச்சரவு பட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களை நகர விசாரணைக்காரர்கள் குற்றவாளிகளென்று தண்டிப்பதற்காக நியாயஸ்தலங்களுக்குக் கொண்டுபோகும்போது, அருகிலிருந்து வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்களையும் சாட்சி சொல்வதற்காக அவர்களுடன் சேர்த்து இழுத்துக்கொண்டுபோய் அவஸ்தைப்படுத்துவதுமுண்டு. இப்படி வேடிக்கைப் பார்ப்பதில் பலவித நஷ்டங்களும் கஷ்டங்களும் உண்டாகின்றன.

10ம். பாடம்.

வேடிக்கைப் பார்த்தல்- (தொடர்ச்சி.)

அம்புஜமென்னும் பெண்ணின் கதை.

ஒரு நாள் அம்புஜமென்னும் பெண்ணானவள் பாடசாலைக்குப் போகும்போது, மார்க்கத்தில் சில சிறுவர்கள் கூடிக் காற்றாடி விட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அதை வேடிக்கையாக சில சோம்பேறிப் பிள்ளைகள் திரண்டு, சூழ்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அம்புஜமும் இதென்ன கூட்டமென்று கிட்டப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது, அருகிலிருந்த துஷ்டனொருவன் அவள் கழுத்திலிருந்த ஓர் விலையேறின முத்துமாலையை அவளுக்குத் தெரியாமலே பக்குவமாய்க் கத்தரித்துக் கொண்டான்; இவ்விதமாய் இப்பெண்ணானவள் அரை மணி நேரம் வரையில் வேடிக்கைப் பார்ப்பதில் வீண் காலம் போக்கி விட்டு வந்தபடியால், தன் பாடசாலையில் அக்காலத்தில் கணித பாடம் சற்றேறக்குறைய முடிந்துவிட்டது. நேரம் பொறுத்து வந்ததற்காக உபாத்தியாயர் இவளை ஒருமணி நேரம் நிற்க வைத்தார். பின்பு தன்னுடைய வகுப்பிற் பிரவேசித்தவுடன் மற்ற பெண்களெல்லாம் இவளைப் பார்த்து, அம்புஜம்! உன் கழுத்திலிருந்த முத்துமாலை எங்கே காணோம் ஏன் கழற்றி விட்டாய்? அது இல்லாமல் உன் கழுத்தின் அழகு குறைந்து விட்டது என்று கேட்டார்கள்; இதைக்கேட்டு இவ

ள் திடுக்கிட்டுக் கழுத்தைத் தடவிப் பார்க்க ஆபரணத்தைக் காணாமையால் அழ ஆரம்பித்தாள். உடனே இது சங்கதி உபாத்தியாயர் கேட்டு, உடைமை போக்கடித்துபோன முகாந்திரத்தை விசாரித்தறிந்து, அவளுடைய தாய் தந்தையருக்கறிக்கையிட, அவர்களும் அவளைத் தண்டித்து, அதுமுதல் அவள் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகும் போதெல்லாம் அவளுக்கு ஒரு நகையும் போடாமல் அனுப்பிக்கொண்டு வந்தார்கள். மேற்சொன்னவைகளுமன்றி அம்புறம் கொஞ்சநேரம் வேடிக்கைப் பார்த்ததினாலுண்டான நஷ்டங்களைப்பாருங்கள். முதலாவது, பாடத்தை யிழந்தது; இரண்டாவது, விலையுயர்ந்த அணியை யிழந்தது; மூன்றாவது, தாய் தகப்பன்மாரால் தண்டனை யடைந்தது; நான்காவது, அன்று தொடங்கி நகைகளில்லாமல் பள்ளிக்கூடம் போக நேர்ந்தது. ஆகையால் பெண்கள் வேடிக்கைப்பார்ப்பதினால் உண்டாகும் நஷ்டங்களைக் கவனித்து அவ்வழக்கத்தை நீக்கவேண்டும்.

11ம். பாடம்.

பரிசுத்தம்.

பிள்ளைகள் அசுத்தமாயிராமல் எப்போதும் பரிசுத்தமாயிருக்க வேண்டுவது மிகவும் அவசியம். அதாவது, தங்கள் வஸ்திரங்களை யழுக்குடன் தரிக்கக்கூடாது. அப்போதைக்கப்போது ஸ்நானம் செய்து தேகத்தைச் சுத்தமாய் வைத்திருக்க வேண்டும். பெண்கள், காலையில் அதிக நேரம் தூங்காமல் "வைகறைத் துயிலெழு" என்றபடி, அருணோதயத்திற்கு முன்னர் நித்திரையிலிருந் தெழுந்து, காலக்கடனை முடித்து, தந்த சுத்தி செய்து, கை கால்களைக் கழுவி, தலைவாரி பின்னல் போட்டுக் கொண்டு, அவரவர் குலாசாரப்படிக்கு நெற்றியில் பொட்டு முதலானவற்றை வைக்கும்படியாயிருந்தால் அவற்றை வைத்துக்கொண்டு, காலை போஜனம் செய்து, பின்பு பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போதல் முதலான மற்ற விஷயங்களைக் கவனிக்கவேண்டும். சுத்த மில்லாத பெண்களை யார் கண்ட போதிலும் அசங்கியப்படுவார்கள். அதுவுமன்றி இவளோர் மூதேவியா யிருக்கிறாளென்று இகழ்வார்கள். சிறுபோது முதல் பரிசுத்தத்தோடிருக்கும் வழக்கமில்லாத பெண்கள், வயது முதிர்ந்த பிற்பாடும் அப்படியே யிருந்து, தங்களை விவாகம் செய்துகொள்ளும் புருஷர்களுக்கும் அருவருப்பை யுண்டாக்குகிறார்கள். இப்படி அசுத்தத்தோடிருக்கும் வழக்கம் இளமையிலேயே உண்டாவதால் பெண்கள் அதிக ஜாக்கிரதையுடன் அவ்வழக்கத்தை ஒழித்து எப்போதும் பரிசுத்தமாயிருக்கவேண்டும்.

இரண்டாவது

கணவனோடு கூடிவாழும் பருவம்

12ம். பாடம்.

விவாகம்.

கன்னியர்க்கு மேற்கூறியவாறு கல்வி கற்கும் பருவமானவுடன் இல்வாழ்க்கையில் பிரவேசிக்கச்செய்வதான வேறே பருவம் தொடங்குகின்றது. இதற்குக் கணவனோடு கூடிவாழும்பருவமென்று இங்கே பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. இப்பருவத்தில் பெண்கள் கற்கவேண்டிய பலவித முக்கியமான நீதிகள் பின்வரும் பாடங்களில் விவரித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இப்பருவம் தொடங்குவதற்கு விவாகம் முதற்காரணமாகின்றது.

ஐரோப்பா முதலிய அந்நிய தேசங்களில், பெண்ணும் பிள்ளையும் ஒருவருக்கொருவர் விவாகம் செய்துகொள்ளும்படியாய்ப் பிரியப்பட்டதினாலேயே விவாகத்தை நிறைவேற்றிவைப்பது தாய் தந்தையர்களுடைய கடமையாயிருக்கின்றது. நம்முடைய இந்துதேசத்திலோ அவ்விதமான வழக்கம் பெரும்பாலுமில்லாமல், தாய் தகப்பன்மாரே தம் பெண்களுக்குத் தக்க நாயகரைத் தேடி மணம்புரிவிக்கிறார்கள். சிறுபான்மை சதிபதியாகப்போகிற இருவருடைய சம்மதத்தைக் கோருவதுமுண்டு. இவ்வித வழக்கங்களுக்குக் குறைவு என்னவென்றால், பெண்கள் தமக்குத்தகுந்த மணவாளரைப் பகுத்தறியும் பருவம் வருவதற்குமுன் அதிக பால்யத்திலேயே அவர்களுக்கு விவாகத்தை நடத்திவிடுவதினாலும், சில பிள்ளைகள் தாயினிடத்தில் பால் உண்ணும் குழந்தைகளாயிருக்கும்போதே அவர்களைக் கலியாணம் செய்துவைத்து அவர்களுக்குப் பெண்ஜாதிமார் என்னும் பெயரை யுண்டாக்கிவிடுவதினாலுந்தான். மேலும் கலியாணமாகுங்காலத்தில் தகுந்த பருவம் வந்திருந்தபோதிலும் அந்நிய தேசத்து ஸ்திரீகளைப்போல இவர்களுக்குக் கல்வியறிவில்லாமையால் தமக்குரிய நாயகன் இவனென்று ஒருவனைத் தெரிந்தெடுக்கச் சக்தியற்றவர்களாயுமிருக்கிறார்கள்.

13ம். பாடம்.

விவாகம். (தொடர்ச்சி)

மேலே சொல்லியிருக்கிறபடி இருவருடைய சம்மதியின் பேரிலாவது, அல்லது தாய்தந்தையர்கள் மனதுப்படிக்

காவது, நியமிக்கப்பட்ட புருஷனுடன் அவரவர்கள் மதாசாரப்படிக்கு விவாகச்சடங்குகள் நிறைவேறியவுடன், பெண்ணுக்கு மனைபாட்டியென்றும், இல்லாளென்றும், பலபெயர்கள் உண்டாகின்றன. விவாகம் நடந்துவருங்காலத்தில் இவள் மணமகளென்றும், கலியாணப்பெண்ணென்றும், அழைக்கப்படுகிறாள்.

இவ்விதமாய் விவாகம் நிறைவேறி முடிந்தவுடன், பெண்ணானவள் தனக்கு வாய்த்த புருஷனுடைய சுகதுக்கங்களுக்கும் பூரண பாத்தியதையுடையவளாய்விடுகிறாள். எப்படியென்றால், நேரிட்ட புருஷன் தனக்கு இரத்தக்கலப்பில்லாத தூரபந்துவாயிருந்தாலும், அல்லது, வெகுதூர தேசவாசியாகவிருந்தாலும், அவள் இவனைத் தப் புருஷனெனவுடன்,—

(நான்மணிக்கடிகை.)

"கண்ணிற்சிறந்த உறுப்பில்லை கல்வியின்
நுண்ணியவாய பொருளில்லை கொண்டானின்
துன்னிய கேளிர் பிறரில்லை ஈன்றாளின்
என்ன கடவுளுமில்."

என்று சொல்லியிருக்கிறபடி, கண்ணானது அவயவங்களுக்கெல்லாம் எப்படி சிறந்ததாயிருக்கிறதோ, அப்படியே கணவனானவன் தன் மனைவியின் சுற்றத்தார் யாவரிலும் சிறந்தபந்துவாகிறான்; அதைப்போலவே, மனைவியும் தன் நாயகனுக்கு அதிக நேசமுள்ள உயிர்த்தோழியாய்விடுகிறாள். விவாகமானது சதியபதியென்று சொல்லப்பட்ட இருவருக்கும் இவ்வளவு நெருக்கமான சம்பந்தத்தையுண்டாக்குவதனால்தான் இதை யாவரும் இரகசியத்திற் செய்துகொள்ளாமல் சகல சுற்றத்தார், மித்திரர் முதலான பல ஜனங்களுக்கும் முன்பாக மங்களகரமாய்க் கொண்டாடுகின்றனர். மேலும் இவ்விவாகமானது ஸ்திரீ புருஷர் இருவருடைய வாழ்நாட்களில் மிக்க சிறப்புள்ளதும் அதிக விசேஷமுள்ளதாயுமிருப்பதால், இதை விவாக மகோற்சவமென்றுங் கூறுவதுண்டு.

இவ்விதமாய்ச்சிறப்புப்பெற்ற கலியாணக்கோலங்கள் முதலானவை நடந்தேறிய பின்னர், பெண் பிள்ளையானவள் தன் கணவனுக்கு மனையாளென்னும் பெயரை வகித்து, அவனோடு இல்வாழ்க்கையிற் கூடிவாழ்வதற்குரிய நடைகளிற் பயிற்சியடையக் கடமைப்பட்டவளாயிருக்கிறாள். அவைகளின் முறைமைகளையும் விதிகளையும் பின்வரும் பாடங்களினால் கற்றறியலாம்.

இத்தேசத்தில் சாதாரணமாய் கலியாணமானவுடனே பெண்பிள்ளைக்குக் கணவனோடு கூடிவாழும் பருவம் தொடங்

இறதென்று சொல்லக்கூடவில்லை; ஏனென்றால், பெரும்பாலும் பெண்களுக்குத் தக்க வயது வருவதற்கு முன் விவாகமாய்விடுகிறது. ஆகையால் தன் கணவனுடன் சேர்ந்து வாழ்வதற்குரிய காலம் வந்த பிற்பாடு அவர்களுக்கு அப்பருவம் தொடங்குவதாய்ப் பாவித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

14ம் பாடம்.

நித்தியக் கடன்கள்.

மேற்கூறிய விதமாய்க்கணவனோடு கூடிவாழும் பருவம் வந்தவுடன், பெண்பிள்ளையானவள் தன் கணவனுக்குப் பிரியமாய் நடந்துகொள்ள வேண்டிய விதங்களைக் கற்றறிய வேண்டியவளாயிருக்கிறாள். அவைகளில் முதலாவது, தன்னுடைய நித்தியக் கடன்களை யனுஷ்டிப்பதில் மிகுந்த ஜாக்கிரதையாயிருத்தலாம். அதாவது, பெண்ணானவள், இரவில் தன்கணவன் தூங்கினபின் தான் தூங்கி, அவன் நித்திரையிலிருந்து விழித்தெழுந்திருப்பதற்கு முன்னர் தான் எழுந்து, தேகசுத்திசெய்தல் முதலான நித்தியக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு பொழுது விடியுமுன் படுக்கையிலிருக்குந் தன் நாயகனை யெழுப்பவேண்டும். அவன் எழுந்தவுடன் அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய உபசாரங்களைச் சோம்பலின்றி அதிக ஜாக்கிரதையுடன் செய்யவேண்டும்; எவ்வாறெனில், புருஷனுக்குத் தந்த சுத்தி, ஸ்நானம் முதலானவைகளுக்கு ஜலம் தயார் செய்வித்துக் கொடுத்துப், பின்பு, அவனுக்குத் தேவையான போஜன தாம்பூலம் முதலியவற்றை அப்போதைக்கப்போது சரியாய்த் தாமதமில்லாமல் கொடுக்கவேண்டும். இவைகளைக் காலமறிந்து ஜாக்கிரதையுடன் செய்வதினால் மனைவியின்பேரில் கணவனுக்கு அதிக பிரீதி யுண்டாகும்.

சிலர் இப்படிச்செய்வதில் அஜாக்கிரதையைக் காட்டுவதினால் புருஷர்களுக்குச் சில சமயங்களில் கோபம் உண்டாகி, அவர்கள் வைவதற்கும், அடிப்பதற்கும் இடந்தேடிக்கொள்ளுகிறார்கள். அதினால் இருவருக்குமுள்ள பிரியம் குறைந்துபோகிறதுமுண்டு. மேலும், பெண்ணானவள் [illegible]றும் நித்திரையிலிருந்து எழுந்திருக்கும்போதே தன் [illegible]னுடைய ஆயுள்விருத்திக்காகவும், அவனுடைய ஆரோக்கியத்திற்காகவும் கடவுளைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டே யெழுந்திருக்கவேண்டுமென்று சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஏனென்றால், புருஷனுடைய சுகதுக்கங்களெல்லாம் மனைவியைச் சேர்ந்தனவாயிருக்கின்றன. இவற்றைப் பெண் [illegible] தங்களுடைய கள் சரியாய்க் கவனிக்க வேண்டும்.

த்தியக் கடன்களைச் செய்வதில் உற்சாகமுடையவர்களாகி, அவற்றைச்சிறிதும் வெறுப்பின்றிச் செய்துகொண்டு வரவேண்டும். மேலும் பெண்ணென்று சொல்லப்பட்டவள், தன் கணவன் விஷயத்தில் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்றால்,—

(நீதிவெண்பா.)

"அன்னை தயையும் அடியாள் பணியுமலர்ப்
பொன்னின் அழகும் புவியின் பொறையும்—வன்னமுலை
வேசி துயிலும் விறல் மந்திரி மதியும்
பேசில் இவையுடையாள் பெண்."

என்று சொல்லியிருக்கிறபிரகாரம், அவனிடத்தில் தாயைப் போன்ற தயையுள்ளவளாயும், தாதியைப்போல் அவனுக்குப் பணிவிடைகள் செய்பவளாயும் அவன் கோபத்தில் என்ன சொன்னாலும் பூமியைப்போல் பொறுத்துக்கொள்ளும் பொறுமையுள்ளவளாயும், நாயகனுடன் சயனித்துக்கொள்ளுங்காலத்தில் வேசியைப்போல் இன்பம் விளைவிப்பவளாயும், சமயத்தில் யுக்தி சொல்லுவதில் ஒரு விவேகியான மந்திரியைப் போன்றவளாயும் நடந்து கொள்ளவேண்டும்.

இதுவுமன்றித், தன் கணவனுக்கு இதமாய் ஒரு ஸ்திரீயானவள் செய்யும் உபசாரங்களைச் செய்வதற்குத் தக்கபடி அவனுடைய குறிப்பறிந்து நடப்பதே மகா சிரேஷ்டம். அப்படித் தன் கணவனுடைய குறிப்பையறிந்து மனதார உபசரிக்கும் பெண்களை,—

(திரிகடுகம்.)

"கொண்டான் குறிப்பறிவாள் பெண்டாட்டி கொண்டன்ன
செய்வகை செய்வான் தவசி கொடிதொரீஇ
நல்லவை செய்வான் அரசன் இவர்மூவர்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை."

என்று, பலவாறாய் நூற்களும் புகழ்ந்து கூறுகின்றன. இதன் பொருள் யாதெனில், தன்னைக் கொண்டவனுடைய குறிப்பை யறிந்து, அவனை யுபசரித்து நடக்கிறவள் பெண்டாட்டி யாவாள்; தான் மேற்கொண்ட விரதங்களைச் செய்யவேண்டிய விதிப்படி செய்கிறவன் தவசியாவான்; பொல்லாங்குகளுண்டாக்கும் காரியங்களை நீக்கிவிட்டு, தன் குடிகளுக்கு நன்மைகளை யுண்டாக்கும் காரியங்களைச் செய்பவன் அரசனாவான்; இவ்வித நற்குணங்களை யமைந்தவர்களும் பெய்யென்று சொன்னமாத்திரத்தில் மழை பெய்யுமென்பதாம். ஆகையால் பெண்கள் தங்கணவருக்குத் திருப்தியாய்ச் செய்யும் உபசாரங்களை மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் செய்துவரவேண்டும்.

15ம். பாடம்.

இல்வாழ்க்கை.

இல்வாழ்க்கை யென்பது நாயகனும் நாயகியும் கூடி வாழும் வாழ்க்கையாம். பெண்பிள்ளையானவள் இல்வாழ்க்கையில் அநுசரிக்க வேண்டிய அறநெறி யென்னுந் தருமஞ் செய்யும் விதிகளையும், தன்னுடைய பத்தாவின் மனங்கோணாமல் அவன் சொற்படி நடந்து, அவனைச் சந்துஷ்டி செய்து, மேன்மைப்படுத்தும் வழிகளையும் அறிந்து, நடக்கவேண்டியவளாயிருக்கிறாள். இவ்வில்வாழ்க்கையை மேற்கூறிய சதிபதிகளாகிய இருவரில் ஒருவர் மாத்திரம் நடத்துவது அசாத்தியம். அவன் முன்னிழுத்தால் இவள் பின்னிழுக்காமலும், அவன் பின்னிழுத்தால் இவள் முன்னிழுக்காமலும், இருவரும் மனம்பொருந்து இவ்வில்வாழ்க்கையை நடத்தவேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். முன்னிழுத்தல் பின்னிழுத்தல் என்பது எப்படியென்றால், கணவன் மனைவியை நோக்கி, பெண்ணே! இவனுக்கு அதிக [illegible]மாயிருக்கிறதாம், கொஞ்சம் ஜலம் கொடு என்றால், அவள் ஜலம் குளத்திலிருக்கிறது அங்கே போய்ச் சாப்பிடச்சொல்லுமென்று சொல்லுவதும், நான் விடியற்காலத்தில் ஸ்நானஞ் செய்துகொண்டு கோவிலுக்குப் போகவேண்டும், கொஞ்சம் வெந்நீர் தயார் செய்துகொடு என்று சொன்னால் எனக்குச் [illegible] வலியாயிருக்கிறது, வெந்நீர் வைக்க என்னாலாகாது, என்று மாறுமாறாகப் பதில் சொல்லுவதுமாம்.

இப்படிப்பட்ட ஸ்திரீயினுடைய இல்வாழ்க்கை ஒருபோதும் செவ்வையாய் நடக்கமாட்டாது. ஸ்திரீ புருஷர் இருவரும் ஒத்து நடந்தினால் மாத்திரம், தருமம், தானம், பரோபகாரம் முதலியவைகளைச்செய்வதற்கு இடமுண்டாகும். இல்லாவிட்டால் அவைகளிலொன்றும் சித்தியாகமாட்டாது. இது குறித்துத் திருஷ்டாந்தமாய்,—

(அறநெறிச்சாரம்.)

"[illegible]தல் மனையாளுந் தானும் [illegible]
இருவரும் பூண்டுய்ப்பி னல்லால்-ஒருவரால்
இல்வாழ்க்கையென்னு மியல்புடைய வான்சகடம்
செல்லாது தெற்றிற்று நின்று."

என்றுதாய் [illegible] கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதன் பொருளென்னவெனில், இல்வாழ்க்கையென்னும் தருமச் [illegible] பாரத்தையுடைய பெருமைதங்கிய வண்டியானது, கணவனும் [illegible] ஒன்றாகப் பொருந்திய அன்பினையுடைய மனைவியும், [illegible] ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து மேற்கொண்டிழுத்தால் நடக்குமே

யல்லாமல், இவ்விருவரில் ஒருவரால் மாத்திரம் இழுக்கப்பட்டால் நடவாமல், அது தடைபட்டு நின்றுவிடும் என்பதாம்.

இவ்விதமான இல்வாழ்க்கையின் விதிகளைச் சரியாயறிந்து வாழும் ஸ்திரீ புருஷர்களை, ஐம்புலன்களையும் விட்டுக் காடுகளிற் சென்று முத்தி அடைவதற்காகத் தவஞ்செய்துவரும் துறவிகளைவிடச் சிரேஷ்டமானவர்களென்றும் சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. மேலும்,—

(குறள்.)

"வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்."

என்று திருவள்ளுவநாயனாரும் அருளியிருக்கிறார்; இதன் கருத்தென்னவென்றால், இப்பூமியின்கண் இல்லறத்தோடு கூடி வாழவேண்டிய முறைமைப்படி வாழ்பவன் உலகத்திற் பிறந்த மனிதனாயிருந்த போதிலும், வானுலகமென்று சொல்லப்பட்ட தேவலோகத்தில் வசிக்கும் தேவருள் ஒருவராக மதிக்கப்படுவான் என்பதாம். பெண்களே! இல்லறத்தில் ஒருவனுக்கு இவ்வித சிறந்த பேறுண்டாவதற்குக்காரணம், நல்லொழுக்கமுள்ள தன் மனைவியல்லவா? ஆகையால், நீங்கள் இவ்வில்வாழ்க்கையின் விதிகளைச் சரியாய்க்கற்றறிந்து, அதின்படி கிரமமாய்ச் சரி[illegible]த்தில் நடந்து, மேலே சொன்னபடி யுங்கள் கணவ[illegible]ப்படுத்தி, அதனால் நீங்களும் மேன்மையடையவேண்டும்.

16-ம் பாடம்.

ஒற்றுமை.

ஸ்திரீ புருஷர்களிருவரும் ஒருமொருமித்து ஒருவரையொருவர் நேசித்து நடப்பதே ஒற்றுமை யெனப்படும். இவ்வித ஒற்றுமை யுண்டாவதற்குக்காரணம் [illegible] நற்செய்கைகளாம். இவை, இளமையிலெல்லாம் கற்கும் கல்வி கேள்விகளாலும், தாம் அடையப்பெற்ற நற் சகவாசத்தினாலும் உண்டாகவேண்டும். பெண்ணானவள் உள்ளன்புடன் தன் கணவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்துகொண்டு வருவாளாகில் ஒருவருக்கொருவர் ஒற்றுமையுடன் வாழ்வதற்கு யாதொரு தடையுமிராது. புருஷன் ஒன்று சொன்னால் இவள் ஒன்றைச் செய்கிறதும், அவன் ஒன்றைக்கேட்டால் இவள் ஒன்றைக்கொடுப்பதுமாயிருந்தால் அப்படிப்பட்ட மனைவியால் அவர்களுக்குள் ஒற்றுமையென்பது ஒருபோதும் உண்டாகமாட்டாது. அப்படிப்பட்டவர்களுடைய செய்கைகளெல்லாம்,—

(இன்னா நாற்பது.)

"உடன்பாடில்லாத மனைவி தோழின்னா."

என்றபடி, தன்கணவனுக்கதிக துன்பத்தைத் தருவதாகும். மேலும் பெண்சாதியினிடத்தில் இவ்வித ஒருமைப்பாடில்லாவிடில், எந்நேரமும் குடும்பக்கலகங்களும், கணவனுக்கு மீளாத்துயரங்களும், பலவித சஞ்சலங்களும் உண்டாவதற்கு ஏதுவாகிறது. கடைசியாய் இப்படிப்பட்ட ஸ்திரீயினுடைய செய்கைகளால் தன் கணவனுடைய [illegible]ருக்கும் சேதமுண்டாய்விடும். ஆகையால் இவ்விதக் குணமுடையவள்,—

(மூதுரை)

"கல்லாத மாந்தர்க்குக் கற்றுணர்ந்தார் சொற்கூற்றம்
அல்லாத மாந்தர்க்கறங்கூற்றம்-மெல்லிய
வாழைக்குத்தானீன்ற காய் கூற்றங் கூற்றமே
இல்லிற்கிசைந் தொழுகாப் பெண்."

என்றபடி, தன் கணவனுக்கு எமனைப்போலென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மனைவியானவள் தன் நாயகனிடத்தில் பிரீதிவைத்து அவனுடன் ஒருமித்து நடப்பாளாகில், அப்படிப்பட்டவர்களுடைய இல்வாழ்க்கையில் பலவித இன்பங்களுண்டாகும். அவைகளைப்பார்க்கிலும், ஒரு ஸ்திரீக்கு உலகத்தில் வேறு இன்பங்கள் கிடையாது. அவ்வொருமைப்பாடு இல்லாவிடிலோ, அவளுக்கு அதைவிட உலகத்தில் துக்கத்தைத் தருவது வேறு கிடையாது. மேலும் ஒருவன் ஒருமித்து நடக்காத பெண்சாதியுடன் கூடி வாழ்வதைவிட,—

(ஔவையார்.)

"பத்தாவுக்கேற்ற பதிவிரதை யுண்டானால்
எத்தாலுங் கூடி யிருக்கலாம்-சற்றேனும்
ஏறுமாறாக விருப்பாளே யாமாயிற்
கூறாமற் சந்நியாசங் கொள்."

என்றபடிக்கு, ஒருவரோடும் சொல்லாமல் சந்நியாசியாக ஓடிப்போவது நல்லதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பெண்கள் தங்கணவரோடு கூடி வாழும் பருவத்தில் அநுபவிக்க வேண்டிய எல்லாவிதமான சுகங்களுக்கும் மூலகாரணம், இவ்வொற்றுமையே யொழிய வேறொன்றுமல்ல; ஆகையால் பெண்கள் தம்மில்வாழ்க்கையில் இவ்வொற்றுமையானது நாளுக்குநாள் விர்த்தியாய்க்கொண்டு வரும்படியாய்த் தக்கமுயற்சி செய்து வரவேண்டும்; மேலும் இவ்வொற்[illegible] மையை யநுசரிக்க இடம், பொருள், ஏவல் என்பவை[illegible] அமைந்த செல்வவான்களுக்கு மாத்திரம் கூடுமென்றும் [illegible] ஏழைகளா யிருப்பவர்களுக்கு அசாத்திய மென்றும் [illegible]

நினைக்கிறார்கள். இது மிகவும் தவறு; எப்படியென்றால், தன் புருஷன் தினந்தோறும் பிச்சை யெடுத்து ஜீவனஞ் செய்கிறவனாயிருந்தாலும், அவனுடன் ஒருமித்து வாழ்ந்து அநேக பெண்கள் கீர்த்தியடைந்திருக்கிறார்கள். அதற்குத் திருஷ்டாந்தம் இதற்குப் பின்வரும் பாடத்தால் அறியலாம்.

17ம். பாடம்.

ஒற்றுமை. (தொடர்ச்சி.)

நேத்ர[illegible]ணி யென்பவள் கதை.

சோழத்திரபுரம் என்னும் ஊரில் பாத்திரகர னென்னும் ஓர் வறிஞ னிருந்தான். இவனுக்கு நேத்திரமணி யென்னும் பெண்ஜாதி யொருத்தியிருந்தாள். இவள், தன் கணவன் தினந்தோறும் அவ்வூரிலுள்ள வீடுகளுக்குப் போய் பிச்சை யெடுத்துக்கொண்டு வரும் அரிசி முதலானவைகளைச் சமைத்து அவனுக்கிட்டுத், தானும் சாப்பிட்டு, மிகுந்ததைத் தம்மைப் போல் வறியராயிருப்போர்க்கும் போட்டுக்கொண்டு வருவது வழக்கம். நேத்திரமணியானவள் தன் புருஷன் மிகவும் வறுமையாயிருந்தும், அவனைச் சற்றாவது அலட்சியஞ் செய்யாமல், அவனைச் சொரூபமாகப் பாவித்து, அவனுடைய வார்த்தைகளுக்கடங்கி, பூவும் மணமும் போலவும், மணியும் ஒளியும் போலவும், அவனுடன் அதிக அந்நியோந்நியமாய் வாழ்ந்து வந்தாள். இப்படி யிருக்குங்காலத்தில், இவர்களுக்கு ஒரு ஆண்குழந்தை பிறந்தது. இவர்கள் அதிக தரித்திராயிருந்தும், இது இவர்களுக்கு ஒரே குழந்தையானமையால் "காக்கைக்குந் தன் குஞ்சு பொன்குஞ்சு" என்பதைப்போல், அப்பிள்ளையை மிகுந்த பக்ஷத்துடன் வளர்த்து வந்தார்கள். அப்பிள்ளைக்கு வயது ஐந்தானவுடன், அதனைக் கல்வியபிவிர்த்திக்கும் வேண்டிய முயற்சி செய்துவந்தார்கள்.

இவ்வாறு இவர்கள் நடந்துவருவதைப் பார்க்கும் சோழத்திரபுரத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லாம், நேத்திரமணியின் கணவன் தினந்தோறும் யாசகஞ்செய்து ஜீவிக்கும்படியான தரித்திரத்தோ புருஷனாயும், அப்படி யிருந்தும் அதில் புருஷன், பெண்ஜாதி, பிள்ளை ஆகிய இம்மூவரும் இவ்வளவு காலங்கழித்து, "ஐயமிட்டுண்" என்பதை யுணர்ந்து இரப்போர்க்கும் ஈந்து, தாமுஞ் ஜீவனம் செய்துகொண்டு வருகிறார்களல்லவா! என்று அதிசயிப்பார்கள். மேலும் புருஷனும் பெண்சாதியும் இவ்விதத் தரித்திரத்திலும் மிக ஒற்றுமையுடன் ஒருவருக்கொருவர் அதிக அன்புபாராட்டி நடந்துவருகிறார்களென்று வியந்து, நேத்திரமணியை லக்ஷ்மியென்றும், உத்தமியென்றும், உலகத்தில் பெண்பிறந்தால் இப்படியல்லவோ

[illegible]த்தி சம்பாதிக்கவேண்டுமென்றும், பலவாறாயப் புகழ்ந்து கொண்டாடுவார்கள். இவ்விதமாய் இவர்களிருவரும் வாழ்ந்துவரும்நாளில், ஒருநாளிரவில் "வெறும்வாயை மெல்லுகிறவனை வெற்றிலை தா" என்றாற்போல், ஒரு சந்நியாசி மிகுந்த பசியால் வருந்தி யிவர்கள் வீட்டுக்குள் வந்து பிச்சைகேட்டார். பாத்திரகரன் தன் கஷ்டதசையையும் பாராமல், இவர் மகா[illegible] யோகிக்கா உத்தமராய்க் காணப்படுகிறாரென்று தனக்குள் யோசித்து, சுவாமி! வாரும்; எங்கள் வீட்டிலுள்ளதை அதிருப்தியின்றிச் சாப்பிடும்; தங்களைப்பார்த்தால் மகா தபோபலம் பெற்றவராய்க்காண்கிறது, எங்கள் பாவந்தீரும்படி அநுக்கிரகம் செய்யவேண்டும், என்று நமஸ்கரித்துச்சொன்னான். இதை அருகில் கேட்டுக்கொண்டிருந்த நேத்திரமணியானவள், உடனே தானும் அந்தப் பெரியவரை நமஸ்காரஞ்செய்துகொண்டு, தாமதமில்லாமல் தங்கள் வீட்டிலுள்ளதைச் சமைத்து, அவருக்குப்போஜனஞ்சித்தப்படுத்தி, இலைவேண்டியதாயிருக்கிறதே, அது இல்லாமல் அத்துறவிக்கு அமுது படைக்கத் தவக்கமாயிருக்கிறதே யென்று புருஷனுடன் சொல்லிக்கொண்டாள்.

இவ்விதமாய்த் தன் கணவனுடன் சொல்லிக்கொண்டிருந்ததைச் சமீபத்திலிருந்து கேட்டுக்கொண்டு நின்ற குமாரனான இவன், அம்மா! நம்முடைய வீட்டிற்குப் பின்புறத்தில் இருக்கும் வாழைமரத்தில் இலைகள் நன்றாய்த் தழைத்திருக்கின்றன; யான் போய் பறித்துக்கொண்டு வருகிறேன்; இப்போது இரவில் வேறுவிதத்தில் இலை கிடைப்பது [illegible] என்று சொல்ல, நேத்திரமணியும் அதற்கிசைந்து குமாரனை அப்படியே செய்; இருண்ட இராவானதால் மரத்தின்மேல் ஏறவேண்டாம்; கீழேயிருந்தபடி கைக்கெட்டின இலை மாத்திரம் பறித்துக்கொண்டு சீக்கிரமாய் வா, என்று சொல்லி விடுத்தாளும் தன் கணவனும் மற்ற வேலைகளைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்படியே இச்சிறுவன் போய் இலை பறிப்பதற்கு [illegible] அடியில் கால் வைத்தவுடனே, அங்கிருந்த ஓர் [illegible] பந் தீண்டி, அவன் மூர்ச்சையடைந்து, கீழே [illegible] மைந்தன். சிறுவன் வாராமையைக் கண்ட [illegible] இலை பறிக்கப் போய் வெகு நேரமாயிற்றே! இன்னும் வரவில்லையே! என்று சமீபத்திலிருந்தபடியே, அப்பா [illegible] தாய்! என்று கூப்பிட்டாள். அதற்கு பதிலுத்தரம் கிடைக்காமையால், சந்தேகித்துப், புருஷனைப்போய் பார்க்கும்படி சொன்னாள். அப்படியே இவன் போய்ப் பார்க்கையில், [illegible]

குமாரன் கீழே விழுந்து ஸ்மாரணையில்லாமல் கிடப்பதை யறிந்து, நெஞ்சங்கலங்கி, அவனைத் தோளின் பேரில் தூக்கிப் போட்டுக்கொண்டு, கொஞ்சம் இலைகளையும் வெட்டிப்பறித்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தான். வந்தவுடன், வெளிச்சத்தில் மகனைப் பார்த்ததில், பாம்பு கடித்ததினால் இறந்து பிரேதமாய் விட்டானென்று நினைத்து, அதிக துக்கங்கொண்டு, "வருந்தி யழைத்தாலும் வாராத வாரா," என்று மனதை ஒருவாறு தேற்றி, துக்கமிகுதியாற் புலம்பும் தன் மனைவியாகிய நேத்திரமணிக்கும் வேண்டிய தேறுதல்களைச் சொல்லுகிறான்: பெண்ணே! சந்நியாசிக்கு இதுவரையில் பசி அதிகரித்திருக்கும்; அவருக்குப் பசிவேளையில் தாமதமின்றி நாம் அன்னமிட வேண்டிய தாகையால், நம்முடைய பிள்ளை இறந்து போன சங்கதியை அவரறிந்தால் நம்முடைய வீட்டில் புசிப்பெடுத்துக் கொள்ளமாட்டார்; அவரை வெகு நேரம் பசியாயிருக்க வைப்பதில் நமக்கு மிகுந்த பாவம் சம்பவிக்கும்; ஆகையால், இப்பிரேதத்தை வீட்டின் பின்பக்கத்தில் ஒரு வஸ்திரம் போட்டு மறைத்துவை; அவர் சாப்பிட்டானவுடன் இச்சங்கதியை வெளிப்படுத்தலாம் என்று சொன்னான்.

இதைக் கேட்ட நேத்திரமணியானவள் தன்னுடைய ஆசைப் புதல்வன் இறந்து போன ஆறாத பெருந்துயரத்தையும் சகித்துக்கொண்டு, தன் பர்த்தாவினுடைய வார்த்தையைச் சிரசால் வகித்து, அப்படியே இறந்துபோன தன் குமாரனைத் தானொரு பக்கமும் கணவனொரு பக்கமுமாய்ப் பிடித்துக் கொண்டுபோய், அப்பா மகனே! உனக்கு நாங்கள் இப்படிப்பட்ட பணிவிடைகள் செய்யவேண்டுமென்று கடவுள் முன்னமே விதித்திருந்தாரோ? இந்த காட்சி காண்பதற்காகவா உன்னைப் பிள்ளையாய்ப் பெற்றோம்? என்று பலவிதமாய்ப் புலம்பிக் கொண்டு, அப்பிரேதத்தை வீட்டின் பின்புறத்தில் படுக்க வைத்து, ஒரு வஸ்திரத்தை அதின் பேரில் போர்த்து மறைத்து வைத்தாள். பின்பு தானும் தன் கணவனும் சந்நியாசியினிடம் வந்து, நமஸ்கரித்து, சுவாமி! போஜனத்துக் கெழுந்தருள வேண்டும் என்று அழைத்தார்கள். அதின் பிரகாரம் அவரும் கை கால்களை யலம்பிக் கொண்டு, இலையின் முன்பாக வந்து உட்கார்ந்தார். உடனே அவர் நேத்திரமணியைப் பார்த்து, அம்மா! உன் குமாரனும் என்னுடன் கூட சாப்பிட வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்; அச் சிறுவனைக் கூப்பிட்டு அவனுக்கும் என்பக்கத்தில் ஒரு இலை போடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார்.

18ம் பாடம்.

ஒற்றுமை.(தொடர்ச்சி).

நேத்திரமணி யென்பவள் கதை.

இவ்விதமாய் அச்சந்நியாசி சொன்னதைச் செவியுற்ற நேத்திரமணியானவள், உண்மையைச் சொன்னால் இவர் நம்முடைய வீட்டில் போஜனமெடுத்துக்கொள்ள மாட்டாரென்று, தன் புருஷன் சொல்லியிருந்த வார்த்தைகளை நினைத்து, சுவாமி! பையன் தூங்கிவிட்டான், என்று சொன்னாள். அதற்கு அச்சந்நியாசி அவன் சில நிமிஷங்களுக்கு முன் நான் பார்த்தபோது இலை பறிப்பதற்காக வெளியில் ஓடினானே! இதற்குள்ளாகத் தூங்கியிருக்கமாட்டானம்மா! தூங்கிவிட்டிருந்தபோதிலும் எழுப்பி என்னுடன்கூட உட்கார வைக்கவேண்டுமென்று மிகவும் வேண்டிக்கொண்டார். இதற்கு இவ்விருவரும் மகா துக்கங்கொண்டவர்களாய், தெய்வமே! இதற்கு என்ன மறுமொழி சொல்லுவோம்? என்று திப்பிரமையுடன் ஒருவர் முகத்தை யொருவர் பார்த்துக்கொண்டு மயங்கி நிற்க, அதைக்கண்ட துறவியானவர் சந்தேகித்து, உண்மையை யெனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்றார்.

இதைக்கேட்ட நேத்திரமணியும், அவளுடைய கணவனும், இத்துறவியின் பசியை மாற்றுவதற்காக நம்முடைய பிள்ளை யிறந்துபோனதையும் மறைத்து, மனதைப் பலவாறுந் தேற்றிக்கொண்டு, அந்த மகானுபாவர் நம்முடைய வீட்டில் எப்படியாவது அன்னம் புசிக்கவேண்டுமென்று பிரயாசைப்பட்டும், "இங்காதும் போனாலும் தன் பாவம் தன்னோடே" என்றபடி, நம்முடைய பாவ விசேஷத்தினால் அப்பலன் சித்திக்கவில்லையே! என்று மகா துயரப்பட்டார்கள். மேலும், உண்மையைச்சொல்லிவிட்டால் நாம் இதுவரையில் பட்ட பிரயாசைகளையெல்லாம் வீணாக்கிவிட்டு, அவர் கோபித்து எழுந்துபோய் விடுவாரே! என்று பயந்து, "உற்றதைச்சொன்னால் அற்றது பொருந்தும்" என்று ஆலோசித்து, எங்கள் குமாரன் இலை பறிக்கப்போனவிடத்தில் சர்ப்பந்தீண்டி யிறந்துபோனான், என்று தேகம் துடிக்க, வாய்பதற, துக்கத்தை யடக்கிக்கொண்டு சொன்னார்கள். இதைக்கேட்டவுடன் அந்த சந்நியாசி திடுக்கிட்டு அதிக விசனத்துடன், ஆ! ஆ!! இப்படிப்பட்ட வெப்தியா, இந்த சற்குணரிடத்தில் கேட்கும்படிக்காயிற்று, கர்த்தாவே! என்று கரத்தில் கன்னம் வைத்துக்கொண்டு, "பட்ட காலிலே படும் கெட்ட குடியே கெடும்" என்பதும் சரியாயிருக்கின்றதே! இவர்கள் முன்னமே அதிக தரித்திரத்தை யனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்; அப்படிப்பட்டவ

ர்கள் உத்தமராயிருக்கிறார்களென்று அவர்களுடைய தரித்திரத்தையும் எண்ணாமல், நாம் அவர்களிடம் விருந்தாளியாய் வந்துவிட்டோம்; இதற்கே அவர்கள் எவ்வளவோ பிரயாசைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில், அத்துடன்கூட அவர்களுக்கு ஓரே புத்திரனாயிருந்த பிள்ளையும், நம்மால் இறந்துபோய்விட்டானல்லவா! என்று மிகவும் பரிதாபப்பட்டு, பின்னும் இவைகளெல்லாம் போகட்டும், பிள்ளை யிறந்ததை நமக்குச் சொன்னால் நாம் இவர்கள் வீட்டில் புசிப்பெடுத்துக்கொள்ளாமற் போவோமென்று பயந்து, தங்களுடைய அருமையான புத்திரன் இறந்துபோனதையும் நமக்கு மறைத்துச்சொன்னார்களல்லவா! வென்று தனக்குள்தான் அதிக ஆச்சரியமடைந்தார். மேலும்,—

(குறள்.)

"அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனுமது."

என்று திருவள்ளுவ நாயனார் சொல்லியிருக்கிறபடி, "இல்வாழ்க்கையின் குணமும் அதின் பலனுமென்னவென்றால், கணவனும் மனைவியும் அந்நியோன்னியமாய் ஒருவருக்கொருவர் மன வொற்றுமையுடன் வாழ்தலே அதன் குணமும், அவ்வொற்றுமையோடு கூடிச் செய்யும் தர்மங்களே அவ்வில்வாழ்க்கையின் பலனுமாகும்" என்பது இவர்களிடத்தில் சரியாய் அமைந்திருக்கிறது. இதுவுமல்லாமல்,—

(நாலடியார்.)

"நாலாறு மாறாய் நனிசிறிதாய் எப்புறனும்
மேலாறு மேலுறை சோரினும்-மேலாய
வல்லாளாய் வாழுமூர் தற்புகழு மாண் கற்பின்
இல்லாள் அமர்ந்ததே இல்."

என்றபடி, தான் வசிக்கும் வீடானது நான்கு பக்கங்களிலும் வழியுள்ளதாயும், மிகவும் சிறியதாயும், மேலே கூரையிலிருந்து மழைத்துளிகள் ஒழுகும்படியான ஆவாசங்களுள்ளதாக இருந்தாலும், அவ்வித தரித்திரத்தைக் குறித்துச் சிந்தியாமல் தன் புருஷன் மீது அன்பு வைத்து, அவனை வழிபட்டு, தருமம் முதலிய மேலான காரியங்களை இயன்றமட்டும் செய்ய வல்லவளாயும், தான் வாழும் ஊரிலுள்ளோர் தன்னைப் புகழ்ந்து கொண்டாடும்படி சிறந்த கற்புள்ளவளுமான மனைவி வசிக்கும் இடமே வீடென்று சொல்லவேண்டும் என்பதற்கு, இன்று தான் தகுந்த திருஷ்டாந்தங் கண்டோம். இந்தப் புண்ணியவதியைப் போல் புருஷனுடன் ஒருமித்த மன உறுதியோடு கலந்து, தர்மசிந்தை யுள்ளவளாய், வேறொரு ஸ்திரீயும் இவ்வுலகத்தில் இருப்பாளா வென்று கேத்

திரமணியினுடைய ஒற்றுமைக்கும் உறுதிக்கும் அதிசயித்து, தான் எப்படியாவது அந்தப் பிள்ளையை உயிர்ப்பிக்கவேண்டுமென்று தனக்குள் தீர்மானித்து, இறந்துபோன பிள்ளையைக் கொண்டு வாருங்களென்று சொன்னார்.

அதைக் கேட்டவுடன் அவர்கள் அப்பிரேதத்தை அப்படியே கொண்டு வந்து அவர் முன் வைத்தார்கள். நம்மால் இத்தர்மவான்களுக்கும் இவ்வளவு பெரிய ஆபத்து வந்ததல்லவா! வென்று சொல்லிக் கொண்டு, தான் எவ்வளவோ காலமாய்ச் செய்து வந்த தவ வலிமையால் கிடைக்கப்பெற்றிருந்த அமிர்த சஞ்சீவி யென்கிற ஓர் குளிகையை அப்பிரேதத்தின் மேல் பூசினார். அது அமிர்தமாய்ப் பூசினவுடன், அப்பிள்ளை நித்திரையிலிருந்து எழுந்தவனைப் போல் எழுந்து, அத்துறவியின் பாதத்தில் விழுந்து, நமஸ்கரித்து நின்றான். இவ்வற்புதக் காட்சியைக்கண்ட அப்பிள்ளையின் தாய் தந்தையர், இறந்துபோய்ப் பிழைத்த தங்கள் குமாரனை வாரியெடுத்து, மார்போடணைத்து, முத்தமிட்டு, அடா! எங்கள் கண்மணியே! அடா! ஆசை மகனே! உன் திருமுகத்தை நாங்கள் மறுபடியும் பார்க்கக் கிடைத்ததல்லவா! வென்றுவாயினாற்சொல்லி முடியாத மனக்களிப்புடன் ஆனந்தக் கூத்தாடினார்கள். சந்நியாசியின் மகிமையை வியந்துபாடினார்கள்; பின்பு அவர் இஷ்டப்படிக்கு, அப்பிள்ளையும் அவருடன் கூட உட்கார்ந்து சாப்பிட்டான். இவ்விதமாய் அத்துறவியானவர் இவர்களுடைய வீட்டில் போஜனம் செய்தானவுடன், அவர்களுக்குச் "சகல பாக்கியங்களும் உண்டாவதாக," என்று ஆசீர்வதித்துப் போய்விட்டார். அன்றுமுதல் இவர்கள்வறுமைநீங்கி நாளுக்குநாள் ஐசுவரியங்கள் பெருகி, சதிபதிகளாகிய இருவரும் அதிக ஒற்றுமையுடன் சுகித்து வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

19ம். பாடம்.

கற்பு.

(ஔவையார்.)

"கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை."

என்று ஔவையார் சொல்லியிருக்கிறபடி, கற்பென்பது, கணவனுடைய வார்த்தைக்கடங்கி, அதற்கிசைந்து நடந்து, அக்கணவனையே தெய்வமென்று மனப்பூர்த்தியாய் எண்ணி, அவனை மேன்மைப்படுத்துவதேயாம். இது ஜாதி, மதம் இவைகளின் பேதத்தால் மாறுபடாமல் சகலமான ஜனங்களாலும் வழுவாமல் அனுசரிக்கப்படவேண்டிய விதியாயிருக்கிறது. மேலும், ஒரு ஸ்திரீயானவள் தனக்கு உலகத்தில் தன் பதியைவிட வேறே பாக்கியங்களில்லையென்றும், அவ

ன் அப்படிப்பட்டவனாயிருந்தபோதிலும் சிந்தியாமல் அவனை யே பெருந்தெய்வமாக முழு மனதோடு எண்ணி நடப்பா ளானால் அவளே பதிவிரதா சிரோன்மணியென்றும், கற்பு டைய மங்கையென்றும் உலகத்தாரால் மிகவும் புகழப்படு வாள். இதுவுமல்லாமல்,—

(காசிகாண்டம்.)

"தாதை தன்னினும் தன்னை தன்னினும்
மாதர் மென்மொழி மைந்தர்கள் தம்மினும்
கோதில் கற்புடையார் தம் கொழுநர்பால்
காதல் கூர்ந்து களி மகிழ்வோர்."

என்றபடி, கற்புடைய ஸ்திரீயானவள் தன் தாய், தந்தை, புத்திரர் இவர்கள் [illegible]ரப்பார்க்கினும் தன் கணவன்மேல் அதிக அன்புவைத்து நடந்துகொள்ளுவாள். மேலும்,—

(காசிகாண்டம்.)

"கொழுநன் சொற்கடவாதவை கொள்கையோ
டொழுகல் நல்லறம் [illegible] தவ [illegible]தல்
தொழுத தெய்வம் பராய் மலர் தூவுதல்
பழுதில் கற்புடைப் பத்தினிக் கென்பவே."

என்று சொல்லியிருக்கிற பிரகாரம், ஒரு குற்றமற்ற பதி விரதா ஸ்திரீக்கு தருமம், தவம், தேவதார்ச்சனை முதலாகிய இவ்வித விரதங்களெல்லாம் தன் கணவனுடைய வார்த்தை யை மீறி நடக்காமலிருப்பதேயொழிய, வேறே யெவ்வித வ்ர தமுங் கிடையவே கிடையாதாம். இதுவுமன்றி, கற் பென்பதை உடைத்தாயிருப்பவளே பெண்ணென்றும், அஃதில்லாதவள் பெண் அல்லவென்றும் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. மேலும்,—

(குறள்.)

"தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்."

என்று திருவள்ளுவ நாயனாரும் சொல்லியிருக்கிறார். அஃ தாவது, கற்பு நிலையினின்று வழுவாமல் தன்னைக் காத்துத் த ன்னைக் கொண்ட கணவனையும் போஜனமுதலியவற்றால் தகுந் தபடி யுபசரித்துக் காத்துத், தன் நற்குண நற்செய்கைகளிற் பிசகாமலிருப்பவளே பெண்ணாவாள் என்பதாம். இவையன் றி, ஒரு மனிதனுக்கு உலகத்தில் எல்லாப் பேறுகளைவிட கற் புடைய மங்கையை மனைவியாயுடைத்தாயிருப்பதே உயர்ந்த பேறென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

(நீதிசாரம்.)

"தாயோடறுசுவை போம் தந்தையொடு கல்விபோம்
சேயோடு தான்பெற்ற செல்வம் போம் தாயவுடன்
வந்தோன் மரிக்கில் வலி போம் மனைவியொடே
அந்தோ இவையெலாம் போம்."

என்று கூறியிருக்கிறபடி, ஒருவன் தன்னுடைய தாய், தந் தை, புத்திரன், சகோதரன் முதலியவர்களை யிழப்பானாகில் அதினால் அவனுக்கு அதிக நஷ்டம் உண்டாகாது; மேற் சொன்ன கற்போடுகூடிய தன் பாரியை அவன் இழந்தானாகி ல் அவனுக்கு உலகத்தில் உண்டான எல்லாச் சம்பத்துகளும் அவளோடே போய்விடும். மேலும்,—

(குறள்.)

"தெய்வந்தொழா அள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யுமழை."

என்றபடி, ஒரு ஸ்திரீயானவள் இதர தெய்வங்களைத் தொ ழாமலே, தினந்தோறும் நித்திரையினின்று எழுந்திருக்கும் போது, தன் கணவனையே தெய்வமாக பாவித்துத் தொழு துகொண்டு வருவாளானால், அப்படிப்பட்ட பதிவிரதையின் வாக்கால் "பெய்" என்று சொன்னமாத்திரத்தில் மழை பெ ய்யும். பின்னும் கற்புடைய மங்கையரின் செய்கைகள் எப் படியிருக்குமென்றால்,—

(காசிகாண்டம்.)

"கொழுநன் உண்டபின் தாழ்குழல் உண்கையும்
விழி துயின்றபின் கண்துயில்
[illegible] எழுதலுமே யன்றோ
பழுதில் கற்புடைப் பாவையர் செய்கையே."
"எய்தும் இற்றுறந் தேகலர் இல்லகல்
தையலார் முகங்காணினும் சாய்புவார்
மையல் காதலர் வந்தவையாயினும்
செய்திடென்றனும் செய்தன ளென்பரால்"

என்பனவாம். இவற்றின் கருத்தென்னவெனில், தங்கள் புருஷருண்டபின் தாமுண்பதும், அவர்கள் தூங்கியபின் தா ம் தூங்குவதும், நித்திரையிலிருந்து அவர்கள் எழுவதற்கு முன் தாமெழுவதும், தாம் அயலார் வீட்டுக்குப்போக விரு ம்பாமையும், அப்படிப்போகும் பெண்களைப்பார்த்தால் கோ பிப்பதும், தங்கணவர் எதையாயினும் செய்யச் சொன்னவு டன் செய்தோமென்று ஜாக்கிரதையாய்ச் செய்து முடித்தல் முதலானவைகளும் குற்றமற்ற பதிவிரதா ஸ்திரீகளின் செ ய்கைகளாம்.

இவ்வித நற்செய்கைகளுள்ள ஸ்திரீயை ஒருவன் மனைவி யாய்க் கிடைக்கப்பெற்றால், அவனையே உலகத்தில் பாக்கிய வானென்று சொல்லவேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஸ்திரீயை ஒருவன் இழந்தால் அவனுக்கு அதினால் உண்டாகும் துக்க த்திற்கு அளவுண்டோ? அவன் மனம் சீக்கிரத்தில் தணியுமா? இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாகத் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளு வநாயனாரும் மேற்கண்ட பதிவிரதா லட்சணங்களமைந்த

னுடைய மனையாள் இறந்துபோய் பிரேதத்தை மயானத் துக்குக்கொண்டுபோகும்போது, அவர் புலம்பினதைக்கேளுங்கள்,—

(திருவள்ளுவ நாயனார்.)

"அடிசிற் கினியாளே அன்புடையாளே
படிசொற் கடவாத பாவாய்—அடி வருடிப்
பின் தூங்கி முன்னெழூஉம் பேதையே போதியோ
என்றூங்கு மென் கண்ணிரா."

அதாவது, என் நாவிற் கினிமையான அறுசுவையோடு கூடிய உணவை சமைத்து, என்னருகிலிருந்து இதமான வார்த்தைகளால் என்னை உபசரித்து உண்பித்து வந்தவளே! என்னிடத்தில் நீங்காத அன்புடையவளே! தெருவாசற்படி கடவாதவளே! என்னுடைய வார்த்தைக்கு எப்போதும் எதிர்த்துப்பேசாமல் கடவுள் வாக்காய்ப் பாவித்து நடந்து வந்தவளே! இரவில் என் பாதத்தை நெடுநேரம் வருடிக்கொண்டிருந்து, நான் நித்திரை செய்தபின்பு என் கால்மாட்டிலேயே சற்றுநேரம் நித்திரைசெய்து, நான் விழிப்பதற்குமுன்பாக விழித்தெழுந்திருப்பவளே! நீ இப்பொழுது உன் அன்புள்ள என்னை விட்டுப் பிரிந்து போய் விடுகின்றாயே! இனி நான் எப்படிக் கண்ணுறக்கங் கொள்ளுவேனென்று அவர் கண்ணீர்விட்டு அலறியழுதார்.

மேலே விவரித்த கற்பிலட்சணங்களுள்ள ஸ்திரீகளின் பெருமை எப்படிப் பட்டதென்றும், அவர்களுக்குக் கடைசியாய் எவ்விதமான பலன்கள் உண்டாகுமென்றுங் கேட்டாலோ,—

(விவேக சிந்தாமணி.)

"வேத மோதிய வேதியர்க் கோர் மழை
நீதி மன்னர் நெறியினுக் கோர் மழை
மாது கற்புடை மங்கையர்க்கோர் மழை
மாத மூன்று மழையெனப் பெய்யுமே."

(காசிகாண்டம்.)

"கற்பு மேய கனங்குழை மாதரைப்
பெற்றுளோர் தம் மரபும் பெருந்தவக்
கற்பினர் கொண்ட காதல ருருயிர்ச்
சுற்றமும் யாவும் துறக்கத்தி னெய்துவார்."

என்றபடி, அப்படிப்பட்ட ஸ்திரீகளுக்காகவும் உலகத்தில் மழை பெய்கிறதென்றும், அப்புண்ணியவதிகள் பிறந்த தங்கள் சந்ததியாரும் தங்கணவருடைய சந்ததியாரும், இன்னும் மற்றுமுண்டான அவ்விருகிறத்தாருடைய சுற்றத்தார் யாவரும் முடிவில் சுவர்க்கலோகத்திற் சேர்ந்து எல்லா பாக்கியங்களையும் அடைவார்களாம். ஆகையால், ஸ்திரீகளுக்குப்

பதிவிரதா தர்மத்தைவிட மேலாகிய பேறு [illegible] வேறொன்றுமில்லை.

20ம். பாடம்.

கற்பு. (தொடர்ச்சி.)

கமலாவதி யென்பவள் கதை.

அமராவதியென்னும் நகரத்தில் கமலாவதி யென்னும் ஒரு இராஜகன்னிகை யிருந்தாள். காட்டில் வசித்துக்கொண்டிரு[illegible]ப்போனாகிய வோர் இருஷி இப்பட்டணத்திற்கு வந்தபோது இக்கன்னிகையின் அழகைப் பார்த்து இவளை மனைவியாகக் கொள்ளக் கருதி, அவளுடைய தகப்பனாகிய அரசனைக்கண்டு தன்னுடைய கருத்தை வெளியிட்டான். இதைக் கேட்ட அரசன் மகா துயரப்பட்டு, அவனுக்குத் தன் மகளைக் கொடுப்பதற்குச் சற்றாவது பிரியமில்லாமலிருந்தும், அவன் இருஷியா யிருப்பதினால் அவனுடைய கருத்துக்கு இணங்காவிட்டால் என்ன விபரீதம் உண்டாகுமோவென்று பயந்து, கிளியை வளர்த்துப் பூனையினிடம் ஒப்புவித்ததைப் போல், அவனுக்குக் கமலாவதியைக் கலியாணம் செய்து கொடுத்தான்.

அதிக சௌந்தரியமுள்ள இராஜகன்னிகையாகிய இந்தக் கமலாவதிக்கு இவன் தக்க நாயகனாயிராமல், பனங்காயைப் போல் கன்னங்கறேலென்ற கறுத்த நிறமும், மயிர்நிறைந்த தேகமுள்ள அதிக விகார ரூபமுள்ளவனாயிருந்தான். [illegible]றோடே சில நாட் சென்றபின் "அமாவாசைச் சந்திரனை கிரகணம் பிடித்தது" போல் அவனுக்குக் குஷ்டரோகமும் சம்பவித்து விட்டது. இப்படித் தெய்விகமாய் வாய்த்த தன் கணவனுடைய விகார ரூபத்திற்காகவும், அதனுடன் அவனுக்குத் தற்செயலாய்ச் சம்பவித்த பெரு வியாதிக்காகவும், கமலாவதியானவள் அதிக செல்வத்தில் வளர்ந்த இராஜகன்னிகையாயிருந்தும்,—

(காசிகண்டம்.)

"அழகின் மிக்கரு நிறி நல ராயினும்
மொழியில் கோப கிரப்புத்தான ராயினும்
இழவுற்றன்மைய ராயினும் கேள்வரைப்
பழுது சொல்லலர் பண்பின் மூழ்குவார்."

என்பதில்,—"நற்குணமுள்ள பதிவிரதா ஸ்திரீகள் தம் கணவர் சற்றாவது அழகில்லாதவர்களாயும் அதிக கோபக[illegible]ளடைந்து விருத்தாப்பியராயு மிருந்தாலும், அவைகளுக்காக அவர்கள் விஷயத்தில் யாதொரு குறையையும் எண்ணமாட்டார்கள்" என்று சொல்லியிருக்கிறபிரகாரம், அவள் சற்றாவது மனத்தளர்ச்சியும் வெறுப்பும் அடையாமல், அவன்

விஷயத்தில் அதிக பக்தி விசுவாசம் உள்ளவளாய், அவனுடைய தேகத்தை அடிக்கடி ஜலத்தினால் கழுவுகிறதும், அதினால் உண்டான ஈரத்தைத் தன் வஸ்திரத்தினால் பக்குவமாக ஒற்றுகிறதுமான உபசாரங்களைச் சோர்வின்றி செய்துகொண்டு வருவாள். அதற்குத் தக்கபடி இந்த இருஷியானவன் இராமல், கமலாவதியை "குரங்கு கையில் அகப்பட்ட பூமாலை" யைப்போலே காரணமில்லாமலே துர்ப்பாஷைகளால் திட்டிக்கொண்டும், வியாதியின் கொடுமையால் அவள்பேரில் அடிக்கடி கோபித்துக் கொண்டும் வருவான். இவ்வித குரூர செய்கைகளுக்காக அவள் சற்றேனும் மனங்கோணாமல், தன் கணவனுக்கு எந்த விதத்தினாலும் ஆயாசம் உண்டாகாமற்படிக்கு நடந்து கொள்ள முயலுவாள்.

இப்படியாக இவர்களிருவரும் வாழ்ந்துகொண்டு வரும் நாளில், ஒருதினம் அந்த இருஷியானவன் தான் நடப்பதற்குச் சக்தியில்லாத முடவனாயிருப்பதை நினைந்து, "கிணற்றுத் தவளைக்கு நாட்டு வளப்பமேன்" என்று சும்மாயிராமல், தன் மனைவியைக் கூப்பிட்டு, ஓ பெண்ணே! நம்முடைய ஊருக்குச் சமீபத்தில் இரண்டு நாழிகை வழி தூரத்தில் காணப்படும் அந்தப் பட்டணத்தில் ஆரணி யென்னும் பட்டணத்தில் நாளைத்தினம் திருவிழா நடக்கப்போகிறதாமல்லவா! அதைக் நான் பார்க்கவிருக்க ஆவல் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கோ, வியாதியின் உபத்திரவத்தால் நடக்கச் சக்தியில்லை; பாவியாகிய நான் என்னசெய்வேன்! கடவுள் செயல் இப்படியாக இருக்கிறது, என்று "முடவன் கொம்புத் தேனுக்கிச்சித்ததைப்" போல அதிக விசனத்துடன் சொன்னான். இதைக் கேட்ட கமலாவதி யானவள், சுவாமி! இதற்காகத் தாங்கள் ஏன் விசனப்படவேண்டும்? நான் தேவரீரை யெப்படியாவது அந்நகரத்திற்குக் கொண்டு போய்த் தங்களுக்குத் திருவிழாவின் வைபவங்களைக் காட்டுகிறேன். "வெண்ணையை வைத்துக்கொண்டு நெய்க்கு அலைவானேன்." அடியாள் இருக்கிறபொழுது எதற்காகவும் தாங்கள் சிந்திக்க வேண்டியதில்லை, என்று தன் கணவனுக்கு வேண்டிய தேறுதல்களைச் சொன்னாள். அதன் பிரகாரம் மறுநாள் காலையில் தன் கணவனை ஒரு சிறு தொட்டியில் உட்கார வைத்து அத்தொட்டியைத் தன் தலையில் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு கொஞ்சமாவது மனஞ் சோராமல் நடந்து போய், அந்த ஆரணி நகரத்தைச் சேர்ந்தாள். கமலாவதி தன் புருஷனைத் திருப்தி செய்வதைக் கருதி இவ்வளவு வருத்தத்தையும் சற்றாவது இலட்சியம் செய்யாமல், அன்றையதினம் சாயங்காலம் அங்கே நடந்த திருவிழாவின் வேடிக்கைகளைத் தன் கணவனுக்குக் காண்பித்துவிட்டுச்

சூரியன் அஸ்தமன மானவுடன் புருஷனை முன் போலத் தொட்டியில் வைத்துத் தூக்கிக்கொண்டு அமராவதிக்குத் திரும்பினாள்.

21-ம் பாடம்.

கற்பு. (தொடர்ச்சி.)

கமலாவதி யென்பவளுடைய கதை.

மேலே சொன்ன விதமாய்த் தொட்டியைத் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டு தன் பத்தாவுக்குப் பசியுண்டாகுமுன் வீட்டுக்குப்போய்ச் சமையல் முதலானதைச் செய்யவேண்டியிருக்கிறதே யென்று ஆலோசித்துக் கொண்டே கமலாவதியானவள் அதிக சீக்கிரமாய் நடந்து வருகையில், சூரியன் அஸ்தமனமாய் இருளும் எங்கும் அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது. அவ்விருளில் அவள் ஒரு பெரிய ஆலமரத்தடியிற் போகும் பாதையிற் போய்க்கொண்டிருக்கும்போது, காலில் பட்டமாத்திரத்தில் ஐம்பாரத்தடியிற் பிராணவன்னதைப் பட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு சந்நியாசியின் காலைத் தெரியாமல் மிதித்து விட்டாள். முன்னமே அவன் காலில் உண்டான காயத்தினால் அவஸ்தைப்பட்டுக்கொண்டிருக்க, அக்காலிலவளுடைய பாதம் மிதித்துவிட்டபடியால், அவனுக்கு வேதனை யதிகரித்து ஐயோ! ஓ!! என்று கூக்குரலிட்டுக் கொண்டெழுந்து கமலாவதியை நோக்கி, அடி! ஆசை புருஷனைத் தூக்கித் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டு இறுமாப்புடன் வழியில் போகிறவளே! அப்படி போகிறவள் சும்மா போகாமல காயத்தினால் அவஸ்தைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் என் காலை மிதித்து என் துக்கத்தை யதிகரிக்கச் செய்து விட்டுப் போகிறாய்; ஆனபடியால் நீ பொழுது விடியுமுன் அந்த ஆசை நாயகனை யிழந்து அமங்கலியாய்ப்போகக் கடவாய் என்று சாபமிட்டான். இதைக்கேட்ட கமலாவதியானவள் ஓ! தீ!! மோசம் வந்துவிட்டதே! நம்முடைய நிலைமை "குளிக்கப் போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொண்டது" போலவும், "பிள்ளை வரங்கேட்கப் போனவிடத்தில் புருஷனைப் பறிகொடுத்தது போலவும்" ஆய்விட்டதே! நம்முடைய பத்தாவின் மனதிற்குச் சந்துஷ்டி உண்டாகும்படியாய் நாம் இவ்வித பிரயாசைகளை யெல்லாம் பட்டுக்கொண்டுவந்தும், கடைசியாய் இப்படிப்பட்ட சாபத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளநேர்ந்ததே! இம்மரத்தடியில் ஒரு மகாத்மா உபத்திரவப் பட்டுக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தும் நான் கவனித்துப் பாராமல் அவருடைய பாதத்தை மிதித்து விட்டேனே! தெய்வமே! இனி நான் என்ன செய்வேன்! என்னுடைய நாயகர் எவ்வளவோ அன்புடன் உபசரித்துவரும் என்னுடைய

கனுக்கும் இச்சாப விசேஷத்தால் இன்று பொழுது விடியுமுன் மரணம் சம்பவிக்கப்போகிறதல்லவா! என்று துக்கித்துக் கொண்டே, நான் இதுவரையில் என் கணவனுடைய ஆக்கினையைக் கடவாமலிருந்ததும், ஆதிமுதல் என்னுள்ளத்தில் பத்தாவே தெய்வமென்று சதா எண்ணிக்கொண்டு வந்ததும் நிஜமானால், இன்று இராப்பொழுது விடியாமலே யிருக்க வேண்டும் என்று கடவுளைப் பலவாறாய்ப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டாள்.

இப்படியாகக் கமலாவதியானவள் மனதில் எண்ணியபிரகாரம், இவளுடைய பதிவிரதா தர்மத்தின் மகிமையால் அன்றையதினம் பொழுது விடியாமலே யிருந்துவிட்டது. இதை உலகத்தில் உள்ள ஜனங்கள் எல்லாரும் கண்டு பயந்து, இதென்ன விபரீதம் உலகத்துக்கு வந்துவிட்டது! யுகாந்த காலத்தில் உலகம் முடிவுக்கு வருமென்று முன்னோர் சொல்லிக் கொள்வார்களே! அப்படிப்பட்டகாலம் இதுவாகவே யிருக்க வேண்டும்! என்று நடுநடுங்கித் தியங்கினார்கள். தேவர்களும் நிலவுலகில் பொழுது விடியாமலே யிருப்பது என்ன ஆச்சரியமென்று யாவரும் ஒன்றாய்ச்சேர்ந்து ஆலோசித்து, இது ஒரு மகா பதிவிரதையின் சாபத்தினுடைய விசேஷமென்று நிச்சயித்து, அவர்களும் இப்பூவுலகின்கண் இறங்கிவந்து கமலாவதியைப்பார்த்து, ஓ! பதிவிரதா சிரோன்மணியே! நீ உன் கற்பின் மகத்துவத்தால் இட்ட சாப விசேஷமானது உலகத்துக்கே முடிவையுண்டாக்குவதாயிருக்கிறதே! இப்படி பொழுது விடியாமலிருப்பதால் உலக வியாபாரம் ஒன்றும் நடப்பதற்கு இல்லையே! இவ்வுலகின் கண்ணுள்ள மனிதர்கள் எல்லாரும் தத்தளிக்கின்றார்களே! இவற்றிற்கென்ன செய்யலாமென்று கேட்க, கமலாவதியானவள் தேவர்களைப் பார்த்து, பயபக்தியுடன் வணங்கி நமஸ்கரித்துச் சொல்லுகிறாள். கடவுளரே! மிகவும் ஏழையாகிய அடியாள் என்ன செய்வேன்? ஈசன் கட்டளையால் எனக்குப் பத்தாவாய் வாய்த்த இந்த மஹானுபாவர் இவ்விராப்பொழுது விடியுமுன் இறக்கவேண்டுமென்று அதோ! ஆலமரத்தினடியில் எழுந்தருளியிருக்கும் மஹாத்மாவின் சாபம் நேரிட்டிருக்கிறதே! அதற்காக அடியாள் பயந்து, இப்படி பொழுது விடியாமலே யிருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டேன், என்பதாய் அதிக வினயத்துடன் விண்ணப்பஞ்செய்து கொண்டாள். இவைகளையெல்லாம் தேவர்கள் கேட்டு மனமகிழ்ந்து சொல்லுகிறார்கள். ஓ! கமலாவதி யம்மையே! இம்மண்ணுலகத்தில் உன்னுடைய பதிவிரதா தர்மத்துக்குச் சமானமானது வேறென்ன விருக்கிறது?—

(காசிகாண்டம்.)

"நண்ணு கற்புடை நங்கையர் சேவடி
மண்ணின் எவ்விடந் தோயினு மற்றது
எண்ணுகின்ற தலங்க ளெவற்றினும்
புண்ணியத் தலமென்று புகல்வரால்."

என்பதின்படி கற்போடு கூடிய ஸ்திரீகளுடைய பாதங்கள் பூமியில் எந்த விடத்திற் பட்டாலும், அப்படிப்பட்ட இடங்களை மற்றெல்லாப புண்ணிய ஸ்தலங்களிலும் உயர்வானவைகளாகு மென்று சொல்லியிருப்பது, தாயே! உன்னைப்போன்ற பதிவிரதா சிரோன்மணிக்கே சொல்லவேண்டியதாயிருக்கிறது, என்று பலவாறாய்க் கமலாவதியின் கற்பை வியந்து கொண்டாடி, அந்த முனிவரின் சாபம் நீங்கும்படியான மார்க்கமுந்தேடி, பின்பு கமலாவதியின் சாபமாறிப் பொழுது விடியும்படிச் செய்யவேண்டுமென்று அப்பதிவிரதையைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். அதின்பிரகாரமே, கமலாவதியானவள், என்னுடைய மனக்குறை நீங்கிவிட்டபடியால், உடனே பொழுது விடியவேண்டும், என்று சொன்ன மாத்திரத்தில் அப்படி பொழுது விடிந்தது. இதைக்கண்ட தேவர்கள் பூமாரி சொரிந்தார்கள். உடனே அப்பதிவிரதையின் புருஷனுக்குக் குஷ்டரோகமும் நீங்கிக் கோடி சூரியபிரகாசமான திவ்விய தேகமுண்டாய் நீடூழிகாலம் சகல சம்பத்துடன் வாழ்ந்திருக்கும்படியாகவும் தேவர்கள் ஆசிர்வதித்து மறைந்து போனார்கள். பிறகு இத்தம்பதிகளிருவரும் இம்மைக்குரிய சகல போக பாக்கியங்களையும் அனுபவித்துப் பிற்காலத்தில் மோக்ஷ சாம்ராஜ்யத்தையும் அடைந்தார்கள்.

ஆகையால், பெண்களே! கற்பின் மகிமை யிப்படிப்பட்டதென்று மேற்சொல்லியவைகளால் நீங்கள் நன்றாய்க் கவனித்தறிந்து நடக்கவேண்டும்.

22ம். பாடம்

கற்பு. (தொடர்ச்சி.)

குணநிதி யென்பவள் கதை.

உத்தரதேசத்தை ஆண்டுவந்த மனுமதியென்னும் [illegible] குணநிதியென்னும் ஓர் இராஜ கன்னிகை யிருந்தாள். இவள் அதி மகா ரூப சௌந்தரியவதியாயிருந்தபடியால், இவளை அநேக ராஜகுமாரர்கள் மணம் புரியவேண்டுமென்று அபேக்ஷித்திருந்தார்கள். அவர்களுக்குள் வனபதி யென்னும் அரசன் இவளை யெப்படியாவது மனைவியாக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று, வெகுநாளாய் அநேக பிரயத்தனங்களைச் செய்து கொண்டு வந்தான். இப்படியிருக்கக் கன்னிகையாகிய [illegible]

ன் தகப்பன் தன் பந்து வர்க்கத்திற் சேர்ந்த வேறொரு இராஜனுடைய குமாரனாகிய தனபதியென்பவனுடைய குணநிசயங்களைக் கேள்வியுற்றுத், தன் குமாரத்திக்குத் தக்க மணவாளன் அவனேயென்று நிச்சயித்துக், குணநிதியை அவனுக்குக் கலியாணம் செய்து கொடுத்து விட்டான். இச்செய்தியைக் கேட்ட வனபதியரசன் அதிக மனவருத்தமடைந்து, ஓ! ஓ!! நாம் குணநிதியைக் கலியாணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று அநேக நாளாய் பகீரதப் பிரயத்தனங்களெல்லாம் செய்துகொண்டு வந்தும், "இடித்துப் புடைத்தவ ளிருக்க எட்டிப்பார்த்தவன் கொட்டிக்கொண்டு போனான்" என்னுங் கதையின்படி, தனபதியென்பவன் யாதொரு பிரயத்தனமுமில்லாமலே அவளை மனைவியாக்கிக் கொண்டானல்லவா! என்று, [illegible] எண்ணத்தோடே, இதற்கு ஏதாகிலும் தகுந்த சூழ்ச்சி தேடிக் குணநிதியை யெப்படியாவது தன் சுவாதீனப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று துராலோசனை செய்துகொண்டேயிருந்தான்.

இப்படியிருக்க, இங்கே குணநிதிக்கு விவாகமானபிற்பாடு, அவள் தன் கணவனுடைய வார்த்தைக்கு குறுக்கிட்டுப் பேசாமலும், அவனுடைய கட்டளைகளை மீறாமலும், தன்னுடைய கற்பைக்காத்துக்கொண்டு மிகவும் அடக்கத்துடன் நடந்து வந்தாள். இவளுடைய நன்னடக்கையைக் கேள்விப்பட்ட அந்நகரத்துப் பிரஜைகளெல்லோரும் இவளை மகாபதிவிரதையென்றும், நம்முடைய அரசனுக்கு இவள் மனைவியாய் வாய்த்தது இந்நாட்டிலுள்ளோர் செய்த தவப்பயனென்றும், [illegible]ரப் புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள்.

இவ்விதமாய் தனபதியும் குணநிதியும் மிகவும் அந்நியோந்நியமாய் வாழ்ந்து கொண்டு வருங்காலத்தில், முன்னால் மனதிற் குரூர எண்ணம் வைத்துக் கொண்டிருந்ததாய்ச் சொல்லப்பட்டிருந்த வனபதி யரசனானவன், தன்பகையைத் தீர்த்து தான் செய்திருந்த உத்தேசத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காகத் திரண்ட சேனைகளைச்சேர்த்துக்கொண்டு, தனபதிராஜனுடைய தேசத்தின்மீது படையெடுத்து, அவனோடு பலமான யுத்தஞ்செய்து ஜெயித்து, அவனையும் அவன் மனைவியாகிய குணநிதியையும் சிறைப்படுத்தி தன் இராச்சியத்திற்குக் கொண்டுபோய் காவலில் வைத்துக்கொண்டான். அவ்வாறு இவர்களிருவரையும் சிறைப்படுத்தி வனபதியரசனுடைய பட்டணத்து வீதியிற் கொண்டுவரும்போது, இவர்களைப்பார்த்த ஜனங்களெல்லாரு[illegible] கண்களில் ஜலம் ஆறாய்ப் பெருக அழுது கொண்டு, ஐயோ! இவர்களைப் பார்த்தால் இரதியும் மன்மதனு

ம் போல் இருக்[illegible]ர்களே! இந்த ராஜஸ்திரீ முகத்தைப் பார்த்தால் இலட்[illegible]யைப்போல[illegible]ம் இவளால்தான் இவ்வுலகத்தில் மழை பெ[illegible]றதுபோல[illegible] தோன்றுகிறதே! இப்படிப்பட்ட புண்ணியவதியை நம்முடைய கொடுங்கோலரசன் எப்படி மனம்வந்து சிறைப்படுத்தினன்! இந்த ராஜஸ்திரீயின் விதிவசம் இப்படியும் இருக்குமா? "நா[illegible]டையாள[illegible] தாலும் போட்டபுளிபோகாது, என்று சொல்லுவதும் சரியாயிருக்கிறதே! என்[illegible] விதங்க[illegible]பிரலாபித்துப் புலம்பினார்கள்.

[illegible]ம். பாடம்.

கற்பு (தொடர்ச்சி.)

குணநிதி யென்பவள் கதை.

இவ்விதமாய்க் குணநிதியையும் அவள் கணவனையும் த[illegible]ன் நகரத்துக்குக் கொண்டுவந்து சிறையில் [illegible] சென்றபிற்பாடு, வனப[illegible] தன் நெடுநாளாய கோரிக்கையை நிறைவேற்றிக்கொள்ளக்கருதி, ஒருநாள் குணநிதியை வரவழைத்து [illegible]க் கொண்டு சொல்லுகிறான். ஓ! குணநிதி! உன்[illegible] அழகுக்காகவும் குணத்திற்காகவும் இச்சித்து, உன்னை [illegible]ம்செய்து கொள்வதற்காக ஆதியில் நான் செய்த [illegible]த்தனங்களுக்குக் கணக்கில்லை. இவ்வளவு பிரயத்தனங்களை நான் செய்தும், என்னுடைய புஜபல பராக்கிரமத்தையும், சௌரியத்தையும், அழகையும், செல்வத்தையும் எண்ணிப்பாராமல், அறிவில்லாத மூடனாகிய உன் தந்[illegible] யாளப்பட்டவனாகிய தனபதியென்ப சுவல்ப இராச்சியத்[illegible] யுருக்கி நிலத்தில் ஊற்றினது" [illegible], பவனுக்கு, "[illegible] அருமையாய் வளர்த்து, அவனுக்குக் கலியா உன்னை[illegible] கொடுத்து விட்டான் இப்போது உன்னையு ணம் செ[illegible] இராச்சியமும் பாழாய், அவனும், க்கிருந்த அந்த சுவல்ப [illegible] என்னுடைய காவலுக்குள் அவனுடைய மனைவியாகிய நீயும், ளாய் விட்டீர்கள்; நீ யெனக்கு மனைவியாக வேண்டியவளாயிருக்க, வேறொருவனுக்கு மனைவியானதைக் கடவுள் பொறாகாமல், உன்னை இப்போது என்னிடத்திற்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிட்டார்; இனி நாமிருவரும் சந்தோஷமாய்க் கூடி வாழலாம்; இன்றுமுதல் உனக்கு யாதொரு குறைவுமில்லை. நான் உன்னையே என்னுடைய பட்டஸ்திரீயாக்கிக் கொள்ளுகிறேன்; உன்னுடைய அழகுக்குத்தகுந்த நாயகனாகிய என்னை [illegible] கடவுள் உனக்குக் கூட்டிவைத்தார். நான் கடவுளைப் பல நாளாய்ப் பிரார்த்தித்து வந்தபடி இப்போது என்னெண்ணத்தையும் நிறைவேறும்படி அநுக்கிரகித்தார்; கடவுள் [illegible] என்பதற்கு இதுவே போதுமான திருஷ்டாந்த மிருக்கிறது

மாய்விட்டது; ஓ அழகில்மிகுந்த குணநிதி! இப்போது என்ன சொல்லுகிறாய்? என்று பலபல விதங்களாய்த் தன்மீது குணநிதிக்கு விருப்பமுண்டாகும் படிக்கு வஞ்சபதியானவன் நயமான வார்த்தைகளைக் கூறிப் பேசினான்.

இவ்வகைகளையெல்லாம் கேட்ட குணநிதிக்குச் செவியில் நாராசம் காய்ச்சி விட்டதைப்போல் சொல்லி முடியாத துயரமுண்டாய், வஞ்சபதியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். அடா! பாபி! சண்டாளா! நீ பெருந் தேசத்துக்கு ராஜனாயிருந்தும் பரதாரகமனத்தை இச்சிக்கும் துணிவுடையனாகியும், சிறைப்பட்டவர்களை விசேஷிதமாய் நடத்தும்படி எந்த தருமசாஸ்திரத்திற் சொல்லியிருக்கிறது? பூர்வத்தில் இராமனுடைய பத்தினியாகிய சீதையை இச்சித்த இராவணன் பட்டபாடுகளை நீ கேட்டதில்லையோ? புலி பசித்தாலும் புல்லைத் தின்னுமா? என் பிராணனே போவதாயிருந்தாலும் என் புருஷனே தெய்வமென்றெண்ணும் என்னுடைய கற்பின் நெறியினின்று அணுவளவாகிலும் நான் தவறமாட்டேனென்பதை நீ உறுதியாய் நினை; நெருப்பின்மேல் ஈ மொய்க்குமா? [illegible] செல் அரிக்குமா? இப்படிச் செய்யச் சொல்லி உனக்குக் கற்பித்த தாரடா? அசோகே! "கெடுவான் கேடுநினைப்பான்", "விநாசகாலே விபரீத புத்தி" என்பது போல், உனக்கு முடிவு நெருங்கிக் காலம் வந்து விட்டது, என்று குணநிதியானவள் மகா உக்கிரத்துடன் சொன்னாள். இவ்வளவோடே நிற்காமல் மனக்கொதிப்பினால் பின்னுஞ் சொல்லுகிறாள்: அடா! துரோகி! என்னோடு இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளைப் பேசினதைப்பார்க்கிலும் என்னைக் கொன்றுவிட்டிருக்கலாமே! மேலும் காமப்பேய்பிடித்த நாய்கள்,—

(நீதிநெறி விளக்கம்.)

"கொலையஞ்சார் பொய்க்கு நாணார் மானமு மோம்பார்
களவொன்றோ ஏனையவுஞ் செய்வார்—பழியோடு
பாவமிஃதென்னார் பிறிது மற்றென் செய்யார்
காமங் கதுவப்பட்டார்."

என்று சொல்லியிருக்கிறபடி, கொலைசெய்ய அஞ்சமாட்டார்கள்; பொய்சொல்லக் கூசார்கள்; மானத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளமாட்டார்கள்; அவர்களுக்குப் பழிபாவமென்பது இடையவே கிடையாது என்று, தேகந்துடிக்கக்கூவிச்சொன்னாள். இதை யங்கே சமீபத்தில் நின்று கேட்டவர்களெல்லாம் நடுநடுங்கிப் பயந்து, இந்த அரசனுக்கு சீக்கிரத்தில் ஏதோ கேடு வரப்போகிறது; பத்தினிவாக்குப் பலிக்காமற் போகாது; "எளியாரை வலியாரடித்தால் வலியாரைத் தெய்வமடிக்கும்" என்பது, பொய்யாதென்று மிகுந்த பரிதாபத்

துடன் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள். குணநிதியின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட வஞ்சபதியும், [illegible] மூண்டிய [illegible]வைப்போல் ஒன்றும் செய்யத்தோன்றாமல் சற்றுநேரம் மயங்கி, இவளுடைய புருஷனை உயிரோடு நாம் வைத்திருக்கும் வரையில் இவள் நம்முடைய சுவாதீனத்திற்கு வரமாட்டாளென்று தனக்குள் தீர்மானித்துக்கொண்டு, குணநிதியையும் அவள் புருஷனையும் பிரத்தியேகப்படுத்தி, அன்றுமுதல் அவர்களை வெவ்வேறான சிறைச்சாலைகளில் வைக்கும்படியாய்க் காவற்சாலைகளின் அதிகாரிகளுக்கு உத்திரவு செய்துவிட்டான்.

இவ்வாறு நடந்த வர்த்தமானங்களைக் கேட்ட வஞ்சபதியரசனுடைய முதல் மந்திரியாகிய மதிகேசனென்பவன், ஓ! ஓ! நம்முடைய அரசனுக்கு ஏதோ கெடுதி வந்துவிட்டது, என்று ஓடிவந்து, அரசனை வணங்கிச் சொல்லுகிறான். ஐயா! வேந்தனே, இப்போது, தேவரீர் அந்த மகாபதிவிரதையாகிய குணநிதியம்மையை இழிவாக நடத்தியது ராஜ தர்மமல்ல; ஊர் தமர்களுடைய மனைவியை விரும்புவது உலகத்தில் உள்ள எல்லா மனிதர்களுக்கும் ஆகாத செய்கையாச்சுதே! அப்படிப்பட்ட அதர்மமான காரியத்தைத் தம்மைப்போன்ற அரசர் செய்யலாமா? மேலும்,—

(நீதிவெண்பா.)

"பொன்னுங் கரும்பும் புகழ்பாலுஞ் சந்தனமும்
இன்னம்பட வருத்தஞ் செய்தாலும்—முன்னிருந்த
நற்குணமே தோன்றும் நலிந்தாலும் உத்தமர்பால்
நற்குணமே தோன்றும் நயந்து."

என்றபடிக்கு, [illegible] வர்ணிதத்தையும், கரும்பஞ்சாற்றையும், பாலையும், எவ்வளவு காய்ச்சினாலும் அவற்றின் சுபாவம் கெடாமல் முன்னிலும் அவைகள் மேன்மைப்படும்; சந்தனத்தை அதிகமாய் அரைத்தபோதிலும், அதன் வாசனை சிறிதேனும் குறையாமல் மிகுந்த வாசனையைக் கொடுக்கும்; அதைப்போல உத்தம ஸ்திரீகள் எவ்வித துன்பமடைந்த காலத்திலும், ஐயோ! தங்களுடைய பதிவிரதா தர்மத்திலிருந்து அணுவளவாகிலும் தவறமாட்டார்களே! ஆகையால் தாங்கள் கொண்ட எண்ணத்தை விட்டு விட்டால் தங்களுக்கு யாதொரு குறைவும் உண்டாகமாட்டாது. இதுவுமன்றி,—

(நாலடியார்.)

"அறம் புகழ் கேண்மை பெருமை யிந்நான்கும்
பிறன் தாரம் நச்சுவார்ச் சேரா—பிறன் தாரம்
நச்சுவார் சேரும் பகை பழி பாவமென்
றச்சத்தோ டிந்நாற் பொருள்."

(குறள்.)

"பகைபாவ மச்சம் பழியென நான்கும்
இகவாவா மில்லிறப்பான் கண்."

என்று [illegible] யிருக்கிற பிரகாரம், பிறவுடைய மனையா
ளை யிச்சிப்பவ[illegible] கருமம், கீர்த்தி, உறவு, [illegible]ண்மை ஆகி
ய இவைகள் அழிந்து, பகை, நிந்தனை, பாவ[illegible]அச்சம் ஆகிய
இந்நான்கும் உண்டாகும். மேலும்,—

(ஸ்ரீ விவேகசிந்தாமணி.)

"காமமே குலத்தினையும் நலத்தினையுங் கெடுக்க வந்த [illegible]
[illegible] தரித்திரங்க ளனைத்தினையும் புகட்டி வைக்குங் கடாரம்
காமமே பரகதிக்குச் செல்லாமல் வழியடைக்குங் [illegible]டம்
காமமே [illegible] வகைக்கு[illegible]க்கிக் கழுத்தரி[illegible] கத்தியாமே."

என்றபடி, காமமானது ஒருவனுடைய குலத்தையும், நல
த்தையும் கெடுப்பதாய் விசுவ[illegible]ருக்கிறதல்ல இதனால் அவனு
க்குச் செல்வங்கள் [illegible], [illegible] தரித்திரங்களும் உண்டா
கின்றன; இவையுமல்லாமல் அதா[illegible]ம்[illegible] அடையவொட்
டாமல் அவனை நரகத்தில் தள்ளும்; பந்து மித்திரர் முதலி
ய யாவருக்கும் பகையுண்டாக்கி முடிவில் மரணத்தை
யும் உண்டாக்கும். மேலும்,—

([illegible])

"அறனிழுக்கா தல்லவை [illegible] மறனிழுக்கா
மானமுடைய தரசு."

என்றபடி, தர்ம சாஸ்திரங்களில் தவிர்க்கும்படியாய்ச் சொ
ல்லியிருக்கும் கொலை, களவு, காமம் முதலிய அதர்மங்களைச்
செய்யாமலும், அப்படிப்பட்டவைகள் தன்னாட்டில் நடக்கா
மலும், பாதுகாக்க வேண்டுவது இராஜ தர்மமென்று சாஸ்தி
ரங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கிறதே! அப்படியிருக்க, அவற்றிற்
கு முற்றும் விரோதமான இப்பாதார கவனத்தைத் தாங்க
ளே செய்ய முயன்றது, எவ்வளவும் தகாது; ஆனபடியால்,
"மந்திரிக் கழகு வரும்பொரு ளுரைத்தல்" [illegible] விதிப்ப
டிக்கு, அடியேன் இனிச் சம்பவிக்கப்போகிற காரியத்தை இ
ப்போதே தங்களிடம் விண்ணப்பம் செய்து கொண்டேன்;
இனித் தங்கள் சித்தம் என் பாக்கியம் என்று, மந்திரியானவ
ன் பலவித நியாயங்களையும் சாஸ்திர விதிகளையும் எடுத்துக்
காட்டினன். மதிமோசன் வனபதராஜனுக்குப் புத்தி யுண்டா
கும்படியாக இவ்வாறு சாஸ்திரங்களைப் போதித்தும், "கெடு
மதி கண்ணுக்குத் தோன்றாது" என்றபடி, இவற்றிற்கு அவ
ன் சற்றுவது செவி கொடுக்கவே யில்லை.

24ம் பாடம்.

கற்பு. ([illegible])

குணநிதி யென்பவள் கதை.

மேற்கூறிய விதமாய் அரசன் பிறப்பித்த ஆக்கினையின் பி
ரகாரம் காவல[illegible] குணநிதியையும், தன பதியாசனையும்
வெவ்வேறான காவற்சாலைகளில் வைத்து விட்ட பிற்பாடு

குணநிதியானவள் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கினவளாய், தன்க
ணவனுக்கு வனபதிராஜன் வேறென்ன தீமைகள் செய்யப்
போகிறானோவென்று இரவும் பகலும் மிகுந்த துயரங் கொ
ண்டவளாய், அவருக்கு யாதொரு தீங்கும் நேரிடாமல் காக்க
வேண்டுமென்று, தன்னிஷ்ட தெய்வங்களை இடைவிடாமல்
தியானித்துக்கொண்டே யிருந்தாள். தனபதியும், அதேவி
தமாய்த் தன்னுடைய மனைவிக்கு வனபதி யென்ன கெடுதிக
ள் செய்யப் போகிறானோ வென்று, அதிக கிலேசத்துடன்
நாள் கழித்துக்கொண்டு வந்தான். இப்படியிருக்க, வனபதி
ராஜனுடைய மனைவியாகிய தாரை யென்பவள், தனபதியினு
டைய அழகைப் பார்த்து அவன்மீது மோகங்கொண்டு, ஒரு
நாளிரவில் காவற்சேவகனைப்போல் வேஷந்தரித்துக்கொண்டு
[illegible]ரேறிக் குதித்து, தனபதியிருந்த காவலறைக்குள்
யாருக்குந் தெரியாமல் நுழைந்தாள். தாரையானவள் இவ்
விதமாய் உள்ளே நுழைந்து [illegible] யில்லாமற் படுத்துக்
கொண்டிருக்கும் தனபதியாசன் சமீபத்திற் போய்த், தான்
இன்னாளென்றும், தான் இவ்வளவு பிரயத்தனங்களோடு வந்
த காரியம் இன்னதென்றும், குறிப்பாய் வெளிப்படுத்தினள்.
இதைக்கேட்டவுடன் தனபதியாசன் திடுக்கிட்டுத் தாரையை
நோக்கித், தாயே! நீ கொண்ட எண்ணம் மகா கொடிது; ஸ்தி
ரீகள் தம் சொந்த நாயகரை விட்டுப் பர புருஷருடைய அழ
கைப் பார்த்து மோகிப்பது, உலகத்தில் எல்லாவற்றிலும் ம
கா பாதகமென்றும்,—

([illegible]காண்டம்.)

"[illegible] தன் எழில்கண் டுவப்பவர்
பேது செய்துழல் பேயுரு வெய்துவார்."

என்கிற சாஸ்திர விதிப்படிக்கு, அப்படிச் செய்யும் பெண்க
ள் பிசாசின் ரூபத்தை யடைவார்கள். பின்னும்,—

(நீதிநெறிவிளக்கம்.)

"முறையுங் குடிமையும் பான்மையும் நோக்கார்
நிறையும் நெறிநோக்கும் பேணார்—பிறிதுமொரு
பெற்றிமை பேதமைக்குண்டோ பெரும்பாவம்
கற்பில் மகளிர் பிறப்பு."

என்றபடி, பரபுருஷனை யிச்சிக்கும் சித்தமுள்ள [illegible]
ப்பெண்கள், பந்து முறைமையையும், தாம் பிறந்த குடியின்
பெருமையையும் பார்க்கமாட்டார்கள்; தங்கள் மனதைப் பி
றர்பாற் செல்லாமல் காக்கவுமாட்டார்கள்; ஸ்திரீகளுக்கு இ
ருக்கவேண்டிய நாணமென்[illegible] அவர்களுக்கிராது; அவர்க
ளுக்கு வேறெவ்விதமான நலமாவதுமில்லை. இல்லையே[illegible]
கையால் கற்பில்லாத ஸ்திரீகளுடைய பிறப்பானது மகா [illegible]

சரஸ்வதியின் அருள் நோக்கும் பெற்றவராய் வாழ்ந்து வந்தார். பிற்காலத்தில் இதனால் இவருக்குச் சத்திமுத்தப் புலவரென்னும் புகழ்ப்பெயருண்டாயிற்று. இவர் தன் குலத்திற் பிறந்த அழகும் நல்லொழுக்கமும் அமைந்தவோர் கன்னிகையை மணம் புரிந்து வாழ்ந்துவரும் நாளில், இவர் கல்வி முயற்சியிலேயே காலங் கழித்துக்கொண்டு, பொருள்தேடும் உபாயங்களை மறந்திருந்தமையால், தமது முன்னோர் சம்பாதித்துவைத்த ஆஸ்திகளெல்லாம் நாளுக்கு நாள் குறைந்து, கடைசியாய் வறுமை மேலிட்டுக்கொண்டே வந்தது. இவ்வாறு மேலிட்ட வறுமைக்காக இவரது மனைவியானவள் சற்றேனும் மனஞ்சோராமல், "கல்லா வொருவன் தோள் சேர்தலினும் கற்றவனோடு அல்லற்படுதலழகன்றோ" வென்கிறபடி, தன்கணவனுடைய கல்வியையே பெரிதாய் மதித்து, அவ்வூரிலுள்ள கனவான்களுடைய வீடுகளுக்குத் தினந்தோறும் போய், நெல்லைக் குத்திக் கொடுத்து, அதற்காக அவர்கள் கொடுக்கும் கூலியரிசியை வாங்கிக்கொண்டுவந்து, சமைத்துத் தன் பர்த்தாவுக்குப் படைத்து, தக்க உபசாரங்களுடன் அவரையுண்ணச் செய்து, தானும் உண்டு, இவ்வாறே புலவருக்கு வறுமையாலுண்டாகுந் துன்பங்களைக் காட்டாமல் சுகமாய்க் காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டு வந்தாள். அவர் உலகவின்பங்களெல்லா வற்றிலும் கல்வியாராய்ச்சியினாலுண்டாகும் இன்பமே பெரிதென்று, அதிலேயே தன் சிந்தையை முழுதும் நாட்டியிருந்தார்.

இவ்வளவு மனவுறுதியோடும், பதிபக்தியோடும் அவருடைய மனைவியானவள் தன் கணவனுக்கு எவ்வித மனவருத்தமும் உண்டாகாமற் பாதுகாத்து வரும் நாளில், ஒரு நாள் அந்த இலட்சுமிக்கு சுரநோயுண்டாய் தேகவலிமை குறைந்தும், அதைச் சிந்தியாமல் தன் கணவன் பசியால் வருந்தப் போகிறாரென்று, அன்றும் வழக்கப்படி நெல்லைக் குத்திக் கொடுத்ததற்குக் கூலியாய்க் கிடைத்த கொஞ்சம் அரிசியைச் சமைத்தானவுடன் உப்பில்லாமையால், அதைத் தன் பர்த்தாவுக்கு எப்படி யிடுகிறதென்று மனக்கவலை மிகுந்தபடியாலும், நோயினாலுண்டான தேகமெலிவாலும் மூர்ச்சையடைந்து தரையில் விழுந்துவிட்டாள். இதையறிந்தபுலவர், திடுக்கிட்டு ஓடிவந்து, தன் மனைவியை வாரியெடுத்து மார்போடணைத்துப் பெண்ணே! உனக்கியாது காரணத்தாலிவ்வித களைப்புண்டாயிற்றென்று வினவினர். அதற்கந்தக் கற்பரசியானவள், பிராணநாதா! சிலதினங்களாய் எனக்குண்டாயிருந்த சுரநோயின் களைப்பேயன்றி, வேறொன்றுமல்லவென்றாள். அவள் இவ்வாறு சொல்லியும் நம்பாமல், தான் அன்றையதினம் ச

மையல் வீட்டைப்பார்த்தவுடன் தன் குடித்தன நிலைமையின்னதென்றும், தன் தேகபோஷணைக்காகத் தன் மனைவி தினந்தோறும் படுந்துயரங்களையும் புலவர் குறிப்பாலறிந்து, "பொருளில்லார்க் கிவ்வுலகமில்லை" யென்னும் நாயனார் மொழிப்படி, யினி யில்லறம் நடத்துவதற்கு நாம் பொருள் தேடாவிடில் நமது உயிர்த்துணையாகிய மனைவியை யிழக்கும்படி நேரிடுமென்று பயந்து, என்னாசை நாயகியே! நீ எனக்காக இதுவரையில் பட்ட கஷ்டங்களை நிர்ப்பாக்கியனாகிய யான் அறியாமற் போனேனே; இனி நான் உனது துன்பங்களைப் பார்த்துச் சகியேன். நீயும் நமது குடித்தன நிலைமை யிவ்வாறிருக்கிறதென்று முன்னமே யெனக்குத் தெரிவிக்காமற் போய்விட்டாயே; கல்வி யாராய்ச்சியில் காலத்தைப் போக்கிக்கொண்டேயிருந்துவிட்டு, நம்முடைய உணவுக்குத் தேவையான பொருளைத்தேடுமுயற்சியில் சிறிதும் நான் கவனம் வைக்காமற்போய்விட்டேன். எனது அபசாரங்களைப் பொறுப்பாயாகவென்று தன் மனைவிக்குத் தக்க தேறுதல்களைச் சொல்லிவிட்டு, மதுரையில் அரசாட்சிசெய்யும் நெடுமுடிமாறனென்னும் பாண்டியராஜன் கல்வியில் மிகுந்தவனென்றும், அவனிடம் போகும் புலவர்களுக்குத் தகுந்த பரிசு கொடுத்து ஆதரிக்கிறானென்றும், தான் முன்னால் கேள்வியுற்றிருந்தபடி யவனிடம் போய் தனது கல்வியின் பெருமையைக் காட்டிப் பரிசுபெறலாமென்றும், உடனே புலவர் மதுரையை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

இவ்வாறு சத்திமுத்தத்தைவிட்டுப் புறப்பட்ட புலவரானவர், நெடுந்தூரம் வழிநடந்து, மதுரைப் பட்டணத்தையடைந்து, இரண்டுநாள்வரையில் இராஜதரிசனங் கிடைக்கப்பெறாமையால் மனவருத்தமுற்று, உண்பதற்கு உணவும் உடுப்பதற்கு இடையிலோர் கந்தையன்றி வேறொன்றுமில்லாமையால் மனக்கவலையுடன் அன்றிரவு அப்பட்டணத்து [illegible] தியிலுள்ள தோடியில் படுத்துக்கொண்டு, நாம் இ[illegible]க்கிய நிலைமையில் அரசனையெவ்வாறு காணப்போ[illegible] நமது மனைவியை நாம் இதுவரையில் விட்டுப் [illegible] லையே, இப்போது பிரிய நேரிட்டதற்காக அவள் [illegible] த்திரையின்றி யெவ்வாறு துயரப்படுகிறாளோ [illegible] வென்று, அதிக மனக்கவலையுடன் நித்திரையின்றி விழித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது [illegible] தெற்கே பட்சியானது தனக்கு நேராய் [illegible] யிருந்து வடக்கே பறந்துபோவதைக் [illegible] புலவரானவர் அந்நாரையை நோக்கி,

"நாராய் நாராய் செங்கால் நாராய்
பழம்படு பனையின் கிழங்கு பிளந்தன்ன
பவளக்கூர்வாய்ச் செங்கால் நாராய்
நீயுநின் துணைவியும்
தென்றிசைக்கு மரியாடி
வடதிசைக்கேகுவீராயின்
எம்மூர்ச்சத்தி முத்த வாவியுட்டங்கி
நனைசுவர்க்கூரைக் கனை குரற் பல்லி
பாடுபார்த்திருக்குமென் மனைவியைக்கண்டு
எங்கோன் மாறன் வழுதி கூடலில்
ஆடையின்றி வாடையின் மெலிந்து
கையது கொண்டு மெய்யது பொத்திக்
காலது கொண்டு மேலது தழீஇப்
பேழையுளிருக்கும் பாம்பெனவுயிர்க்கும்
ஏழையாளனைக் கண்டன மெனுமே."

யென்னும் ஓர் இணைக்குறள் ஆசிரியப்பாவைச் சொன்னார்.

இதன் பொருள்—: சிவந்த கால்களையுடைய ஓ நாரைப்பட்சியே! பழம் பழுக்கும் பனையின கிழங்கைப் பிளந்ததைப்போலவும், பவளத்தைப்போற் சிவந்தும் கூர்மையுள்ள வாயையுமுடைய நாரைப்பட்சியே! நீயும் உன் மனைவியும் தென்திசையிலிருக்கும் கன்னியாகுமரியில் நீராடி வடதிசைக்குத் திரும்பும்போது, சத்திமுத்த மென்னும் எமது ஊரிலுள்ள தடாகத்திற்றங்கி, மழையினால் சுவர் நனையும்படியான துவாரங்களுள்ள மேற்கூரையையுடைய எமது பழய குடிசையில், நமது கணவன் திரும்பி வருகிறாரென்று பல்லிச்சத்தம் எப்போது கேட்போமென்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் என் மனைவியைப்பார்த்து, போர்வைக்கு வஸ்திரமில்லாமல் வடகாற்றினால் மெலிந்து கைகளால் தேகத்தைப் பொத்திக்கொண்டு, கால்களை மேலே பின்னிக்கொண்டும், பெட்டிக்குள்ளிருக்கும் பாம்பைப்போல் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருக்கும் உன் கணவனாகிய இந்த ஏழையைப் பாண்டிய ராஜன் ஆளப்பட்ட மதுரைப் பட்டணவீதியில் கண்டோமென்று சொல்லுவாயாக வென்பதாம்.

இக்கருத்தடங்கிய பாடலை அன்று ராத்திரியில் புலவர் நாரையைப்பார்த்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில், மாறு வேஷத்துடன் நகரி சோதனைக்காக இராஜ வீதியைச் சுற்றிக்கொண்டு தெருவின் சமீபத்தில் வந்த பாண்டிய ராஜன், பாடல் ஆரம்பமுதல் முடிவுவரையில் உற்றுக்கேட்டான். இதைக் கேட்ட அரசன் திடுக்கிட்டு, ஆ! ஆ!! இதென்ன ஆச்சரியம்! சொல்நயம் பொருணயம் அமைந்த இவ்வற்புதமான பாடலைப்போல் நாம் இதுவரையில் கேட்டதில்லையே! இதைப்பாடிய நாவலருடைய பெருமையை யென்னவென்று சொல்

லையாம்; இவ்[illegible] காவலருடைய அருள் [illegible] பெற்றவையாயிருக்க வேண்டும். ஆயினும், இவ்வித கவிதைப் பெருமை[illegible]யுடைய[illegible] யிருக்கும் தரித்திரருக்கு அப்பாடலை விவரிக்கப்படி யுண்டாயிருக்கும் [illegible] யென்று [illegible] நிலைமையைக் கேட்கச் சகிக்கக் கூடவில்லையே யென்று பல்வாறு புலவருடைய பெருமையை வியந்து, தன் கருத்தில் சில நாளாய்ப் புதைந்திருந்து அப்பாடலில் வெளிப்படா வோர் உபமானத்திற்காகவும் அதிசயித்தான். அதாவது, இவ்வரசன் ஒரு நாள் வேட்டைக்குப்போய் காட்டிலிருந்து திரும்பும் போது, ஓர் ஏரிக்கரையின் மேல் குதிரையேறித் தன் பரிவாரங்களுடன் வருகையில், அவ்வேரிக்கரையில் [illegible] வேரின் மேலிருந்த [illegible] நீரோரமாய் அலைகளால் வேரின் [illegible] சமீப அடி தெரிய ஓர் பனங்கன்று நிற்பதையும், [illegible] அடி செங்கால் நாரையானது அடி [illegible] வோர் செங்கால் நாரையானது [illegible] னை, துளி சிறுத்துச் சிவந்து, பிளவுபட்டு [illegible] தையும், இதைப்போலவே அடி பருத்த [illegible] பிளவுபட்டு, அப்பனங்கன்றின் அடியிலிருக்கும் [illegible] பார்த்து, இவ்விரண்டிற்கும் உபமானம் [illegible] யிருப்பதைத் தன் மனதில் வைத்துக்கொண்டு, சக்[illegible] ஆய் கொண்டே அரண்மனைசேர்ந்து, தன் சபையிலுள்ள புலவர்களையெல்லாம் தருவித்து, காலை மூக்குக்கு [illegible] உபமானமாய்ச் சொல்லலாமென்று கேட்டான். அதற்கு அவ்வித்வான்களெல்லாம் தமக்குத் தோன்றியபடி [illegible] சொன்னவருடைய ஒவ்வொரு பொருளை உபமானமாய்ச் [illegible] ரைக் கேட்ட அரசனுக்குத் தான் [illegible] [illegible] அந்த பிரத்தியட்சமாய்க் கண்ட உபமானம் [illegible] வாறும் வெளிப்படாமையால், [illegible] மன[illegible] பொன் [illegible] வெளிப்படுத்துகிறவருக்கு பரிசளிப்பதாகக் கட்டி வைத்தான். அன்று முதல் அப்பொற்கிழி வெளிப்படுகொடுப்பதாய்ச் சொல்லி, [illegible] [illegible] இறைமையுடைய காவலர் நமது சபையில் [illegible] [illegible] இலேசத்துடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதில், "பழம்படு பனையின் கிழங்கு பிளந்தன்ன பவளக்கூர்வாய்ச் செங்கால் நாராய்" என்ற சத்தம் [illegible] அரசன் கேட்டதினால், அரசனுக்கு அளவிலா வியப்பும் மயக்கமும் உண்டாயிற்று. இவ் [illegible] அரசனுக்குண்டான களிப்பினால் தான் போர்த்து வியுற்றிருந்த [illegible] பரிமாறும் மேற்போர்த்தையை [illegible] வா [illegible] திரும்பிப் போய் அரண்மனை சேர்ந்தான். இதைப்புணர்ந்த புலவர், "வ

ருவது காணே வரு"மென்பது பொய்யாதென்று, நாம் குளிரால் வருந்துவதைப்பார்த்துச்சகியாத யாரோவொரு தருமகுணசீலன் இவ்வஸ்திரத்தை நமக்குப் போர்த்தினானென்று சந்தோஷித்து, இன்னும் நமது அன்னையாகிய நாமகளுடைய அருள், எவ்வாறு உளட்டுவிக்கப் போகிறது பார்ப்போமென்றிருந்தார். அரசன் அரண்மனைக்குப் போனவுடன், காவலாளிகளைத் தருவித்து, எனது பீதாம்பரத்தை, யாரோ களவாடிக்கொண்டு போனான், உங்கள் காவலின் திறமை வெகு நேர்த்தியாயிருக்கிறது, உடனே அதைக்கண்டு பிடித்து அக்கள்வனை என் முன் கொண்டுவராவிட்டால் உங்களைத் தக்கபடி தண்டிப்பேனென்றான். இவ்வளவு காவலைக்கடந்து எனது பள்ளியறையில் வந்து, நான் போர்த்துக் கொண்டிருந்த பீதாம்பரத்தைத் திருடினவன் மகா சாமர்த்தியனாயிருக்கவேண்டுமாகையால், அவனைக்கண்டுபிடித்து அடிக்காமலும், திட்டாமலும், கொண்டு வரவேண்டுமென்று அரசன் காவலாளிகளுக்குப் பின்னும் கட்டளையிட்டான்.

இவ்வாக்கினையின்படி காவலாளிகள் உடனே புறப்பட்டு, தீவட்டிகளைக்கொண்டு வீதிதோறும் தேடிக்கொண்டுவருகையில், தேரடியில் அப்பீதாம்பரத்தைப் போர்த்துக்கொண்டு படுத்திருக்கும் புலவரைப்பார்த்து, திருடனகப்பட்டானென்று சந்தோஷித்து, அரசன் சொன்ன பிரகாரம் அவரை உபத்திரவப்படுத்தாமல் அவன் முன்பாகக் கொண்டுபோய் நிறுத்தினார்கள். அரசன் இவர் முகத்தைக்கண்குளிரப்பார்த்து, அவர் முகத்தில் சரஸ்வதியின் அருள் பிரகாசிப்பதையறிந்து, தன் மனதில் மிகக் களிப்புடன் அவரை நோக்கி, அடபயலே! நீ யார்? எந்தவூர்? நீ இவ்வளவு தைரியத்தோடு இவ்வா[illegible], நான் போர்த்திருந்த விலையுயர்ந்த பீதாம்பரத்தை யெவ்வாறு களவாடினாய்? என்று வினவினார். இதைக்கேட்ட புலவர், இதென்ன வாச்சரியம், நாம் ஒன்றையுமறியோமே, பீதாம்பரம் கிடைத்ததென்று சந்தோஷித்திருக்க, இடியிடித்தாற்போல் நேரிட்ட இச்சம்பவங்களுக்கு நாம் என்ன செய்யப்போகிறோம்; இவையெல்லாம் நாமகளுடைய திருவிளையாட்டாயிருக்கவேண்டுமென்று, அவளுடைய பாதங்களை மனதில் தியானித்துக்கொண்டே அரசனைப்பார்த்து, "வெறும் புற்கையு மரிதாங்கிள்ளை சோறுமென்வீடுவரும், எறும்புக்கு மாப்பதமில்லை மன்னா" வென்று பாட ஆரம்பித்தவுடன், அரசன் கோபங்கொண்டவனைப்போல் நடித்து, இவன் பாட்டில் வல்லகள்வனாயிருக்கிறான்; இவனையுடனே சிறைச்சாலையில் ஆறுமாதகாலம் அடைத்துவிடுங்களென்று ஆக்கியாபித்து, மந்திரியையழைத்து, இவர் சரஸ்வதி விலா

சம் பெற்ற மகா வித்துவான். இவருக்குச் சிறைச்சாலையில் அரசருக்குச் செய்ய வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்விக்கவேண்டுமென்று இரகசியமாய்க் கட்டளையிட்டனுப்பினான்.

மறுநாள் பொழுது விடிந்தவுடன், வேறொரு மந்திரியையழைத்து, இப்புலவர் சிறையிலிருந்து விடுதலையாகுமுன், நீ தேவையான திரவியங்களை யெடுத்துக் கொண்டுபோய், தான் அன்று நகரி சோதனை காலத்தில், புலவர் பாடிய பாடலில் கேட்டிருந்த சத்திமுத்தமென்னும் ஊருக்குப் போய், இவருடைய வீட்டை யெனது அரண்மனையைப்போல் கட்டி, அதில் எனது அரண்மனையிலிருக்கும் தந்த நாற்காலிகள், சப்பிரகூட மஞ்சங்கள், பொற்பட்டு மூட்டுகள், இரத்தினக் கம்பளங்கள் முதலான வஸ்துக்களால் அதை யலங்கரித்துப், புலவர் மனைவிக்கு வேண்டிய பட்டு பட்டாடைகளையும், இரத்தினாபரணங்களையும், ஏவலாளிகளையும், தோழியரையும் அமர்த்திவிட்டு, பல்லக்கு, குதிரைகள், இரதங்கள் முதலான வாகனங்களையும் சேர்ப்பித்து வரும்படி ஆக்கினை செய்தனுப்பினான். இ[illegible]வர் சிறைச்சாலைக்குப் போகும் போது, தன்னைவிட்டுப்பிரிந்தமையால் துயரங்கொண்டிருக்கும் தன் மனைவி யெவ்வாறு துக்கித்துக் கொண்டிருக்கிறாளோ, நாம் ஆறுமாதகாலம் சிறையிலிருந்து விடுபடுமுன், அவள் பிராணன் திறக்கப்போகிறதோ வென்று, பலவாறு கவலைப் பட்டுக் கொண்டே [illegible]ச்சிறை[illegible]ந்தவுடன், இவருக்கு ஏவலாளிகள் [illegible] அறுசுவை பதார்த்தங்களோடு கூடிய அன்[illegible]த்தைப் படைத்து, இவருக்கு அரசருக்குச் செய்யும் உபசா[illegible]ங்களைச் செய்துகொண்டு வந்தார்கள். இவற்றைக்கண்ட புலவருக்கு, விசனமும் அதிசயமும் மேலிட்டு, நமதன்னையாகிய கலைமடந்தையின் திரு[illegible] இன்னும் என்னென்ன விளையப் போகிறதோ பார்ப்போமென்று, அவளைத் தியானித்துக்கொண்டே நாள் கழித்து வந்தார்.

இவ்வாறு ஆறுமாதங் கழிந்த பின்பு, அரசன், சிறைச்சாலையிலிருக்கும் பீதாம்பரக்கள்வனைக் கொண்டு வாருங்களென்று காவலாளிகளுக்குக் கட்டளையிட, அவர்கள் தக்ஷணம் போய்ப் புலவரைக் கொண்டுவந்து அரசன்முன் நிறுத்தினார்கள். அரசன் புலவரைப் பகலில் பார்த்து ஆனந்தித்து, சற்று மரியாதையாய், நீர் யார்? என் வஸ்திரத்தைக் களவாடின காரணமியாது, என்று கடிந்து கேட்டான். அதற்கு விடையாக,—

"வெறும் புற்கையு மரிதாங் கிள்ளை சோறுமென் வீடுவரும்,
எறும்புக்கு மாப்பதமில்லை முன்[illegible]னுன்னிருங் கலியாங்
குறும்பைத் தவிர்த்த குடதாங்கி[illegible] வந்து கூடியபின்
தெறும்புற் கொன்யானை கவளங் கொள்ளாமல் தெவிட்டியதே"

வென்னும் பாடலைச் சொன்னார்.

இப்பாட்டின் பொருள்.—எனக்கு இங்கே வருமுன், உப்பில்லாத வெறுங்கூழுங்கிடைப்பது அரிதாயிருந்தது; கிளிபோன்ற எனது மனைவியும் உணவுக்கு மார்க்கமில்லாமல் சோர்ந்தாள்; என்வீடு தேடிவரும் ஒருசிறிய எறும்புக்குங்கூட, என் வீட்டில் மாவாதியொன்றுங் கிடையாது. என்னைப்பிடித்த சனியனாகிய வறுமையையோட்டிய அரசனே! உம்மையடைந்தபின்பு, புல்லைத்தின்றும் யானைகள் அவற்றிற்கிடும் பச்சரிசிக் கவளத்தை யுட்கொள்ளாமல் உமிழ்கின்றன வென்பதாம்.

முதலில் இவர் இப்பாட்டைப் பாடியபோது, "எறும்புக்கு மாப்பதமில்லை மன்னா" வென்று பாடினவர், ஆறுமாதகாலந் சவுக்கியத்தை யனுபவித்ததாலும், தன்னுடைய நிலைமை மாறியிருப்பதையும் உணர்ந்த, இப்போது, "எறும்புக்கு மாப்பதமில்லை முன்னாள்," "என்று மாற்றி விட்டார்.—ஆகையால் இவர் கலைமகளருள் பெற்றவரென்று மனதில் [illegible] உண்டாய், காவலாளிகளைப் பார்த்து, இவரை ஊருக்கு வெளியில் துரத்தி விடுங்களென்று அரசன் கட்டளையிட்டான். அதின்படியே துரத்திவிடப்பட்ட புலவர் அதிக சந்தோஷத்துடன்," அப்பா பிழைத்தேனென்று சொல்லிக் கொண்டு, நம்மை அரசன் என்ன ஆக்கினை செய்யப் போகிறானோவென்று இருந்த பயம், இன்றோடே தொலைந்தது. இனிமேலும், நமது உயிர்த்துணையாகிய மனைவியை, நாம் கண்களால் பார்க்கப் போகிறோமா வென்று [illegible] என்னும் ஒழிந்தது, என்று தன் பழைய [illegible] உடன் [illegible] தேசத்தை நோக்கித் தன் மனைவியைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற ஆவலுடன் புறப்பட்டு வந்து சேர்ந்தார். இவ்வாறு வந்தவர், தன் வீட்டைப் பார்க்கும்போது, அது அழகுள்ள உப்பரிகையாயிருப்பதையும், அரசனுடைய அரண்மனையைப் போல மேளவாத்தியங்கள் முழங்குவதையும், முத்துப்பல்லக்குகளும், அசுவங்களும், யானைகளும், பல ஏவலாளிகளும் அவ்வரண்மனை யெதிரில் போக்கு வரத்தாயிருப்பதையும் பார்த்து பயந்து, ஓ! ஓ! நாமிருந்த இடத்தைத், யாரோ ஒரு அரசன் அபகரித்துக்கொண்டு, இவ்விதமாக அரண்மனை கட்டிக்கொண்டான்; இந்தச்சந்தர்ப்பத்தில் நமது மனைவி யென்ன கதியடைந்தாளோவென்று, அதிக துக்கத்துடன் அவ்வரண்மனைக்குள் போக்குவரத்தாயிருக்கும், ஏவலாளிகளைப்பார்த்து, இங்கே முன்னிருந்த குடிசையென்னவாயிற்று, அதில் வசித்துக் கொண்டிருந்த எனது மனைவி யிப்போது எங்கேவசிக்கிறாளென்று விசாரித்தார். அதைக்கேட்ட ஏவலாளிகள் நகைத்து, இவன் பயித்தியக்காரன் போலிருக்கிறான்; இவனைத் துரத்திவிடுங்கள் என்றார்கள்.

புலவர், இவ்வாறு தன் வீட்டையும் அதிலிருந்த தன் மனைவியையுங் காணாமையென்று அதிக துக்கத்துடன் புலம்பிக் கொண்டிருக்கும்போது, இவர் மனைவி மேலுப்பரிகையிலிருந்துகொண்டு, நமக்குப் பாண்டியராஜனால் கிடைத்த இச்செல்வங்களால் என்ன பலன்? நமது கணவரில்லாமல் இச்செல்வங்கள் நமக்கேன்? அவர் எப்போது வருவாரோ வென்று கண் பூத்துப்போகும்படி [illegible] மதுரைப்பட்டணத்து வழியைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தாள். அப்படித் தன் கணவன் வரவைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தும், தன் வீட்டெதிரில் புலம்பிக்கொண்டிருக்கும் புலவரை [illegible] கொள்ளாமற்போனாள். ஏனென்றால், இவள் [illegible] களை யளித்த பாண்டியன், தன் நகர் விட்டுப்புறப்படும் புலவரைத் தன் சேனைகளுடன் பல்லக்கிலேற்றித், தக்க ஆடம்பரங்களுடன் அனுப்புவானல்லவா வென்கிற எண்ணத்துடனிருந்ததால், பழய ஏழை வேஷத்துடனிருந்த தன் புருஷனைக் கண்டறியாமற் போய்விட்டாள். கடைசியாய், இவள் நோக்கம் புலவர் மேல் பட்டவுடன், உப்பரிகையை விட்டுத் தாயைப்பிரிந்த சேயைப்போல் ஓடிவந்து, புலவரைக்கட்டி முத்தமிட்டு, பொற்றட்டில் அவர் பாதத்தை வைத்து, ஜலத்தினால் கழுவி, புஷ்பத்தாலர்ச்சித்து, அதிக விலையுயர்ந்த ஆடையாபரணங்களால் கணவனை யலங்கரித்து, மயில் விசிறியினால் அவருடைய சிரமபரிகாரத்தின் [illegible] அறுசுவை பதார்த்தங்களோடு கூடிய அன்னத்தை [illegible]ள். இதைக்கண்ட புலவர் இப்பிரமை கொண்டவராய் [illegible] பேசத்தோன்றாமல், அன்னம் புசித்துக்கொண்டே, இவ்வாச்சரியங்களென்ன வென்று மனைவியைக்கேட்டார். அதற்கு அந்தக் கற்பரசியானவள், தன் கணவன் போனவுடன், பாண்டியராஜன் மந்திரிகளை யனுப்பி, யிங்கே தனது அரண்மனையைப்போல் கட்டடங்கட்டி வைத்ததையும், அதற்குத் தேவையான, தட்டு முட்டுகளையும், வேறு சாமான்களையும், யானை, குதிரை, பல்லக்கு, ஏவலாளிகள், முதலானோரை யனுப்பிவைத்ததையும் [illegible] கோபாங்கமாய்ச் சொன்னாள். பின்பு புலவர், [illegible] போனது முதல் இதுவரையில் நடந்த வர்த்தமானங்களைத் தன் ஆசை மனைவிக்குச்சொல்லி, நாமகளுடைய அருளை யிருவரும் வியந்து, குபேர செல்வத்துடன் வாழ்ந்து கொண்டுவந்தார்கள்.

இவ்வாறு சிலமாதங்கள் கழிந்தவுடன், பாண்டியராஜன், தனது மந்திரிகளுடன் ரதகஜதுரகபதாதிகளைச் சத்திமுத்தத்திற்கனுப்பிப், புலவரை யதிக மரியாதைகளுடன் எதிர்கொண்டழைப்பித்து, ஒருவருக்கொருவர் பழய கதைகளையெல்லாம் பேசி, முன் புலவர் பாடிய, "நாராய் நாராய்", என்கிற பாட்-

லையும், "வெறும் புற்கையுமரிதாம்" என்கிற பாடலையும், தன் சபையிற் பிரசங்கஞ் செய்யச்சொல்லிக் கேட்டு; ஆநந்தித்து, முன்னால், நாரைமூக்கினுபமானப்பொருளை வெளியிடுவோருக்குக்கொடுப்பதாய்க் கட்டிவைத்திருந்த பொன் முடிப்பைத் தருவித்துப் புலவர் முன் வைத்து, அவரை ஏற்றுக்கொள்ளச்சொல்லி, யானையின்மீதில் புலவரையும், முத்துச்சிவிகையில் அவருடைய கற்புமனைவியையும் உட்காரவைத்து, வெகு ஆடம்பரங்களுடன் மதுரைப்பட்டண வீதிகளில் ஊர்கோலஞ் செய்வித்து, அவரை யன்று முதல், தன் சபையில் முதற்புலவராக வைத்துக்கொண்டு, ஒருவருக்கொருவர் வெகு அந்நியோந்நியமாய் வாழ்ந்து கொண்டு வந்தார்கள்.

இச்சரித்திரத்தினால் புலவருடைய கல்வியின் அருமையும் அவருடைய கற்புள்ள மனைவியின் பெருமையும் வெளிப்பட்டது.

26ம். பாடம்.

தரும குணம்

அந்நியர் வருத்தமுறுங்காலத்தில், அதைப் பார்த்து இரங்கித், தம்மாலியன்ற உதவியைச் செய்யவேண்டுமென்று இச்சை கொள்வது, தருமகுணமாம். இக்குணமானது, ஆண், பெண், ஆகிய இவ்விரண்டு வகுப்பாருக்கும் இருக்கவேண்டுமென்பது அவசியம். இப்படிப்பட்ட குணமில்லாதவர்களை அதர்மவான்களென்றும், பாவிகளென்றும், உலகத்தார் இகழ்ந்து பழிப்பார்கள். மேலும் தர்மங்கள் செய்வதில் பல காரணங்களுண்டு; எப்படியென்றால், சிலர், தங்களை அதிக கவுரவமானவர்களென்றும், தருமவான்களென்றும், ஊரார் மெச்சும்படியாய், அதிக பொருட் செலவு செய்து, தருமங்கள்செய்கிறார்கள். வேறு சிலர், மனதில் உண்மையான பிரியமில்லாமல் பிச்சைக்காரர்களா லுண்டாகும் கூச்சலை நீக்கவேண்டுமென்றே பிச்சையிடுகிறார்கள். இவ்வாறு செய்யுந் தர்மங்கள் உத்தம மானவைகளல்ல. கோபம், கடுஞ்சொல் முதலிய இழிவான செய்கைகளில்லாமல், மனப்பூர்த்தியாய் தம்மாலியன்றதை யொருவருக்குக் கொடுத்து, அவர்களுடைய கஷ்டத்தை நீக்குவதே, சிறந்த தருமமாம்,—

(அறநெறிச்சாரம்.)

"இன்சொல் விளைநிலனா வீதலே வித்தாக
வன்சொற்களைகட்டு வாய்மை யெருவட்டி
அன்பு நீர்ப் பாய்ச்சி யறக்கதி ரீனவோர்
பைங்கூழ் சிறுகாலைச் செய்."

என்ற அறநெறிப்படி, முகமலர்ச்சியோடு கூடிய இனிமையான சொல்லை விளைநிலமாக்கி, ஈகையை அதில் வித்தாக வி

தைத்து, கடுஞ்சொற்கள் என்பனவற்றைக் களைகளாகப் பறித்து, உண்மை என்பதை நீராகப் பாய்ச்சி, தர்மம் என்னும் கதிர் தள்ளும்படியாகப், பெண்கள் தக்கபருவத்தில் ஓர் அறப்பயிரையிடவேண்டும். பிச்சைக்காரர்கள் விஷயத்தில் பெண்களுக்குக் கோபம் சற்றாகிலும் உண்டாகக் கூடாது. ஏனென்றால்,—

(நீதிவெண்பா.)

"நாவினுனியில் நயமிருக்கிற் பூமாது
[illegible]ய நல்லோரும் நண்ணுவார்-நாவினுனி
ஆங்கடினமாகி லத்திருவுஞ் சேரார்முன்
ஆங்கே வருமரணமாம்."

என்று சான்றோர் கூறி யிருக்கிறபடி, கடினமாகிய வார்த்தைகளைப் பேசும் பெண்களிடத்தில் இலட்சுமிகரமிருக்க மாட்டாது. அவர்களிடத்தில் மூதேவி சேருவாள். அப்படிப்பட்டவர்கள், ஆயுள் விர்த்தியின்றிச் சீக்கிரத்தில் நசிந்து போவார்கள்.—

(விவேக சிந்தாமணி.)

"ஒப்பொடு முகமலர்ந்தே யுபசரித் துண்மை பேசி
யுப்பிலாக் கூழிட்டாலு முண்பதே யமிர்தமாகும்
முப்பழமொடு பாலன்னம் முகங்கடுத் திடுவாராகிற்
கப்பிய பசியும் போக்கிக் கடும்பசி யாகுந்தானே."

என்றபடி, ஒரு ஸ்திரீயானவள், உண்மையான முகமலர்ச்சியோடு தக்க உபசாரங்களைச் செய்து, ஒருவருக்கு உப்பில்லாத கூழை யிட்டபோதிலும், அது தேவாமிர்தத்திற்குச் சமானமாகும்; அப்படிக்கில்லாமல், முகங் கடுப்புடன் முப்பழங்களோடு கூட்டின பாலன்னத்தை ஒருவருக்கிட்ட போதிலும், அது யாதொரு பலனையுங் கொடாமல், முன்னிருந்த பசியைக் காட்டிலும் அதிகமான பசியை உண்டாக்கிவிடும்.

மேலும், சிலர் தாங்கள் தருமம் செய்ய மனமில்லாமலிருப்பதோடே, அந்நியர் செய்யுந் தருமத்தையுந் தடுக்கிறார்கள். இது கொடிய பாவம். அப்படித் தடுக்கும் பெண்கள், கோரமாகிய நரகத்தில் விழுந்தழிவார்களென்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. "ஈவது விலக்கேல்" என்று, ஔவையாராலுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சில பெண்கள், தங்கணவர் தமக்கெதிர்ப்பட்ட ஓர் பசித்தவனை யழைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்து, மனைவியை யழைத்துப் பெண்ணே! இவ்வேழைக்குக் கொஞ்சம் அன்னமிடுவென்று சொன்னால், சரி! சரி! உமக்கென்ன வேறுவேலையில்லை, வழியில் எதிர்ப்பட்டவர்களை யெல்லாம், சாப்பாட்டுக்கழைத்துக் கொண்டு வந்து விடுகிறீர்; அவர்களுக்கெல்லாம் சமைத்துப் போடுவதற்கு, இங்கே யாரும் உ[illegible]

யிருக்கவில்லை; இன்றைய தினம் காலையில் எழுந்திருக்கும்போது எந்தபாவி முகத்தில் விழித்தேனோ தெரியாது; அப்போது ஆரம்பித்த தலைவலியின்னும் தீரவேயில்லை, யென்று முறுமுறுத்துக் கொண்டு முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்ளுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட சண்டாளிகளை மனைவியராய் வாய்க்கப்பெற்ற புருஷர்கள் எப்படி தருமஞ் செய்யக் கூடும்?—

(நன்னெறி.)

"காதன் மனையாளுங் காதலனு மாறின்றித்
தீதிலொரு கருமஞ் செய்பவே - ஓதுகலை
யெண்ணிரண்டு மொன்றுமதி யென்முகத்தாய் நோக்கல்தான்
கண்ணிரண்டு மொன்றையே காண்."

என்று மேலோர் சொல்லியிருக்கிற பிரகாரம், இரண்டு கண்களும் சேர்ந்து ஒரு பொருளைப்பார்ப்பது போல, நாயகனும் நாயகியும் ஒருமனதாய் இப்படிப்பட்ட சற்கருமங்களைச் செய்தால் மாத்திரம் அவைகள் சரியாய் நிறைவேறுமே யல்லாமல், அவர்களிருவரும் வேறுபட்ட மனதோடு எந்தக்காரியங்களைச் செய்தாலும் அவைகள் சரிவர நிறைவேறமாட்டா.

பிச்சை யிடும்படி கணவர் சொல்வதை மறுத்து, அதை நிறைவேற வொட்டாமல் விகாதஞ் செய்கிற ஸ்திரீகளுமல்லாமல், ஒருவருக்குப் பிச்சை போடும்போது, பிச்சைக்காரர்களைத் திட்டிக்கொண்டே போடுகிற மூதேவிகளும் உலகத்தில் அநேகர் இருக்கிறார்கள்.

(ஔவையார்.)

"ஏவி யிடலின் இடாமையே நன்றெதிரிற்
பேசு மனையாளிற் பேய் நன்று."

என்றபடி, அவ்விதமாய்த் திட்டி பிச்சை யிடுவதைவிட இடாமலிருப்பதும், மேலே சொன்னபடி, கணவர் சொல்லை மறுத்துப் பேசும் துஷ்டப் பெண்களைவிட பேயும் நல்லதாகும். ஒரு ஸ்திரீயானவள் இப்படிக் கெல்லாம் தன் கணவனுடைய வார்த்தைக்குத் தடை சொல்லாமல், தருமம் முதலியவற்றை அவனிஷ்டப்படி ஒருமித்துச் செய்துவருவாளானால், அவளுக்கும், அவளுடைய கணவனுக்கும், இம்மையிலும் மறுமையிலும் மேன்மையுண்டு. ஆகையால் இவ்வித மேன்மைகளையடைவதற்காகப் பெண்கள், தருமகுண முள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டுமென்பது மிக்க அவசியமாயிருக்கின்றது.

27ம். பாடம்.

தருமகுணம். (தொடர்ச்சி.)

அமிர்தவதியின் கதை.

தட்சணதேசத்தில் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன், சுகிர்தமதி யென்றொரு வேளாளன் இருந்தான். இவனுக்கு அமிர்

தவதி யென்றொரு மனைவியுண்டு. இவன் அதிக வறுமையுள்ளவனா யிருந்தும், எவ்வித பிரயாசையாவது பட்டுத், தினந்தோறும் தான் சாப்பிடுமுன் ஒருவருக்கு அன்னமிட்டுப், பின்பு தானும் தன் மனைவியும் சாப்பிடுவது வழக்கம். இவன் மனைவியானவள் தன் கணவனை விடச் சிறந்த தருமகுண முள்ளவளாயிருந்தாள். அவனுடைய இஷ்டத்திற்கு சற்றுமாறுபாடில்லாமல், தாம் அனுஷ்டித்துவரும் தருமத்திற்கு, எங்கே குறைவு வருகிறதோ வென்று பயந்தவளாய், அதிக ஜாக்கிரதையுடன் நடந்துகொண்டு வருவாள். இச்சதிபதிகளிருவரும் இவ்வளவு மேன்மையான தரும குணமுள்ளவர்களாயிருந்தும், இவர்களுக்குத் தரித்திரம் மேலிட்டிருந்தபடியால், அதைப்பற்றிச் சிந்தியாமல், எங்கேயாவது இருவரும் கூலிவேலையாகிலும் செய்து, அதிதிக்கு அன்னமிடுவதை விரதமாய் அனுஷ்டித்து வந்தார்கள்.

இப்படியாக இவர்கள் அதிகஷ்ட ஜீவனம் செய்துகொண்டு, தம்மாலியன்றமட்டும் தருமத்தை நடத்திவரும் காலத்தில், ஒருநாள் இவர்களுக்குத் தங்கள் சொந்த சவரட்சணைக்கேனும் உணவுக்கு யாதொரு மார்க்கமுமில்லாமல், அதிக வருத்தப்படும்படியாக நேரிட்டது. ஆனால் இன்றையதினம் நமக்கு இவ்வளவு கஷ்டத்தைப் பகவான் கொடுத்தாரே யென்று, இவர்கள் அதிக துயரப் பட்டுக்கொண்டு, தினந்தோறும் அதிதிக்கு அன்னமிட்டுக்கொண்டு வரும் விரதம், இன்று தவறவிருக்கின்றதே யென்று, இருவரும் மனங்கலங்கி, துக்காக்கிராந்தராய்த் தியங்கினார்கள். இனிச் சும்மா யிருந்தால் மோசம் வருமென்று பயந்து, ஊரிலிருக்கப் பட்ட எந்த சத்புருஷரிடத்திலாவது, தன் குறைகளைச் சொல்லிக் கொள்ளலாமென்று சுகிர்தமதி யானவன் வெளியிற் போயிருந்தான்.

அச்சமயத்தில் ஜகதீசனானவர், இவர்களுடைய தருமகுணத்தையும், உறுதியையும், உலகத்தாருக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று திருவுளங்கொண்டு, ஓர் விருத்தாப்பியமான பண்டாரவேஷம் பூண்டு, இவர்களுடைய வீட்டுக்கு வந்தார். இவ்வாறு எழுந்தருளிய தேவனானவர், வாசற்படியில் நின்றுகொண்டு, யாரப்பா? புண்ணியமூர்த்திகளே? அதிகபசியாயிருக்கிறது; இரண்டு நாளாய் போஜனமில்லாமல் தேகம் மெலிந்து, பிராணன் சீக்கிரத்திற் போகும்படியான நிலைமையிலிருக்கிறது. புசிப்புக்காகக் கொஞ்சம் சோறிடுவாயப்பா! உன்னுடைய தருமகுணத்தின் பிரதாபத்தை, வெகுதூரத்திற் கேள்விப்பட்டு, உன்னிடம் வந்தால், இக்கொடும்பசியை மாற்றிக்கொள்ளலாமென்று மிகுந்த ஆவலாய் வந்தேன்; அதிக இளைப்பினால் காதடைக்கின்றது, கண் இருளுகிறது, என்று

சொல்லித் தள்ளாடிக்கொண்டே கீழே விழுந்தார்.

இதைக்கேட்ட அமிர்தவதியானவள் திடுக்கிட்டு, ஓ! ஓ!! இவர் யாரோ ஒரு மஹாத்மாவைப் போல் இருக்கிறார்; இவரை உபசரித்து இவருடைய பசியை மாற்றாவிட்டால், என்னபாதகம் வந்துவிடுகிறதோ; நம்முடைய கணவனும் வீட்டில் இல்லையே; இத்தனைநாளாய் அவர் அனுஷ்டித்து வந்த விரதத்துக்கு, இன்றையதினம் பங்கம் வரும்போல் இருக்கிறதே; தெய்வமே! நான் என்ன செய்வேன்? என்று மிகுந்த துயரங்கொண்டவளாய், அப்பெரியவர் முன்வந்து, அதிக வணக்கத்துடன் நமஸ்கரித்துச் சொல்லுகிறாள். சுவாமிகளே! சற்று உட்காருங்கள்; என்னுடைய பர்த்தா வெளியிற்போயிருக்கிறார்; சீக்கிரத்தில் திரும்பி வந்து விடுவார்; இதோ! ஒரு நொடியில் தேவரீருக்கு அமுது படைக்கிறேன், என்று அவரைத் தூக்கி ஒரு ஆசனத்தில் உட்கார வைத்தாள்.

28ம் பாடம்

தருமதுரை (தொடர்ச்சி)

அமிர்தவதியின் கதை

இவ்விதமாய் உபசாரவார்த்தைகளைச்சொல்லி, அப்பண்டாரத்தை ஆசனத்தில் உட்காரவைத்துப்போன அமிர்தவதியானவள், தெருவில்வந்து நின்று கொண்டு, வெளியிற் போன நம்முடைய கணவன் இன்னும் வரக்காணோமே; பண்டாரம் அதிக பசியினால் வருந்தி இளைப்புடன் இருக்கிறாரே, கடவுளே! இதென்ன சோதனை, ஏழைகளை இப்படியும் பரீட்சிக்கலாமா? ஊர்க்குருவிமேல் இராமபாணமா? இதுவரையில் ஒரு நாளாகிலும் எங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட கஷ்டம் வந்ததில்லையே, வெளியிற் போயிருக்கும் என் பர்த்தா உணவுக்குத் தேவையான பதார்த்தங்களுடன் உடனே வரமாட்டாரா? கர்த்தனே! என்று பல பல விதங்களாய்த் தன் இஷ்ட தெய்வத்தைத் தியானஞ் செய்துகொண்டேயிருந்தாள். அமிர்தவதியானவள், இவ்வாறு கடவுளைப் பிரார்த்தித்துத் தன் கணவனுடைய வரவை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்க, இதற்குள்ளாக பண்டாரத்துக்குக் கோபம் வந்து, ஓ அம்மணீ! இதென்ன கபடமாயிருக்கிறது? இதுவரையில் நான் வேறெங்கேயாவது போய் என் பசியை ஆற்றிக்கொண்டிருப்பேன்; அப்படிப் போகவொட்டாமல், "வாழ்க்கைப்படுவதும் கெட்டு அவுசாரி போவதும் கெட்டது" என்னும்கதையைப்போல் செய்துவிட்டாயே; ஆ! ஆ! வெறும் வாயுபசாரம் மாத்திரம் செய்பவர்களில் உன்னைப்போல் சாமர்த்தியக் காரியை இவ்வுலகத்தில் நான் யாரையும் பார்த்ததில்லை; என்னை வேண்டுமென்று கொல்வதற்காக, இங்கே ஆசனத்தில் உட்காரச்சொல்லி விட்டு, நீ உள்ளே நுழைந்துகொண்டு, என் பிராணன் எப்படி போகிறதென்று வேடிக்கை பார்க்கிறாயல்லவா? இது மிகவும் நன்றாயிருக்கிறது! நீ இப்படி எத்தனைபேர் பிராணங்களை வாங்கியிருக்கிறாயோ? நீ எப்படிப்பட்ட புண்ணியவதியோ தெரியாது; இவ்வாறு நடக்குமென்று தெரிந்திருந்தால் இந்த வஞ்சனையாளர் வீட்டுக்குவந்திருக்கவே மாட்டேன். வலைதப்பிக்கண்ணியிலகப்பட்ட பறவையைப்போல் இந்த துஷ்டர்களுடைய இடத்திற்கு வந்து அகப்பட்டுக் கொண்டேனே; ஆண்டவனே! இதென்ன மாயம்? வேறெங்கேயாவது போய் வயறு வளர்த்துக்கொள்ளலாமென்று பார்த்தாலோ, பசியினால் எழுந்திருக்கவுங் கூடவில்லையே; இதோ! இந்த வாசற்படியிலேயே என்பிராணனை விட்டுவிடுகிறேன், என்று மெலிந்த குரலோடு சொல்லிக்கொண்டே மூர்ச்சையுடன் தரையிற் சாய்ந்தார்.

இவ்வார்த்தைகளையெல்லாம் கேட்ட அமிர்தவதியானவள், நெருப்பில் விழுந்த புழுவைப்போல் பதைபதைத்து, ஆ!! தெய்வமே! இப்படிக்கெல்லாம் நடக்கும்படி நீ வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாயல்லவா? எவ்வளவோ பிரயாசையுடன் நம்முடைய கணவன் இதுவரையில் நடத்திவந்த தருமத்திற்குக் குறைவு வந்த பின்னிட்டு, நமக்கு இவ்வுலகத்தில் வேலையென்ன இருக்கிறது? இந்தச் சேதிகளை நம்முடைய பர்த்தா அறிவாரானால், உடனே பிராணத்தியாகம் செய்து கொள்ளாமற் போகமாட்டார். அப்புறம் நாம் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருக்கலாமா? இந்தக் கொடுமையான காட்சிகளைக் காணுமுன், நாம் கடவுளுடைய திருவடிகளைச் சேருவது நல்லதென்று தீர்மானித்துச், சமையல் வீட்டிலிருக்கும் ஒரு கூர்மையான அரிவாளை எடுத்துத் தன் கழுத்தை பதித்துக் கொண்டு, பிராணனை விடுவதற்காக அதோமுகமாய் நின்று கொண்டு, கழுத்தின் பேரில் அரிவாளை வைத்தாள். உடனே, "ஓ! அமிர்தவதீ! சற்றே பொறு!" என்று ஆகாயத்தில் ஒரு அசரீரி வாக்குண்டாயிற்று. இதைக்கேட்ட அமிர்தவதியானவள், இதென்ன ஆச்சரியம்! இங்கே [illegible] தெய்வமே! சப்தமுண்டாவதற்குக் காரணமென்ன [illegible] லையைக் கீழேகுனிந்து பார்க்கும்போது, [illegible] பொற்றட்டுகளில் திவ்விய அன்னமும் [illegible] வெள்ளிக்குடங்களில் நேர்த்தியான பதார்த்தங்களும், பலவித பலகார பானெய், மோர், தயிர் முதலானவைகளும், பலவித சமைத்த வையஞ்சனங்களும், அடுகையுடன் அப்போதுதான் சமைத்தவை போலத் நிறைந்திருந்தன.

இவ்வாற்றைக் காட்சியைக்கண்ட அமிர்தவதியானவள், மகா ஆச்சரியப்பட்டு, இது தேவாநுக்கிரகம்! என்று ஆனந்த பரவசமடைந்து, பரமேஸ்வரனுடைய அருளைச் சிந்தித்து வியந்து பாடினாள். அந்தக்ஷணமே, சொல்லி முடியாத களிப்புடன் அதிதியினிடம் ஓடிப்போய், சுவாமி! அன்னமெடுத்துக் கொள்வதற்கு எழுந்தருள வேண்டுமென்று, களிப்புடனிருப்பவரைத் தக்க உபசாரங்கள் செய்து பக்குவமாயெழுப்பிக் கொண்டு வந்து, தலைவாழை இலைபோட்டு, அதில் அன்னசாதம், பதார்த்தம் முதலானவைகளைத் தாமதமின்றி அதிக ஜாக்கிரதையுடன் பரிமாறிக்கொண்டிருந்தாள். அமிர்தவதியானவள், இவ்வாறு அன்புடன் இட்ட போஜனத்தைப் பண்டாரவேஷம் பூண்டுவந்த ஜகதீசனானவர், பரமகிழ்ச்சியுடன் புசித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே, மாயமாய் மறைந்துபோய்விட்டார். இந்தச்சமயத்தில், வெளியிற்போயிருந்த சுகிர்தபதியும் வீடுவந்து சேர்ந்தான். அமிர்தவதியானவள், சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த அதிதியானவர் மாயமாய்ப் போனதைக் கண்டு, ஒன்றுந்தோன்றாமல் திப்பிரமைகொண்டவளாய், நடந்த வர்த்தமானங்கள் யாவையும் ஆதியோடந்தமாய்த் தன் பர்த்தாவுக்குச் சொன்னவுடனே, இவர், நம்முடைய மனதைச் சோதிக்க வந்த ஈசனேயல்லாமல் வேறொருவருமல்லவென்று மகிழ்ந்து சதிபதி இருவரும் அவருடைய கிருபையைப் புகழ்ந்து பாடினார்கள். அவருடைய மகிமையைப் பலவாறாய்க்கொண்டாடி, ஆனந்தக்கூத்தாடினார்கள். நம்முடைய தவப்பயன் இன்றுதான் நிறைவேறியதென்று, இருவரும் கைகொட்டி கடவுளுக்குத் துதிசெலுத்திக்கொண்டிருக்கும்போதே, இவர்கள் குடியிருந்த ஒரு பழைய குடிசையானது எழுநிலைக்குள்ள உப்பரிகையாக மாறி, வீடு நிறைய நவரத்தினங்களும், தானியங்களும், வஸ்திராபரணங்கள் முதலாகிய சகல சம்பத்துகளும் நிறைந்துவிட்டன.

கடவுளுடைய அநுக்கிரகத்தால் இவ்விதமாய் உண்டான சம்பத்துகளையெல்லாம், சுகிர்தபதியானவன் பார்த்து, ஆனந்த சாகரத்தில் மூழ்கினவனாய்த், தன் மனைவியை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். ஓ! பெண்கள் நாயகமே! நமக்கு இந்த பாக்கியங்களெல்லாம் சடிதியில் உண்டானதைப்பற்றி யோசித்துப் பார்க்குமிடத்தில், நாமனுஷ்டித்து வந்த விரதத்தின் பலனாக இவைகளைக் கடவுள் நமக்கு அநுக்கிரகம் செய்திருக்கிறார். இவைகளுக்கெல்லாம் காரணம் நீயேயொழிய, என்னால் ஆனதொன்றுமில்லை. ஜகதீசனே உன்னுடைய குணத்தைப் பார்த்துச் சந்தோஷித்து, உன் கையால் அன்னமுண்டு புசித்துப் போனாரென்றால், இதைவிட எனக்கு [illegible]ந்த பேறு வேறென்ன இருக்கிறது? என் கண்மணியே!

(விவேக சிந்தாமணி.)

“நற்குணமுடைய வேந்தை நயந்து சேவித்தலொன்று
கற்புடை மகளிரோடு கலந்து வாழ்ந்திருத்தலொன்று
பற்பலரோடு [illegible] பகுத்து வசித்தலொன்று
சொற்பெறு மிவைகள் மூன்றும் இம்மையிற் சொர்க்கந்தானே.”

என்றபடி, என்னுடைய [illegible]த்தைக் குறைவுபடாமல் காத்துக் கொண்டு, இவ்வளவு பாக்கியங்களையும் உண்டாக்கின உன்னால், எனக்கு இப்பிறப்பிலேயே சொர்க்கம் கிடைத்துவிட்டது, என்று பலவாறும் தன் மனையாளின் தரும குணத்துக்கும் ஒருமைப்பாட்டுக்கும் புகழ்ந்து, கடவுள் கிருபையால் உண்டான சகல சம்பத்துகளுடன் இருவரும் அனேக தருமங்களை விருத்தி செய்துகொண்டு, புத்திர சம்பத்தையும் பெற்று, பூரணாயுளுடன் வாழ்ந்து, பிற்காலத்தில் மோட்சமுமடைந்தார்கள்.

இக்கதையில் அமிர்தவதியினுடைய தரும குணத்தின் சிறப்பையும், அவள் தன் கணவனுடைய தருமத்துக்குச் சிதைவு வராமல் காத்துக்கொண்டு வந்ததினால் அடைந்த கீர்த்தியையும், பெருமையையும், பெண்கள் சரியாய் கவனித்து நடக்க வேண்டும்.

29ம். பாடம்.

வீண்செலவு

வீண் செலவென்பது, பொருளை அவசியமில்லாத வழிகளிற் செலவு செய்தலாம். பெண்பிள்ளைகள் தங்கள் கணவருடைய வருமானத்திற்குத் தக்கபடி வீட்டுச் செலவுகளை ஒழுங்காய்ச் செய்துகொண்டு, கூடுமான வரையில் கொஞ்சம் மீதியாகும்படி வழிதேட வேண்டும். அப்படி யில்லாமல், வரும்படிக்கு மிஞ்சின செலவுகள் செய்வதால், கடன் மேலிட்டுத், தங்கள் புருஷருக்கு எந்நாளும் சஞ்சலமும், அவமானமும் உண்டாவதற் கேதுவாகிறது.—

(ஔவையார்.)

“வரவறிந்தும் அளவறிந்தழித்துண்.”

என்னும் நீதிவாக்கியத்தின்படி, ஒருவன் அளவற்ற பொருள் வரவுள்ள அரசனாயிருந்தாலும், தன்வருமானத்திற்குத் தக்க செலவு செய்து வரவேண்டும். சில பெண்கள் தங் கணவருடைய வருமானம் குறைவாயிருந்தாலும், அதைச் சிக்கனமாய்ச் செலவு செய்து, அதிலும் கொஞ்சம் மீத்தி வைத்து, அவர்கள் புருஷருக்கு வருமானக் குறைவு உண்டாகும்

காலத்தில் அதைக்கொண்டு தங்கள் வீட்டுச் செலவுகளை நிர்வாகம் செய்து கொள்ளுகிறேன். இதுதான் நல்ல புத்திசாலித்தனம்.

இதை விட்டு, வேறுசிலர், தங்கள் கணவருடைய பொருள் வரவு அதிக அற்பமாயிருந்தாலும், "புலியைப் பார்த்து பூனைசூடுபோட்டுக் கொண்டது" போல், அதிக வருமானமுள்ள தங்கள் அயல் வீட்டுக்காரரைப்போல் தாங்களும் நடக்க முயன்று, வீண் செலவுகளைச் செய்துவிட்டு, பிற்காலத்தில் அதிக துன்பமடைகிறார்கள். இது பெரிய அவிவேகம்; ஒரு காலத்தில், கருடன் முதலிய பெரிய பறவைகளெல்லாஞ் சேர்ந்து, இராமேஸ்வரம் என்னுந் தூர தேசத்துக்கு யாத்திரை போவதற்காக ஆகாயத்தில் பறப்பதைப் பார்த்து, ஒரு ஊர்க்குருவியும் தன் சக்தியை நினையாமல், அவைகளைத்தொடர்ந்து, சிறிது தூரம் பறந்துபோய், அதற்கு மேல் பறப்பதற்குச சக்தியில்லாமல், இறகொடிந்து கீழே விழுந்து இறந்துவிட்டது. இதினால், "குருவிக்குத் தகுந்த இராமேஸ்வரம்" என்னும் பழமொழியும் வழங்கி வருகிறது. ஊர்க்குருவியானது மற்ற பலமுள்ள பெரிய பட்சிகளைப்போல் தன்னையும் எண்ணிக் கொண்டு, தூரதேசமாகிய இராமேஸ்வரத்துக்குப் போக முயன்றிருக்கக் கூடாது. ஒரு வீட்டின் முற்றத்திலிருந்து மற்றொரு வீட்டின் முற்றத்திற்குப் பறந்து போவதையே, அது இராமேஸ்வர யாத்திரையாக நினைத்துக் கொள்ளவேண்டும். இதைப்போல், பெண்கள், செல்வவான்களாகிய மற்றவர்கள் செய்யும் செலவுகளைப்போல், தாங்களும் மூடத்தனமாய் செய்ய முயலாமல், தங்கள் சக்திக்கும், அந்தஸ்துக்கும். தகுந்த விதமாய்ச்செலவு செய்து, அதையே பெருமையாக எண்ணி, தங்கணவருக்கு அதினால் சௌக்கிய முண்டாகும்வகைதேடவேண்டும். அப்படிக் கில்லாமல், பிரதிஷ்டைக்காகவும், டம்பத்துக்காகவும், தங்கள் சக்தியை மீறிப் பணச்செலவு செய்வார்களானால், மேலே சொன்ன ஊர்க்குருவியைப்போல் துன்பமடைவார்கள்.

நல்வழி.

"ஆனமுதலில் அதிகம் செலவானால்
மானமழிந்து மதிகெட்டுப்-போனதிசை
யெல்லார்க்குங் கள்ளனா யேழ்பிறப்புந் தீயனாய்
நல்லார்க்கும் பொல்லனாம் நாடு."

என்றபடி, தமக்குள்ள வருமானத்துக்கு அதிகமாய்ச் செலவு செய்பவர்கள், மானமழிந்து, புத்திகெட்டுத், தூரதேசங்களுக்கு ஓடிப்போனபோதிலும், அவ்விடத்திலும் எல்லார்க்குந் திருடராகி, எழுபிறப்புகளிலும் பாவிகளாய்ப் பிறந்து, நல்லவர்களுக்குங் கூட பொல்லாதவர்களாவார்கள்.

30ம் பாடம்

வீண் செலவு. (தொடர்ச்சி.)

சந்திரமணி யென்பவள் கதை.

சுந்தரபுரம் என்னும் ஓர்பட்டணத்தில், இந்திரவான் என்னும் ஓர் செல்வவந்தன் இருந்தான். இவனுக்குச் சந்திரமணி யென்னும் மனைவியொருத்தி யிருந்தாள். இவனுடைய வீடு எட்டடுக்குள்ள மெத்தை வீடு. இதுவுமல்லாமல் இவனுக்கு அநேக கிராமங்களும், மிட்டாக்களும், தோட்டங்களும், துறவுகளும், பங்களாக்களும் மிகுதியாயிருந்தன. இவற்றோடே, ஆப்பிரிக்கா, இங்கிலாந்து முதலான தூரதேசங்களுக்குக் கப்பல் வியாபாரங்களும் அதிகமாய் நடந்துகொண்டு வந்தன. ஆகையால் இந்திரவானுடைய ஆஸ்தியிவ்வளவென்று கணக்கிட்டுச் சொல்வது பிரயாசை,

இப்படியாக இந்திரவான் திரண்ட ஐசுவரிய வந்தனாயிருக்குங்காலத்தில்; இவனுக்கு மனைவியாய் வாய்த்த சந்திரமணி யென்பவளோ, அதிக வீண் செலவுக்காரியா யிருந்தாள். எப்படியென்றால், இவள் தன் புருஷனைநோக்கிப், பிராணநாதரே! நேற்றையதினம் பக்கத்து வீதியிலிருக்கும் ஜாகிர்தார் வீட்டில் நடந்த விருந்தைப் பார்த்தீர்களா? ஒருநாளைக்கு நாமும் அதற்கு எண்மடங்கு அதிகமாயிருக்கும்படி, சிறப்பான விருந்து ஒன்று செய்யவேண்டும். அதற்குத் தேவையான பதார்த்தங்களையும், தட்டு முட்டுகளையும், சீனா, பிரான்சு முதலான தேசங்களிலிருந்து வரவழைக்கவேண்டும், என்று சொல்லிப் பக்குவப்படுத்தி, அவனை அதிற்கிணங்கச்செய்து, தன் உத்தேசப்படி திரண்ட பொருட்செலவுகளைச் செய்து, அதை எவ்விதத்தினாலும் நிறைவேற்றி விடுவாள். எளியவர்கள் யாராகிலும், கட்டவஸ்திர மில்லை யென்று வந்துகேட்டால், சாதாரணமான வஸ்திரங்களை வாங்கி அவர்களுக்குக் கொடுத்தால், தங்கள் கவுரவம் குறைந்து போகுமென்று, தன் கணவனுக்குச் சொல்லி, விலையுயர்ந்த சாலுவைகளை வாங்கிக்கொடுத்தனுப்புவாள். இந்திரவானும், இவளுடைய வார்த்தைகளுக்கிணங்கி, இவளால் உண்டாகும் பெருநஷ்டங்களைக் கவனியாமலே, "எருமைமாட்டின் பேரில் மழை பெய்வதைப்போல்" இருந்து கொண்டு வந்தான். மேலும், இவன் வியாபார விஷயமாய் வெளி தேசங்களுக்குப்போயிருக்குங்காலத்தில், இது தான் சமயமென்று பின்னுந் தாராளமாய் வீண்செலவுகளைச் செய்துவருவாள். செலவுக்குப் போதுமான பணம் கையில் இல்லாமற் போனபோதாகிலும், இவள் சும்மாயிருக்கிற வழக்கமில்லை. தன்நகைகளையும் கழற்றி வியாபாரிகளிடம் கொண்டுவைத்துக், கடன் வாங்கி, வீண்செலவுகளைச் செய்துவருவாள்.

இப்படியே வெகு காலமாய் நடந்து கொண்டு வந்தபடியா லும், இந்திரவானும் தன்னுடைய வரவு இவ்வளவென்றும், அதிற் செலவு இவ்வளவென்றும், அப்போதைக் கப்போது கணக்குப் பார்க்காமலிருந்ததினாலும், "நின்று தின்றால் குன் றும் மாளும்" என்பதைப் போல், இவனுடைய அளவிறந்த செல்வங்களெல்லாம் அழிந்து போய்க், கடன் மேலிட்டுவிட் டது. அதின் பேரில், கடன்காரர்கள் [illegible] நாள்தோறும் தொந்திரவு செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். இதற்கு ஈடு செய்வதற் கு இவனுடைய [illegible] ஆஸ்திகளெல்லாம் அழிந்துபோய் விட்டபடியால், தன் பெண்சாதி தரித்திருந்த எல்லா ஆபர ணங்களையும் கடன்காரருக்கு விற்றுக் கொடுக்கும்படி நேரிட் டது. அப்படிச் செய்தும் கடன் தீராமற் போனபடியால், கடன்காரர்களுடைய [illegible] திரவம் பொறுக்க மாட்டாமல், தானும் தன் மனைவியும் [illegible] டிக்கொண்டிருந்த வஸ்திரங்க ளுடன், ஒருநாள் பா[illegible]த்திரியில், ஒருவரோடும் சொல் லாமல் ஊரைவிட்டு ஓடிப்போய் விட்டார்கள்.

பொழுது விடிந்தவுடன் ஊரில் இவர்களைக் காணாமையால், ஊரார்எல்லாம் இவர்களுக்குண்டான நிலைமையைத் தெரிந்து சிரித்தார்கள். இவர்களைக் கடன் வாங்கிச் செலவு செய்யச் சொ ல்லியார் அடித்தார்கள்? என்று பரிகாசமாய்ப் பேசிக்கொண் டார்கள். இந்திரவான் தனக்கிருந்த எத்தனையோ கோடி ஆஸ் திகளைக் கடன்காரருக்கு விற்றுக்கொடுத்தும் தீராமல், தன் பெண்சாதியுடன் பரதேசம் ஓடிப்போகும்படிக்கு ஆயிற்றல் லவா! என்று அதிசயித்துப் பழித்தார்கள். இவ்வளவு செ [illegible]களும் அவனால் அழிந்தவையல்ல; அவனுக்கு நேரிட் ட சண்டாளியாகிய மனைவி சந்திரமணி யென்பவளுடைய செ ய்கைகளாலேதான், என்று அவளையும் இகழ்ந்து திட்டினார்கள். அவன் கையில் பணமில்லாமற்போனால், கடன் வாங்கியும் [illegible] ணங் கொண்டவரையில் செலவு செய்து விருவாளே! இப் போது என்ன செய்யப்போகிறாள்! கடைசியாய் அவள் பி ச்சை யெடுத்துத்தான் சீவனம் செய்யவேண்டும்; வேறு மார்க் கங்காணோம், என்று அந்தச் சுந்திரபுரத்து ஜனங்களெல்லாம் பலவாறாய் இவர்களைத் தூஷித்துப் பேசிக்கொண்டார்கள். இதுவுமன்றி, அவ்வூரிலுள்ள புருஷர்களெல்லாம் இவர்களது மானங்களைத் தங்கள் தங்கள் பெண்சாதிமாருக்கு எடுத்துச் சொல்லி, இந்திரவானுடைய எண்பது கோடி ஆஸ்தியும் அவ ன் கட்டிக்கொண்ட பெண்ணால் அழிந்துபோன விதத்தைப் பார்த்தீர்களா! புருஷன் சம்பாதிக்கவல்லவன்; சம்பாதித்த பொருளைச் சிக்கனமாய்ச் செலவுசெய்து, வீட்டுக்குடித்தனத் தைச் சரியாய் நடத்திக்கொண்டு வருவது, அவன் மனைவியின் கடமையல்லவா? என்று பல பல விதங்களாய்த் தங்கள் வீட் டுப் பெண்களுக்குப் புத்திவரும்படியாய் அவர்கள் திருஷ்டா ந்தங் காட்டினார்கள்.

இவ்விதமாய்க், கட்டிக்கொண்டிருந்த வஸ்திரத்தோடே, ஊ ரைவிட்டுப் பரதேசம் ஓடிப்போன இந்திரவானும், சந்திரம ணியும், வெகு கஷ்டங்களையெல்லாம் அனுபவித்துப், பல்ல க்குசவாரி செய்துகொண்டிருந்தது [illegible], பாதசாரிக ளாய்த் தேசங்களெல்லாம் திரிந்து, [illegible]க்கக் கஞ்சிக்கும், கட்ட வஸ்திரத்திற்கும் வழியில்லாமல் [illegible] மடிந்தார்க ள். ஆ! ஆ!எவ்வளவோ கோடிரூபாய் [illegible] உள்ள ஒரு சீமானுக்கு வீண் செலவுக்காரியான [illegible] மனைவி வாய்த்ததி னால் உண்டான முடிவைப் பார்த்தீர்களா?—

(குறள்)

"மனைத்தக்க மாண்புடையள் [illegible] தற்கொண்டான்
வளத்தக்காள் [illegible]"

என்றபடி, கணவனது [illegible] வருமானம் அறிந்து, தக்கபடி செலவிடுபவளே, அவனுடைய இல்வாழ்க்கைக்குத் துணை யென்று திருவள்ளுவ நாயனாரும் சொல்லியிருக்கிறார். இ வைகளை மாதர்கள் நன்றாகக் கவனித்து நடந்தால், அநேக ந ன்மைகள் உண்டு. இல்லாவிட்டால், அவர்கள் சந்திரமணி யைப் போல் வறுமை யடைந்தழிவார்கள்.

[illegible] தங்கள் வயற்றுக்குத் தக்க விதப்படி உண்ணும ங்க[illegible], உடுக்காமலும் எனத்தனத்தோடு பெண்கள் நடக்கவே ண்டுமென்பது, எம் கருத்தல்ல. அ[illegible] இல்லாத வீண் செ லவுகளை விலக்க வேண்டுமென்பதே.

31ம். பாடம்.

பிள்ளைகளைப் பயிற்றுதல்.

பெண்களுக்குக் கல்வி கற்பிக்க வேண்டுமென்பதற்கு [illegible] கிய காரணம் என்ன வென்றால், தம் பிள்ளைகளை [illegible] கல்வியிலும், நன்னடக்கையிலும், பயிற்றுவதற்குத் [illegible] வேகத்தை உண்டாக்குதலாம். இளமையில், சிறுவர்கள் [illegible] ரும்பாலும் தங்கள் தாய்மாருடைய ஆதரவிலேயே [illegible] போக்க வேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர் களுக்கு விளையாடும் பருவத்திலேயே கல்வியைக் கற்பிக்க முயலவேண்டும். பிள்ளைகள், இளமையில் விளையாட்டிலேயே அதிக சிரத்தையுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். ஆகையால், அவர் களுக்கு அப்பருவத்தில் கல்வியையும் விளையாட்டாகவே [illegible] பிக்க வேண்டும். சாதாரணமாய் கல்வியினால் [illegible]

நன்மைகள் பிள்ளைகளுக்கு இளமையில் அறியத் தக்கவைகள் அல்ல. அப்போது படிப்பென்றால், அவர்களுக்குக் கசப்பாயிருக்கும்; அப்பருவத்தில், அவர்களுக்குப்படிப்பில் ஆசையும் நாட்டமும் உண்டாகச் செய்வது, தாய்மார்கள் கடமை.

தாய்மார்கள் அவ்வாறு செய்யத்தவறிப் போவதினால், பிள்ளைகள் இளமையில் கல்வியை மறந்து, வயது ஏறினபின்பு அவர்கள் சோம்பேறிகளாகவும், துஷ்டர்களாகவும் ஆய்விடுகிறார்கள். அப்படி ஆவதினால் அப்பிள்ளைகளுக்கும், அவர்களைப்பெற்ற தாய்தந்தையருக்கும் உண்டாகும் பலவித கெடுதிகளையும், நஷ்டங்களையும், நாம் பிரத்தியட்சமாய்க் காண்கிறபடியால், அவற்றைக் குறித்து இங்கே விவரித்துச் சொல்ல வேண்டுமா? தாயானவள் வாசித்து விவேகியாயிருந்து, தன் பிள்ளைகளை நல் வழியிற் பழக்கி வருவாளானால், இவ்வித கெடுதிகள் உண்டாகுமா? ஒருபோதும் உண்டாகாது: அவர்கள் அநேக விளையாட்டுகளிலும் வீண்காலப் போக்குகளிலும் இடம் பெறாமல், தங்கள் தாய்மாரால் நாளுக்கு நாள், சன்மார்க்கத்தில் விர்த்தியடைந்து வருவார்கள்.

பெண்களே! இப்போது நம்முடைய இந்துதேசத்தை அரசாட்சி செய்துவரும் அங்கிலேய தேசத்தாருடைய ஸ்திரீகளைப் பாருங்கள். அவர்கள் தம் பிள்ளைகளுக்கு அதிக சுலபமாயும், தந்திரமாயும், அட்சராப்பியாசம் செய்து வைக்கிறார்கள். எப்படியென்றால், துவக்கத்தில் ஒவ்வொரு எழுத்தையும் ஒவ்வொரு விளையாட்டுக் கருவியில் எழுதிவைத்து, பிள்ளைகள் விளையாடும்போதே, அவர்களுக்கு அட்சரங்களெல்லாவற்றையும் பயிற்றுவித்து விடுகிறார்கள். இப்படிக்கல்லவோ நம்முடைய தேசத்துப் பெண்களும், தம் பிள்ளைகளுக்குச் சுலபமாய்க் கல்விகற்பிக்க முயல வேண்டும்? மேலும் ஸ்திரீகள், தங்கள் பிள்ளைகள் இளமையில் துர்ப்பாஷைகளைப் பேசவொட்டாமலும், துஷ்டப் பிள்ளைகளோடு சவகாசம் செய்யாமலும், மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் பாதுகாத்து வரவேண்டும். காதில் கேட்பதற்கு அருவருப்பான வார்த்தைகளை அவர்கள் ஒருவேளை பேசினபோதிலும், உடனே அவர்களைத் தகுந்தவிதமாய்க் கண்டித்து, மறுபடியும் இவ்விதமான வார்த்தைகளைப் பேசவொட்டாமல் தடுக்கவேண்டும். பிள்ளைகள் கெட்ட வார்த்தைகளைப் பேசும்போது, சில ஸ்திரீகள் சந்தோஷமடைகிறார்கள்; இது மிகவும் அவிவேகம். அவர்களுக்குப் பரிசுத்தம், உண்மை, அடக்கம் முதலிய நன்னடக்கைகள் நாளுக்கு நாள் விர்த்தியடைந்து வரும்படி, தாய்மார்கள் தாங்களும் அவ்வாறு நடந்துகாட்டி, அவர்களைப்பயிற்றிக்கொண்டு வரவேண்டும்.

இப்படிச் செய்வதினால் பிள்ளைகள் கல்வியிலும் நல்லொழுக்கத்திலும் தேர்ச்சியடைந்து,—

(குறள்.)

"ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன் மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்."

என்றபடி, பிற்காலத்தில் அவற்றால் மிக்க அறிவுடையோனென்று கீர்த்தியடைந்து, அதைக்கேட்கும்தாய்மாருக்கு அவர்களைப் பெற்றபோது இருந்ததைவிட, அளவில்லாத சந்தோஷத்தை யுண்டாக்குவார்கள். இளமையில் பிள்ளைகள் சன்மார்க்கத்தில் பயில்வதினால் இவ்வித பெருநன்மைகள் உண்டாவதற்கேதுவா யிருப்பதால், பிள்ளைகளைப் பெற்ற தாய்மார்கள் இவ்விதிகளை நன்குணர்ந்து நடக்கக் கடமைப் பட்டவர்களா யிருக்கிறார்கள்.

32ம். பாடம்.

விருந்தினரை உபசரித்தல்.

விருந்தினரை உபசரித்தலென்பது, தம்மை நாடிவரும் விருந்தாளிகளுக்கு வேண்டிய ஆகார முதலியவற்றைத் தம்மால் இயன்றமட்டும் கொடுத்து உதவுதலாம். இப்படிச் செய்யுங்கால் முன்னொருபாடத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடி, முகமலர்ச்சியுடனும், இதமான பிரியவார்த்தைகளுடனும், மனப்பூர்வமாகச் செய்ய வேண்டும். விருந்தினரை அன்புடன் உபசரிக்க வேண்டுமென்பது, ஸ்திரீ புருஷர்கள் இருவருடைய கடமையாகவும் இருக்கிறது. தாங்கள் போஜனம் செய்வதற்கு முன்னர், தங்கள் வீட்டைத் தேடிவந்த விருந்தினரைப் பெண்கள் முன்னில் உண்ணச் செய்து, மிஞ்சியதைத் தாமும் தம் கணவனும் புசிப்பது முறைமையாம். ஸ்திரீகள் தங்கள் மனைக்கு அதிதிகள் வருவார்களாவென்று அவர்களுடைய வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

விருந்தை மருந்தாக எண்ணும் சில ஒழுக்கமற்ற பெண்கள் அவ்விதமாய்ச் செய்யாமல், தங்கள் வீட்டுக்கு யாராகிலும் விருந்தாளிகள் வந்துவிட்டார்களானால், அவர்களைச் சற்றும் [illegible] வது கவனிக்காமலும், அவர்களுடைய முகத்தைக்கூட [illegible] அவர்களை அண்டையில் [illegible] ர்ந்து பார்க்க மனமில்லாமலும், விருந்தினரைப் பரிதவிக்கவிட்டு விடுகிறார்கள். வேறு சிலர், விருந்தினரைக் கண்டவுடன், இவர்கள் ஏன் வந்தார்கள் என்று உள்ளத்தில் அதிக வெறுப்படைந்து, பேருக்கு மாத்திரம் "[illegible]" என்றபடி, உபசாரவார்த்தைகளைத் [illegible] பேசி அனுப்பிவிடுகிறார்கள். இவ்விரண்டு செய்கைகளும் [illegible] விருந்தினரை [illegible] ளும் அன்பற்ற அற்பசெய்கைகளாம்; [illegible] அவர்களுக்கு [illegible] செய்வதும், அவர்களுக்கு [illegible]

ஆனும், ஸ்திரீகள் தவிர்க்க வேண்டியவைகளேயல்லாமல், எக்காலத்திலும் அநுசரிக்கத் தக்கவைகளல்ல; இவ்வித செய்கைகளுள்ள ஸ்திரீகளுடைய வீடுகளில் இலட்சுமியானவள் வாசஞ்செய்ய சற்றாகிலும் விரும்பமாட்டாள். அவர்களுக்கு வறுமை மேலிட்டு, அதினால் மெலிந்து சீக்கிரத்தில் நசித்துப்போய்விடுவார்கள். விருந்தினரை அதிக மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்று, அவர்களுக்குத் தகுந்த மரியாதைகளுடன் உபசாரங்களைச்செய்து, முகமலர்ச்சியோடு அவர்களுடன்பேசி, "வாய் வாழைப்பழம் கை கருணைக்கிழங்கு" என்றிராமல், அவர்களுக்குத் தேவையான ஆகாரங்களையும் கொடுத்து உதவுதல், நல்லொழுக்க முள்ள பெண்களுக்கு இயற்கையாம். இப்படிப்பட்ட ஸ்திரீகளுடைய வீட்டை இலட்சுமியானவள் தன் தாய்வீடாகப் பாவித்து, அந்த வீட்டகலச் சற்றாவது மனமில்லாதவளா யிருப்பாள். அதாவது, அப்படிப்பட்ட பெண்கள் எப்போதும் குன்றாத சம்பத்துடன் கூடிவாழ்வார்கள். அவர்களுக்கு எவ்விதத்திலும் யாதொரு குறைவும் உண்டாகமாட்டாது. மேலும்,—

(திரிகடுகம்.)

"வாளஞ்சுவாரோடு நட்பும் விருந்தஞ்சும்
மனையாளை யில்லத் திருத்தலும்—ஓர் பயவாத்
தன்மை யிலாளர் அயலிருப்பும் இம்மூன்றும்
நன்மை பயத்தலில்."

என்றபடி, ஒருவருக்குத் துன்பம் வந்ததைப் பார்த்து, அநுதாபப்படாதவர்களுடைய சிநேகமும், வீட்டுக்கு வந்த விருந்தினர்களைப் பார்த்து, இந்தப் பாவிகள் எங்கிருந்து வந்தார்கள்! என்று பயப்படும் குணமுள்ள ஸ்திரீயைப் பெண்சாதியாய் வைத்திருத்தலும், துஷ்டர்களுடைய வீட்டுக்குச் சமீபத்திற் குடியிருத்தலும் ஆகிய இம்மூன்றும் யாதொரு நன்மையையுங் கொடாமல் துன்பத்தையே விளைவிக்கும். விருந்துக்கஞ்சும் பெண்களைப்பற்றி நூற்களிலும் இவ்வாறு இகழ்ந்து சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தன் வீட்டுக்கு வந்த விருந்தினரை உபசரித்துக் காத்து, இனி வரப்போகும் அதிதிகளுக்காக மனமகிழ்ச்சியுடன் எதிர்பார்க்கும் ஸ்திரீகள்,—

(குறள்.)

"செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பா
னல்விருந்து வானத் தவர்க்கு."

என்று, நாயனார் சொன்னபடி, தேவர்களுக்கு நல்ல விருந்தினர் ஆவார்களாம். அதாவது இவ்வித நற்குணமுடையவர்கள் மறுபிறப்பில் தேவர்களாய்ப் பிறப்பார்களாம். விருந்தினரை உபசரிப்பதால் உண்டாகும் மேற்சொன்ன நன்மையை அறிந்து பெண்கள் நடக்கவேண்டும்.

33ம். பாடம்.

உபகாரம்.

உபகாரமென்பது, அன்னியர்க்குத் துன்பம் வந்தபோது உதவுதலாம். உலகத்தில் நாம் நம்முடைய சொந்த நன்மைமாத்திரம் கருதி நடப்பது பெரிதல்ல. அப்படியே, நம்மைச்சேர்ந்த பந்துவர்க்கத்தாருக்கும், அக்கம் பக்கங்களில் வசிக்கும் இதர ஜனங்களுக்கும், எதாவது துன்பம் வந்தகாலங்களில், அது நமக்கே வந்ததாகப்பாவித்து, நம்மால் கூடுமானவரையில் அது நீங்கும்படி வகை தேடவேண்டியது. ஒவ்வொரு மனிதரும் அநேக சமயங்களில் அன்னியருடைய ஒத்தாசையைக்கோருவது உலகத்தில் சாதாரணமாயிருக்கிறது. உபகாரம் செய்வதில், இன்ன ஜாதியாருக்காவது, இன்ன மதஸ்தருக்காவது செய்யவேண்டுமென்பது விதியல்ல. இடுக்கண் உற்றவர்கள் யாராயிருந்தாலும், அவர்களுக்கு அது நீங்கும்பொருட்டு, இயன்றதை நாம் செய்யக் கடமைப்பட்டவர்களாயிருக்கிறோம்.

அண்டை வீட்டுக்காரியினுடைய குழந்தைக்குப் பெரிய வியாதி சம்பவித்தால் ஒரு ஸ்திரீயானவள், அது தன் குழந்தைக்கே வந்ததாகப் பாவித்து, அதற்குத்தேவையான மருந்துவகைகளைச் சம்பாதித்தல், வைத்தியனை அழைப்பித்தல் முதலானவைகளில் தானும் உதவிசெய்ய முயலவேண்டும். இப்படிச் செய்வதால் தன் குழந்தைக்காவது, தனக்காவது, ஒருவேளை அவ்வித சங்கடங்கள் உண்டானால், தன்னால் முன் உதவியடைந்தவர்கள் வலிய வந்து உதவி செய்வார்கள்.

சிலபெண்கள் இவைகளைச் சிறிதேனும் கவனித்து நடக்கிறதில்லை. இவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் இதற்குமுன் நேரிட்ட மனஸ்தாபத்தை அப்போது எடுத்துக் காட்டுகிறதுமுண்டு. எப்படியென்றால், ஒருநாள் ஒரு வீதியிலிருக்கும் ஒருபெண்ணையாள்வன வேறொருத்தியைப்பார்த்து, அம்மா! உங்கள் பக்கத்து வீட்டுக்காரி பிரசவித்தபிற்பாடு தேகசவுக்கியங் குன்றியிருந்தாளே, இப்போது எப்படி யிருக்கிறாள்? சௌக்கியமாய் விட்டாளா? என்று கேட்டாள். அதற்கு அவள் சொல்லும் மறுமொழியைக்கேளுங்கள்; ஏண்டி! நீ யேது பொல்லாதவளாயிருக்கிறாய்? அந்த சங்கதியை நீ யின்னே யாரைக் கேட்கிறாய்? அவளுடைய வீட்டுக்கு நான் போனதை நீ யிந்த ஆறு மாதகாலமாய் எப்போதாவது பார்த்திருக்கிறாயா? ஒரு நாள் என் பிள்ளை பேதை தெரியாமல் ஒரு விபரீதமான வார்த்தையைச்சொன்னதற்கே, அந்தப்பாலனைத் தலையின்பேரில் அடித்த புண்ணியவதியல்லவா? அவள் வீட்டுக்கு நான் ஏன்

போகவேண்டும்? அவளுடைய க்ஷேம லாபங்களை நான் ஏன் விசாரிக்கவேண்டும்? யார் எப்படிப்போனால் நமக்கென்ன? இனி என்னுடன் அவளுடைய பேச்சை யெடுத்துப்பேசவேண்டாம். பேசுவாயானால் நான் கெட்டவளாயிருப்பேன், என்று கோபத்துடன் சொன்னாள்; இப்படிச்சொல்வது என்னநியாயமென்று நினைக்கக்கூடும்? விவேகமுள்ள பெண்கள் இப்படியும் சொல்வார்களா? பழயவிரோதம் இருந்தபோதிலும், அப்படிப்பட்ட சமயங்களில் அதைப்பாராட்டலாமா? நற்குணமுள்ள பெண்கள், ஒருவருக்குஆபத்து நேரிட்ட காலத்தில், பழய விரோதத்தையும், வேறு விதமாய்த்தங்களுக்கிருக்கும் அசந்தர்ப்பங்களையும் யோசியாமல் விரைந்துபோய் உதவி செய்வார்கள்.

மேலும் சிலர், தங்களுக்குச் சமீபத்தில் வாசஞ்செய்யும் அயலாருக்கு ஏதாவது சங்கடம் நேரிட்டதையறிந்தால், அதைப்பார்க்காதவர்கள்போல ஜாடையாயிருந்து விடுகிறார்கள். இது மகா பாவம்; இப்படிப்பட்ட குரூர சிந்தையுள்ள பெண்களுக்கு எப்போதாவது ஒரு விபத்து நேரிட்டால் இவர்களுக்கு உதவிசெய்ய வருபவர்கள் ஆர்?

ஒருவருக்கு உபகாரம் செய்வதிலும், பாத்திராபாத்திரங்கள் அறிந்து செய்வது உத்தமம். அதாவது, துஷ்டர்களுக்கு உபகாரம் செய்தால், எப்போதும் அபகாரமே செய்யயத்தனிப்பார்கள். அவர்களுக்கு பதில்உபகாரம் செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணம் உண்டாகிறதே யில்லை. அதையே நல்லவர்களுக்குச் செய்தால் அவர்கள் நன்கு மதித்துப் பதில் உபகாரம் செய்யமுயலுவார்கள். அது எப்படி யென்றால்,—

(நீதிசாரம்)

"பாத்திரா பாத்திரங்கள பார்க்குநான் பசுவுக்கெந்த
மாத்திரந்திரணமீந்தால் பால்தருமந்தப்பாலை
வார்த்திடிற் பாம்பினுக்கு விஷமதே வளருமன்னே
எற்றபாத்திர மறிந்து ஈந்திடக்கடவ தன்றே."

என்றபடி, பசுவுக்குப் புல்லைப்போட்டால், அது, மதுரமான பாலைக்கொடுக்கும்; அந்தப் பாலை பாம்புக்கு வார்த்தால், அது விஷத்தையே கொடுக்கும். ஆகையால் ஒருவருக்கு உபகாரம் செய்வதில் பாத்திர பாத்திரம் அறிந்து செய்வதோடு சமயமறிந்தும் செய்வது உசிதம்.

34ம். பாடம்.

உபகாரம் வீண்போகாதென்பது.

அணிபூஷண ராஜன் கதை.

மணிபூரணமென்னும் ஓர் நாட்டை அணிபூஷணன் என்னும் அரசன் நீதி தவறாமல் செங்கோல் செலுத்தி ஆண்டுவந்தான். இந்நாட்டைச்சேர்ந்த ஓர் காட்டில் வாளி யென்னும்

ஓர் வேடன் தன் மனைவியாகிய [illegible] யென்பவளுடன் வெகு காலமாய் வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தான். இவன், அக்காட்டில் இருக்கும் புறா, மயில், கோழி, [illegible] முதலான பட்சிகளைப் பிடித்து, மணிபூரணத்துக்குக் கொண்டுபோய் விற்று, அதினால் வரப்பட்ட பணத்தைக்கொண்டு தானும் தன் மனையாளுமாய் ஜீவனம் செய்து வருவார்கள். இப்படியே ஒரு நாள் இவன் சிலபட்சிகளைப் பிடித்து, அவைகளை விற்பதற்காக வழக்கப்படி மணிபூரணத்துக்குக் கொண்டுவந்தபோது, அவைகளை ஒருவரும் விலைக்குக்கேட்கவில்லை. அதினால், இரண்டு நாளாய் அவன் அந்நகரத்து வீதிகளெல்லாம் திரிந்து கால்கள்சோர்ந்து, பசியால் தளர்ந்து, இரண்டாம் நாள் இரவில், மிகுந்த துக்கத்துடன் ஒரு வீட்டின் தெருத்திண்ணையின் பேரில் படுத்துக்கொண்டான்.

இவ்விதமாய்ப் படுத்துக் கொண்ட படியே, [illegible] இதென்ன காரணம்; நான் பிடித்துவந்த பட்சிகளில் ஒன்றையாவது ஒருவரும் வாங்கவில்லையே; வாங்காமற்போனதோடே இதென்ன விலை? அது என்ன விலை? என்று [illegible] கேட்பாரொருவருமில்லையே; இரண்டு நாளாய் ஆகாரமின்றித் திரிந்ததினால், தேகம் சுவாதீனம் தப்பியிருக்கிறதே; ஒருநாளும் இப்படி நேரிட்டதில்லையே, இதென்ன ஆச்சரியம்! இதுவுமன்றிக் காட்டில் என்னுடைய மனைவியும் ஆகாரத்துக்கு மார்க்கமில்லாமல், என் வரவை யெதிர் பார்த்துக்கொண்டிருப்பாளே, யென்று பலவாறாய்ச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான். இவன் இவ்வாறு துயரத்துடன் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, காட்டில் இவனுடைய மனைவியும், இதென்ன! மணிபூரணத்துக்குப்போன என் கணவனை இரண்டு நாளாய்க் காணோமே; அவன் கொண்டுபோன பறவைகள் விலைப்பட்டனவோ இல்லையோ, தெரியவில்லையே; ஒருவேளை அவைகள் விலைப்படாமையால் திரிந்து, பசியினால் காதடைத்து விழுந்துகொண்டு, அவன் எங்கேயாவது மூர்ச்சையடைந்து விழுந்தானோ, என்று புலம்பிக்கொண்டு பசியோடு வருவானானால், உடனே கொடுப்பதற்காகக் காடெல்லாம் சுற்றிச், சில கிழங்குகளைச் சம்பாதித்துத், தானும் தின்னாமல் வைத்துக்கொண்டு, ஆகாரம் நித்திரையின்றி எங்கேயும் தன் புருஷனை எதிர்நோக்கிக்கொண்டேயிருந்தாள்.

இவள் காட்டில் இப்படிப் புலம்பிக்கொண்டிருக்க, இங்கே மணிபூரண நகரத்துத் தெருத்திண்ணையின்பேரில், பசியினாலும் களைப்பினாலும் மெலிந்து, கவலையுடன் படுத்துக்கொண்டிருக்கும் வாளியை, அன்று அவ்வூர்க்காவலாளிகள் கண்டா

ர்கள். இவனைக்கண்டவுடன் அவர்கள் சந்தோஷப்பட்டு, இவன் "கழுவுக்கேற்ற கோமுட்டி;" போனமாதத்தில் இவ்வூரில் நடந்த கன்னக்களவில் குற்றவாளியை இதுவரையில் நாம கண்டுபிடிக்காமற்போனதற்காக, நமக்கு அரசன் நாளைய தினம் கொடிய தண்டனை விதிப்பதாய்ப் பிரசித்தப்படுத்தியிருக்கிறானல்லவா? அந்தக் குற்றவாளி இவன்தான் என்று, மெதுவாய் இவனைக்காட்டி விட்டு, நாம் ராஜதண்டனைக்குத் தப்பித்துக்கொள்ளலாமென்று, ஒருவருக்கொருவர் ஆலோசித்துக்கொண்டார்கள். அப்படியே அவர்கள் பேசித் தீர்மானித்துக்கொண்டு, இவனைப்பார்த்து, அட பயலே! நீதானே அன்றிரவில் மேலண்டை வீதியில் கன்னம் வைத்துக்களவாடினவன்? உன்னை இத்தனை நாளாய் எங்கெங்கேயோ நாங்கள் தேடியும் எங்கள் கைக்குச் சிக்காமல், இன்றையதினம் வகை தப்பி அகப்பட்டுக்கொண்டாய், என்று அவனை அநியாயமாய்ப் பிடித்து உதைத்துத் தள்ளிக்கொண்டுபோய், இரவெல்லாம் காவற்சாலையில் வைத்திருந்தார்கள். மறுநாட்காலமே அரசனுக்கெதிரில் அவனைக் கொண்டுவந்து, ஆண்டவரே! இந்த ...மார்க்கன் தான் அன்றிரவில் கன்னம் வைத்துத் திருடின சோரனென்று சொல்லி எதிரில் நிறுத்தினார்கள்.

35ம் பாடம்.

உபகாரம் வீண்போகாதென்பது. (தொடர்ச்சி)

அணிபூஷண ராஜன் கதை.

மேற்கூறிய விதமாய்க் காவலாளிகள், தன் முன்னே கொண்டுவந்துவிட்ட குற்றவாளியின் முகக்குறியையும், அவன் பசியால் களைத்து வருந்துவதையும், அணிபூஷணராஜன் பார்த்து, தீர்க்காலோசனை செய்து, களவுபோன ஆபரணங்கள் விலை உயர்ந்தவைகளாயிருப்பதால், அவற்றைக் கவர்ந்தவன், இவ்வாறு பசியால் வருந்தவேண்டிய காரணமென்னவென்றும், "பண்டமோரிடம் பழியோரிடம்" என்பதைப்போல், உண்மையாகக் குற்றம் செய்தவனைப் பிடிப்பதற்குக் கூடாமையால், வழிப்போக்கனாகிய இவனைக்காவலாளிகள் கொண்டுவந்துவிட்டுத், தாங்கள் தப்பித்துக்கொள்ள வகைதேடினார்களென்றும், தீர்மானித்துக், குற்ற வாளியை விசாரணையில்லாமலே விடுதலை செய்து விட்டான். இதன்பேரில் முன்னால் காவலாளிகளுக்காக விதிப்பதாய் அரசன் பகிரங்கப் படுத்தியிருந்தபடி, ஆறு வருஷகாலம் அவர்களைச் சிறையில் வைக்கும்படியாகவும், இந்த வேடன்பேரில் அவர்கள் அக்கிரமமாய்க் குற்றம் சுமத்தினதற்காக அது ஈட்டிக்கப்பட்டதென்றும், தண்டனை விதித்தான். இவ்வாறு தீர்மானம் செய்தபி

றகு, நிரபராதியாயிருந்து தன் முன் குற்றவாளியாய் வரவேட்ட வாளியின் பசிநோவைப்பார்த்து, அரசன் மனமிரங்கி, உடனே அவனுடைய களை தீரும்படிக், தன் அறச்சாலையில் அவனுக்குச் சோறு போடும்படி செய்து, அவனைத்தேற்றியனுப்பிவிட்டான். அதன்மேல் அவன் காட்டுக்குப்போய், நடந்த சேதிகளையெல்லாம் தன் மனைவியாகிய காளிக்குச்சொல்லி, இருவரும் துக்கித்துத், தங்கள் அரசனுடைய நடுவுநிலைமையையும், நீதியையும் புகழ்ந்துகொண்டாடி, வழக்கப்படி அவர்கள் அங்கே வாசஞ்செய்து வந்தார்கள்.

இவ்வாறாய்ச் சிலவருஷங்கள் கழிந்தபின்னர், அணிபூஷண ராஜன் தன் நாட்டிலுள்ள பயிர்களையெல்லாம் காட்டுமிருகங்கள் சேதப் படுத்துகின்றனவென்று, குடிகள் தன்னிடம் வந்து முறையிட்டுக் கொள்ள, ராஜன் அம்மிருகங்களை யிதோ! கொன்று போடுகிறேன் என்று சொல்லித், தன் சேனைகளிற் சிலவற்றை வேட்டைக்குத் தேவையான ஆயுதங்களுடன் ஆயத்தஞ் செய்துகொண்டு, காட்டுக்குப் புறப்பட்டான். வேட்டையாடக் காட்டுக்குட் பிரவேசித்த அரசனானவன், அங்கே எதிர்ப்பட்ட மான், கடம்பை, யானை முதலிய பல மிருகங்களையும் அம்புகளெய்து கொன்று, கடைசியாய்த் தன் அம்புக்குத் தப்பியோடிப்போன வொரு முள்ளம்பன்றியைத் துரத்திக்கொண்டு, வெகுதூரம் வனத்துக்குட் சென்றான். அதிக கடுமையான சூரியவெப்பத்தில் குதிரையின் பேரில் சவாரிசெய்துகொண்டு, கற்களையும், முட்களையும், ...களையும், ஓடைகளையும், பாராமல், அவற்றைத் தாண்டிக்கொண்டு அதிவேகமாய்ச் சுமார் ஐங்காததூரம் தன் சேனைகளை விட்டு வந்துவிட்டபடியால், தாகத்தினால் களைத்து, ஜலம் இருக்கும் இடந்தெரியாமல் மூர்ச்சையடைந்து, குதிரையின்பேரில் இருந்தபடியே, ஒரு நாணற்புதரின் அருகே அரசன் சாய்ந்து கீழே விழுந்துவிட்டான்.

அந்தச் சமயத்தில், அவ்வனத்தில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பவளாகிய முன் சொன்ன வாளியென்பவனுடைய மனைவி காளி யென்பவள், அங்கே விறகு வெட்டிக் கொண்டிருந்தாள். குதிரை வேகமாய் வந்த சத்தத்தைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, தன்னை யேதோ காட்டுமிருகமானது பட்சிப்பதற்காக ஓடிவந்ததென்று பயந்து நெஞ்சங்கலங்கி, இதற்கென்ன செய்வேன்! என்று, பக்கத்தில் இருக்கும் நாணற் புதரில் நுழைந்து ஒளிந்துகொள்ளலாமென்று எண்ணி, அதில் ஓடி நுழைந்தாள். அப்போது, புதரினருகில் ஒரு பெரிய குதிரை நின்றதையும், அதன் ... சவாரி செய்து வந்தவன் ...

கீழே விழுந்து மூர்ச்சையடைந்திருப்பதையும் பார்த்து, ஓ! ஓ!! நான் இந்த அச்சமயம் ஓடிவந்த அரவத்தைக் கேட்டு பயந்துவிட்டேன்; நான் நினைத்தபடி நரமாமிச பட்சணஞ்செய்யும் காட்டுமிருக மல்லவென்று மனதைத் தேற்றிக் கொண்டாள். பின்பு, அவள் சமீபத்திற் போய்ப் பார்த்த போது, அது யாரோ ஒரு அரசன் ஏறிவந்த வாகனத்தைப்போல் இருந்தது. பின்னும் நெருங்கிப்பார்த்தபோது, குதிரையின் காலடியில் இராஜவடிவுள்ள ஓர் மனிதன் இளைப்பினால் மூர்ச்சித்து விழுந்திருந்ததைக் கண்டாள். அவனை யின்னானென்று அறியும்படி உற்றுப் பார்த்த போது, அவன் இன்னாட்டை ஆளப்பட்ட அணிபூஷணராஜனாக இருக்கலாமென்று நினைத்து, முன்னால் தன் கணவன் மணிபூரண நகரத்தில் அக்கிரமமாய்க் குற்றம் சுமத்தப்பட்ட போது, அதையறிந்து, அவனை அக்குற்றத்திலிருந்து விடுவித்து, அவன் பசிநீங்க அன்னமும் போட்டனுப்பிய மஹாநுபாவனாயிருக்கலாமென்று, அவனை ஸ்தோத்திரஞ்செய்து, ஆ! ஆ!! இப்படிப்பட்ட புண்ணிய ஸ்வரூபிக்கும் இவ்வளவு ஆபத்து வந்ததல்லவா, என்று [illegible] துயரப்பட்டாள்! இனி தாமதித்தால் மோசம் வருமென்று பயந்து, உடனே அதிக வேகமாய் ஓடிப்போய்ச் சற்று தூரத்தில் இருந்த வொரு மடுவிலிருந்து கொஞ்சம் ஜலங்கொண்டுவந்து, மூர்ச்சையடைந்திருக்கும் அரசனுக்கு அதிக ஜாக்கிரதையாய் உண்பித்தாள்.

அரசனும் தாகத்தினால் உண்டான மூர்ச்சையானதால், நீர் அருந்திய சில விநாடிக்குள்ளாக, அவன் நித்திரையிலிருந்து விழித்தெழுந்தவனைப்போல் எழுந்து, தன்னுடைய நிலைமையைப் பார்த்து மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டான். பின்பு பிராணாபாயத்திலிருந்து தன்னை மீட்டவள், முன்னொருகாலத்தில் தன்னால் உபகாரம் அடைந்த வேடனாகிய வாளி யென்பவனுடைய மனைவியென்று அறிந்து, அவள் ஓர் இழிந்த வனசரனுடைய பெண்சாதியாயிருந்தும், பூர்வத்தில் அவள் புருஷனுக்குத் தாம் செய்திருந்த நன்றியை மறவாமல், சமயம் வாய்த்தபோது அதற்கெத்தனையோ மடங்கு அதிகமான இப்பேருதவியைச் செய்தாளல்லவாவென்று, அவளுடைய நன்றியறிதலை மிகவும் வியந்து,—

(குறள்.)

"காலத்தினாற் செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது."

என்றபடி, தக்க சமயத்தில் ஒருவருக்குச் செய்யப்பட்ட உபகாரமானது அற்பமானதாயிருந்தபோதிலும், அது பூமியை

விட மிகப் பெரிதென்று நாயனார் அருளிய பிரகாரம், இவள் செய்த உபகாரத்திற்கு எதையும் சமானமாய்ச் சொல்லக் கூடவில்லையே யென்று சந்தோஷப்பட்டான்.

பின்பு, அரசன் தன்னுடைய புரவிக்கும் ஜலம் குடிப்பித்து, அந்தக் காளியென்பவளைக்கொண்டு அவ்வனத்திலிருந்த அவளுடைய கணவனையுங் கண்டுபிடித்து, இவர்களிருவரையும் தன் பட்டணத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், அவர்கள் வசிப்பதற்காக ஒரு அலங்காரமான மாளிகையைக்கொடுத்து, வாளிக்குத் தன்னுடைய சேனாதிபதி பட்டங் கட்டி வைத்தான்.

இதனால் காளியென்னும் ஓர் இழிகுலத்து ஸ்திரீக்கு உண்டாயிருந்த உபகார சிந்தையையும், அதனால் அவளுக்கும் அவளுடைய கணவனுக்கும் உண்டான மேன்மையையும் நீதியையும் பெண்கள் சரியாய் வாசித்தறியவேண்டும்.

36ம். பாடம்.

பொறுமை மேன்மைப்படுத்து மென்பது.

பெண்களுக்குப் பொறுமையென்பது, கணவன் என்ன சொன்னாலுங் கோபங் கொள்ளாதிருத்தலாம். பெண்பிள்ளையானவள், தன் கணவனைப் பிரீதிசெய்து, அவனுடன் ஒருமித்து வாழ்வதற்கு இப்பொறுமையே பிரதானமானதாம். புருஷன் முரட்டுத் தனத்தினாலாவது, கோபத்தினாலாவது, பெண்சாதியை வைதாலும், அடித்தாலும், அதினால் அவள் மனதை வருத்திக்கொள்ளாமல், அதிக தாழ்மையுடன் அவற்றைப் பொறுத்து, அவனுடைய கோபந் தணியும்படியாக இதமாகிய வார்த்தைகளைப் பேசவேண்டும்; அப்படிச் செய்யாமல், அச்சமயங்களில் சிலர் கணவனுடன் எதிர்த்துப்பேசி, அவனுடைய கோபத்தை யதிகரிக்கச் செய்கிறார்கள். சில மூர்க்ககுணமுள்ள துஷ்டப் பெண்கள், தம் புருஷர் கோபத்தினால் எதாவது வைதார்களானால், பதிலுக்கு அவனை யலட்சியஞ் செய்து, அட மூடா! உன் அந்தஸ்துக்குப் பெண்சாதியைத் திட்டுவதும் ஒரு கேடா! இன்னும் ஊரிலிருக்கப்பட்ட மற்றப் பெண்களுடைய புருஷரைப்போல் நீயும் எனக்கு எல்லா உடைமைகளையும் போட்டுச் சீராய் வைத்திருந்தாயானால். [illegible] பிடிக்கக் கூடுமோ? அப்போது எவ்வளவு அதிகாரஞ் செலுத்துவாயோ தெரியாது; ச்சீ! ச்சீ!! அந்த மட்டில் வாயை மூடு, "வகையற்ற மூளிக்கு வாயென்னத்திற்கு" என்று, அவனை மதியாமல் வாய்க்கு வந்தபடி பேசி விடுகிறாள். இப்படிப் பேசும் பெண்களை ஊரார், அப்பா! இவள் அடங்காத பிடாரி! பசுவைப்போன்ற சாதுவான அந்த புருஷனுக்கு இந்தப் பிசாசு எங்கி

ருந்து வந்து பெண்டாய் வாய்த்தாள்! என்று, பலவாறுய் இகழ்வார்கள். இப்படிப் புருஷன் கோபிக்கும்போது, அவனுடன் எதிர்த்துப் பேசி, அவனைத் திட்டுகிற சண்டாளப் பெண்களுடைய கதியென்னவென்றால்,—

(காசிகாண்டம்.)

"மொழிகள் சிதற் குழறி முன்னையவர்
உழுவையாகப் பிறப்பர் உறுக்கு நெந்
சழல மாற்றவள் நிதம் அறிவிலோர்
கழல் கட்கூகைப் பிறப்பில் கழிவரால்."

என்றபடி, அவர்கள் புலி ஜன்மமாகப் பிறப்பார்களாம். வேறு சில பெண்கள், தங்கள் கணவர் ஏதோ கோபத்தினால் ஒரு அடி அடித்தார்களானால், தலை மயிரை யவிழ்த்துக் காற்றில் சாமரைபோல் ஆடும்படி விட்டுக்கொண்டு, கண்களில் நீர் தாரை தாரையாய்ப் பெருக, அலங்கோலமாய் நடுத்தெருவுக்கு வந்து நின்று, அட பாவி! தோஷி! இன்னும் உன் இஷ்டம் வர்த்தனையில் என்னை அடி; கொல்லு; அந்தப் பாவி வயிற்றில் பெண்ணாய்ப் பிறந்து, இந்தப் படு பாவி கையில் அடிபடும்படியாய் விதித்தானே அந்தப் பாழும் பிரமன்! அவன் கெட்டொழிய! என்று அலறி யழுதுகொண்டு, இப்படிப்பட்ட அடிகளை உன்னிடத்தில் யார் படுவார்கள்? இன்றையதினம் உனக்கிச்சசு அ எனக்கு ஏகுது; இதோ! என் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளுகிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு, கிணறு, குளங்கள் இருக்கப்பட்ட இடங்களை நோக்கி, ஊரார் சிரிக்கக் கூக்குரலிட்டு ஓடுகிறார்கள். இப்படிப் பட்ட துன்மார்க்க ஸ்திரீயினுடைய புருஷன் இதற்கென்ன செய்வான்? இவளுடைய மூர்க்கத்தைக் கண்டு திகிலடைந்து, அட்டா! இவளை ஒரு அடி தலையில் அடித்ததற்கு நம்மை இவ்வளவு அவமானப்படுத்தி விட்டாளே, சண்டாளி! இன்னும் இவள் எந்தப் பாழுங் கிணற்றில் விழுந்து, நமக்கு என்ன பழிதேடி வைக்கப் போகிறாளோ வென்று அவன் பயந்து, அவள் பின்னால் தன் பந்துக்களைக் கூட்டிக்கொண்டு அவளைப் பிடித்துவர ஓடுகிறான். இவளுடைய தலைவிதியைப் பாருங்கள்.

இப்படிப்பட்ட பெண்களால் புருஷனுக்கு ஏதாவது சுகமிருக்குமா? இவர்கள் புருஷருக்குக் காலமறிந்து சேவிப்பார்களா? இப்படிப்பட்ட பதிவிரதைகளை பகைவிகளாய்க் கொண்ட கணவர் இவர்களால் யாதொரு பலனையும் சௌக்கியத்தையும் அடையாமல், கடைசியாய் அவர்களாலேயே வீணில் உயிரை விடுகிறார்கள். அதினால்,—

(நாலடியார்)

"எதிர்வன் எதிர் நிற்பான் கூற்றம் இறைகாலை
அட்டில் புகாதாள் அரும்பிணி அட்டதனை
உண்டி யுதவாதாள் இல் வாழ் பேய் இம்மூவர்
கொண்டானைக் கொல்லும் படை."

என்றபடி, இப்படிப்பட்ட பெண்கள் தங்கள் கணவரைக் கொல்லும் ஆயுதமென்று சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

மேற்கண்டவிதமாய்த் தங்களுடைய கணவரை நடத்தி வருகிற பெண்களை உலகத்தார் இகழ்ச்சியாய்ப் பேசி நடத்துவதுமல்லாமல், பிற்காலத்திலும் இவர்கள் கொடு நரகில் வீழ்ந்து தவிப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட பழிக்கஞ்சாத பெண்ணோடு கூடி ஒருவன் வாழ்வதைவிட,—

(நல்வழி)

"இழுக்குடைய பாட்டிற் கிசைநன்று சால
ஒழுக்கம் உயர் குலத்தி னன்று-வழுக்குடைய
வீரத்தி னன்று விடா நோய் பழிக்கஞ்சாத்
தாரத்தி னன்று தனி."

என்றபடி, தனியாயிருந்து வாழ்வதே உத்தமம். நற்குணமுள்ள ஸ்திரீகள் தங்கள் கொழுநர் விஷயத்தில் இவ்வாறு நடந்துகொள்ளத் துணிவார்களா? ஒருக்காலும் துணியமாட்டார்கள்.—

(காசிகாண்டம்.)

"இனிய கேள்வர் முனியி னெதிர்நின்று
துனிகொள் நெஞ்சொ டெதிர்மொழி சொல்கலார்
அனைய கேள்வ ரெறியினு மன்பொடு
கனிவர் நெஞ்சகங் கற்புடை மாதரே."

என்றபடி, கற்புள்ள உத்தம ஸ்திரீகள், தங்கள் கணவர் கோபித்தால், அவர்களுக்கெதிர் நின்று, கோபமுள்ள மனதோடு எதிர் வார்த்தை சொல்லமாட்டார்கள். அன்றியும், அப்படிப்பட்ட புருஷர்கள் அடித்தாலும் அன்புடன் மகிழ்ந்திருப்பார்கள். இவ்வித நடக்கையுள்ள ஸ்திரீகளுக்கல்லவோ உலகத்தில் அதிக மேன்மையுங் கீர்த்தியுமுண்டு? ஆகையால் பெண்கள், தங்கணவருடைய கோபத்தையும் இன்னுமுள்ள மாமி, மாமன், மைத்துனன் முதலிய சுற்றத்தாருடைய கோப வார்த்தைகளையும் பொறுத்து, அடங்கி நடக்கவேண்டும். அப்படி நடப்பதால் இவர்கள் தங்கள் கணவருக்குக் கீர்த்தியையுண்டாக்கி, அதனால் தாங்களும் மேன்மையடைவார்கள்.

37ம். பாடம்.

புறங்கூறல் இகழ்ச்சி யென்பது.

புறங்கூறல் என்பது, ஒருவரைப்பற்றி அவர்களில்லாத காலத்தில் மற்றவர்களிடத்தில் இகழ்ச்சியாய்ப் பேசுதலாம். இது இக்காலத்தில் சில பெண்களுக்குச் சுபாவமான

வழக்கமாயிருக்கிறது. இவர்கள் வேறு பெண்களோடு சல்லாபிக்கச் சமயம் வாய்த்தபோதெல்லாம், தங்கணவர், மாமிமார் முதலியவர்களை யிகழ்ந்து அவமதித்துப் பேசுகிறார்கள். எப்படி யென்றால், ஒரு ஸ்திரீயானவள் அண்டை வீட்டுக்காரியோடு பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது முறையிடுவதைக் கேளுங்கள்!

அடி அண்டைவீட்டு அமராவதி! என்கதையை நீ யெப்போதும் கேட்கவில்லையே? அதை நான் என்னவென்று சொல்லிப்போகிறேன் என்று, சற்றே அழுதுகொண்டே சொல்லுவாள். அடீ! இந்தப் படுபாவியாகிய என் புருஷனைக் கட்டிக்கொண்டு நான் என்ன சுகத்தைக் கண்டேன்? நல்ல சாப்பாட்டுக்கு வழியுண்டா? நல்ல சீலைக்கும் உடைமைக்கும் கதியுண்டா? இச்சித்த பதார்த்தத்தை வாங்கிச் சாப்பிட யோக்கியமுண்டா? ஊரில் அங்கங்கே பெண்கள் என்னென்னவோ சுகமாய்ச் சுகித்துச் சந்தோஷமாயிருக்கிறார்கள். அடீ! அவைகளில் ஏதாவது எனக்கிருக்கிறதா பார்த்தாயா? இதுகளெல்லாம் போகட்டும்; என் வயிற்றெரிச்சலுக்காக எப்போதாவது வாயைத் திறந்தால், அந்தச் சண்டாளன் அடிக்க வருகிறான். அடீ! இவன் தான் இப்படியென்று பார்த்தாலோ, இவன் தாயார் பின்னும் சொல்லவேண்டுவதில்லை. "இவளை வி[illegible]னே மேல்" என்றபடி, அவள் எந்நேரமும் சிடு சிடு என்று முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு என்னைத் திட்டிக்கொண்டேயிருக்கிறாள்; ஏதாவது சாக்கு உண்டானால் "வெறும் வாயை மெல்லுகிறவளுக்கு அவல் அகப்பட்டால் சும்மாயிருப்பாளா" வென்று சொல்லுகிறபடி, அவள் அதையே பெரிதாக்கி, அடிக்கடி வாயில் வந்தபடி பேசுகிறாள். இத்தனைக்கும் என் வாயும் சும்மாயிருக்கிறதில்லை, அடீ! இப்படிப்பட்ட வேதனைகளைச் சகித்துக்கொண்டிருப்பதை விட விதவையாய் விடுகிறது நல்லது. ஆகையால், அந்தப்பாவி சீக்கிரத்தில் செத்தானானால் நான் சுவுக்கியப்படுவேன், என்று கைகளை முறுக்கிக்காட்டி, இவ்வாறாய் அவர்களைத் தூஷிக்கிறாள்.

இப்படிப்பட்டவளுடைய அயோக்கியதையைப் பாருங்கள். இவள் புருஷன், மாமி முதலான மூத்தோருக்கு அடங்கி, அவர்களை மேற்கண்ட விதமாய்த் தூற்றாமல் இருந்தால், இவளுக்கித்தனை கஷ்டங்கள் ஏன் வரும்? புருஷன் இறந்து போகவேண்டுமென்று இந்தச் சண்டாளி கோருகிறாளே! இது எவ்வளவு அவிவேகம் கவனித்துப்பாருங்கள். "செத்தால் தெரியும் சீமாட்டி வாழ்வு", என்றபடி புருஷன் இறந்தபிற்பாடு ஒரு ஸ்திரீக்கு இருக்கப்பட்ட திண்டாட்டங்கள் கொஞ்சமா? அவன் இறந்தபிற்பாடு தான் சவுக்கியப்படலாமென்

று இவள் நினைப்பது சரியா? அவனுக்குப் [illegible]குலமாய் நடந்து பிரீதி செய்து, அவனுடன் சந்தோஷமாய் வாழ வகை தெரியாமல், அவனைப் பலவிதமாய் இவள் தூற்றுகிறாள். இப்படித் தூற்றுவதினால்,—

(ஔவையார்.)

"தூற்றும் பெண்டிர் கூற்றெனத் தகும்"

என்று சொல்லியிருக்கிறபடி, யிவளே தன் கணவனுக்கு எமனாவாளென்று சொல்லவேண்டுவதாய் இருக்கிறது. இவ்விதமாய்ப் புருஷனைப் பழித்துப் பேசுகிறவர்கள்,—

(காசிகாண்டம்)

"கடிமணஞ் செய்யுங் காதலன் தம்பழி
மடமை யோடு மொழிபவர் மற்றவர்
உடன் வெகுண் டுரையாடினர் நரியாய்
முடிவலாய்ப் பிறப்பர் முடிவிலே."

என்றபடி, கடைசியில் நரியாய்ப் பிறப்பார்கள். தங்கணவனுடனே கோபித்துப் பேசுகிறவர்கள், நாயாகப் பிறப்பார்களென்றும் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

இவ்விதமாய்த் தன் கணவனை யிகழ்ந்து, அவனிடத்தில் அன்பில்லாதவளை மனைவியாய் வைத்திருப்பது எப்படிப்பட்டதென்றால்,—

(ஔவையார்.)

"கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது
அதனினுங் கொடிது இளமையில் வறுமை
அதனினுங் கொடிது ஆற்றொணாக் கொடுநோய்
அதனினுங் கொடிது அன்பிலாப் பெண்டிர்
அதனினுங் கொடிது
இன்புற அவர்கையி லுண்பது தானே."

என்றபடி, உலகத்தில் இது அதிக கொடிதானதாம். அப்படிப்பட்ட அன்பில்லாத மனைவியின் கையால் இட்டதைப் புசிப்பது, அதை விட கொடிதென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. புருஷனைத் தூற்றுவதற்குக் காரணம், அவனிடத்து அன்பில்லாமையாதலால், அவ்வன்பில்லாமையை யிங்கே வருவித்துக் காட்டப்பட்டது.

மேற்சொன்ன நீதிகளைப் பெண்கள் சரியாய்க் கவனித்துத், தமக்கு வாய்த்த கணவர் அழகில்லாதவராயும், நோயாளிகளாயும், வறுமையுள்ளவராயும் இருந்தாலும், முன்பாடங்களிற் சொல்லியிருக்கும் கமலாவதி, நேத்திரமணி முதாலன ஸ்திரீ ரத்தினங்களைப்போல், அவர்களைக் குபேரனாகவும் மன்மதனாகவும் பாவித்து அவர்களுடைய கோபங்களைத் தணித்து, அவர்களிடத்தில் அன்பு பாராட்டி. அவர்களை வெளியில் தூற்றாமல் மேன்மைப்படுத்திக் கொண்டு நடந்துவரவேண்டும்.

38ம். பாடம்

சண்டை பிடித்தல் புத்தியீன மென்பது.

பெண்களிற் சிலர் அயலாரோடு அடிக்கடி சண்டைபிடிப்பதில் அதிக விருப்பமுள்ளவர்களா யிருக்கிறார்கள். ஒருவேளை அப்படிச் சண்டை பிடிப்பதற்குத் தகுந்த முகாந்தரம் நேரிடாவிட்டாலும், இதற்குமுன் ஒருவருக்கொருவர் பட்ட மனஸ்தாபங்களை மறுபடி பேசி, யவர்கள் வீணில் சண்டையெழுப்புவது முண்டு. இவர்கள் சண்டைபோடுங் காரணத்தை யோசித்துப்பார்த்தாலோ, அது மகா அற்பமானது; ஆயினும் இவர்கள் போடப்பட்ட கூச்சலாலும், பிரயோகிக்கும் துர்ப்பாஷைகளாலும், அதை மலையாய் வளர்த்தித், தெருவிலுள்ளவர்களெல்லாம் இதென்ன! இதென்ன!! வென்று கவனித்துக் கேட்கும்படியாக்கி விடுகிறார்கள். தன் குழந்தையும், தன் பக்கத்து வீட்டுக்காரியின் குழந்தையும் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும்போது, ஒன்றை மற்றொன்று குழந்தைகளின் இயல்பின்படி, "அட போடா கழுதை," யென்றாவது, மற்றெவ்விதமான வேறு மொழிகளாலாவது திட்டிக்கொண்டால், தாய்மார் இவற்றைச் சகி[illegible]ஞ்செய்யலாகாது. இப்படி தூஷித்துக் கொள்வது சிறு குழந்தைகளின் இயற்கையென்று, அவர்களுக்கு நல்ல வார்த்தைகளால் புத்திசொல்லவேண்டும். அப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளை யிவர்கள் செவிகொடுத்துக் கேட்கவுங் கூடாது; அதை சண்டைக்குக் காரணமாகவும் கொள்ளலாகாது.

இவ்வாறு செய்வதை விட்டுச், சண்டையை விலைக்கு வாங்கும் சில மூதேவிகள், இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன், "திட்டினது சண்டை பிறக்கடி கடையை" யென்றபடி, தாங்கள் முன் கவனித்துக் கொண்டிருந்த மற்றெல்லா வேலைகளையும் விட்டுவிட்டு, உடனே திட்டின குழந்தையிடத்தில் ஓடி வந்து, சண்டைக்காரம்பம் செய்து கொள்ளுகிறார்கள். எப்படி யென்றால், மேற்சொன்ன விதமாய்த் தன் பிள்ளையை வேறொரு பிள்ளை திட்டும்போது கேட்டவள், அடடாப்பா! எங்கள் பையனை என்னவென்று திட்டினாய்? கழுதையா? ஆம்! ஆம்!! எங்கள் பையனும், கழுதை தான், அந்தப் பையனைப் பெற்றவளும் கழுதைதான், என்று சொல்லி, யில்லாத வியாக்கியானங்களை யுண்டுபண்ணிக் கொண்டு, எங்கே உன் தாயார்? யார்கழுதை யென்று அவளையே கேட்போம் வா, என்று அந்தப் பிள்ளையைக் கைப்பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு, "வல்லடிவழக்கு சொல்லடி நாய்" யென்று அவளிடத்திற்குப்போகிறாள். அந்தப் பிள்ளையின் தாயானவள்,

வேறொருத்தி தன் பிள்ளையை அநியாயமாய் இழுத்துக் கொண்டு வருவதைப் பார்த்துப் பொறுக்காமல், அடி நீலி? இது பிள்ளை தெரியாமல் விளையாட்டாய் ஒரு வார்த்தை சொன்னதற்காக, அவனை இது பாலகனென்றும் பாராமல் இப்படியும் இழுத்துக் கொண்டு வரலாமா? உனக்கிவ்வளவு அதிகாரம் கொடுத்தவனாரடி? உன்னைக் கொண்டவனென்ன தேசராஜாவோ? என்று, இப்படியாக வயிற்றெரிச்சலால் சிலவார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறாள். இதைக்கேட்டு அவள், அடி! என்ன சொன்னாய்? என்ன சொன்னாய்? நான் நீலியா? இன்னொரு தரம் சொல்லு? இன்னொரு தரஞ் சொல்லு? என்று பேச்சுகளை வளர்த்தி, [illegible] ஆரம்பித்த வழக்கை விட்டுப் பிறத்தன வழக்குகளை யேற்படுத்தி, அவளுடைய மடியைப் பிடித்திழுத்துக்கொண்டு, அக்கம் பக்கங்களில் உள்ளவர்களெல்லாம் சிரித்து வேடிக்கைப் பார்க்கும்படி, சண்டை போட்டுக்கொண்டு நடுத்தெருவுக்கு வந்து விடுகிறாள். இப்படிப்பட்டவர்களை எவ்வளவு அயோக்கிய மானவர்களென்று சொல்லும்படி யிருக்கிறது? இவர்கள் சண்டை போடுவதற்கு ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் காரணங்களும் எவ்வளவு அற்பமாயிருக்கிறதென்று பாருங்கள்.

இப்படிச்சிறுபிள்ளைகள் விளையாட்டுத் தனத்தினால், பேசிக்கொள்ளும் பேச்சுகளையாவது, செய்யும் செய்கைகளையாவது குற்றமாய்ப் பாராட்டாமல், பெண்கள் அலக்ஷியம் செய்துவிட வேண்டும். இவைகளன்றி, வேறென்ன முகாந்திரங்கள் நேரிட்ட போதிலும், அவைகளுக்காகப் பெண்கள் அயலாரோடு சச்சரவு செய்யக்கூடாது.

சில பெண்கள் இப்படி ஒழுங்கீனமாய்ச் சண்டைபிடிக்கும் குணமுடையவர்களா யிருக்கிறதைப் பற்றி,—

(விவேக சிந்தாமணி.)

"வண்டுகை யிருந்திடில் மதுவை யுண்டிடும்
தண்டமி ழிருந்திடிற் சங்கஞ் சேர்ந்திடும்
குண்டுணி யிருந்திடிற் கோள்கள் மிகுந்திடும்
பெண்டுகை யிருந்திடிற் பெரிய சண்டையாம்."

என்பதாய், இவர்களால் உலகத்திலுள்ள மற்றெல்லாப் பெண்களுக்கும் பழிப்புண்டாயிருக்கிறது. ஆகையால், யாவரோடும் சமாதானமாய் வாழ்வதே பெண்களுக்கு நன்மையை யுண்டாக்கும்.

39ம். பாடம்

பரபுருஷரை யிச்சித்தல் மகா கொடிதென்பது.

பரபுருஷரை யிச்சித்தலென்பது, தனக்கு வாய்த்த கணவனைவிட்டு, அந்நிய புருஷர்மீதில் ஆசைகொள்ளுதலாம். உலக

த்தில் ஸ்திரீகளுக்கு அவமானத்துடன், திப்பைத் தருவதும்,
தங்கள் குடும்பத்திற்கு என்றும் நீங்காத அபகீர்த்தியை யு
ண்டாக்குவதும் விபசாரத்தைவிட வேறு கிடையாது. தங்க
ளுக்கு நேரிட்ட புருஷர் சற்றே அழகில்லாதவராய், சம்பத்தில்லா
து, குணத்திலாவது குறைந்தவராயிருந்தால், அவர்களை யசட்
டைசெய்து, அழகும் சம்பத்துமுள்ள பரபுருஷரைச் சில
ஸ்திரீகள் இச்சிக்கிறார்கள். இது பெரிய அவிவேகம். "கல்
லென்றாலுங் கணவன் புல்லென்றாலும் புருஷன்" என்னும் ப
ழமொழியின்படி, அவன் எப்படிப் பட்டவனாயிருந்த போதி
லும், பெண்ணானவள் அவனைத் தன் பத்தாவென்று மதித்து,
அவன்மேல் விசுவாசம்வைத்து நடக்கவேண்டும். இதைவிட்
டு, அந்நியர்மேல் ஆசைகொள்ளும் பெண்களை உலகத்தார் வி
பசாரியென்றும், துஷ்டையென்றும், கொண்ட கணவனுக்கு கி
ரண்டகஞ்செய்யும் கொடும்பாவியென்றும், பலவிதமாய்த் தூ
ஷிப்பார்கள். இத்தூஷணையும் இகழ்ச்சியும், நெறிதவறி நட
க்கும் இப்பெண்ணுக்கு மாத்திரம் சேர்ந்தவைகளல்ல; அ
ப்படிப்பட்டவளை மனைவியாகக் கொண்ட நிர்ப்பாக்கியனை
அவள் கணவனுக்கும், தாய் தந்தை முதலான சுற்றத்தாருக்
கும் அவைகள் சேர்ந்தவைகளாம். இவ்விதவசைகளுக் கஞ்சி
த் துஷ்டச் செய்கையுள்ள பெண்களைக் கணவர் தம் வீட்டினி
ன்றும் நீக்கி விடுகிறார்கள். இப்படி நீக்குவதில் புருஷர்பேரில்
குற்றஞ் சொல்வதற்கில்லை. ஏனென்றால், இவ்விதமான பெ
ண்கள் வீட்டி லிருக்கும் வரையில் குடும்பத்தில் கலகங்களு
ம், உயிர்ச்சேத முதலாகிய பலவித துன்பங்களு முண்டாகி
ன்றன. ஆகையால்,—

(இனியவை நாற்பது.)

"கடமுண்டு வாழாமை காண்ட லினிதே
நிறைமாண்பில் பெண்டிரை நீக்க லினிதே
மனமாண் பிலாதாரை யஞ்சி யகறல்
எனைமாண்பு தானினிது நன்கு."

என்று சொல்லியிருக்கிறபடி, அவர்களை நீக்கி விடுவதே
பொருத்த சுகத்தைத் தருவதாகும்.—

(நீதி சாரம்.)

"தன்னைத்தா னெதிர்த்துரைத்துச் சிறுதனந் தேடித் தானும்
பன்னருங் கிளையும் பந்தமுன் அசனஞ் செய்தும்
சொல்லரும் பொருளர் இச்சை யுரைத்துப் போர்க்குறு வாளும்
மனைக்கு ...ங்கள் பெற்றுப் பெருகினும் விடுவர் நல்லோர்."

என்றபடி, அவ்வித சண்டாளிகள் நல்ல பிள்ளைகளைப் பெ
ற்றவர்களாயிருந்தாலும் அவர்களை வீட்டில் வைக்காமல் நீ
க்கி விடுவதே நன்மையாகுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
மேலும், இக்கொடிய விபசாரம் என்னும் செய்கையை

விரும்பும் அற்பஸ்திரீகள், அதினால் எதிலும் இலாபம
டைகிறார்களாவென்று யோசித்துப்பார்த்தாலோ, ஒன்றை
யும் காணோம். பிற்காலத்தில், "வாய்த்த விடும்போய் அடு
ப்பு நெருப்பு மவிந்தது" போல் நம்முடைய விதிவசமாயிற்
றே! என்று தங்களுடைய விதியைத் தாங்களே நொந்து
கொள்ளும்படியான ஸ்திதியில் வந்துவிடுகிறார்கள். ஏனென்
றால், முதலில் இப்படி கணவனைத் துரோகஞ் செய்து பரபு
ருஷரிடம் நட்புவைக்கும் விபசாரிகளின்பேரில் அப்பரபுரு
ஷர் வெகுகாலம் விசுவாசம்வைப்பதில்லை. மேலும் மணம்புரி
ந்தவனை மோசஞ்செய்து நம்மிடம் வந்தவளல்லவா! நம்மையு
ம் இப்படியே எப்போதாகிலும் மோசஞ் செய்வாளென்று,
அவர்களிடத்தில் சாதாரணமாய் புருஷருக்கு நம்பிக்கை யிரு
க்கிறதில்லை. யௌவனமாயிருக்கும் வரையில் இவளிடத்தி
ல் ப்ரீதியாயிருந்து, ஒருவன் இவளைச் சவரட்சணை செய்துவர
லாம். பின்னிட்டு, "ஆசை அறுபது நாள் மோகம் முப்பது
நாள்" என்பது போல, அவளுக்கு யௌவனம் நீங்கினபிற
பாடு அவளை மெதுவாய்க் கைவிட்டு விடுவான். அவ
ளுடைய நிலைமை பிறகு எப்படியிருக்குமென்று யோசித்து
ப்பாருங்கள்! சவரட்சணையி னிமித்தம் அப்போது அவள்
தன் சுற்றத்தாரிடத்திற்குப் போவதற்கும் மார்க்கமிராது.
அல்லது, வேறே புருஷரைத் தேடிக்கொள்வதற்கும் யௌவ
னம் போய்விட்டபடியால் சரிப்படுகிறதில்லை. இதன் பேரில்
கடைசியாய், குடிக்கக் கஞ்சிக்கும் கட்டக் கந்தைக்கும் வழி
யற்றுக், கையில் ஓட்டை யெடுத்துக்கொண்டு பிச்சை யெடு
க்க வீதிக்கு வந்து விடுகிறாள். புருஷனைத் துரோகஞ் செய்து
அவனை விட்டு அயலாரிடம் போக இச்சைகொள்ளும் ஸ்தி
ரீகள், பெரும்பாலும் இதேமாதிரியான முடிவுக்கு வந்துவிடு
கிறார்களென்பதற்கு நாம் அநேக திருஷ்டாந்தங்களைப் பிரத்
தியட்சமாய்க் காண்கிறோம்.

விபசாரிகளின் செய்கையானது, முதலாவது அந்தஸ்திரீ
... மணம்புரிந்த கணவனுக்கும்,
க்கும், இரண்டாவது அவளை இச்சித்த அந்நிய புருஷனுக்கும், ஆக
மூன்றாவது அவளை ...
மூன்று திறத்தாருக்கும் துன்பத்தை யுண்டாக்குகிறது. எப்
படியென்றால், ஒரு ஸ்திரீயானவள் பரபுருஷனை இச்சித்தாளெ
ன்றறிந்த அவளுடைய சொந்தப் புருஷனுக்கு அவள் பேரி
ல் அதிக கோபம் உண்டாய், இவளால் நமக்கு இவ்வளவு அ
வமானம் வந்த பின்னிட்டு, இவ்வுலகத்தில் நாம் உயிரோடு
வாழ்வதில் என்ன பலனென்று நினைத்துத் தன்னைத் தானே
கொலைசெய்து கொள்ளுகிறான். இன்னொருவன், தன் நாய

கிமை அயலான் இச்சித்தானல்லவா வென்று மாச்சரியங்கொ
ண்டு சமயம் பார்த்து, அவனைக்கொன்று போடுகிறான். மற்
றொருவன் இவள் நம்முடைய மனைவியாயிருந்தும் நம்மைத்
துரோகஞ் செய்து, வேறு மனிதனை யிச்சித்தாளல்லவா வெ
ன்று துயரங்கொண்டு, அவளை ஊயிர்வதை செய்து விடுகிறான்.
பின்னுற்சொன்ன இருதிறத்தாரையும் கொலைசெய்த குற்றத்
திற்காக இராஜாங்கத்தார் பிடித்து, மரண தண்டனையும் விதி
த்துப் போடுகிறார்கள். இவ்வித தீங்குகளுக்குங் காரணமா
யிருக்கும் விபசாரிகளுக்குக் கடைசியாய் எவ்விதமான முடிவு
உண்டாகு மென்றால்,—

(காசிகாண்டம்.)

"பொருவில் கற்பின் வழீஇய புன்மங்கையர்க்
குரிய மூன்று மரபி னுள்ளோரையும்
வெருவச் சேங்க விழுங்கி யுமிழ்கிலா
வெரியுள் தீ நரகிற் குடியேற்றுவார்"

என்றபடிக்கு, அவ்விதமான பாதகத்தைச் செய்யும் பெ
ண்கள், கொடு நரகில் விழுந்து தாமழிவ தல்லாமல், தங்கள் மூ
ன்று தலைமுறையிலுள்ளோரையும் எரிகின்ற நரகத்திற்குக்
குடி யேற்றுவார்களென்பதாய் சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்ப
ட்டிருக்கின்றது.

40ம். பாடம்.
விபசாரியின் முடிவு.
வச்சிராங்கியின் கதை.

மச்சராச்சிய மென்னும் நாட்டில் கச்சிநாதனென்னும் ஓர்
செல்வவந்தனிருந்தான். இவனுக்கு வச்சிராங்கி யென்னும்
மனைவியொருத்தியிருந்தாள். இவள் தன் கணவன்பேரில்
அதிக விசுவாசமுள்ளவளைப்போல அவன் எதிரில்மாத்திரம்
நடித்துக்கொண்டுவருவாள். ஆனால், உள்ளத்தில் பரபுருஷ
னை யிச்சிக்குந் தன்மை யுள்ளவளாயிருந்தாள். இதினிமித்
தம் அவள், தன் கணவன் வீட்டிலில்லாத சமயத்தை யெதி
ர்பார்த்துக்கொண்டேயிருப்பாள். இவள் இரகசியமாய் அ
வ்வீதியிலிருக்கும் ஒரு தட்டானைச் சோரநாயகனுக்கவைத்து
க்கொண்டிருந்தாள். புருஷன் வியாபார முதலிய அலுவல்
நிமித்தம் தூரதேசத்துக்குப் பிரயாணமாய்ப் புறப்பட்டவு
டனே, "காற்[illegible]ளபோதே தூற்றிக்கொள்" என்றபடி, த
ன் வேலைக்காரி[illegible] வீட்டுத் தட்டானை யழைப்பித்துக் கொண்
டு தன்னிஷ்டப்படி யவனோடு சுகித்திருப்பாள்.

இப்படி சிலகாலம் நடந்துகொண்டே வந்தது; வச்சிராங்கி
க்குப் பிள்ளையில்லாமையால் ஒரு பஞ்சவர்ணக்கிளியையும்,
ஒரு உயர்ந்த ஜாதி நாயையும், இவள் மெத்த பட்சமாய் வள
ர்த்துக்கொண்டுவந்தாள். அவைகளில் பஞ்சவர்ணக்கிளியா

னது, மகா அறிவுள்ளதும், மனிதர்களைப்போல சாதாரண
மாய்ப் பேசும் சாமர்த்தியமுள்ளதாயுமிருந்தது. இந்தக்கிளி
யும், நாயும் எந்நேரமும் ஒன்றுக்கொன்று விளையாடிக் கொ
ண்டு அதிகநேசமாய்ப்பழகி யிருந்தது. இப்படி யிருக்க, க
லியாண நாட்களில் தட்டாருக்கு ஆபரணங்கள் செய்யும்வே
லைகள் மிகுதியாயிருந்தபடியால், அவ்வேலைகளின் தொந்திர
வால் ஒருநாள் இராத்திரி வச்சிராங்கியின் சோரநாயகன் பன்
னிரண்டு மணிவரையில் வரவில்லை. அதுவரையில் தட்டா
ன் வராமையால், ஐயோ! என்னுசை நாயகன் இன்னம் வரவி
ல்லையே; இவ்வளவு நேரமாய்விட்டதே; இன்றையதினம் வ
ருகிறாரோ இல்லையோ வென்று, மகா வியாகூலப்பட்டுக்கொ
ண்டு, நித்திரையில்லாமல் அடிக்கடி வீதியில்வந்து அவன்வ
ரும் வழியைப்பார்க்கிறதும், திரும்பி உள்ளேவந்து சற்று
நேரம் படுக்கிறதுமாயிருந்தாள். இப்படி யிவள் வாதைப்
பட்டுக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பஞ்ச
வர்ணக் கிளியானது, இவளுடைய சொந்தக் கணவனிருக்கும்
போது அவனுக்கெதிரில் இவள் செய்துவந்த கள்ள உபசா
ரங்களையும், அவனில்லாத காலத்தில் இவள் பரபுருஷனோடு
கூடிச்சுகித்திருப்பதையும், அவன் ஒருநாள்வர நேரமாய் வி
ட்டதற்காக இவள் படுந்துயரத்தையும் பார்த்து,

(நீதி வெண்பா.)

"அத்தி மலரு மருங்காக்கை வெண்ணிறமும்
கத்து புனன் மீனடிமுங் கண்டாலும்-பித்தரே
காணற் பெரிய கடவுளருங் காண்பரோ
மானார் விழியார் மனம்."

(விவேக சிந்தாமணி.)

"[illegible]கால விஷத்தையும் நம்பலாம்
[illegible]றையும் பெருங் காற்றையு நம்பலாம்
கோலமா[illegible]த யானையை நம்பலாம்
கொல்[illegible] வெங்கைப் புலியையும் நம்பலாம்
காலனார் விடு[illegible]தரை நம்பலாம்
கள்ளர் வேட[illegible] மறவரை நம்பலாம்
சேலை கட்டிய மாதரை நம்பினால்
தெருவில் நின்று தியங்கித் தவிப்பரே."

என்னுஞ் செய்யுட்களைச் சொல்லித் தனக்குள்ளே அதிசயி
த்துச் சிரித்தது.

41ம். பாடம்.
விபசாரியின் முடிவு.
வச்சிராங்கியின் கதை.

இதைக்கேட்ட வச்சிராங்கி, ஓ! ஓ!! மோசம்வந்தது. "வே
லிக்குப்போட்ட முள் காலுக்குத் தைத்தது" என்பதுபோ
லிருக்கிறது. நம்முடைய சங்கதிகளை யிந்தக்கிளியானது எப்ப

டியோ தெரிந்து கொண்டது. அதுவுமல்லாமல், ஸ்திரீகளை
நம்பக்கூடாதென்று இகழும்படியான இரண்டு கவிகளையும்
பாடிவிட்டது. இனி யிதை நாம் நம்பலாகாது, இது நமக்கு
த் "தலைமாட்டுக்கொள்ளி" யாய்விட்டது. நம்முடைய புரு
ஷன் வந்தால் இந்த நடத்தைகளையெல்லாம் இது ஆதியோ
டந்தமாய்ச் சொல்லிவிடு மென்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை
யென்றுபயந்து, கிளியைக்கொல்வது பாவமென்று இந்தப்பா
தகி சற்றுவது இரங்காமல், அந்த மகா அறிவுள்ள கிளியை
ப் பிடித்து, அதன் கழுத்தை முறித்துக்கொன்றுபோட்டா
ள். இதன் கழுத்தைமுறிக்கும்போது உண்டான சந்தடியா
ல் அங்கிருந்த நாயானது பார்த்துத், தன்னுடைய பிரியநேச
னாகிய கிளிக்கு நேரிட்ட விபத்துக்காக மெத்த துக்கங்கொ
ண்டு, தன்னையும் இந்தச்சண்டாளி கொல்லப்போகிறளென்
றுபயந்து ஓடிவந்து வீதித்திண்ணையின்பேரில் படுத்துக்கொ
ண்டது.

இதற்குள்ளாகத் தட்டான், ஓ! ஓ!! இன்றைக்கு வெகு
நேரமாய்விட்டதே, வச்சிராங்கி யென்ன மனவருத்தப்பட்டு
க்கொண்டிருக்கிறளோ; கரும்பு தின்னக்கூலி வேண்டுமா
வென்று நம்மை யென்ன திட்டப்போகிறளோவென்று, ச
ற்றே கூச்சப்பட்டுக்கொண்டே அதிக விசையாக நடந்து,
அவள் வீட்டின் வீதி வாசற்படிக்குள் நுழைந்தான். இப்ப
டி நுழைந்துகொண்டிருக்கும்போது யாரோ திருடன் தன்
னெஜமான் வீட்டுக்குள் பிரவேசிக்கிறனென்று, திண்ணையி
ன்பேரில் படுத்துக்கொண்டிருந்த நாயானது குலைத்துக்கொ
ண்டு, அந்தச் சோரநாயகன் பேரில்விழுந்து, அவனைக்கடித்து
க்கொன்றுவிட்டது. தட்டானுக்குப் பிராணன் போகும்
போது, அவன் அலறி யழுதகூக்குரலைக்கேட்ட வச்சிராங்கி
திடுக்கிட்டு, விளக்கை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து பார்க்கும்
போது, தன் ஆசை சோரநாயகன் அற்றுக்குள்ளாக வாசற்ப
டியில் அடியற்ற பனையைப்போல் விழுந்து இறந்து கிடப்ப
தைப்பார்த்து, [illegible] தாங்கொண்டவளாய், "உப்புக்கண்ட
ம் பறிகொடுத்த பார்ப்பாத்தி" யைப்போல், வெளியில் சொ
ல்லிக்கொள்ளவும் இல்லாமல் சற்றுநேரம் திகைத்துநின்றாள்.
பின்பு, [illegible] காட்டுக்குப் போகவேண்டுமே!
இதை [illegible] தெரிந்து கொள்ளுவார்களே யென்
று பயந்து, அப்பிணத்தை யிழுத்துக்கொண்டுபோய், தன்
வீட்டுத்தோட்டத்தில் ஒருவருக்குந் தெரியாமல் அந்த இரு
ண்ட இரவிலேயே பள்ளந்தோண்டி, முன் தன்னால் கொலையு
ண்ட பஞ்சவர்னக்கிளியைப் புதைத்திருந்த இடத்துக்குப்

பக்கத்திற் புதைத்து விட்டாள். அதின்பேரில், தன் ஆசை
நாயகனைக் கொன்றது இந்த நாயல்லவாவென்று அதிக கோ
பங்கொண்டு, அதைப்பிடிப்பதற்கு வச்சிராங்கியானவள் மெ
துவாய் அதன் சமீபத்திற்குப்போனாள். அதை நாயறிந்து,
கிளியின் கதி நமக்கும் வரப்போகிறதென்று பயந்து, விசை
யாய் ஓடித்தெருவுக்குத் தப்பித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டது.

இப்படியாகவச்சிராங்கிகையில் தப்பிக்கொண்டு ஓடிவந்த அ
ந்த நாயானது, அன்று முதல் அந்தவீட்டின் வாசற்படியைக்
கூட எட்டிப் பாராமல், அக்கிராரத்து நாயைப்போல் ஊரில்
வயிற்றை வளர்த்துக்கொண்டு, தன் எஜமானன் எப்போது
திரும்பிவருவானே வென்று, அவன் போன வழியை யெதிர்
பார்த்தபடி தியங்கிக்கொண்டிருந்தது. இப்படியே ஒருமாத
ங்கழிந்தபின்பு, வியாபாரத்துக்காக தூரதேசம் போயிருந்த
கச்சிராதன் தன் அலுவல்களையெல்லாம் முடித்துக்கொண்டு
ஊருக்குவந்து சேர்ந்தான். இவனைப்பார்த்தவுடன் வச்சிராங்கி
யானவள் மெத்த ஆனந்தமடைந்தவளைப்போல புருஷனைக்கட்
டி முத்தமிட்டு, பிராணநாதரே! இத்தனைநாள் உம்மைப்பிரிந்திரு
க்கும்படியான நிர்ப்பாக்கியத்தையடியாள் பெற்றேனல்லவா?
என்று சொல்லிவிட்டு, வீட்டையலங்கரித்துப் புருஷனுக்குவே
ண்டிய உபசாரங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தாள். இப்படி யி
ருக்கும்போது, கச்சிராதனும் தன் பத்தினியை வெகுநாள்பிரி
ந்திருந்தமையால் விருப்பம் மேலிட்டவனாய், பிரியவசனங்
களை வசனித்துக்கொண்டிருக்கையில், பஞ்சவர்னக்கிளியைக்
காணாமையால், பெண்ணே! நம்முடைய பஞ்சவர்னக்கிளி யெ
ங்கே [illegible]னே, யென்று திடுக்கிட்டுக் கேட்டான், அதற்கு
அந்தப் [illegible]சாங்குக்காரி, ஓ! என் ஆசைநேசரே! ஒரு நாள் அக்கி
ளியை [illegible]தையின் பேரில் நான் வைத்துப் பாலும் பழமும்
கொடுத்து[illegible]ண்டிருக்கையில், எங்கேயோயிருந்து ஒரு அ
ண்மார்க்கப் [illegible]வந்து பிடித்துக்கொண்டு போச்சுதென்று,
அதிக விசனத்துடன் சொல்லி யழுதாள்.

கச்சிராதனும் இதைக்கேட்டு மகாதுயரப் பட்டுக்கொண்
டிருக்கையில், எஜமானன் வரலை யெவ்விதத்திலோ தெரி
ந்துகொண்ட நாயானது, அவனிடம் வீட்டுக்குள் ஓடிவந்து,
இத்தனை நாள் தன் எஜமானனை விட்டுப் பிரிந்ததைத் துயர
மாய்க் காட்டும்படியாக, அவன் காலண்டை [illegible]க்குழைத்து
க்கொண்டு, அதிக விசனத்துடன் [illegible]ருந்தது. அ
ப்புறம் சற்றுநேரம் பொறுத்து, இந்த நாயானது [illegible]
[illegible]தில் வச்சிராங்கி சோரநாயகனையுங் கிளியையும் புதைத்திருந்
த இடத்திற்கு அடிக்கடி யோடுவதும், எஜமானிடம் வருவது
ம் [illegible]மாயிருந்தது. இதைக்கண்ட கச்சிராதன், இதென்ன! நாய் அ

டிக்கடி தோட்டத்திற்குப் போகிறதும் நம்மிடத்தில் வருகிறதுமாயிருக்கிறதே யென்று, ஒரு விளக்கை யெடுத்துக்கொண்டு போய்ப்பார்க்கையில், அங்கே கொஞ்சம் தூர்க்கந்த முண்டாயிற்று. இங்கே தூர்க்கந்தம் உண்டாவதற்கு என்ன காரணமென்று தன் மனைவியைக் கச்சிநாதன் கேட்க, அவள் தனக்கொன்றுந் தெரியாதென்று சொல்லி விட்டாள். அதினால் அவனுக்கு வச்சிராங்கி பேரிலும் அநுமான முண்டாய், உடனே அந்த இடத்தில் தன் வேலைக்காரரை விட்டுத் தோண்டச்சொன்னான். "கெட்டிக்காரியின் புளுகு எட்டுநாளில்தெரியு" மென்னும் பழமொழிப்படி, தோண்டின இடத்தில் ஒரு மானிடப் பிரேதமுங் கொலையுண்ட பஞ்சவர்ணக் கிளியினுடலும் அகப்பட்டன.

இவைகளை யெல்லாம் பார்த்து கச்சிநாதன், தன் நாயானது இங்கே நாமில்லாத காலத்தில்நடந்த செய்கைகள் குற்றமானவைகளென்று மனதில் வைத்திருந்து, நாம் வந்தவுடன் நமக்குக்காட்டிற்றென்று, நடந்த செய்கைகளை அநுமானப் பிரத்தியட்சத்தால் கண்டறிந்து, இவைகளெல்லாம் வஞ்சனைக் காரியாகிய தன் பாரியாள் செய்த கொடுஞ் செய்கைகளின் வினையென்று அதிக கோபாவேசங் கொண்டு, அவளை யொரு கத்தியால் வெட்டிக்கொன்று, "எதிரிக்கு வெட்டின பள்ளம் தனது" என்பதைப்போல் கிளியைப் புதைத்திருந்த பள்ளத்தில் அவளையும் புதைத்துப் போட்டான். இதுசேதி ஊரெங்கும் பிரசித்தமாய்க் கச்சிநாதனுக்கு அதிக அவமானமும் துன்பமும் நேரிட்டது. தன் சொந்தக் கணவனுக்கு இரண்டகஞ்செய்து, அயலானிடம் நட்பாகி வச்சிராங்கி இச்செய்கையினால் உண்டான மானக் கேட்டையும் முடிவையும், இவளின்னவை யென்று இதை வாசிக்கும் பெண்கள் சரியாகக் கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும். மேலும்,

(நீதிசாரம்.)

"பின்னன்மை விபசாரத்து மிருந்திடின் [illegible] நன்மை
மன்னிய கோபத்தாலு மற்ற நீருவரினா [illegible]
பன்னிடு மறையோர் நன்மை பா லின்றுழி [illegible] கலாலும்
மன்னவ னீதித்தாலு மழிந்திடு நன்மை யென்ப"

என்றபடி, தவஞ்செய்வோருடைய பெருமை கோபத்தாலும், ஜலத்தினுடைய தன்மை உவரினாலும், வேத மோதும் அந்தணருடைய பெருமை பரஸ்திரீ சம்போகத்தினாலும், அரசனுடைய பெருமை நீதிதவறுதலினாலும் அழிந்துபோவதைப்போல், ஸ்திரீகளுடைய பெருமையிந்தக்கொடிய விபசாரத்தாலழிந்து போகிறது.

மேலும் பெண்களே! இவ்விஷயமாக முன்னால் தனபதியசன் விபசார எண்ணங்கொண்ட தாரைக்குச் சொன்ன நீதிக

ளையும், அடிக்கடி கவனித்துப் பார்த்து விபசார மென்னுங் கொடிய நடத்தையை உங்களிடம் அணுகாமற்படி பாதுகாத்துக்கொள்ளுங்கள்.

42ம் பாடம்.

சோம்பல் கேட்டைத் தருமென்பது.

சோம்பலென்பது, தாம் செய்யுங் காரியங்களிற் சாக்கிரதையும் சுறுசுறுப்பு மில்லாமையாம். இச்சோம்பலானது பெண்களுக்கு மிக்க கேட்டைத் தருவதா யிருக்கிறபடியால், இது அவர்களிடத்தில் சற்றுமிலு மிருக்கக்கூடாது. ஏனென்றால், பெண்ணானவள் தன் கணவன் படுக்கையிலிருந்து எழுந்திருப்பதற்கு முன்னால் எழுந்து, தன்னுடைய நித்தியக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு, அவனுக்குவேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்யவேண்டியவளா யிருக்கிறாளென்று முன்னமே சொன்னோம். மேலும், அவன் தன்னுடைய தொழில் நிமித்தம் வெளியிற்போய் வருவதற்குள்ளாக, அவனுக்கு வேண்டிய உணவு முதலியவைகளைச் சித்தப் படுத்திக்கொண்டு, அவன் வரவை யெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியவளா யிருக்கிறாள். இவற்றோடு தன் பிள்ளைகளுக்கும் அப்போதைக்கப்போது தேவையானவைகளைக் கொடுத்து, அவர்களைப் பள்ளிக்கூடத்திற்குக் காலந்தவறாமல் அனுப்ப வேண்டியவளா யிருக்கிறாள். இதுவுமல்லாமல், தன் வீட்டிலிருக்கும் மாமன், மாமி, மூத்தார், மைத்துனர் முதலியவர்களுக்குஞ் செய்யவேண்டிய பணிவிடைகளை மனங்கோணாமல் ஜாக்கிரதையுடன் செய்துகொண்டு வரவேண்டியவளா யிருக்கிறாள். ஒரு ஸ்திரீயானவள் இத்தனை விஷயங்களைக் கவனிக்கவேண்டியவளா யிருப்பதால், அவள் சோம்பேறியாயிருந்தால் அவைகள் எப்படி நடந்தேறக்கூடும்? சோம்பலில்லாமல் மேல் விவரித்த விஷயங்களைக் கவனித்துச் செய்தால் மாத்திரம் பெண்களுக்குக் குடும்பத்தில் நல்ல பெயருங் கீர்த்தியுஞ் சிறப்பும் உண்டாகும்.

வைகறையில் சில பெண்கள் ஜாக்கிரதையுடன் எழுந்திருந்து, தாம் செய்யவேண்டிய வைகளைக் கவனிக்காது அயர்ந்து போவதினால் அவர்களைக் கணவர் கோபிப்பதோடு, அவர்களுடைய மாமி, மாமன் முதலியவர்களும், இதென்ன! இவள் மூதேவியாயிருக்கிறாள், சூரியன் புறப்பட்டும் இன்னும் படுக்கையில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறாளே; இந்த அநியாயம் உலகத்திலுண்டா? இப்படிப்பட்டவள் நம்முடைய வீட்டுக்கு எங்கிருந்து வாய்த்தாள்; என்று பலவிதமாய்த் தூஷிக்கிறார்கள். மேலும், சோம்பேறிப் பெண்களுடைய வீடு சுத்தமு

யிராது. "சோம்பேறிக்கு வாழைப்பழம் தோலோடே" யென்றபடி, அவர்கள் தங்கள் வீட்டைச்சேர்ந்த எந்த விஷயங்களையும் பாங்குடன் செய்ய மனமில்லாதவர்களாயிருப்பார்கள். வீட்டைப்பற்றிப் பெண்கள் கவனிக்க வேண்டிய விஷயங்களில் முதன்மையானது பரிசுத்தம். சோம்பலில்லாத பெண்கள் தாங்கள், காலையில் எழுந்திருக்கும்போதே முதலில் தங்களுடைய வீடு, முற்றம் முதலிய இடங்கள் பரிசுத்தமாயிருக்கிறதா வென்று கவனித்து, அப்படிக் கிராவிடில் தக்க முயற்சி செய்து சுத்தப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். சாதாரணமாய் வீதியில் போகப்பட்ட ஜனங்களும் அதிக சுத்தமாய் வைக்கப்பட்டிருக்கும் வீட்டைப்பார்த்து, ஆ! இந்த வீடு எவ்வளவு சுத்தமாயிருக்கிறது பார்; இதைப்பார்த்தால் இலட்சுமி வாசஞ் செய்யப்பட்ட வீட்டைப்போல் இருக்கிறதே யென்று சிலாகித்துப்பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள். அசுத்தமாயிருக்கும் வீட்டைப்பார்த்து, அப்படி பேசுவார்களா? ஒருபோதும் பேசமாட்டார்கள். அடா! இதென்ன! இந்தவீடு சுடுகாட்டைப்போல் இருக்கிறதே; எந்த ஸ்திரீயாவது வீட்டையிவ்வளவு அசுத்தமாகவும் வைத்துக் கொண்டிருப்பாளா? இதில் வாழப்பட்டவள் பேயோ? இவையெல்லாங் கொண்டவன் பாக்கியம், என்று தூஷித்துப் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள். இவற்றிற்கெல்லாம் காரணம் சோம்பலேதவிர வேறல்ல. சோம்புள்ள பெண்களின் முகத்தை உற்றுப்பாருங்கள்; அவர்கள் முகத்திலே இலட்சுமிவிலாசமிராது. சோம்பேறிப் பெண்களுடைய முகத்தை மூதேவியின் அரண்மனையென்று சொல்லலாம்.

சோம்புள்ள பெண்களுக்கு இவ்வித அபகீர்த்தியும் பழிப்பும் உண்டாவதுமன்றி வேறுவிதமான துன்பங்களும் கெடுதிகளும் உண்டாகின்றன. எப்படியென்றால், இப்படிப்பட்ட பெண்கள் சோம்பல் மிகுதியால் தங்கள் சிறு குழந்தைகள் திண்ணையின் மேலிருந்து விழுந்து, அலறி யழுவதைக் கேட்கும்போதாவது, அல்லது, சமையல் வீட்டில் சுடுகையான போஜனபதார்த்தங்கள் முதலியவற்றில் தவழ்ந்துகொண்டேபோய் அக்குழந்தைகள் கைகளை வைத்துக்கொண்டு பிராணபாயம் உண்டாகி அழும்போதாகிலும், திடுக்கிட்டுச் சுறுசுறுப்பாய் ஓடியெடுக்கமாட்டார்கள். அச்சமயத்தில் தகுந்த உதவியின்றி அவைகள் மடிந்துபோகின்றன. இவ்விதமான ஆபத்துகளைப்பற்றி நாம் அடிக்கடி கேள்விப்படுகிறோமல்லவா? இவைகளுக்கு முதற்காரணம் தாய்மாருடைய சோம்பலும், அஜாக்கிரதையுமேயொழிய வேறென்ன?

(ஔவையார்.)

"சோம்பரென்பவர் தேம்பித்திரிவர்."

என்றபடி, சோம்பேறிகளுக்குப் பலவித துன்பங்கள் உண்டாகின்றன. சோம்பலானது இவ்வித கெடுதிகளையுண்டாக்குவதற் கேதுவாயிருப்பதால், பெண்கள் எப்போதும் சோம்பலற்று சுறுசுறுப்பாயிருக்கவேண்டும்.

43ம் பாடம்.

அடக்கம்.

அடக்கமென்பது, மனம், வாக்கு காயமாகிய இவைகளைக் குற்றமான வழிகளிற் செலுத்தாமல், பழிக்கும் பாவத்திற்கும் அஞ்சி நடத்தலாம். பெண்களுக்கு இக்குண மிருக்க வேண்டுமென்பது மிக்க அவசியமாயிருக்கிறது. ஏனென்றால், அவர்களுக்கிருக்கவேண்டிய நாண், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும் இந்நான்கு வகையான குணங்களுக்கும் அடக்கமென்பது தாயாக இருக்கின்றது. நாண் என்பது, நாணம் அல்லது வெட்கம்; அதாவது, ஆண்பிள்ளைகளுக்கஞ்சி, அவர்களோடு மெதுவான குரலுடன் மரியாதையாய்ப் பேசுதலாம். மடம் என்பது, அறியாமை; அதாவது, எந்த விஷயத்தைப்பற்றியாவது தனக்குத் தெரிந்திருந்தபோதிலும், தெரிந்ததாகத் துணிவுடன் ஜனங்களுக்கு முன் காரணமின்றிச் சொல்லவாமல் தனக்கு அவ்விஷயம் தெரியாதது பாவனையா யிருத்தலாம். அச்சமென்பது பயம்; அதாவது, தான் எப்போதும் பார்க்காத பொருளைப்பார்க்கும் போதாவது, நடக்காத செய்கையைப்பற்றிக் கேட்கும் போதாவது, மனதில் அச்சம் கொள்ளுதலாம். பயிர்ப்பென்பது, கூச்சம், அல்லது அருவருப்பு; அதாவது, தன்சொந்தக் கணவனல்லாத அந்நிய புருஷருடைய தேகம் தன் மேல் பட்டவுடன், அருவருப்பும் அசங்கியமுமடைதலாம்.

ஒரு ஸ்திரீயானவளுக்கு அடக்க மென்பது இல்லையாயின், மேலே விவரித்த நான்கு குணங்களும் உண்டாகமாட்டா. மேலும், அடக்கமில்லாத பெண்களுக்கு மரியாதை யென்பது இராது. இப்படி மரியாதையில்லாத பெண்களும், அவர்களுடைய கணவரும், உலகத்தாரால் பழிக்கப்படுகிறார்கள். எப்படியென்றால், ஒரு ஸ்திரீயானவள் தன் சொந்த புருஷனையாவது, அல்லது இதரமான ஆண்பிள்ளைகளையாவது கண்டபோது, நாணமற்று இந்துதேசப்பெண்களின் ஆசாரப்படிக்கு உடனே எழுந்திராவிட்டால், அதைக்கண்டவர்கள், அப்பா! இவளார், கொஞ்சமாவது நாணமில்லாத பெண்பிள்ளையாயிருக்கிறாள்? இவள் ஆண்பிள்ளைகளைக் கண்டவுடன் கணியெழுந்திராமல், எவ்வளவு அகங்காரத்துடன் உட்கார்ந்து

கொண்டிருக்கிறாள் பார்த்தீர்களா? "குலத்தளவே யாகுங் குணம்" என்று சொல்லுகிறபடி, இவள் நல்ல குலத்திற் பிறந்தவளாயிருக்கமாட்டாள்; இப்படிப்பட்டவள் யாருடைய பெண்சாதி? என்று விசாரித்து மிகவும் இழிவாய்ப் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள். பெண்பிள்ளையானவள் செய்யப்பட்ட எல்லாத் தீமைகளும் ஆசாரக்குறைவுகளும்,

(விவேகசிந்தாமணி.)

"மண்டலத்தோர் செய்பாவம் மன்னரை வந்துசேரும்
திண்டிறன் மன்னர் செய்த தீங்கு மந்திரியைச்சேரும்
தொண்டர்கள் செய்த தோஷம் தொடர்ந்தகுருவைச்சேரும்
கண்டனமொழியாள் செய்த கன்மமுங் கணவர்க்காமே."

என்றபடி, அவளை மனைவியாய்க்கொண்ட கணவனையே வந்தடையும். ஆகையால்,

(குறள்.)

"காக்க பொருளா வடக்கத்தை ஆக்கம்
அதனினூஉங்கில்லை உயிர்க்கு."

என்று சொல்லியிருக்கிறபிரகாரம், பெண்கள் அடக்கமென்பதைப் பொருளாக மதித்துக்காக்கவேண்டும். ஏனென்றால், அவர்களுக்கு அதைவிட வேறு செல்வங்கிடையாது. மேலும்,—

(திரிகடுகம்.)

"கண்ணுக்கணிகலம் கண்ணோட்டம் காமுற்ற
பெண்ணுக்கணிகலம் நாணுடைமை—நண்ணும்
மறுமைக்கணிகலம் கல்வியிம்மூன்றும்
குறியுடையார் கண்ணேயுள."

என்று சொல்லியிருக்கிறபடி, கண்ணுக்கு ஆபரணமாவது தாட்சண்ணிய முடைத்தாயிருத்தலும், கணவனால் விரும்பப்பட்டவளான பெண்ணுக்கு ஆபரணமாவது நாணமுடையவளாயிருத்தலும், பின்வரப்போகிற பிறப்புக்கு ஆபரணமாவது கல்வியும் ஆகிய இவை மூன்றும் நற்குணமுடைய உத்தமர்களிடத்தில் இருக்கவேண்டியவையாம். ஆகையால், பெண்கள் இப்படிப்பட்ட நற்குணத்தையே ஆபரணமாகத்தரிக்கவிரும்பவேண்டுமே தவிர, பொன், வெள்ளி முதலியவற்றால் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்களைச் சிறந்தவைகளென்று நினைக்கலாகாது.

(ஔவையார்.)

"பேதைமையென்பது மாதர்க்கணிகலம்".

என்று ஔவையார் சொல்லியிருப்பதின் கருத்தும் இதுதான். பெண்கள் அநுசரித்து நடக்கவேண்டிய நீதிகள் இவ்வாறாயிருக்க, சிலர் இவற்றிற்கு முற்றும் விரோதமாய் நடக்கிறார்கள். எப்படியென்றால், தாங்கள் பிறந்த வீடு சம்பத்துள்ளதாகவும், வாழ்க்கைப்பட்ட வீடு வறுமையுள்ளதாகவும் இருந்தால்,

இவர்கள் தங்களுடைய கணவரை மதித்து அவர்களுக்கடங்கி நடக்கிறதில்லை. இது பெரிய அவிவேகமே யொழிய வேறில்லை. "மலையின்மேல் விளைந்தாலும், உரலில்தான் மசிய வேண்டும்" என்னும் பழமொழிப்படி, பெண்கள் தாம் பிறந்த வீட்டின் பெருமையை மறந்து, 20-ம் பாடத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் கலாவதியைப்போல், தம்முடைய அதிர்ஷ்ட வசத்தால் வாய்த்த கணவருடைய வறுமையோடு கலந்து, அவர்களுக்கும் மற்றுமுள்ள பெரியவர்களுக்கும் அடங்கி நடக்க வேண்டும்.

21-ம் பாடம்.

பொறாமை தரித்திரத்தை யுண்டாக்கு மென்பது.

பொறாமை யென்பது, ஒருத்தி தன்னைவிட நல்ல ஸ்திதியில் இருப்பதைப் பார்த்து மனவருத்தப் படுவதாம். அந்நியருடைய சம்பத்தைப் பார்த்து மனவருத்தப் படுவதினால், தன்னுடைய நிலைமை குறையுமே யொழிய, அவர்களுடைய சம்பத்து சற்றேனும் குறையமாட்டாது. அல்லது, அந்தச் சம்பத்தில் கொஞ்சமாவது தனக்குக் கிடைக்கவு மாட்டாது. அப்படி அந்நியருடைய செல்வத்தைப் பார்த்து வியாகுலப்படுவதைப் பார்க்கிலும்,

(நீதிநெறிவிளக்கம்.)

"தம்மின் மெலியாரை நோக்கித் தமதுடைமை
அம்மா பெரிதென் றகமகிழ்க."

என்று சொல்லியிருக்கிறபடி, தம்மைப்பார்க்கிலும் தரித்திரரா யிருப்பவர்களைப் பார்த்து, அவர்களை விட நாம் நல்ல நிலைமையில் இருக்கிறோமல்லவா வென்று சந்தோஷமடைவது, மனிதர்களுடைய கடமையாய் எண்ணவேண்டும். அந்நியர்க் குண்டாயிருக்கும் செல்வத்தைப் போல தனக்கும் உண்டாக வேண்டுமென்று, தகுந்த விதமாய் முயற்சி செய்வது குற்றமாக மாட்டாது. ஆனால், அவர்களும் தங்களைப் போல தரித்திரர்களாக வேண்டுமென்று கோருவது பொறாமையாகும்.

(குறள்.)

"அவ்வித் தழுக்கா றுடையானைச் செய்யவள்
தவ்வையைக் காட்டி விடும்."

அதாவது, இலக்ஷ்மியானவள், பிறர் செல்வத்தைப் பார்த்துப் பொறாமைப் படுங்குணமுடையவர்களை விட்டு நீங்கி, அவர்களிடத்திற் றன் முதேவியை அனுப்பி விடுவாள் என்பதாம். இப்படி பொறாமையுடைய ஸ்திரீகளுக்கு, எப்போதும் தீராத தரித்திரமும், கஷ்டமும் மேலிட்டுக் கொண்டேவரும். "அரசமரத்தைப் பிடித்த சனி அதின் கீழிருந்த பிள்ளையா

யையும் பிடித்தது" என்று சொல்லும் பழமொழிப்படி, அத்தரித்திரமானது அவர்களை வருத்துவதுமல்லாமல், அவர்களுடைய பிற்சந்ததியாரையும் விடாமல் வருத்தும்.

ஆகையால், "ஞானியம் பேசேல்" என்றபடி, ஸ்திரீகள் பொறாமையான வார்த்தைகளை வாயினாற் பேசக்கூடாது. அவைகளை மனதிலும் நினைக்கக்கூடாது. அப்படிச் செய்வார்களானால் பின் வரும் பாடத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் பாகீரதியைப்போல் துன்பமடைவார்கள்.

45ம். பாடம்.

பொறாமை தரித்திரத்தை யுண்டாக்கு மென்பது. (தொடர்ச்சி.)

பாகீரதியின் கதை.

போகாபதி யென்னும் பட்டணத்தில் பாகீரதியென்னொரு பெண்பிள்ளை யிருந்தாள். இவளுக்குப் பொறாமையென்பது உடன் பிறப்பு. இவள் எந்நேரமும் தன்னுடைய அண்டை வீட்டுக்காரியின் செல்வத்தைப் பார்த்துப் பொறாமைப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதே வழக்கம். இவள் ஒருநாள் தன்மனதிலிருப்பதை அடக்கமாட்டாமல், தன் எதிர் வீட்டுக்காரியினிடத்தில் முறையிட்டுக் கொண்டதைக் கேளுங்கள். அடீ! எதிர் வீட்டு சுந்தரம்! எங்கள் பக்கத்து வீட்டு பாக்கியத்தைப் பார்த்தாயா? என்னடீ! அவள் உச்சந்தலை முதல் உள்ளங்கால் வரையில் பொன்காய்த்த மரம்போல், உடம்பே தெரியாமல் நகைகளைப் பூட்டிக் கொண்டிருக்கிறாளே? அடீ! அவளுடைய வீட்டைப் பார்த்தாயா? நான்கு வருஷங்களுக்கு முன் சாதாரணமான வீடாயிருந்தது தானே? இப்போது மூன்றடுக்குள்ள மெத்தை வீடாய் விட்டதே! அடீ! அவளுக்கு வீடு நிறைய பிள்ளைகளிருப்பதைப் பார்; இப்படியும் உலகத்திலுண்டா? அடீ! அவர்கள் வீட்டிற்கு எத்தனைபேர் வருவதும் போவதுமாயிருக்கிறார்கள் பார்த்தாயா? எந்தப் பாவிகளாவது நம்முடைய வீட்டைத் தேடி வருகிறார்களா? அடீ! அவளுடைய வீட்டில் ஒரு வேளைக்கு எத்தனை விதம் காய் கறிகள் சமைக்கிறார்கள் என்பதை நீ கேட்டதுண்டா? வேளைக்குப் பத்து விதக் காய் கறிகள் இல்லாமல் அவளுடைய வீட்டில் உள்ளவர்கள் சாப்பிடுகிறதில்லையாமே? நான் பக்கத்து வீட்டில் இருக்கப்பட்ட பாவியானபடியால், ஒவ்வொரு வேளையில் இந்தக் கோலங்களை யெல்லாம் பார்க்கப் பார்க்க என் வயிறு எரிகிறதடீ! இதற்கென்ன செய்யலாம்? ஒன்றும் தோன்றவில்லையே; இந்த வீட்டை விட்டு வெறெங்கேயாகிலும் கண் மறைவாய்ப் போய்விடலா மென்று பார்த்தாலோ, எங்கள் வீட்டுக்காரன் அப்படிச்செய்ய விடுகிறதில்லை. இந்த அநியாயத்திற்கு நான் என்ன செய்யப் போகிறேன்? என்று மகா துயரத்துடன்

பெருமூச்சு விட்டுச் சொல்லிக் கொண்டாள். இதைக் கேட்ட சுந்தரம், என்னடீ! பாகீரதி! அவள் எப்படியிருந்தாலும் உனக்கென்ன? அதற்காக நீ ஏன் வீணில் பொறாமைப்பட்டுச் சாகிறாய்? என்று தூஷித்து விட்டுப் போய் விட்டாள். பாகீரதி இதோடே நிற்காமல், பின்னும் எதிர்ப்பட்ட மற்றவர்களோடும் தனக்கு வேலையில்லாத காலத்தில் இவ்விதமாய்ச் சொல்லிக் கொண்டே திரிவாள்.

இப்படியிருக்குங்காலத்தில் ஒருநாள், பாகீரதியின் புருஷன் வேறே ஊருக்குப் போயிருக்கும் போது, ஒரு மந்திரவாதியானவன் இவள் வீட்டுத் திண்ணையின் பேரில் வந்து உட்கார்ந்தான். அவனைப்பார்த்து, நீ ஆரையா? என்று பாகீரதி கேட்க, அவன் அம்மணீ! நான் உலகப் பிரசித்தமான மந்திரவாதி; என் பெயர் வேதாளன்; நீ கேட்டதில்லையோ! பேய் பிசாசுகள் என் பெயரைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் காதமாய்ப் பறந்தோடும்; மந்திர விஷயங்களில் எனக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. ஆனையைப் பூனையாக்குவேன்; பூனையை ஆனையாக்குவேன்; எனக்கு எதிரானவர்கள் இந்த ஜம்புத் தீபத்தில் ஒருவரும் இல்லை. உன் முகத்தைப் பார்த்தால் உன் மனதில் ஏதோ ஒரு பெருத்த குறையிருந்து கொண்டிருக்கிறதுபோல் தெரியவருகிறது. ஒளியாமல் என்னிடம் சொல்; நீ இனி ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம்; பகவதி துணையிருப்பாள்; என்று மகா தீரத்துடன் சொல்லித், தன்னிடத்திலிருந்த மந்திர புஸ்தகங்களையும் பிரதிமைகளையும் எடுத்து அவள் எதிரில் போட்டான்.

இவைகளை யெல்லாம் கேட்ட பாகீரதியானவள் மகா சந்தோஷமடைந்து, ஓ! ஓ! இவன் நம்முடைய மனதில் இருப்பதை யெப்படியோ தெரிந்து கொண்டான். "இவன் பெரிய மந்திரவாதியாகவே யிருக்கவேண்டும். இவனால் நாம் வெகுநாளாய் அடைந்திருந்த கவலையானது இன்றையதினம் ஒழிந்துபோய் விடுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. "தேடப்போன மருந்து காலில் கிடைத்தது" என்பதுபோல், நாம் நினையாமலிருக்கும்போதே, இவன் நம்முடைய வீட்டைத் தேடி தானாக வந்துவிட்டான், "கட்டி வைத்ததே குரு கடாக்ஷம்" என்று தனக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டு, அவனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். ஐயா! மந்திரவாதியே! நீர் உம்முடைய மந்திர வல்லமையால் என் மனதில் பெரிய குறையிருப்பதாய்ச் சொன்னது சத்தியந்தான். அது வேறொன்றுமல்ல; என் பக்கத்து வீட்டுக்காரி என்னைப் போலிருக்கவேண்டுமென்பதுதான், என்றாள். இதற்கு மந்திரவாதி, தாயே! நான் உன்னுடைய மனதில் இருப்பதை முன்னமே தெரிந்து கொண்டேன்,

நான் சொல்வதற்கு ஆரம்பிக்குமுன் நீயே சொல்லிவிட்டாய்! ஆயினுங் குறையில்லை, இப்படி எத்தனையோ பெயர்களுடைய வயிற்றுநோய்களை நான் தீர்த்திருக்கிறேன். இது எனக்கு ஒரு பெரிய காரியமல்ல, "மலையைவிழுங்கும் மாரியாத்தாளுக்கு ஊசல் சுண்டாங்கிக்காகுமா," என்பதுபோல், எவ்வளவோ உற்பாதமான காரியங்களைச் செய்யப்பட்ட எனக்கு இது ஒரு விஷேவேலையாகவும் இல்லையே, நீ பயப்படவேண்டாம்; பகவதி துணையாயிருப்பாள்; ஆனால் இது அற்பகாரியமாயிருந்தபோதிலும் பணச்செலவு சற்றே அதிகமாகவே பிடிக்கும்; ஆயினும் நீ தைரியத்தை விடவேண்டாம், என்றான். இதற்கு பாகிரதி உடன் பட்டு, ஐயா! பணச்செலவு அதிகமாகப் பிடிக்குமென்றீரே, சுமார் எத்தனை பணம் பிடிக்குமென்றாள். மந்திரவாதி, நூறு ரூபாய்க்குமேல் ஒரு காசும் தேவையில்லை; சரியாய் அவ்வளவிருந்தால் இப்படிப்பட்ட சஞ்சலங்கள் உன் ஆயுள் பரியந்தம் எப்போதும் வாராமற் செய்து விடுவேன். இதோடே அவளுடைய பாக்கியங்களெல்லாம் உன்னிடம் வந்து சேரும்படியாகவும் செய்து வைக்கிறேன். பிற்பாடு ஒரு சக்கரம் எழுதித் தருகிறேன். அதைப் பூசை செய்து கொண்டிருவாயானால், உனக்கு புத்திரபாக்கியமும் உண்டாய் விடும், என்றான். இவைகளைப் பாகிரதி கேட்டவுடன் அளவில்லாத சந்தோஷமடைந்து, தன் மேல் இருந்த உடைமைகளையெல்லாங் கழற்றி, மந்திரவாதியினிடம் ஒப்புவித்தாள். இவைகளைப் பார்த்த வேஷதாரன், உன்னுடைய உடைமைகளெல்லாஞ் சேர்ந்து இருபது வராகனுக்கு ஆகிறது; மற்றத் தொகைக்கும் வழிசொன்னால் உன்னுடைய காரியம் அரைகுறையாய் முடியாமல் சம்பூரணமாய் முடிந்துவிடும். நான் அதற்கு உத்திரவாதியாயிருப்பேன். நீ தைரியத்தை விடவேண்டாம். பகவதி துணையிருப்பாள், என்றான். அதற்கு பாகிரதியானவள், இதென்ன! "கடன் வாங்கியும் பட்டினி கலியாணம் பண்ணியும் சந்நியாசி" என்பதைப்போல், நம்முடைய உடைமைகளையெல்லாம் கழற்றிக்கொடுத்தும், காரியம் சித்தியாவதற்கில்லையே யென்று வருத்தப்பட்டு, எதிர் வீட்டுக்காரியின் கம்மலை யிரவலாய் வாங்கிக்கொண்டு வந்து, மற்ற ரூபாய்க்கு ஈடாக மந்திரவாதியினிடம் ஒப்புவித்தாள். இதை வாங்கிக்கொண்ட மந்திரவாதியானவன், நீ கொடுத்த பணத்தில் ஒரு காசாவது நான் எடுத்துக்கொள்ளப்போகிறதில்லை; எல்லாம் பகவதி பூஜைக்கே செலவாகப்போகிறது; காரியம் உன்னுடைய இஷ்டப்படி நிறைவேறிமுடிந்து பிற்பாடு, நீ எதைக் கொடுத்தபோதிலும் நான் சந்தோஷமாய் வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன், நாளைதினம் பொழுது விடியுமுன் உன்னுடைய பக்கத்து

வீட்டுக் காரியின் மெத்தையிடு எப்படி யாகப்போகிறது பார்; இது விஷயத்தில் நீ சற்றாவது ஐயங்கொள்ள வேண்டாமென்று சொன்னான். அதற்கு பாகிரதி, ஐயா! உம்முடைய இஷ்டப்படிக்கு முடித்துவிட்டேன். இனி உம்மையே நம்பியிருக்கிறேன். எப்படியாவது என்னுடைய கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றி வைப்பீரானால் உம்மை யெங்கள் வீட்டுக் குலதெய்வமாய்ப் பூசித்து வருவேனென்றாள்.

மேற்சொன்ன விதமாய் பாகிரதியின் உடைமைகளையெல்லாம் சுருட்டிக்கொண்டு, மசானத்திற்குப்போய் பூசைபோட்டுக்கொண்டு வருகிறேனென்று பக்கத்து வீட்டுக்காரியின் பலையுங் கேட்டு எழுதிக்கொண்டு, மசானத்தை நோக்கி, "இன்றையதினம் நமக்குச் சுக்கிரன் உச்சத்திற்கு வந்தான்," என்று சொல்லிக் கொண்டே, வந்த வழியைத் திரும்பிப் பாராமல், ஓரே ஓட்டமாய் ஓடிப்போய்விட்டான்.

இதற்குள்ளாக பாகிரதியின் கணவன் வந்து, நடந்த வர்த்தமானங்களைக் கேட்டு, அடி பாவி! என் தலையில் கல்லைப் போட்டாயே, யென்று மந்திரக்காரனைத் தேடி, ஊரைச்சுற்றி ஓடி, "கோழிபோனதல்லாமல் குரலும் போச்சுது" என்னும் பழமொழிப்படி, அவனுக்குக் கால்கள் வலித்து, வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்தான். இந்த சமாச்சாரம் ஊரெங்கும் பிரசித்தமாய், இதைக்கேட்டவர்களெல்லாம் பாகிரதியைப் பார்த்து, அடி சண்டாளி! அண்டை வீட்டுக் காரியினுடைய செல்வத்தைப் பார்த்து இப்படியும் பொறாமைப் பட்டு, உன்னுடைய உடைமைகளையெல்லாம் பறிகொடுக்கலாமா? என்று பலவிதமாய்த் திட்டினார்கள். அந்த ஊரில் உள்ளவர்களுக்கெல்லாம் இதுவொரு பெரிய வேடிக்கைக் கதையாய்விட்டது. இவ்வளவானவுடன், எதிர்வீட்டுக்காரிவந்து, கம்மல் எங்கே யென்று பாகிரதியைக்கேட்டாள். இதற்காக ஒன்றும் பதில் சொல்லத்தோன்றாமல், பாகிரதியும் அவள் புருஷனும் திகிலடைந்து, பயித்தியம் பிடித்தவர்களைப்போல் ஆய்விட்டார்கள். கம்மலின் கிரயத்திற்காகத் தாங்கள் குடியிருந்த வீட்டையும் விற்றுக்கொடுத்துவிட்டு, வெறுங்கையராய் கஞ்சிக்கு மார்க்கமில்லாமல், கடைசியாய் பிச்சை யெடுத்து ஜீவனம் செய்வதற்காக இருவரும் பரதேசம் போய்விட்டார்கள்.

இவ்வாறு பாகிரதி, தன் அண்டை வீட்டுக் காரியின் செல்வத்தைப் பார்த்து பொறாமைப் பட்டதற்காக வந்த லாபம் இதுதான்.

இந்தக் கதையினால் பொறாமையானது தரித்திரத்தை யுண்டாக்குமென்பதைத் திருஷ்டாந்தப்படுத்தினது மல்லாமல், பிழைப்பதற்கு வேறுமார்க்கந் தேடாமல், மந்திரக்காரர், சாஸ்திரக்

கார், குறிசொல்லுவோர் என்று சமயத்துக்குத் தக்கபடி பெயர் வைத்துக் கொண்டு, ஊர்களில் திரியும் பகல் வேஷக்காரரால் பெண்கள் ஏமாந்து போகாமல் ஜாக்கிரதையா யிருக்கும்படி போதனையும் செய்யப்பட்டது.

46ம் பாடம்.

சுற்றத்தாருக்கிணங்க நடத்தல்.

சுற்றத்தாருக் கிணங்கநடத்தலென்பது, தங்களுடைய உறவின்முறையாரோடு எப்போதும் அன்பு பாராட்டி, விரோதமின்றி மனமொத்து கலந்து, அவர்களை நன்குமதித்து நடப்பதாம். பெண்கள் இப்படி நடந்துகொள்வதினால் தாங்கள் பிறந்த குடும்பத்துக்கும், புகுந்த குடும்பத்துக்கும் என்றும் மாறாத கீர்த்தியைச் சம்பாதித்து வைக்கிறார்கள். பெண்கள் தங்கள் கணவருக்குமாத்திரம் பிரியமாய் நடந்துகொள்ளுவது போதாது. இவர்கள் தங்கள் வீட்டிலுள்ள மாமியார், மாமனார், தன் புருஷனோடு கூடப்பிறந்தவர்களான மூத்தார், மைத்துனர், நாத்தனமார் முதலானவர்களுக்கும் பிரியமுண்டாகும்படி நடந்துகொள்வார்களானால், இவர்களுக்கு நல்ல பெயர் கிடைக்கும். அப்படிப்பட்ட பெண்ணை அவர்கள் ஆஹா! எங்கள் வீட்டுக்கு மருமகளாய் வந்தவள் மகாலட்சுமியென்றும், எங்கள் வீட்டிற்கு இவள் ஒரு இரத்தின தீபமென்றும், இவளைப்பெற்றவள் மகா உத்தமியென்றும் புகழ்ந்து கொண்டாடுவார்கள். இப்படிப்பட்ட பெயரெடுத்தாலல்லவோ பெண்ணாய்ப் பிறந்ததற்குப் பலன் என்று சொல்லலாம். அப்படிப்பட்ட நல்ல பெயர் கிடைக்க வேண்டுமென்பதைப் பெண்கள் எப்போதும் மனதில் வைத்து, அவர்கள் விஷயத்தில் அதிக தாழ்மையாகவும், மரியாதையாகவும் நடந்துகொண்டு வரவேண்டும். இப்படிச் செய்வதால் தன் புருஷனுக்கும் அதிக சந்தோஷமுண்டாவதற்கு ஏதுவாகிறது. ஒரு இராச்சியத்தில் கலகமற்றுப் பிரஜைகள் சமாதானத்துடன் வாழ்வார்களானால், அவ்விராச்சியத்தை யாளும் அரசனுக்கு எவ்வளவு சந்துஷ்டியும் திருப்தியும் உண்டாயிருக்குமோ, அப்படியே ஒரு குடும்பத்திலும் சச்சரவில்லாமலிருந்தால், அதற்குத் தலைவனாயிருக்கப்பட்ட ஆண்பிள்ளைக்கும் மிகுந்த சந்தோஷகரமாக இருக்கும். இதற்குக் காரணம் அவ்வீட்டுக்கு மருமகளாய் வந்தவளுடைய, அடக்கமும் மரியாதையுமே யொழிய வேறென்ன?

மேற்சொன்ன பிரகாரம் ஒரு ஸ்திரீயானவள் தன் குடும்பத்திலுள்ள மாமி முதலான மூத்தோருக்கடங்கி நடக்காவிட்டால், எந்நேரமும் குடும்பத்தில் கலகங்கள் உண்டாய்க்

கொண்டேயிருக்கும். அவர்கள் இவளைச் சதா துருவாக்கிக்கொண்டு அடிக்கடி புருஷனிடத்தில், "அப்பா! உன் பெண்ஜாதி யெங்களுக்கு அடங்கி நடக்கிறதில்லை; அவள் எங்களைப் பெரியவர்களென்று சற்றாவது மதிக்கிறதில்லை; அவளுடைய வேலைக்காரர்களைப்போல் தன்மனதில் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்; இப்படிப்பட்டவளோடு இந்த வீட்டில் நாங்கள் இனி அரைக்ஷணங் கூட இருக்கமாட்டோம்; எங்கேயாவது கண்ணுக்கு மறைவாய் தலையின்பேரில் துணியைப்போட்டுக் கொண்டு போய்விடுகிறோம்; நாலுவீடாச்சுது ஒருவீடாச்சுது அப்புறம் நீயும் அந்தப் புண்ணியவதியும் லட்சணமாய் வாழுங்கள், என்று, அடிக்கடி குரூரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டேயிருப்பார்கள். இதைக் கேட்ட புருஷன் இதற்கு ஞாயஞ்சொல்லத் தோன்றாதவனாய், "வறச்சொன்னால் எருதுக்குக்கோபம், இறங்கச்சொன்னால் முடவனுக்குக் கோபம் என்று மயங்கி, ஆயினும் பெண்சாதி பக்ஷம் பேசலாமென்று பார்த்தாலோ, இவன் அவளிடத்தில் தலையணை மந்திரோபதேசம் பெற்றுக்கொண்டானென்று, இந்தக் கிழவர்கள் நம்மைத் தூற்றிக் காற்றில் வைப்பார்கள் என்று, பலவாறாய் யோசித்துக் கடைசியாய்த் தன் பெண்சாதியின் பேரில் கோபத்தைக் காட்டிச் சில சமயங்களில் அவளை அடிக்கிறான்.

இதைப்பார்த்த அந்தக் கிழப்பிணங்கள் தலையையசைத்துக்கொண்டு, இது சரி! இது சரி!! இன்னும் கொஞ்சம் பலமாகவே அவள் அடிபடவேண்டும் என்று சந்தோஷப்பட்டு, மறுபடியும் இவள் பேரில் குற்றங் கண்டுபிடிப்பதற்காக, "அரிசியள்ளுங் காக்கை" யைப்போல் சமயம் பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பார்கள். எதாவது தப்பிதம் அகப்பட்டால், அவள் புருஷன் எங்கேயாவது போய்வந்தவுடன் அதை அவனிடத்தில் பாடமாய் ஒப்புவித்துப் போடுகிறார்கள். இதை யவன் கேட்டவுடன் மனவருத்தப்பட்டு, வழக்கப்படி அவளை வைது அடிக்கிறான். இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் மற்ற மூத்தார், மைத்துனர் நாத்தனமார்களுக்கும் இவளிடத்தில் இளப்பமுண்டாய், இவர்களும் அவள் பேரில் குற்றம் சுமத்த வழிதேடிக்கொண்டேயிருப்பார்கள்.

ஆகையால் பெண்கள் இவ்வித கஷ்டங்களைச் சதாகாலமும் அநுபவிப்பதற்கு இடந்தேடிக்கொள்ளாமல், தங்கள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, அவர்களைத் தங்கள் தாய், தந்தை, சகோதரர்களாகப் பாவித்து, அவர்களிடத்தில் பட்சத்துடன் நடந்துகொள்ள வேண்டும்.

47ம். பாடம்.

பேராசை பெருநஷ்ட மென்பது.

பேராசை யென்பதற்கு அதிக ஆசையென்றர்த்தமாகும். இது ஆண், பெண் ஆகிய இரண்டு வகுப்பாருக்கும் இருக்கக்கூடாது. ஆசையில் கொஞ்சம் அதிகமானால் "காணியாசை கோடி கேடு." என்பதைப்போல அதிக நஷ்டமுண்டாகும். பெண்கள் தங்களுக்குக் கிட்டாத வஸ்துக்களில் மனதைச் செலுத்தக்கூடாது. செலுத்தினால், அநுகூலம் உண்டாகாமல் பிரதிகூலமே உண்டாகும். இப்படியாக தங்களுடைய எண்ணத்துக்கு அதிக தூரமான விஷயங்களில் இச்சை வைத்து, அநேக பெரிய நஷ்டங்களை யடைந்திருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட விஷயங்கள் கைகூடி வராமற் போனால்மாத்திரம் பெரிதல்ல; புது வெள்ளம் வந்து பழைய வெள்ளத்தையும் அடித்துக்கொண்டு போனது போல் தனக்கிருந்த பழைய நிலைமைக்கும் கேடு உண்டாகும்.

(மூதுரை.)

"ஆழவமுக்கி முகக்கினும் ஆழ்கடனீர்
நாழி முகவாது நானாழி"

என்பதுபோல், ஒரு பெரிய சமுத்திரத்திலிருக்கும் ஜலத்தை ஒரு படியினால் எவ்வளவு ஆழத்தில் அமுக்கி மொண்டபோதிலும் அது நான்குபடி ஜலத்தை மொள்ளாது. அல்லது மேலே வீசம்படி ஜலத்தைக்கூட மொள்ள மாட்டாது. ஆகையால் பெண்கள் அவரவர்களுக்குக் கடவுள் கிருபையால் கிடைத்திருப்பதோடு திருப்தியடைந்து, அதற்கு மேல் அதிகத்துக்கு ஆசைப்படாமலிருக்க வேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல் பேராசைப் பட்டால், பின்வரும் கதையில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் இடைச்சியைப்போல் பெருநஷ்டமடைவார்கள்.

48ம். பாடம்.

பேராசை பெருநஷ்ட மென்பது. (தொடர்ச்சி.)

இடைச்சி பொன்னி யென்பவள் கதை.

சென்னி என்னும் ஊரில் பொன்னி யென்றொரு இடைச்சியிருந்தாள். இவள் சிறுவயதிலேயே புருஷனையிழந்து கைம்பெண்ணாகவே யிருந்தாள். இவள் ஒரு கிழப்பசுவை வைத்துக்கொண்டு அது கறக்கும் கொஞ்சம் பாலினால் மோர், தயிர், நெய் இவைகளை யுண்டாக்கி, அவ்வூர் வீதிகளுக்குக் கொண்டுபோய் விற்று ஜீவனம் செய்துகொண்டு வருவாள். இவள் [illegible] வளர்ந்தபடியால், கால்படி மோருக்கு முக்கால்படி ஜலம்கூட்டி, அதைப் பெருக்கி விற்றுக்கொண்டுவருவாள். இப்படி மோரில் அதிகமாய் ஜலம் சேர்த்து இவள்

விற்பதினால், இவளிடத்தில் மோரைவிலைக்கு வாங்கப்பட்டவர்களெல்லாம் இவளை "மோரை நீர்க்கச்செய்த இடைச்சி" யென்று திட்டிக்கொண்டே வாங்குவார்கள். இவ்விதமாய் தானும் ஜீவனம் செய்துகொண்டு, மீதியாய் ஒருகுடம் நெய்யையும் சேர்த்துவைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

ஒருநாள், தான் உத்தேசித்திருந்தபடி நெய்க்குடம் பூர்த்தியாய் விட்டபடியால் இதை பெருந்தவர்களிடம் கொண்டுபோய் அதிக விலைக்கு [illegible] படியாவது விற்கவேண்டுமென்று, தலையின்மீது சும்மாடு இட்டு அக்குடத்தைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு, தான் வெகுநாளாய்க் கொண்டிருக்கும் உத்தேசங்களையெல்லாம் சிந்தித்துக்கொண்டே நடந்துபோய்க்கொண்டிருந்தாள். எப்படி யென்றால், "இந்தக் குடத்திலிருக்கும் நெய் சுமார் பதினைந்து ரூபாய் விலையுள்ளது. இதை இருபத்தைந்து ரூபாய்க்கு [illegible] விற்றுப் போட்டு, நம்முடைய கிழப்பசுவுக்கு பதிலாய் [illegible] பசுக்களாய் இரண்டு வாங்கவேண்டும்; அவ்விரண்டு பசுக்களும் கொடுக்கும் பாலைக்கொண்டு இவ்விதமாய் [illegible] குடங்கள் நிறைய நெய் சேர்த்து, அதை ஐம்பது ரூபாய்க்கு எப்படியாவது விற்கவேண்டும். அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு வேறே இரண்டு பசுக்கள் வாங்கி, அவற்றால் நான்கு குடங்கள் நிறைய நெய் உற்பத்தியாக்கி, அதை நூறு ரூபாய்க்கு விற்பனை செய்ய வேண்டும். அப்போது நல்ல பட்டுச் சேலை யொன்று, மூன்று வராகனில் பக்கத்து வாங்கிக்கட்டிக் கொள்ளவேண்டும். சேலை வாங்குவதில் நாம் பெண்பிள்ளையானதால் வியாபாரிகள் நம்மை யேமாற்றி முழமில்லாத சேலைகளை நம்முடைய தலையில் கட்டுவார்கள். ஆகையால், ஜாக்கிரதையுடன் விலை தீர்த்தற்குமுன், நம்முடைய சொந்தக் கையினால் சேலை தாராளமாய் பதினெட்டுமுழ மிருக்கிறதாவென்று, இப்படியாக முழம் போட்டுப் பார்க்கவேண்டும்" என்று, தலையிலிருந்த நெய்க்குடத்தை மறந்து, அதைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த கையினால் முழம்போட்டாள்.

இடைச்சியானவள், இவ்வாறு வெறுங்கையை முழம்போட்டுப்பார்க்கக் குடத்தின் பேரிலிருந்த தன்கையை எடுத்தவுடனே, அக்குடம் தரையில் விழுந்து உடைந்து, குடத்திலிருந்த நெய்முழுவதும் அங்கிருந்த மண்ணில் சிந்திப்போய்விட்டது. இதைக்கண்ட பொன்னியானவள், வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு, ஐயோ! நான் [illegible] அலைந்துகொண்டு, [illegible] கஷ்டப்பட்டுக் கட்டிச் சம்பாதித்த நெய்யும் உபயோகமில்லாமல் [illegible] இப்படியாகிவிட்டதே! இதை சேர்த்து வைத்திருந்த [illegible]

க்கொண்டு பாவியாகிய நான், எத்தனையோ எண்ணங்களெல்லாம் எண்ணிக் கொண்டிருந்தேனே; என் எண்ணங்களெல்லாம் வெறுமை கண்ட கனவைப் போலாய்விட்டதே! யென்று அழுது கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பிப்போனாள். இது சங்கதி கேட்ட அவ்வூராரெல்லாம் இவளொருபடி மோருக்கு நாலுபடி ஜலம்சேர்த்து விற்கிற பேராசைக்காரி யெனப்படியால், இவளுக்கு சுவாமி இப்படி நஷ்டத்தை யுண்டு பண்ணினாரென்று, அவளைத் திட்டிக்கொண்டார்களேயொழிய, யாரும் இவளுடைய நஷ்டத்திற்காக இரங்கவில்லை.

ஆகையால் பேராசை யெப்போதும் பெரு நஷ்டத்தை யுண்டாக்குமென்று பயந்து, பெண்கள் எவ்விஷயத்திலும் அளவுக்குமிஞ்சி ஆசைப்படக் கூடாது.

49ம் பாடம்.

துன்மார்க்கப் புருஷரைச் சன்மார்க்கத்தில் திருப்புதல்.

பெண்களுக்கு வாய்க்கும் புருஷர்களெல்லாரும் பெரும்பாலும் யோக்கியதை யுள்ளவர்களா யிருப்பார்களென்று நினைக்கலாகாது. சிலர் விபசாரம் செய்பவர்களாயும், சிலர் குடியர்களாயும், சிலர் சூதாடுகிறவர்களாயும், நேரிடுகிறது முண்டு. அப்படிப்பட்ட புருஷர்கள் தங்களுக்கு அதிர்ஷ்ட வசத்தால் வாய்த்தார்களானால், பெண்கள் அவர்களைத் தங்களுடைய விவேகத்தால் நல்வழிக்குத்திருப்ப முயற்சி செய்ய வேண்டும். அதற்குப் பெண்களுடைய பொறுமையே தக்க மருந்தென்று சொல்லலாம். பெண்கள் தங்கணவருடைய துஷ்ட செய்கைகளைக் கூடியவரையில் பொறுத்துக் கொண்டு நாள்கழித்து வருவார்களானால், காலாவட்டத்தில் அவர்கள் தாங்களே நல்வழிக்கு வந்துவிடுவது முண்டு. அப்படியில்லாமல் அவர்களுடைய நடத்தையைப்பற்றி எங்கேயும் பழித்து, வெளியில் தூற்றி, அவர்களுக்குத் தக்க உபசாரம் செய்யாமலும், அவர்கள் அழைத்தால் பதில் பேசாமலும், "ஆண்டை கோபத்தை கடாமேல் காட்டினான்" என்பதைப் போல் யாதொரு குற்றமும் செய்யாத தங்கள் சிறு குழந்தைகளை வீறு யழும்படி அடிக்கிறதும், வேண்டுமென்று சட்டியை யெடுத்துப் பானைமேல் போடுகிறதும், பானையை யெடுத்துச் சட்டியின்பேரில் போட்டுடைக்கிறதும், இப்படி சில விவேகமற்றபெண்கள் தாறுமாறாய்ச் செய்து, தங்களைத் தாங்களே கெடுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இப்படி கணவருக்கு எதிரிட்டு நடந்துகொள்வதினால், அவர்களுடைய துஷ்ட செய்கையானது நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டே வருவதோடு, அவர்களுக்குத் தங்கள் மனைவியர் மேலும் பிள்ளை

கள் மேலும் பிரியமும் அற்றுப்போய்விடும். இதனால் கடைசியாய் பெண்களுக்கே யல்லவா பெருந்த நஷ்டம் உண்டாகிறது?

ஆகையால், பெண்கள் எப்போதும் தங்கள் கணவருடைய துர் நடக்கையைக் கவனியாமல், அவர்கள் சன்மார்க்கரான புருஷராயிருந்தால் எப்படி நடக்கவேண்டுமோ அவ்விதமாய் அடங்கி நடந்தால், அவர்களுக்கே தங்கள் மனைவியர்பேரில் இரக்கமுண்டாய், அதினால் அவ்வித நடத்தைகளை விட்டுவிடும்படியான விவேகமும் உண்டாகும்.

5173

50ம் பாடம்.

துன்மார்க்க புருஷனைச் சன்மார்க்கத்தில் திருப்புதல் தொடர்ச்சி.

சண்பக வல்லியின் கதை.

தென்னாட்டில் ஓர் கிராமத்தில் சண்பகவல்லி யென்னும் பெண்பிள்ளை யொருத்தி யிருந்தாள். இவள் நன்னடக்கையிற் சிறந்தவளாய் கணவனுக்கு எப்போதும் அடங்கி, அவன் வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்துகொண்டே வருவாள். இவளுக்கிரண்டு குழந்தைகள் பிறந்து சிலநாட் சென்றபின், இவளுடைய அதிர்ஷ்டக்குறைவால் இவள் கணவன் வனமாலை யென்னும் ஒரு வைப்பாட்டியை வைத்துக் கொண்டான். அவள் பேரில் அதிக மோகங் கொண்டவனாய் தன்னுடைய ஆஸ்திகளை வெகுவாய் அவளுக்குக் கொடுத்து விட்டான். தன்னுடைய சொந்தப் பெண்சாதி பிள்ளைகள் பேரில் கொஞ்சமாவது அவனுக்குக் கவனமேயில்லை. வேளைக்கு வீட்டுக்கு வந்து சாப்பிடுகிறதும், மற்றக் காலமெல்லாம் வைப்பாட்டியின் வீட்டிற் போயிருப்பதுமே இவனுடைய வேலையாயிருந்தது. இவ்வளவுக்கும் சண்பகவல்லியானவள் மனங்கோணாமல், தான் முன்னிருந்ததைக் காட்டிலும் புருஷன்பேரில் அதிக அன்புவைத்து, அவன் வீட்டுக்கு வந்தவுடன் அவனுக்கு வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்துகொண்டு வருவாள். மற்றவேளைகளில் தன் கணவனுக்கு நல்லறிவு பிறக்கவேண்டுமென்று, கடவுளைத் தியானித்துக்கொண்டே யிருப்பாள். இவளுடைய பிள்ளைகள் சில வேளைகளில் அந்த வனமாலையின் வீட்டுப் பக்கம் விளையாடப்போகும்போது, தங்கள் தகப்பன் அங்கே அவளோடு சந்தோஷமாய்ப் பேசிச் சிரித்துக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து விட்டுவந்து, தங்கள் தாயினிடத்தில் சொல்லுவார்கள். இவைகளைக் கேட்டவுடன் அவளுக்கு மனதில் மிகுந்த துயரமுண்டானபோதிலும், அதைத் தன் விவேகத்தால் அடக்கிக்கொண்டு, பிள்ளைகளை அப்படி வெளியிற் சொல்லவேண்டாமென்று கண்டித்து வருவாள். அண்டை அயலிருக்கும் மற்றப் பெண்களும் இவளைப்பார்த்து, என்னடீ! சண்

பகவல்லி! உன் புருஷன் எந்நேரமும் சக்கிலியார் வீட்டேகதியாயிருக்கிறானே? இப்படியும் உண்டோ? என்று சற்றே இகழ்ச்சியாய்ப் பேசுவார்கள். அதற்கு "அவரவர்களுடைய விதியின்படி நடக்கிறது. நம்மாலாகிறதென்ன? அவருக்கே என்னைக்கு அவன் சமுசாரத்தின்மீது தயை உண்டாகிறதோ உண்டாகட்டும். தானாய்க் கனியாத கனியைத் தடி கொண்டடித்தால் கனியுமா? எத்தனை நாளானாலும் மனைவி மக்களென்கிற வியாபகம் அவருக்கு வராமற் போகுமா பார்க்கலாம்; கிணற்று ஜலத்தை வெள்ளங்கொண்டுபோகுமா? என்று மிகவும் பொறுமையோடும் பெருமையோடும் அந்த ஸ்திரீகளுக்குச் சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டு வருவாளே யல்லாமல், தன் புருஷனைச் சற்றாகிலும் அகௌரவமாய்ப் பேசமாட்டாள்." இப்படியாக இவள் நடந்து கொண்டு வரும் நாளில், இவளுடைய புருஷன் போஜனவேளைக்குத் தன் வீடுதேடிக்கொண்டு போய், அவனுடைய சொந்த பெண்சாதியினிடத்தில் போஜனஞ்செய்து கொண்டுவருவது, அந்த வைப்பாட்டிக்குச் சரிப்படாமல், இவனை மெதுவாய் வீட்டுவழி எட்டிப்பார்க்க வொட்டாமல் செய்துவிட வேண்டுமென்றெண்ணி, அதற்கு அவளொரு உபாயஞ்செய்தாள். அதாவது, அவன் ஒருநாள் இவளுடன் சந்தோஷமாய் வார்த்தையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது, என் உயிர்த்தோழரே! நான் ஒரு சங்கதி சில நாட்களாய்க் கேள்விப்பட்டுக் கொண்டு வந்தேன். ஆனால் அதினுடைய உண்மையை யறியாமையினால், அதை உம்மோடு பிரஸ்தாபிப்பதற்கு எனக்கு மனமில்லாமலிருந்தது என்று சொன்னாள். இதைக் கேட்டவுடன், இவன் என் கண்ணே? அதென்ன சங்கதி! அதென்ன சங்கதி!! நானறியச் சொல்ல வேண்டுமென்று, அவளை வேண்டிக் கேட்டுக்கொண்டான். அதற்கவள், என் கண்ணாளரே! அந்தச் சேதியை நான் என்னவென்று வெளிப்படையாய்ச் சொல்லப்போகின்றேன்; சொன்னால் துக்கம், அழுதால் வெட்கம், என்றிருக்கிறதே; ஆயினும்பட்சத்தில் உமக்கு பெரிய மானக்குறை உண்டாகாதிருக்குமே யென்றெண்ணி, இப்போது அதைச் சொல்லுகிறேன், என்று விவரமாய்ச் சொல்லத் தொடங்கினாள். கேளும் பிராணநாதரே! அடுத்த வீதியிலிருக்கும் உமக்கு வெகுகாலமாய் விரோதியான மஞ்சட்டோகாரனென்பவன்; தலையில் முக்காடு போட்டுக் கொண்டு, தினந்தோறும் இரவில் நீர் என்னிடம் வந்துவிட்டவுடனே உம்முடைய பெண்சாதியினிடம் போயிருந்துவிட்டு பொழுது விடியுமுன் ஒருவருக்குந் தெரியாமல் தன் வீட்டிற்குப் போய்விடுகிறான்; இதனாலெனக்குங் குழப்பமாயிருக்கிறது; நீர் ஆக்கிரகப்படுவீரென்று பயந்து, நானிதுவரையில

இந்த துக்க சமாசாரத்தை உம்மோடு சொல்லவில்லை; இது நிசமோ, பொய்யோ வென்று நானும் பலவகையாய்ச் சோதித்துப் பார்த்ததில், அவன் ஒரு நாள் விடியற்காலத்தில் உங்கள் வீட்டிலிருந்து முக்காடு போட்டுக் கொண்டு வரும்போது, நானே என் கண்களால் பார்த்துவிட்டேன்; அவன் என்னைப் பார்த்தவுடன் விசையாய் நடந்து போய்விட்டான் என்று சொல்லி முடித்தாள்.

இவ்விதமாய்த் தன்னுடைய பெண்சாதியின் துர்நடத்தையைப்பற்றி அவள் சொன்னவுடனே, இவனுக்குக் கோபாவேசம் உண்டாய்ப், பல்லை நறநறவென்று கடித்துக்கொண்டு, அந்தக்ஷணமே அவள் தலையை வெட்டிப் போடவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டே கத்தியைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான். இப்படி கொஞ்சதூரம் போனபிற்பாடு, அவனுக்குக் கோபம் சற்றே தணிந்து, இதென்ன! ஆச்சரியம்! நாம் எப்போதும் கேட்காத சங்கதியையின்று கேள்விப்பட்டோம்; நம்முடைய அனுபவத்திற் கண்டவரையில் யோசித்துப்பார்த்தால், நம்முடைய மனைவி அப்படிப்பட்ட செய்கையுள்ளவளாய்க் காணப்படவில்லையே; அவளுடைய செய்கையை நாம் பிரத்தியட்சமாய்க் கண்டபிற்பாடு அவளைக் கொல்லுவது நல்லதென்று நினைத்துக்கொண்டு, தன் வைப்பாட்டியின் வீட்டுக்கு வந்து, தான் திரும்பி வந்தகாரணத்தை யவளோடு சொன்னான். இதைக் கேட்டவுடனே, அவள் ஆ! ஆ! அப்படியே செய்யலாம்; நீர் ஒருநாளைக்கிரவில் மாறுவேஷம் போட்டுக்கொண்டு, எதிர் வீட்டுத்திண்ணையில் படுத்துக்கொண்டிரும். அப்போது நான் சொன்னதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக அயல் மனிதன் முன்னேரத்தில் உள்ளே முக்காடு போட்டுக்கொண்டு நுழைவதையும், விடியற்காலத்தில் அவன் அந்தப்பிரகாரம் உம்முடைய வீட்டிலிருந்து வெளியில் வருவதையும் பார்த்துக்கொண்டு, அவனைக் கோபத்தினால் ஒன்றுஞ் செய்யாமலும், அவனை இன்னானென்று கண்டுகொள்ளாமலும், அமரிக்கையாய் வந்துவிடும். பொழுது விடிந்தபிற்பாடு உங்கள் உறவின்முறையாரையெல்லாம் சேர்த்து, உன்பெண்சாதிக்குச் செய்யவேண்டிய தண்டனையைச் செய்து அவளை வீட்டை விட்டு ஓட்டிவிடலாம், என்று தந்திரம் சொல்லிக் கொடுத்தாள்.

இதைக் கேட்ட சண்பக வல்லியின் கணவனானவன் சரி! சரி!! இது நல்ல உபாயந்தானென்று அதற்குச் சம்மதித்து, மறுநாள் இரவில் அப்படியே எதிர் வீட்டுத்திண்ணையின்மேல் ஒரு வழிப்போக்கனைப்போல உருமாறிப் படுத்துக்கொ

ண்டிருந்தான். வனமாலையானவள் தன் வீட்டுக்கு வருகிற வ
ண்ணானைப் பக்குவப்படுத்தி, அப்பா! நீ யின்றைய இரவில்
எங்கள் எஜமானர் வீட்டுக்குப் போய், வீட்டிலிருப்பவர்களு
க்குத் துணையாய்ப் படுத்துக்கொள்; என் தமையன் தினந்
தோறும் அங்கே போய்ப் படுத்துக்கொள்வது வழக்கம்; இ
ன்றையதினம் அவனுக்குக் கொஞ்சம் அசந்தர்ப்பமாயிருப்ப
தால் அவனுக்குப் பதிலாய் இராத்திரிக்கு மாத்திரம் நீ போ
ய் படுத்துக்கொள், நீ போய் படுத்துக்கொண்டதை எங்கள்
எஜமான் பார்த்தால் என் தமையன் பேரில் கோபித்துக்கொ
ள்வார்; ஆகையால், நீ வீட்டுக்குள் போகும்போது, என் த
மையன் போகிற வழக்கப்படி தலையில் முக்காடு போட்டுக்
கொண்டுபோய், விடியற்காலத்திலும் அப்படியே முக்காட்டு
டன் திரும்பி ஒருவருக்குந் தெரியாமல் வந்துவிடவேண்டும்,
என்று அவனுக்கு வேண்டிய தந்திரங்களைக் கற்பித்து அனு
ப்பினாள். அவள் கற்பித்தனுப்பிய பிரகாரம், வண்ணானும்
அன்றிரவில் சுமார் ஒன்பது மணிக்கு முக்காடுபோட்டுக்கொ
ண்டு வீட்டுக்குள்ளே நுழைந்தான். எதிர்வீட்டுத் திண்ணையி
ன் பேரில் படுத்துக் கொண்டிருக்கும் சண்பகவல்லியின் கண
வன், இவன் உள்ளே நுழைந்ததைப் பார்த்து, அடடா! நம்
முடைய வைப்பாட்டியின் வார்த்தை நிசமாய்விட்டதே. அ
வள் சொன்னபோதே சந்தேகியாமல் சண்பகவல்லியைக் கொ
ன்று போட்டிருக்கவேண்டும்.

(குறள்)

"சிறை காக்கும் காப் பெவன் செய்யும் மகளிர்
நிறை காக்குங் காப்பே தலை",

என்றபடி, ஸ்திரீகள் தங்களுடைய கற்பினால் காத்துக்
கொள்வதே காவலாகுமேயன்றி, சிறை முதலான வேறுவித
காவல்கள் அவர்களுக்கென்ன செய்யும், என்று பிருதியான
வியாகூலமும் மனக்கொதிப்பு மடைந்து, நித்திரையின்றிச்
சிந்தாக்கிராந்தனாய் இரவில் வீட்டுக்குள்ளே நுழைந்தவன் வி
டியற்காலத்தில் திரும்பி வருவதை யெதிர் பார்த்துக் கொண்
டே யிருந்தான். வனமாலையானவள் போதித்தனுப்பியபடி
வீட்டுக்குள்ளே நுழைந்த வண்ணான், தன்னை யின்னானென்
று வீட்டிலுள்ளோர் கண்டு கொள்ளப் போகிறார்களென்று
அச்சப்பட்டு, நடைத்திண்ணையின் ஒரு மூலையில் படுத்தது
தூங்கிவிட்டான். இப்படி யிருக்கும்போது சற்று நேரம்
பொறுத்து அந்த வீட்டுக்குள் கொஞ்சம் அழுகை சத்தம்
கேட்டது. இதென்ன! அழுகை சத்தங்கேட்கிறதேயென்
று, தன் பெண்சாதி படுத்திருக்கும் அறையின் சுவரோரமா
ய் வெளியில் நின்று, சண்பகவல்லியின் கணவன் உற்றுக்

கேட்டான். அப்படிக் கேட்டதில், அது தன் வீட்டு வேலைக்காரியின் குரலோசையாயிருக்கிறதென்று அறிந்து, இன்னும் என்ன நடக்கிறது கேட்கலாமென்று, அங்கேயே அசையாமல் நின்று கொண்டிருந்தான். அப்போது சண்பகவல்லி தன் வேலைக்காரியை அழவேண்டாமென்று தேறுதல்கள் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறாள். எப்படியென்றால், அடி பெண்ணே! உன் புருஷன் நாலு நாளாய் இரவில் வீட்டில் தங்காமல், யாரோ ஒரு வைப்பாட்டியினிடம் போய்விடுகிறானென்று அழுகிறாயே; நீ அழுவதினால், ஆகப்போகிறதென்ன? எத்தனை வைப்பாட்டிகளிடம் போனபோதிலும், அவன் உனக்குப் புருஷனென்பது அற்றுப்போகுமா! மாங்காய் திருட மரமேறினவன், பல்கூறினால்தானாக மரம்விட்டுக் கீழே யிறங்குவான். அவனை ஒருவர் கீழே யிறங்கிவிடப்பா! வென்று, கேட்கவேண்டுவதில்லை. அதைப்போல் எல்லாம் அதனதன் காலம் வந்தால் தானாய் நடக்கும். ஆனால், அதுவரையில் நீ செய்யவேண்டிய கடமையென்னவென்றால், உன்னுடைய மனவருத்தத்தை உன் கணவனுக்குக் காட்டிக்கொள்ளக் கூடாது. அதிக சாக்கிரதையாய் அவனுக்கு சந்தோஷம் செய்யவேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்து கொண்டு வரவேண்டும். உன் வீட்டைவிட்டு வைப்பாட்டியின் வீட்டுக்குப் போகும் வரையில் அவனுக்கு உன் விஷயத்தில் சற்றாவது கோபம் உண்டாகாதபடி நடந்து கொள்ளவேண்டும். உன் புருஷன் செய்யும் விபசாரத்தைப்பற்றி என்னுடன் சொன்னபடி வேறே யாரோடும் நீ சொல்லிக் கொள்ளவேண்டாம். பொதுவாய்ப் பெண்கள் கணவரால் எவ்வித மனக்குறைகள் நேரிட்டபோதிலும், அவைகளைப்பெற்ற தாயோடும்சொல்லிக் கொள்ளக்கூடாது. தங்கள் கணவருக்குச் செய்யும் உபசாரங்களாலும், பணிவிடைகளாலும் அவர்களைச் சந்தோஷப்படுத்தி, அவர்களால் உண்டான மனக்குறைகளை நீக்கிக் கொள்ளவேண்டும். அதைவிட்டு அவர்களோடு எதிர்த்துப் பேசி, நீ வேறே ஸ்திரீகளிடம் போனால், நானும் வேறே புருஷனைத் தேடிக்கொள்ளுகிறேனென்று சில இழிந்தசாதிப் பெண்கள் பேசுவதைப்போல் நீ பேசக்கூடாது. அப்படிப்பட்ட எண்ணத்தை நீ கனவிலுங் கொள்ளக்கூடாது. எப்போதும் அந்நிய ஸ்திரீகளிடத்தில் புருஷர்களுக்கு நீடித்து விருப்பமிருக்கமாட்டாது. "ஊரெல்லாம் சுற்றின போதிலும், தேர் முடிவில் தன்னிலையிலேதான் வந்து நிற்கும்." "ஆகாயத்தில் விட்டெறிந்த கல் சந்திர மண்டலம் வரையிற் போனாலும் தரையில்தான் விழவேண்டும்" என்பதுபோல், கடைசியாய் உன் புருஷன் உன்னிடத்திலேயே வந்து சேருவான். அது

வரையில் நீ மனதைத் தேற்றிக் கொண்டு, சீக்கிரத்தில் உன்க
ணவன் இப்போது கொண்டிருக்கும் எண்ணமாறித் மாறிப்
போகவேண்டுமென்று, உன்னிஷ்டதெய்வத்தை தியானித்து
க்கொண்டிரு; வேறுவழி [illegible] உண்டாம், என்று ச
ண்பகவல்லியானவள் தன் வேலைக்காரிக்கு வேண்டிய தேறுத
ல்களைச் சொன்னாள். இந்த நீதிகளையெல்லாங் கேட்டு, அவள்
அழாமல் நின்று, தாயே! நீ நாலு வருஷங்களாய் நம்முடைய
எஜமானர் வைப்பாட்டி வலையிலகப்பட்டு, ஒருநாளாகிலும்
வீட்டில் தங்காமலிருப்பதைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கு
ம்போது, அற்பஸ்திரீயாகிய நான் எவ்வளவு? என்று சொ
ன்னவுடன், அப்புறம் யாதொரு அரவமுமில்லாமல் நிசப்த
மாயிருந்தது.

சுவரின் வெளிப்பக்கத்தில் இவைகளையெல்லாம் உற்றுக்
கேட்டு நின்ற சண்பகவல்லி கணவனானவன் திப்பிரமைகொ
ண்டவனாய், ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்! யாரோ ஒரு அன்னி
ய மனுஷன் வீட்டுக்குள்ளே சற்று நேரத்திற்குமுன் நம்மெ
திரில் நுழைந்தான். அவனுடைய பேச்சுக்குரலைக்காணோம்.
நம்முடைய மனைவி தன் வேலைக்காரிக்கு நாம் இதுவரையில்
ஒருபோதும் கேள்விப்படாத உயர்ந்த புத்திகளைச் சொல்லி
க்கொண்டிருக்கிறாளே, இப்படிப்பட்ட நீதிகளைப் போதிக்கு
ம் விவேகமுள்ள நம்முடைய மனைவியினிடத்தில் சற்றாவது
கெட்ட நடத்தை யிருக்குமா? இவைகளெல்லாம் சூதுக்காரி
யாகிய அந்தப்பாவி வனமாலையின் தந்திரங்களென்று தீர்மா
னித்துத், தன் மனைவியின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட சந்தோஷ
ப் பெருக்கினால், இதற்குமுன்னிருந்த வழக்கப்படி "சண்பக
ம்" என்று கூப்பிட்டுக் கதவைத்தட்டினான். இதைக்கேட்
ட சண்பகவல்லியானவள், இதேது! இந்நேரத்தில் நம்முடை
ய கணவன் குரல்போல் கேட்கின்றது; சேலும், பழைய வ
ழக்கப்படி நம்முடைய பேரிட்டழைக்கிறாரே! இன்றைக்கே
தோ நல்லகாலம் வந்ததாய்க்காணப்படுகிறது, என்று சந்தோ
ஷத்துடன் தன் வேலைக்காரியையுங் கூட்டிக்கொண்டு வந்து
கதவைத் திறந்தாள். உடனே விளக்கைக் கொண்டு வரச்
சொல்லி உள்ளே நுழைந்தவன் எப்படி போனானென்று வீ
ட்டுக்குள் அவன் சுற்றிப்பார்த்துக் கொண்டு வருகையில் ந
டைத் திண்ணையில், ஒரு மூலையில் யாரோ ஒருமனிதன் படு
த்துத் தூங்கிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, அவனுக்குச் சமீ
பத்திற்போய் அவனைத் தட்டி யெழுப்பி, யாரடா! இங்கே
படுத்துக் கொண்டிருப்பவன், என்று கூவினான். ஐயோ!
செத்தேன்! என்று படுத்துக் கொண்டிருப்பவன் அலறி
யெழுந்து, சுவாமி! நான் ஏகாலி; வனமாலையம்மாள் படுத்துக்

கொள்வதற்கு இங்கே அனுப்பினாள், என்று எல்லா சங்கதி
களையும் உள்ளபடி சொல்லிவிட்டான். பின்பு அவனை ஓடிப்
போகச் சொல்லித் துரத்திவிட்டு, தன் வைப்பாட்டி செய்த
உபாயத்தினால் நம்மைப் பிடித்த சனி இன்றைய தினம்
தொலைந்து போய் விட்டதென்று, தன் மனைவியாகிய சண்பக
வல்லியைக் கட்டி முத்தமிட்டு, அவளுடைய மேன்மையான
அறிவிற்கும், குணத்திற்கும், நன்னடக்கைக்கும் வியந்து,
வைப்பாட்டியின் வீட்டு வழி போவதை மறந்து, அன்று
முதல் பழையபடி தன் மனைவி மக்கள்மேல் ஆசைவைத்துப்
புத்தியுடன் வாழ்ந்து வந்தான்.

ஆகையால், பெண்களே! சண்பகவல்லி யினுடைய பொறு
மையினாலும் விவேகத்தினாலும், உண்டான நன்மைகளைப்
பாருங்கள். துன்மார்க்கரான புருஷரை நல்ல வழியில் திருப்
புவதற்கு நீங்கள் மேற் சொன்னவைகளைக் கவனிக்க வேண்
டும்.

51ம். பாடம்.

மனைவியின் யுக்தியினால் கணவனுக்கு நேரிட்ட ஆபத்து நீங்கியது.

அளகாபுரி யென்னும் பட்டணத்தில் நளகேசரி யென்னும்
ஓர் அரசனிருந்தான். அவனுக்குக் கலைபூஷணி யென்னும் ஒரு
மனைவியிருந்தாள். அவள் மகா விவேக சாலியாகவும், தன் க
ணவனுக்கு அப்போதைக் கப்போது தகுந்த யோசனை சொ
ல்ல வல்லவளாயுமிருந்தாள். இப்படி யிருக்கும் நாளில், அ
ப்பட்டணத்திலிருந்து வேறோர் பட்டணத்துக்குப் போகு
மார்க்கத்திலிருந்த ஓர் பெரிய ஆலமரத்தில் ஒரு வேதாள
ம் (ஒரு வகைப் பேய்) வசித்துக்கொண்டு, பிரயாணிகளுக்கு
அடிக்கடி துன்பங்களைச் செய்து கொண்டே வந்தது. அதி
ன்பேரில் அந்நாட்டுக் குடிகளெல்லாங் கூடி, இதைப்பற்றித்
தங்கள் அரசனிடத்தில் வந்து ஒரு நாள் முறையிட்டுக் கொ
ண்டார்கள். இதைக்கேட்ட அரசன் தன்னுடைய தளகர்த்
தனை யழைப்பித்து, நீ போய் அந்த வேதாளத்தைப் பிடித்து
த் தண்டித்து, அந்த வழியிலிருக்காமல் ஜனங்கள் வருந்தப்
போக்கில்லாத வேறோரிடத்திற்கு ஓட்டி விட்டு வந்துவிடெ
ன்று ஆக்கியாபித் தனுப்பினான். அப்படியே அத்தளகர்த்த
னும் அரசனுடைய ஆக்கினையின்படி ஆலமரத்தினிடம் செ
ன்று, அதிலிருந்த வேதாளத்துக்கு அரசனுடைய கட்டளை
யை அறிக்கையிட்டான்.

இதைக் கேட்ட வேதாளமானது அவனைப்பார்த்து நகை
த்து, போ! போ! பயித்தியக்கார! உங்கள் அரசனுக்கும் புத்

தியில்லை, உனக்கும் புத்தியில்லை; நான் அந்த அரசனுடைய ஆக்கினைக் குட்பட்டவனென்று அவன் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறது வீண் எண்ணம். என்னைப் பிடிப்பதற்கு உன்னாலுமாகாது; உங்களுடைய அரசனாலுமாகாதென்று அவனுக்குப்போய்ச் சொல், என்று சொல்லிவிட்டு, அந்தத் தளகர்த்தனுடன் கூடப்போயிருந்த யானை, குதிரை, காலாள் முதலிய சில சேனைகள் இறங்கியிருந்த இடத்தின் பேரில் பெரிய மலையைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து போட்டு, அவைகளை யெல்லாங் கொன்றுவிட்டது. இதைப்பார்த்த தளகர்த்தன் பயந்து, ஓ! ஓ! இதேது விபரீதமாயிருக்கிறதே! கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டதுபோல் ஆயிற்றே; இன்னும் சற்றுநேரம் இதனுடன் பேசினால் நம்முடைய பிராணனையும் இதன் வாயில் போட்டுக் கொள்ளும்போலிருக்கிறது. ஆகையால் நாம் தப்பித்துக்கொண்டு ஓடிப்போவதே நல்லது, என்று ஓரே ஓட்டமாய் ஓடிப்போய், அரசனிடத்தில் நடந்த வர்த்தமானங்களைச் சொன்னான். இதைக்கேட்ட அரசன் அதிக கோபங்கொண்டு, தன்னுடைய சேனைகளை யெல்லாம் ஆயத்தப்படுத்திக்கொண்டு போய், ஆலமரத்தைச்சுற்றி முற்றுகை போட்டு, அந்த வேதாளத்தைப் பிடித்துக்கொண்டான். இப்படியாக அரசன் கையில் அகப்பட்ட வேதாளம் அவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறது. ஓ! நளகேசரியென்னும் அரசனே! என்னைப் பிடித்துவிட்டதினால் நீ மகா வீரனென்று நினைத்துக் கொள்ளவேண்டாம். இப்படி எத்தனையோ பேர்கள் என்னைப்பிடித்து மறுபடியும் பயத்தினால் விட்டிருக்கிறார்கள். அதில் நீயுமொருவனென்று நினைத்துக்கொள் என்றது.

இதைக்கேட்ட அரசன், ஓ! வேதாளமே! நீ சொல்லுவது எனக்கு நன்றாய் விளங்கவில்லை. உன்னைப்பிடித்தவர்கள் மறுபடியும் ஏன் விட்டுவிட்டார்கள்? சொல் என்று உக்கிரத்துடன் கேட்டான். அதற்கு வேதாளம் சொல்லுகிறது; ஓ! அரசனே! நான் எந்நேரமும் என் சக்திக்குத் தகுந்த காரியங்களைச்செய்துகொண்டேயிருக்கவேண்டும். இது என் இயற்கை; என்னைப் பிடிப்பவர்கள் என் சக்திக்கேற்ற வேலையை ஓயாமல் இட்டுக்கொண்டேயிருக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்வதற்கு சற்று தாமதிப் பார்களானால், என்னைப் பிடித்தவர்களையே நான்பட்சித்துப் போடுவேன்; அந்தப்படி யெனக்குத் தக்கவேலை யிடுவதற்கு உனக்கு வல்லமை யிருந்தால் என்னைப்பிடித்துக் கொண்டு போகலாம். இல்லாவிட்டால் பேசாமல் என்னை விட்டுப் போட்டு, நீ வந்த வழியைப் பார்த்துக்கொண்டு, உன் பெண்ஜாதி பிள்ளைகள் முகத்திற்போய் விழி யென்றது. இதைக் கேட்ட அரசன் இந்த வேதாளத்துக்குத் தகுந்த

வேலை நம்முடைய இராச்சியத்தில் இல்லாமல் போய்விட்டது, என்று நினைத்து, நல்லது! அப்படியே உன் சக்திக்குத் தகுதியான வேலைகளை யென் இராச்சியத்தில் காண்பிக்கிறேன் வா, வென்று அதைப்பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு தன் நகரம் வந்துசேர்ந்தான்.

அந்த அளகாபுரி பட்டணம் வந்து சேர்ந்தவுடனே, வேதாளம் அரசனே! நீ யெனக்கு என்ன வேலை காட்டுகிறாய்? என்று கேட்டது. அதற்கு அரசன் இதென்ன! ஊர்வந்து சேருவதற்கு முன் வேலையிடச் சொல்லுகிறதே யென்று, இதற்கொரு பெரிய வேலையாய்க் கொடுத்துவிட்டோமானால், அடிக்கடிவந்து நம்மை வேலை கேட்குமாட்டாதென்று யோசித்து, ஒரு பழைய கோட்டையைப்பிரித்து வேறிடத்தில் கட்டிவிட வேண்டுமென்று சொல்லி, கட்ட வேண்டிய இடத்தை அதற்கு அரசன் காட்டினான். இவன் காட்டின ஒரு நிமிஷத்துக்குள் இவனுடைய உத்தேசப்படி கோட்டையைக்கட்டி முடித்துவிட்டு, வேதாளம் அரசனிடம் வந்து, இராஜாவே! நீர் சொன்னவேலை முடிந்துவிட்டது; வேறென்னவேலை சொல்லப்போகிறீர்? உடனே சொல்லும், என்றது. அதற்கு அரசன், இதென்ன! சனியனை விலைக்கு வாங்கினது போலாச்சுதே யென்று மனதிலெண்ணிக்கொண்டு, இப்படிப்பட்ட அசாத்தியமான வேலைகளையெல்லாம் அநேகமாய்ச் சொல்லியும், அவைகளை வேதாளமானது ஒரு நொடியிற்செய்து முடித்துவிட்டு, அரசனிடம் வேலை கேட்டுக்கொண்டே வந்தது. வேலை சொல்வதற்கு அரசன் கொஞ்சம் தாமதித்தால் ஏன்? இராசாவே! உம்மை பட்சிக்கட்டுமா? என்றுகேட்கும். இப்படியாக வேதாளத்துக்கு வேலை சொல்லிக்கொண்டிருப்பதே அரசனுக்கு வேலையாய் விட்டது. ஊர்வந்து சேர்ந்தும் இன்னும் ஸ்நானபானஞ் செய்துகொள்வதற்கும் சாவகாசமில்லாமல் அரசன் திகிலடைந்து, ஓ! ஓ! இந்த வேதாளத்துக்கு ஓயாமல் வேலைசொல்ல யாரால் ஆகும்; எப்படியும் நாம் இதற்கு பட்சணமாய் விடுவது நிச்சயந்தான், என்று மனதில் தீர்மானித்துக் கொண்டான். இந்த ஆச்சரியங்களைக் கேட்ட கலைபூஷணி யென்னும் அரசன் மனைவி, உடனே விரைந்தோடிவந்து, வேதாளத்துக்கு வேலையிட்டு அரசன் களைத்து மூர்ச்சையாயிருப்பதை யறிந்து, அரசனுக்குத் தைரியஞ் சொல்லி, ஓ! பிராணநாதா! நீர் ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். வேதாளம்வேலைக்கேட்டவுடன், என் மனைவியை வேலை கேளென்று சொல்லி விடும். அது பின்னும் நல்லதாயிற்றென்று என்னிடத்தில் வரும்; நான் பேசிக் கொள்ளுகிறேன் என்றாள். வேதாளம் மறுதடவை வேலை கேட்க வந்தபோது, அரசன்

அப்படியே சொல்லிவிட்டான். அந்தப்பிரகாரம் அவ்வேதாளம் கலைபூஷணியிடம் வந்து, அம்மணி! நான் செய்யத்தக்க வேலையாது? என்று கேட்டது. கலைபூஷணி உடனே தன் கூந்தலை யவிழ்த்து, அதில் ஒரு தலைமயிரை யறுத்து, அதன் கையிற் கொடுத்து, ஓ! வேதாளமே! இதை உடனே நாலாய்ப் பிளந்து, ஒன்றின் பேரிலொன்று கீழே சாயாமல் நேராய் நிற்கவைத்து, அதின் உச்சியில் நீ அசையாமல் உட்கார்ந்து காட்டிவிட்டு, பின்பு வேறே வேலைகளுக்கு உத்திரவு கேளென்றாள். வேதாளம் அதை வாங்கிக் கையில் வைத்துக்கொண்டு நாலு பாகமாய்ப் பிளந்தது; அதற்குமேல் பிளப்பது அதற்கு அசாத்தியமாக முடிந்தபிற்பாடு, ஐயோ! இதை நாலாய்ப் பிளப்பதற்கே அசாத்தியமாய்விட்டதே, இதை இன்னம் நாலாய்ப்பிளப்பதெப்படி? சமுத்திரங்களெல்லாந் தாண்டிவிட்டு, ஒரு சிறு வாய்க்காலில் வந்துமாட்டிக்கொண்டோமே, என்று வேதாளம் விசனப்பட்டுக்கொண்டு, கலைபூஷணியினிடம் வந்து நின்றது. அவளும் அதைப்பார்த்து, நான் உனக்காக அநேக வேலைகளை ஆயத்தப்படுத்திவைத்திருக்கிறேன்; முன்னே கொடுத்தவேலை யென்ன வாயிற்று என்று கேட்டாள். அதற்கு வேதாளம் இராஜனுடைய மனைவியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறது; அம்மணி! நானிதுவரையில் எத்தனையோ இராஜாக்களை யேமாற்றிக் காலந்தள்ளிக்கொண்டு வந்தேன். இன்றைக்கு உன்கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டேன். நீ கொடுத்த வேலை யென்றால் செய்யச் சாத்தியமானதா யிருக்கவில்லை என்று கலைபூஷணியின் காலில் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து, இனி தாயே! உனக்கு நானடிமை; நீயிட்ட வேலைகளை நான் செய்துகொண்டிருக்கிறேன்; நான் வலிய இனி வேலை கேட்கிறதே இல்லை. எனக்கு இதோடே புத்தி வந்தது, என்று சொல்லிக் கன்னத்திலறைந்து கொண்டது. அப்புறம் அரசன் இவைகளை யெல்லாம் கண்டு தன் மனைவியின் விவேகத்திற்காகவும், தந்திரத்திற்காகவும், அதிக சந்தோஷப் பட்டு, இப்போதுதான் நம்முடைய உயிர் அபாயத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டது, என்று சந்தோஷமடைந்து, அச்சந்தோஷத்திற் கறிகுறியாய்த் தன் சீமை யெங்கும் சர்க்கரை வழங்கும்படி உத்திரவு கொடுத்தான். இவ்விதமாகவல்லவோ நாயகனுக்கு இடையூறு வந்தபோது மனைவி தன் விவேகத்தால் அவனைக் காப்பாற்ற வகைதேடவேண்டும்.

52ம். பாடம்.

பெண்பிள்ளைக்கல்வி

பெண்பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி அவசிய மென்பதைப்பற்றி

யிதற்குமுன் பலபல விதங்களாய் அநேக கவிமான்கள் விவரித் தெழுதியிருக்கிறார்கள். ஆயினும் மாதர்நீதி யென்று பெயர் வகித்த இந்நூலில் அதைக்குறித்து யாதுங் கூறாமலிருப்பது குறைவாய்க் காட்டுகிறபடியால், அதின் விஷயமாய் இங்கு சற்றுச் சுருக்கிச் சொல்வோம்.

பெண்களுக்கு ஆடையாபரணங்களினாலும், ரூபலாவண்ணியங்களினாலும், உண்டாகும் அழகைப்பார்க்கிலும் கல்வியறிவினால் உண்டாகும் அழகே மிக்க சிறப்புள்ளதாக இருக்கின்றது. எப்படியென்றால், முருக்கம் பூவானது, பார்ப்போர் கண்களை மயக்கும்படியான நிறமும், அழகு முள்ளதாயிருந்தும், அதனிடத்தில் புஷ்பங்களுக் கிருக்கவேண்டிய வாசனை யில்லாமையால், அதற்கு யாதொரு சிறப்பும் இல்லாமலிருக்கிறது; இவ்வளவு அலங்காரத்தோடு மணமுங் கூடியிருந்தால் அதற்கு எவ்வளவு மேன்மையுண்டாகுமென்று யோசித்துப்பாருங்கள். அதைப் போலவே பெண்களுக்கு மற்றெல்லா அழகுகள் அமைந்திருந்தும், வாசிப்பில்லாவிட்டால் அவர்களுடைய அழகினால் என்ன பயன் உண்டாகும்?

(சிறுபஞ்சமூலம்.)

"மயிர் வனப்புங் கண்கவரு மார்பின் வனப்பும்
உகிர் வனப்புங் காதின் வனப்பும்-செயிர் தீர்ந்த
பல்லின் வனப்பும் வனப்பல்ல நூற்கியைந்த
சொல்லின் வனப்பே வனப்பு."

என்று சொல்லியிருக்கிறபடி, பெண்களுக்குக் கூந்தலினாலும், ஸ்தனங்களினாலும், நகங்களோடு கூடிய விரல்களினாலும், ஆபரணங்களணிந்த காதுகளினாலும், தந்த வரிசைகளினாலும், உண்டாகும் அழகை அழகென்று சொல்லக்கூடாது. ஆனால், கல்வியறிவோடுகூடிய வார்த்தைகளை அவர்களுக்கு அழகென்று சொல்லவேண்டும். மேலும், பொதுவாய் யோசித்துப் பார்க்குமிடத்து, உலகத்தில் மனிதர்களுக்குக் கல்வியே எல்லா நன்மைகளுக்குங் காரணமாக இருக்கின்றது; அவை யாவையெனில்,

(நீதிநெறி விளக்கம்.)

"அறம்பொருளின் பமும் வீடும் பயக்கும்
புறங்கடை நல்லிசையு நாட்டும்-உறுங்கவலொன்
றுற்றுழியுங் கைகொடுக்குங் கல்வியி னூங்கில்லை
சிற்றுயிர்க் குற்ற துணை."

என்றபடி, கல்வியானது மனிதருக்குத் தருமத்தையும் செல்வத்தையும், இன்பத்தையும், மோட்சத்தையும் கொடுக்கும்; இவற்றோடே உலகத்தில் நீங்காத கீர்த்தியையும் உண்டாக்கும்; துன்பம் வந்தகாலத்தில் கைகொடுக்கிறதுவும்; ஆகையால் அற்ப வாழ்நாட்களை யுடைய மனிதர் உயிர்களுக்கு இக்கல்வியை விட உற்ற துணை வேறொன்று மில்லை.

நம்முடைய தேசத்துப் பெண்களுக்குத் தொன்று தொட்டுக்கல்வி யில்லாமலே யிருந்ததென்று சொல்லக்கூடவில்லை. ஏனென்றால் பூர்வத்தில் அநேக இந்துஸ்திரீகள் கல்வியிற் சிறந்தவர்களாய் இருந்திருக்கிறார்கள், ஆனால், மத்தியில் கல்வியபிவிர்த்தியைப் பற்றி, சிரத்தை யில்லாத அரசர்கள் நமது தேசத்தின் அரசாட்சியைக் கைக்கொண்டபோது, பெண்களுக்கு கல்வி கற்பிக்கும் வழக்கம் மாறிப் போனதாகத் தோன்றுகிறது. முன்னோர் வழக்கத்தையே சாஸ்திர விதியாய் அனுசரிக்கும் நம்முடைய நாட்டார் அதை மாற்றுவதற்கு முயலாமல், நாளுக்கு நாள் அவர்களை அவிவேக சாகரத்தில் அமிழ்த்திவிடுகிறார்கள். கடவுளுடைய அனுக்கிரகத்தால் நமக்கு இப்போது கிடைத்திருக்கும் ஆங்கிலேய அரசாட்சியின் நாகரிகத் தேர்ச்சியினால், மீண்டும் நம்முடைய பெண்பிள்ளைகளுக்குப் பூர்வத்தில் இருந்த கல்வி நாளடைவில் விர்த்தியடையுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. துரைத்தனத்தார் இப்போது அங்கங்கே பெண்களுக்காக ஸ்தாபித்திருக்கும் எண்ணிறந்த கல்விச் சாலைகளும், அவற்றின் அபிவிர்த்திக்காக அவர்கள் அப்போதைக் கப்போது செய்து கொண்டு வரும் அளவற்ற முயற்சிகளுமே, அதற்குத் திருஷ்டாந்தமாய்ச் சொல்லலாம்.

பெண்பிள்ளைகளின் கல்வியைப்பற்றி நம்முடைய இராஜாங்கத்தார் இவ்வளவு சிரமங்களை யெடுத்துக் கொண்டு முயற்சி செய்து வந்தும்; இத்தேசத்தாரில் அநேகர் இன்னும் அதினால் உண்டாகும் நன்மைகளை அறியாமலே இருக்கிறார்கள். பெண்களுக்கு எழுத்து வாசனை யுண்டானால் அவர்கள் தங்கள் சோரநாயகர்களுக்குக் கடிதமெழுத வகைதேடுவார்களென்றும், அதினால் விபசாரத்துக்கு இடமுண்டாகுமென்றும், சிலர் சந்தேகிக்கிறார்கள். இது சுத்த அவிவேகம்; எப்படியென்றால், வாசிப்புண்டானதினால் ஸ்திரீகள் விபசாரம் செய்வார்களென்றும், அஃதில்லாவிடில் அவர்கள் நன்னடக்கையோடு இருப்பார்களென்றும் சொல்வதற்குக் கூடவில்லை. ஏனென்றால், இப்போது உலகத்தில் விபசாரம் செய்யும் துஷ்ட ஸ்திரீகளெல்லாம் தங்கள் சோர நாயகருக்குக்கடிதமெழுதுவதினாலேயே தங்கள் எண்ணங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுகிறார்களா வென்று யோசித்துப் பார்ப்போம். அப்படியொன்றுங் காணப்படவில்லை. தனக்குத் தெரிந்த படிப்பினால் எங்கேயோ ஒரு துஷ்டை தன் சோரநாயகனுக்குக் கடிதமெழுதி விட்டாளென்றால், அப்படியே எல்லா ஸ்திரீகளும் தங்களுக்குக் கற்பிக்கும் கல்வியை துர்விநியோகப்படுத்துவார்களென்று நாம் எண்ணலாமா? இப்போது, ஔஷதப் பிரயோகத்தால் மனித

ருக்குப் பலவித நோய்கள் நீங்கிச் சௌக்கியம் உண்டா
கொண்டிருக்கும், மற்றொருவருக்கு அதே ஔஷதத்தி
னால் நோய் அதிகரித்து மரணமும் உண்டாகிறது. இவ்விதம்
ஒரு ஔஷதம் உட்கொண்டதினால் ஒரு மனிதன் இறந்ததி
னாலென்று, மனிதருக்கு ஔஷதமே கூடாதென்று தீர்மா
னித்து விடலாமா? இதைப்போலவே, பெண்களுக்குக் கல்வியான
கெடுதியை உண்டாக்குமென்று நினைப்பது பெரிய அவிவே
கம். அது அவர்களுக்கு விவேகத்தை அபிவிர்த்தி செய்து
பதிவிரதா தர்மத்திற்கு விர்த்தியாக்குமே யொழிய ஒருநாளு
ங் கெடுதியை உண்டாக்கமாட்டாது.

மேலும், இப்போது நம்முடைய அரசாங்கத்தாரின் [illegible]
முயற்சியால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் வித்தியாசாலைகளி[illegible]
கல்விப் பயிற்சி செய்து ஆண்பிள்ளைகள் மாத்திரம் மிகவும் கா
[illegible]யுடைந்திருந்தும், அவர்களுடைய மனைவியர் அப்படி
லாமல் அவிவேகிகளாயிருப்பது, பெரிய குறைவாகக்
காட்டுகிறது. ஒரு வீட்டில் கணவன் மாத்திரம் கல்வியிற் சி
றந்து சகல கலைவல்லவனாயிருந்து, அவனுடைய மனைவி கல்
வியறிவின்றி அவிவேகசொரூபமாயிருப்பாளானால் அப்
படிப்பட்ட காட்சியைக் காணும்போது அது எவ்வளவோ ம
ன வருத்தத்தை நமக்கு உண்டாக்குகிறதல்லவா? மனைவியும்
வாசித்து விவேகியாயிருப்பாளானால், அவள் அந்த வீட்டுக்
கு ஒரு மாணிக்கதீபம் போல் காணப்படுவாள் என்பதற்குச்
சந்தேகமென்ன? மேலும் கல்வியறிவு உண்டாயிருக்கும் ஸ்
திரீயானவள், தன் கணவனுடைய சவுக்கியத்தைப்பற்றி அ
திக ஜாக்கிரதையெடுத்துக் கொள்ளுவாள்; தன் கணவனையே
தெய்வமென்று முழு மனதோடு எண்ணி நடப்பாள், தன்
னுடைய வீட்டுச் செலவு விஷயங்களிலும், வரும்படிக்குத்
தக்கபடி சிக்கனமாய்ச் செலவு செய்து கொண்டுவருவாள்;
சவுக்கியத்திற்கு அபிவிர்த்தியை யறிந்து, தன் வீட்டை எப்
போதும் பரிசுத்தமாக வைத்திருப்பாள்; தன் குழந்தைகளை
யும் சன்மார்க்கத்தில் நடக்கும்படி பயிற்சி செய்து வருவாள்.

பெண்பிள்ளைகள் கல்வியறிவுள்ளவர்களாயிருப்பார்களானா
ல், மேற்சொன்ன பலவிதமான நன்மைகளுக்கு ஏதுவாயிருக்
குமென்று உணர்ந்து, நம்முடைய தேசத்தார் அவர்களுக்கு
க் கல்வியபிவிர்த்தியாகும்படி தக்க முயற்சிசெய்யவேண்டும்.

மூன்றாவது முதுமைப் பருவம்

53ம். பாடம்.

[illegible]ளுக்கு [illegible]ண்டாகும் துர்க்குணங்கள்

[illegible]ழேன் விவரித்துச் சொல்ல[illegible]ட்டிருக்கும் கணவனோடு கூ[illegible]வாழும் பருவத்திற்குப் பிந்தி[illegible] பாகத்தை, முதுமைப்பரு[illegible]மென்பதாக இங்கே பெயரிட்டுச் சொல்லியிருக்கின்றோம். [illegible]ன் பருவத்தில ஒரு ஸ்திரீயானவள் தன் கணவனோடு கூடி [illegible]வாழுங் காலத்தில் அநுசரிக்க வேண்டிய விதிகளையும், அவ[illegible] மேன்மைப்படுத்துவதற்கு அறிய வேண்டிய பல நீதி மார்[illegible]க்கங்களையும் எடுத்துக் காட்டினோம். இம்முதுமைப் பருவத்தி[illegible], அந்த ஸ்திரீயானவள் தன்னுடைய [illegible]த்திரனுடைய சவரக்ஷணையின் கீழ் வந்த பிற்பாடு, அவள் நடக்கவேண்டி[illegible] களையும், தன்னுடைய குடும்பக்ஷேமத்தி னிமித்தம் [illegible]ள் இருக்க வேண்டிய நிலைமையையும் இனி விவரித்துச் சொல்லப்போகிறோம்.

இப்பருவத்தில், ஒரு ஸ்திரீயானவள் தன்னுடைய பெண் குழந்தைகளும், ஆண்குழந்தைகளும், தக்க வயதடைந்தபின்மேல், தன் கணவனுடைய முயற்சியால் அவர்களுக்கு விவாகம் நடத்தி வைக்கக் கடமைப்பட்டவளாயிருக்கிறாள். இவ்வாறு அவ்வாலிபர்களுக்கு விவாகமான பிற்பாடு, முன்னால் தாலும் தன் கணவனும் தங்களுடைய இல்வாழ்க்கையை யெவ்வாறு நடத்த ஆரம்பித்தார்களோ, அவ்வாறே அவர்களும் தங்கள் இல்வாழ்க்கையிற் பிரவேசித்து, அதை ஒருமித்து நடத்தவேண்டியவர்கள் ஆகிறார்கள். அப்போது தன் பிள்ளைக்குப் பெண்சாதியாய் வரப்பட்ட மருமகளுக்கும், தன் பெண்ணுக்குப் புருஷனாய் வரப்பட்ட மருமகனுக்கும், இவள் மாமியார் ஆகிறாள். பெண்ணுக்குப் புருஷனாய் வரப்பட்ட மருமகன், தனக்கு நெருங்கின பந்துவாய் இராவிட்டாலும், அவன் விஷயத்தில் நம்முடைய தேசத்து ஸ்திரீகள், இயல்பாகவே அதிக பட்சம் வைத்துக், கடைசி வரையில் அவனை மிகவும் மரியாதையாகவே நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். சிலர் தங்கள் சொந்தக் குமாரரைப் பார்க்கிலும் அதிக பட்சத்தோடே அவர்களை நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள்; ஆகையால் அதைப்பற்றி யிவர்களுக்கு நாம் ஒன்றையும் போதிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை.

ஆனால், அப்படிப்பட்ட ஸ்திரீகள் தங்கள் குமாரருக்குப் பெண்சாதிமாராய் வரும் பெண்கள், தங்களுக்கு மிகவும் நெருங்கிய பந்துக்களா யிருந்த போதிலும், ஐயோ! அவர்களை

அவ்வித பட்சத்தோடு எல்லாரும் நடத்துகிறதில்லையே; அப்படி நடத்தாமல் அவர்களுக்கு [illegible]மும் மனவருத்தம் உண்டாகும்படி நடத்துகிறபடியால், நம்முடைய தேசத்தில் அநேக குடும்பங்களில் அளவில்லாத தீங்குகள் உண்டாவதற்குக் காரணமாகின்றது. அவ்வித தீங்குகள் உண்டாகாமல் தடுப்பதற்காக அவர்களுடைய அக்கிரமங்களையும், அவற்றின் விளைவையும், இங்கே விரிவாய் எடுத்துக் காட்டத் துணிந்தோம். தங்கள் மருமக்கள்மாரை அநேக ஸ்திரீகள் மிகுந்த பட்சத்தோடும், உள்ளன்போடும், சொந்த குமாரத்திகளைப்போல் நடத்தி வருகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பத்திசாலிகளான ஸ்திரீகளுக்கு ஒருவரும் போதிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனால், தங்கள் மருமக்கள்மாரை அவ்வாறு பட்சத்தோடு நடத்தாமல், எந்நேரமும் அவர்கள் பேரில் குற்றம் சுமத்திக் கொண்டே யிருக்கும் கொடுமைக்காரிகளான ஸ்திரீகளுக்குமாத்திரம், நல்வழிகளைப் போதிக்க வேண்டுவது அவசியமாயிருக்கிறது. ஆகையால் "உள்ளதைச் சொன்னால் நொள்ளைக்கண்ணிக்கு கோபம்" என்பதுபோல், அப்படிப்பட்ட செய்கை யுள்ளவர்கள் இதற்காகக் கோபிக்காமல் நாம் சொல்லப் போகிற விஷயங்களைச் சரியாய்க் கவனித்து நடப்பது உசிதம்.

54ம். பாடம்.

ஸ்திரீகள் தங்கள் மருமக்கள்மாருக்குச் செய்யும் கொடுமைகளும் அவற்றின் விளைவும்.

மேற் சொன்ன விதமாய் ஒருத்திக்கு மருமகளாய் ஒரு பெண் வீட்டுக்கு வந்தவுடன், அவளைத் தன் மகளுக்கு வந்த மருமகளைப்போல் பட்சமாய்ப் பாராமல், சந்தையில் விலைக்கு வாங்கின ஒரு மாட்டைப் போலவும், அல்லது, தனக்கு வலிய கிடைத்த ஒரு அடிமையைப் போலவும், அவள் நினைத்துக் கொள்ளுகிறாளேயல்லாமல், தனக்குப்பின் தன் குடும்பத்தை விளங்க வைப்பதற்கு வந்து தோன்றிய மங்கையாச்சதே யென்று சற்றாவது எண்ணிப் பார்க்கிறதில்லை. ஒரு பெண்ணை யொருவனுக்குக் கலியாணம் செய்து கொடுத்த பிறகு, அவள் தன்னைப் பிறந்தது முதல் அருமையில் வளர்த்துக் காப்பாற்றி வந்த தன் தாய் தந்தையரையும், பால்ய முதல் கூடவே பழகி விளையாடிக் கொண்டுவந்த தன் சகோதரரையும் விட்டுப் பிரியவேண்டியவளாகிறாள். அவ்வாறு பிரிந்து அந்நிய மனிதன் ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு வந்தவிடத்தில், அவ்வீட்டுக்குத் தலைமையாயிருக்கும் மாமியாரானவள், பூனை யெலியைப்பார்ப்பதுபோல், குரூரமனதோடு பார்த்தாளானால், அந்தப் பெண்ணினுடைய மன[illegible]

எவ்வளவு வருத்தமடையுமென்று யோசித்துப் பாருங்கள். அவளையொரு பயங்கரமான காட்டில் விட்டுவிட்டதைப் போல் அவளுக்கிருக்குமல்லவா? அவளுக்குத் தன் மாமியார் வீட்டில் நிலைத்திருக்க விருப்பம் எப்படியுண்டாகும்? எந்நேரமும் தான் தன் தாய்வீட்டில் முன் இருந்த நிலைமையை நினைத்துப் புலம்பிக்கொண்டிருப்பாளல்லவா?

மேலும் சிலர், தங்கள் மருமக்கள்மாரை யிவ்வளவோடே விடுகிறதுமில்லை; அவர்கள் மேல் புருஷருடன் அடிக்கடி கோள்சொல்லி, அவர்களுக்குத் தங்கள் மனைவியர்மேல் பிரியமில்லாமற் போகும்படி செய்துவிடுகிறார்கள். ஒருவீட்டுக்கு நூதனமாய் வாழவந்த பெண்ணுக்கு இத்தனை சங்கடங்கள் இருந்தால், அவள் இவைகளைப் பொறுத்துக்கொண்டு எவ்வளவு காலம் குடித்தனம் செய்துவருவாள்? மாமியார் அவர்களை யிவ்வாறு நடத்துவதனால் அநேக பெண்கள் ஒருவரோடும் சொல்லாமல் மூடத்தனமாய் தங்கள் பிராணன்களுக்கே முடிவைத் தேடிக்கொள்ளுகிறார்கள். சிலர் இப்படிப்பட்ட செய்கைகளைப் பொறுக்கமாட்டாமல், தங்கள் தாய்வீடுகளுக்கு ஓடியும் போய்விடுகிறார்கள். இவைகளால் ஒரு குடும்பத்துக்கு எவ்வளவு நஷ்டங்கள் உண்டாகுமென்பதை விவரித்துச் சொல்லவேண்டுமா?

55ம். பாடம்.

ஸ்திரீகள் தங்கள் மருமக்கள்மாரை நடத்த வேண்டிய நல் வழிகள்.

மேற்சொன்ன விதமாய் ஸ்திரீகள் தங்கள் மருமக்கள்மாரைக் குரூரமாய் நடத்துவதற்கு என்ன காரணமென்று யோசித்துப்பார்ப்போம். ஒன்றையுங் காரணமாய்ச்சொல்லக்கூடவில்லை. ஆனால், அந்த மருமக்கள்மார் தங்கள் புருஷரோடு சந்தோஷமாய் ஒருமித்து வாழ்வதினாலும், அவர்கள் நல்ல உடைமைகளை யணிந்துகொள்வதினாலும், நல்லசாப்பாட்டைச் சாப்பிடுவதினாலும், மாமியார் அவைகளைப்பார்த்து மனந்தாளாமல் இவ்வித கொடுமைகளைச் செய்ய ஆரம்பிக்கிறதாகத் தோற்றுகிறபடியால், இவைகளுக்குக் காரணம் பொறாமையென்று ஒருவாறு சொல்லலாம். இந்த பாபிஷ்டிகள் தங்கள் மருமக்கள்மார் விஷயத்தில் இப்படியேன் பொறாமைப்படவேண்டும்? தான் ஒருத்திக்கு மருமகளாயிருந்தபோது அவள் தன்னை யிவ்விதமாய் நடத்தி, தன் மீது பொறாமை கொண்டிருந்தால், அதற்காக இவள் எவ்வளவு துக்கங்களை யனுபவித்திருப்பாள்? தன் மருமகளை அதே விதமாய் இப்போது நடத்தினால் அவளுக்கும் அப்படி தானே யிருக்கும்? இவைகளை யெல்லாம் யோசித்து இவள் தன்மருமகளை யேன் பட்சத்துடன் நடத்தக்

கூடாது? மேலும் தன் வயிற்றிற் பிறந்த பெண்ணை அவளுடைய மாமியார் இவ்வாறு நடத்தினால், அதைப் பார்க்கும் போதாவது, கேட்கும் போதாவது, தனக்கு எப்படி யிருக்கும்? தன்னுடைய வயிறு எரியாதா? ஐயோ! தன் மகளை யிப்படி கொடுமையாய் அந்தப் பாவி நடத்துகிறாளே யென்று, அதை நினைக்கும் போதெல்லாம் இவளுக்குக் கண்களில் நீர் சிந்தாதா? இப்படி தானே தன் மருமகளுடைய விஷயமும் இருக்குமென்று ஏன் எண்ணி நடக்கக்கூடாது?

நம்முடைய தேசத்தில், மாமியார் உத்தியோகத்திற்கு வரும் எல்லா ஸ்திரீகளும், இப்படியே கொடுமையாய்த் தங்கள் மருமக்கள்மாரை நடத்துகிறதில்லை யென்று முன்னமே சொல்லிவிட்டோம். சில புண்ணியவதிகள், அவர்களைத் தங்கள் சொந்தக் குமாரத்திகளைப் போல் அதிக பட்சத்துடன் நடத்திக் கொண்டுவருகிறார்கள். அப்படி நடத்துவதில் ஏதாவது கெடுதி யுண்டாகுமாவென்று யோசித்துப் பார்த்தால், யாதொரு கெடுதியும் உண்டாகிறதில்லை. மாமியாரால் உண்மையான பட்சத்தோடு நடத்தப்படும் பெண்ணானவள், அவளைத் தன் தாயைப்போல் எண்ணிநடக்கிறாள். ஆனால், சில அவிவேகமுள்ள பெண்கள் அப்படிச் செய்யாமல், புருஷரைக் கைவசப்படுத்திக்கொண்டு, மாமியாரை வீட்டைவிட்டுத் துரத்திவிடுகிறதுமுண்டு. இது சாதாரணமாய் எங்கும் நடக்கிறவிஷயமல்ல. இது புருஷருடைய மூடத்தனத்தினால் நடக்கிறதென்று சொல்லலாம். "தந்தை தாய்ப் பேண்." என்னும் நீதி வாக்கியத்தை மறந்து, சில ஆண்பிள்ளைகள் தங்கள் தாய்மாரை அசட்டை செய்கிறார்கள். பத்து மாதஞ் சுமந்து பெற்று, பால் கொடுத்து வளர்த்த [illegible] அலட்சியஞ் செய்வது கொடிய பாதகம்.

(பட்டணத்துப் பிள்ளை.)

"ஐயிரண்டு திங்களாய் அங்கமெல்லாம் நொந்து பெற்றுப்
பையலென்ற போதே பரிந்தெடுத்துச்—செய்யவிரு
கைப்புறத்தி லேந்திக் கனகமுலை தந்தாளை
யெப்பிறப்பிற் காண்பேன் இனி."

என்று சொல்லியிருப்பதில், தன்னைப்பெற்ற தாயை ஒருவன் எவ்வளவு மேன்மையாய் நினைக்கவேண்டுமென்று பாருங்கள். ஆனால், இவ்வளவு மேன்மையாய்த் தங்கள் குமாரர்கள் எண்ணிநடந்து வந்தபோதிலும்,—

(நாலடியார்)

"உப்பொடு நெய் பால் தயிர் காயம்பெய்தடினும்
கைப்பறு பேய்ச்சுரையின் காய்"

என்றபடி, சிலஸ்திரீகள் தங்களுக்கு இயல்பாய் உண்டான துர்க்குணங்களை விடுகிறதில்லை.

தங்கள் மருமக்கள்மாரை உள்ளன்புடன் நடத்திவரும் மாமிமார்கள், அவர்களை யெப்போதாவது தங்கள் குமாரர்கள் கோபத்தினால் அடிக்கும்போது கண்டால், மனம் சகியாமல் தங்கள் குமாரரை அதற்காகக் கடிந்து பேசுகிறார்கள். மேலும், புருஷனும் பெண்ஜாதியும் ஏதாவது மனஸ்தாபத்தால் ஒருவருக் கொருவர் பேசாமலிருந்தார்களானால், மாமியார் அதைப்பார்த்து மனவருத்தப்பட்டு, தன்னுடைய மகனுக்கு வேண்டிய புத்திமதிகளைச் சொல்லி, அவர்கள் இருவருக்கும் சிநேகமுண்டாக்குகிறாள். இப்படிச் செய்வதல்லவோ உத்தமிகளுடைய கடமையாய்ச் சொல்லவேண்டும்.

56ம். பாடம்

ஸ்திரீகள் முதுமையில் கவனித்து நடக்க வேண்டிய முறைமைகள்.

ஓ சகோதரிகளே! நீங்கள் அருமையாய்ப் பெற்று வளர்த்த ஒரு ஆண்பிள்ளைக்கு, வயது வந்த பிற்பாடு ஒரு பெண்ணைத் தேடி ஏன் விவாகம் செய்து வைக்கிறீர்கள்? அவன் உலகத்தில் எல்லா மனிதர்களைப் போல, வேண்டிய போகபாக்கியங்களை யனுபவித்து, வாழையடிவாழையாய் உங்களுடைய சந்ததி விளங்குவதற்காக புத்திர பாக்கியங்களையும் பெறுவதற்கல்லவா? இவ்வளவு சிறந்த காரியங்களும் நீங்கள் கலியாணஞ்செய்து வைக்கும் பெண்ணால்தானே யாகவேண்டும்? ஒரு மனிதனுக்கு உலகத்தில் உண்டாக வேண்டிய சகல இன்பங்களுக்கும் அவனுடைய பெண்ஜாதியல்லவா காரணமாயிருக்கிறாள்! இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாகத் துணைவனோடு கூடி வாழும் பருவத்திற் சொல்லியிருக்கும் நீதிகளைக் கவனித்துப்பாருங்கள்; அப்படியிருக்க, இதை [illegible]ந்த ஊரார்பெற்றப் பெண்களை நீங்களேன் அநியாயமாய் நடத்துகிறீர்கள்? உங்களுடைய மகனும் மருமகளும் எப்படியாவது ஒருமித்து நடந்து கொள்ளட்டுமே; அதனால் உங்களுக்காக வேண்டியதென்ன? உங்களுக்கு வேண்டியவை யெல்லாங்கூடி, வேளைக்குத் தகுந்தபோஜனமும், உடுத்திக் கொள்ளத் தேவையான வஸ்திரங்களுந்தானே? இவைகளில் ஒன்றும் அவர்கள் குறைவு செய்யாமல் நடத்திவரும்போது, வீணில் அவர்களை யேன் வருத்தப்படுத்துகிறீர்கள்? உங்களுக்கு அவர்கள் அன்ன வஸ்திரங்களைக் குறைவின்றிகொடுத்து நடத்துவதோடு, தங்களைப்பெற்று வளர்த்த தாயாராச்சுதே யென்கிற மதிப்பும், விசுவாசமும் உங்கள் மீது அவர்களுக்கிருக்கவும் பார்க்க வேண்டுவதுதான். அப்படிக்கில்லாவிட்டால், அவர்களுடைய துர்மார்க்கத்தைப் பற்றி நீங்கள் அண்டை அயலில் சொல்லித் தூஷித்து, அவர்களுக்கு விவேகம் வரும்படி செய்வது ஞாயந்தான். அவர்கள்

உங்கள் மீது அன்புவைத்து நடக்கும்போது, வீணாய் அவர்களை யேன் தூற்றுகிறீர்கள்? அவர்களும் அவர்கள் பெண்சாதிமாரும் அந்நியோந்நியமாய் வாழ்வதைப் பார்த்து நீங்களேன் பொறாமைப் படுகிறீர்கள்? ஒரு ஆண்பிள்ளை தன் பெண்சாதியுடன் ஒருமித்து வாழ்வதினால், எத்தனை அனுகூலங்களிருக்கின்றனவென்று யோசித்துப் பாருங்கள். தன் பெண்சாதியுடன் சந்தோஷமாய் வாழ்வதற்கு அவனுடைய தாயானவள் இடந் தராவிட்டால், அவன் இதரமான வேசியர் முதலான பரஸ்திரீகளிடத்தில் போய் சந்தோஷமாய்க் காலங்கழிக்க வகை தேடுகிறான். அதனால் அவன் பொருளிழந்து, மானங்கெட்டு, தேகத்தைக் கெடுத்துக்கொண்டு, வியாதிகளுக் கிடந்தேடி, அநேக துன்பங்களை இம்மையிலும் மறுமையிலும் அனுபவிக்கிறான். அப்படியவன் கெட்டழிவது உங்களுக்கு இஷ்டமாயிருக்கிறதா? அவன் வீட்டில் தன் பெண்சாதியுடன் அந்நியோந்நியமாய்க் கலந்து வா[illegible]ருந்தால், இப்படிப் பட்ட கேடுகளுண்டாகுமா? ஒருபோதும் உண்டாகாது.

மேலும் உங்களுக்குக் கிழத்தனம் வந்த பிற்பாடு, உங்கள் ஆசைப் புத்திரரை யாதரிக்க வேண்டியவர்களார்? "தாய்க்குப்பின் தாரம்" என்றபடி, அவர்களுடைய மனைவிகளல்லவோ அவர்களுக்குத் தாயைப்போல் போஷிப்பதற்கு வேண்டிய முயற்சிகள் செய்யவேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். இது உங்களுக்குத் தெரியாதா? இப்படிக்கெல்லாம் உங்களுடைய குமாரர்கள் விஷயத்தில் அன்புபாராட்டி இன்பங்கொடுத்து நடக்கவேண்டிய அந்தப் பெண்களும், எத்தனையோ தவங்கள் செய்ததினால் உங்களுடைய மேன்மை பொருந்திய கர்ப்பங்களிலுதித்த அவ்வருமையான புத்திரர்களும், ஒருமித்து மனமகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வதைக் கண்குளிரப் பார்த்து நீங்கள் ஏன் ஆநந்தமடையக் கூடாது! "அம்மா! எங்கள் மகனும் மருமகளும் எவ்வளவு அந்நியோந்நியமாய் இருக்கிறார்கள் பார்த்தீர்களா! இனியெங்களுக்கு வேறென்ன மனக்குறை யிருக்கிறது" என்றுசொல்லி, அவர்களைப்பற்றி சிலாக்கியமாய் ஏன் பேசக்கூடாது! இப்படிச் செய்தாலல்லவோ உங்கள் குடும்பத்துக்கு க்ஷேமமும், விர்த்தியும், கீர்த்தியுமுண்டாகும். அப்படிக்கில்லாமல், அவர்களை யெந்நேரமும் புண்ணில் கோலிட்டது போல வதைத்துக் கொண்டிருந்தால், உங்கள் கோத்திரம் விளங்குமா? உங்கள் வயிற்றிற் பிறந்த பெண்கள் வாழ்க்கைப் பட்டுப் போனவிடத்தில் மங்களகரமாய் வாழ்வார்களா? உங்கள் மருமக்கள் மார்களுடைய வயிற்றெரிச்சல் அவர்களுக் குண்டாகாதா! உங்கள் மருமக்கள்மாரை

அன்புடன் நடத்திக்கொண்டு வருவீர்களானால் "மாதா செய்தது மக்களைக் காக்கும்" என்று சொல்லியிருக்கிறபடி, நீங்கள் செய்யப்பட்ட நன்மைகளெல்லாம், உங்கள் வயிற்றில் அருமையாய் உதித்து, அதிக மேன்மையாய் வளர்ந்து, வேறொரு மாமியாரிடத்தில் குடித்தனஞ் செய்யும்படியாய் ஒப்புவிக்கப்படும் உங்களுடைய சொந்தப் பெண்களுக்கு ஒரு குடையைப்போல் காப்பாற்றாதா?

மேலும், "மருமகள் மெச்சின மாமியாரில்லை, மாமியார் மெச்சின மருமகளில்லை" யென்பதாய் இக்காலத்தில் வழங்கிவரும் பழமொழி யெதற்காக உண்டாயிருக்கிறது? நீங்கள் செய்யுங் கொடுமையினாலல்லவா! அவ்விதமான மொழிகளை நீங்கள் கேட்கும்போது உங்களுக்கு அவமானமாகவில்லையா? அந்த மருமக்கள்மாரையினியாகிலும் அன்புடன் நடத்திவருவீர்களானால், அப்பழமொழியைப் பொய்யாக்கி, "மாமியாரை மெச்சாத மருமகளில்லை, மருமகளை மெச்சாத மாமியாரில்லை" யென்று ஒரு புதுமொழி யுண்டாகாதா? இதுவுமல்லாமல் உங்கள் மருமக்கள்மார் குடித்தனம் செய்வதில் குற்றமுண்டாகாமலிருக்குமா? இதுவரையில் அவர்கள் தாயின்கீழ் பெண்ணாயிருந்தவர்கள்தானே? அவர்கள் இதற்குமுன் வேறே யாரிடத்திலாவது மருமக்களாயிருந்து பழகியிருக்கிறார்களா? இனிமேல்தானே அவர்கள் குடித்தனஞ்செய்து பழகவேண்டும்? ஆகையால் ஏதாவது அற்ப குற்றங்களுண்டான போதிலும், அதற்காக அவர்களுக்கு நல்லதனத்தோடே புத்திகளைச்சொல்லி அண்டை அயலில் அவர்களைத் தூற்றாமல்,

(நறுந்தொகை 5.)

"சிறியோர் செய்த சிறு பிழையெல்லாம் பெரியோராயிற் பொறுப்பது கடனே."

என்றபடி, பொறுத்து அடக்கிக் கொண்டுபோனாலல்லவா, உங்களுக்கு மேன்மையுங் கீர்த்தியுமுண்டாகும். அப்படிச் செய்வதைவிட்டு, அற்பகுற்றங்களுக் கெல்லாம் அவர்களைத் தூற்றி, வாயில் வழங்காத வார்த்தைகளால் அடிக்கடி அவர்களைத் திட்டிக்கொண்டே யிருந்தால், உங்களிடத்தில் அவர்களுக்கு மதிப்பிருக்குமா? அடா! இந்தக் கிழப்பிணத்துக்கு வேறே வேலையில்லை; ஏதாவது கொஞ்சம் தப்பிதம் அகப்பட்டால், அதையே எந்நேரமும் ஊரெல்லாம் தூற்றிக்கொண்டிருக்கிறாளே! அம்மா! இவள் ஒருத்திக்கு மருமகளாயிருந்தபோது எப்படி வாழ்ந்திருப்பாளோ தெரியாது; ஊரில் வரப்பட்ட சாவும் இவளுக்கு வரவில்லையே; எனக்கென்று இந்த ராக்ஷசி மாமியாராய் எங்கிருந்து வாய்த்தாள்? என்று சாதாரணமாய் இப்போது கொடுமையாய் நடத்தும் மாமிமார்களை

மருமக்கள்மார் திட்டுவதைப்போல், உங்களையும் உங்கள் மருமக்கள்மார் திட்டிக்கொள்ளமாட்டார்களா? இப்படிக்கெல்லாம் அற்பசெய்கைகளால் உங்களுக்கிருக்கும் கௌரவத்தை ஏன் வீணில் அழித்துக்கொள்ளுகிறீர்கள்?

இவ்வாறாக மருமக்களின் பட்சம் நாம் பேசுவதில் அவர்கள் செய்யும் எல்லாக் குற்றங்களுக்கும் அவர்களைக் கண்டிக்கவேகூடாதென்று நீங்கள் எண்ணிக்கொள்ள வேண்டாம். மருமகள், வீட்டைவிட்டுக் காரணமில்லாமல் தனியே வேறு இடங்களுக்குப் போனாலும், நம்முடைய தேசாசாரத்துக்கு விரோதமாய் அந்நிய புருஷரோடு [illegible]மல் பேசிச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாலும், வீட்டுவிஷயங்களில் வரவுக்கு மிஞ்சி வீண்செலவுகள் செய்தாலும், அவளைக் கண்டிக்காமல் விடக்கூடாது. இப்படிப்பட்ட குற்றங்களை, அவளுடைய புருஷனோடு சொல்லித் தகுந்தபடி அவளுக்குப் புத்தி வரும்படி தண்டிப்பது ஞாயந்தான். அதை விட்டு, அவள் பேரில் ஏதாவது குற்றம் அகப்படுமாவென்று, அதற்காக எந்நேரமும் இடுப்புக்கட்டிக் கொண்டிருக்கக் கூடாதென்பது நம்முடைய கருத்து; "ஆனைக்கும் அடிசறுக்கும்." என்று சொல்லுகிறபடி, உலகத்தில் யாதொரு தப்பிதமும் செய்யாமல் நடக்க வல்லவர்கள் யார்? அப்படியிருக்க, தாயின் கீழ்பெண்ணாயிருந்து சுகமாக விளையாட்டில் நாள் கழித்துவிட்டு, உடனே ஒருத்திக்கு மருமகளாய் வரும் ஒரு பெண்ணுக்கு, சமுசார விஷயத்தில் யாதொரு குற்றமும் செய்யாமல் நடந்துகொள்ளத் தெரியுமாவென்று சரியாய் ஆலோசித்து, அவளுக்கு நாளுக்குநாள் வீட்டு விஷயங்களில் தேர்ச்சியுண்டாகும்படி நீங்கள் வழிகாட்டவேண்டும். இவ்வாறு செய்வதினால் உங்களுடைய குடும்பத்துக்குப் பலவித நன்மைகளுண்டாகும்.

57ம். பாடம்.

முதுமைப் பருவத்தில் ஸ்திரீகள் தங்கள் புத்திரருக்கு அடங்கியிருக்க வேண்டுமென்பது.

ஸ்திரீகள் தங்களுக்கு வயது முதிர்ந்தபின்னிட்டு, சமுசார விஷயங்களின் சுமையைத் தங்கள் மருமக்கள்மார் தலையின் பேரில் இறக்கிவிடவேண்டும். அக்காலத்தில் அவர்கள், அவசியமில்லாமல் குடும்ப விஷயங்களில் தலையிட்டுக் கொள்வதினால், அவர்களுடைய மனதுக்கு எந்நேரமும் சஞ்சலமாகவே யிருக்கும். அவைகளால் தங்கள் மருமக்கள்மாரோடு வீணில் சண்டைபோடும்படி நேரிடும். தங்கள் தேகத்துக்குச் சவுக்கியக்குறைவும் உண்டாகும். விருத்தாப்பியம் வந்த பின்னிட்டு, இவ்வித சல்லியங்களுக்கு இவர்கள் ஏன்

பழுத்து அடங்கிக்கொள்ள வேண்டும்? [illegible] பருவத்தில் ஸ்திரீயானவள், தன்னுடைய வீட்டு விருந்தாளியைப்போல [illegible] சாப்பிட்டு விட்டு [illegible] விஷயங்களில் [illegible], தன் [illegible] முதலானவர் ஜாக்கிரதையுடன் வளர்த்து [illegible] வந்தால், அவ்வளவு அநுகூலமிருக்குமென்று யோசி[illegible]கள். இதைவிட வேறே முக்கியமான வேலை [illegible]க்கு என்ன இருக்கிறது?

மேலும் ஸ்திரீகளுடைய வாழ்நாட்களில் பால்யமுதல் அந்திய[illegible]வரையில் இவர்களுக்குச் சுதந்திரமில்லையென்றும், அதினால் முதுமையில் இவர்கள் தங்கள் புத்திரருக்கடங்கி நடக்கவேண்டு மென்றும் நூல்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(நீதிசாரம்.)

"[illegible] வாழ்நாளில் வளமோர் பிதாவே காப்பான்,
பொங்கிய யௌவனத்தில் பொருந்து பர்த்தாவே காப்பான்
[illegible] புத்திரன் தனயனே காப்பானென்றே
[illegible] எக்காலத்தும் சுதந்தரமில்லை நாரீ."

என்றபடி, ஒரு ஸ்திரீயானவள், பால்யத்தில் தன்னுடைய பிதாவின் சுவாதீனத்திலும், யௌவனத்தில் தன் கணவனுடைய ஆக்கினையிலும், முதுமையில் தன் புத்திரனுடைய ஆதரவிலும், இருக்கவேண்டியவளாய் இருக்கிறாள். ஆகையால் வயது முதிர்ந்த பிற்பாடு தங்கள் புத்திரருடைய இஷ்டப்படி நடந்து குடும்பங்களில் தங்களால் யாதொரு கலகமும் சச்சரவும் உண்டாகாத விதமாய் ஸ்திரீகள் நடந்து கொள்ளவேண்டும்.

நீதியார்யக் கொம்மி.

சீர்பெறு மிப் புவி மீதினில் மானிடர்
இன்னமுடன் வாழ முனிவர் சொன்ன
ஏர்பெறுமாரிய நீதியைக் கொம்மியாய்
இயம்பப் பராபரனைத் துதிப்போம்.

1. மாதா பிதா குரு தெய்வம் இவைமுத
மதியாது விட்டால் [illegible];
ஆதாரம் இன்னை [illegible]
ஆய்ந்து பாடி ஆரணங்கே.

2. உண்மையே உயிர்களுக்குத் துணையென்று
உபதேசித்தா ரெல்லா முனைகளும்;
[illegible]ங்கட்கு வழிகாட்டும் அது
புத்தியிற் கொள்ளடி பூங்குயிலே.

3. தன்னைப் போலவே அந்நியருமென்று
கருமஞ் செய்வாரவர் [illegible];
அந்நியர் துன்பம் அசட்டை செய்தால் நீ
அடைவதில்லைப் பேறு ஆரணங்கே.

4. அந்நியர்க்குத் துன்பஞ் செய்யாதே அதை
ஆவலாய் மனதில் எண்ணாதே;
மன்னுந் தர்மமும் மற்றத் தவங்களும்
மாய்ந்து போகுமடி மானினியே.

5. அந்நியர் வேதைப்படும்போது மேலோர்
சொந்த [illegible] பாரார்கள்;
இன்[illegible]யிர்களையும் சுவார் அதற்குப்
[illegible]னும் மென் சொல்வது பெண்மயிலே.

6. சந்தன மரத்தை வெட்டுங் கோடாலிக்கு
அந்த மணத்தைத் தனிப்பதுபோல்;
சிந்தையில் என்னாது தீங்கு செய்வோருக்கு
வந்தனஞ் செய்வது [illegible]மாமே.

7. ஜாதி குலங்களைப் பாராமல் ஒருவர்
வேதனைகள் படும்போது அவர்க்கு,
சாத்தியமான உதவி செய்து அவர்
சங்கடந் தீர்ப்பது தர்மமாமே.

8. தரும விதிவழி நடப்போர்க்கு ஒருவர்
தரித்திரம் மென்மேல் வந்திடினும்;
பெருமையாய் மனதை யதர்மச் செய்கையில்
போகவிடாதே நீ பூங்குயிலே.

வயுஞ் சினந் மறப்பதை நாடாதே அக
[illegible] வேதனைக்கு ஆளாகும்;
[illegible] சொன்னதை யுணர்ந்து
[illegible] தடாமலே [illegible]க்கு.
10. [illegible] வுடன் மனனுக்[illegible] திருக்கக் கனியில்
[illegible] விட்டுப் பொன்[illegible] கொள்வதுபோல்;
இன்[illegible] தரும் கன்மம் இ[illegible]வான தென் றெண்ணி
[illegible] பண்ணியம் [illegible]ழையே.
11. மண்ணேறும் [illegible] மீனயழியுமென்று
[illegible] சொன்ன [illegible]மொழியை;
[illegible] பெண்ணாளும் [illegible]கமில்லாமலே
[illegible] சுந்தமையே.
12. கோபமே பாபத் துக்காதாரம் அதைக்
[illegible] கொண்டே நீ சுட்டெரிப்பாய்;
ஆபத்துக்கு வரும் அறிவைக் கெடுக்கும்
ஆபத்து பாரடி ஆரணங்கே.
13. பொறுமை [illegible]வர்க்கும் பெருமை தருவதும்
போகங்களை யுண்டாக்குவதும்;
சிறுமைகளென்றும் உண்டாகாது அதைச்
சிந்தையில வைபடி தேன்மொழியே.
14. செல்வம் வந்தாலும் செருக்கடையாதே
சீக்கிரம் வந்திடும அதற்கு நாசம்;
இல்லாமை நேர்ந்தாலும் இதயத்தில் சஞ்சலம்
இல்லாமல் பாரடி நேரிழையே.
15. முயற்சி யுடையவர் எக்காலத்திலும்
இகழ்ச்சி யடையார்கள் என்று நினை;
உயர்ச்சி யடைவாய் நீ உண்மைவழிகளால்
உறுதியாய் நம்படி ஒண்டொடியே.
16. [illegible] எவ்வள வானாலும்
அவ்வளவே போது மென்றிருப்பாய்;
[illegible] குறைகள் பேசிடில் வந்திடும்
பெரிய துன்பங்கள் பெண்மயிலே.
17. கொலை களவு காமம் கள்ளுண்ணலானவை
கொடிய பாதகமென்று தவிர்ப்பாய்;
நிலையாக மனதை நித்திய வஸ்துவில்
நிறுத்துவதே மோட்சம் நேரிழையே.
18. தெய்வ பக்தி யில்லாதவர்க்கென்றும்
தீங்குகள் நேரும் அதி துள்ளவர்க்கு;
வையம் புகழ நல் வாழ்வுக ளுண்டாகும்
வானோர் உறவாவார் வாள் விழியே.

19. நீரின்மேற் பிறக்குங் குமிழியானது
நிமிஷத்தில் தோன்றி மறைவதைப்போல்;
பாரின்மீது மாந்தர் தேகமும் வாழ்வும்
பார்க்கும்போதே போகும் பைங்கிளியே.
20. ஈசனிருப்பிடம் இதயத்திலே இதை
யின்னபடி யென் றறியாமல்;
தேசமெல்லாஞ் சுற்றித் திரிந்தலைகிறார்
திண்மை யில்லாதவர் தீங்குழலே.
21. நீ செய்யுஞ் செய்கையும் நினைக்கு மெண்ணமும்
நீயே யறிவாயென் றெண்ணாதே;
நேசமா யுன் னுள்ளே வாசமா யிருக்கும்
நிர்மலவான்மா வெல்லா மறியும்.
22. ஜென்மங் கிடைப்பது கன்மத்தின்படியே
துன்புறுங் காரியஞ் செய்யாதே;
உண்மையாய்க் காயம் மனோவாக்கினையால்
உத்தமி யென்று உயர்வடைவாய்.
23. தனக்குச் சத்துரு மித்துரு வாவதும்
தானே யென்றறிவாய் தையலே நீ;
தாழ்வதும் உயர்வதும் தன்னாலே அதன்
தன்மை யறிவது ஞானமாமே.
24. ஆசை யுண்டாவதும் அது அழிவதும்
ஆகியவைகள் மனத்தாலே;
நேசமாய் மனதை நிறுத்தி ப்ரம்மத்தில்
நிராசை தேடடி ஞானப்பெண்ணே.
25. உற்றார் பெற்றார் முதலாகிய சுற்றத்தார்
ஒருவரும் உன்னுடன் வாரார்கள்;
பற்றும் நீ முன் செய்த பாவ புண்ணியங்கள்
பார்த்துத் தேரடி பைங்கிளியே.
26. ஆரிய நீதியை ஆவலாய்த் தமிழில்
அவனியி லுள்ளோர்க் குதவும்படி;
சீருடனே சீனிவாச நாமன் சொன்ன
சிங்காரக் கொம்மியை பாடுவாய் நீ.

நீதிமார்க்கக் கொம்மி முற்றிற்று.

APPENDIX

FOR

Home Reading or Holiday's Task.

Harichandra Purana Vachanam.

அநுபந்தம்.

அரிச்சந்திர புராண வசனம்.

இஃது

மகா பதிவிரதா சிரோண்மணியாகிய சந்திரமதிதேவியின் சரித்திரத்தைப் பெண்கள் வீட்டில் விடுமுறை நாட்களில் படிப்பதற்காக இம் மாதர்நீதியுடன் சேர்க்கப்பட்டது.

Printed at the Arcot American Mission Industrial School, Arni, N. A.

அரிச்சந்திர புராண வசனம்.

நெடிய கடல்சூழ்ந்த இவ்வுலகின்கண், பரதகண்டமென்று நம்முன்னோரால் வழங்கப்பட்டுவரும் இவ்விந்துதேசமென்னும் மடந்தையின் கழுத்திலணிந்த திருமாங்கல்யம்போல் விளங்குவதும், தவத்தில் சிறந்த பெரியோரால் சதா துதிக்கப்படுவதும், மா, பலா, வாழை, கமுகு, தெங்கு முதலிய மரங்கள் நிறைந்த, வெண்ணிலவு சோலைகளாலும், மல்லிகை, முல்லை, இருவாட்சி, செண்பகம் முதலிய பரிமளமிகுந்த பல பூங்காவனங்களாலும், அழகிய செந்தாமரை மலர்களில் அன்னப்பட்சிகள் கொஞ்சி விளையாடித் திரியும் அனேக சிறப்பான தடாகங்களாலும், பொன்னிறத்தையொத்த செந்நெற்கதிர்கள் ஓங்கி வளர்ந்து, தலைசாய்ந்து நிறைந்து, மிகுவளப்பமுள்ள வயல்களாலும் சூழப்பெற்றதும், அனைகையம் பதியுநாளும் செல்வமிகுந்த அயோத்தியாபுரியென்னும் நகரத்தை யிராஜதானியாகக் கொண்டதும், எக்காலத்தும் வற்றாமல் பிரவாகித்துக் கொண்டிருக்கும் குளிர்ச்சி பொருந்திய நீரையுடைய சரயுநதி பாயும் கோசல நாட்டை, யிரவிகுல மென்னும் சூரிய வமிசத்தில், இருபத்துநாலாவது தலைமுறையில், சத்தியமே அவதாரமாயுதித்த அரிச்சந்திரமகாராஜனென்பவன், புலியும் பசுவும் ஓர்துறையில் நீரருந்தவும், கிளியும் பூனையும் ஒரே பஞ்சரத்தில் கூடி விளையாடவும், சத்தியமென்னும் பயிர் தன்னாட்டில் தழைத்தோங்கி வளரவும், கற்பின் மிகுந்த கட்டழகியாகிய சந்திரமதிதேவி சமேதனாய், மனுநெறிமுறை சற்றேனுந் தவறாமல் செங்கோல் செலுத்தி, யிராச்சியபரிபாலனம் செய்து கொண்டுவந்தான். சந்திரகுலத்தில் உதித்த சந்திரதய ராஜனுடைய தவபுத்திரியாகிய சந்திரமதிதேவியானவள், தன் பத்தாவே தெய்வமென்று இடைவிடாது தியானித்துக்கொண்டு, மணியும் ஒளியும் போலவும், பூவும் மணமும் போலவும், மிகவொற்றுமையுடன் தன் கணவனை நேசித்து வாழ்ந்து வந்தாள்.

தேவேந்திரசபையில் நடந்த வாக்குவாதங்கள்.

இப்படியிருக்க வோர்நாள், விண்ணுலகமென்று சொல்லப்பட்ட தேவலோகத்தில், தேவர்கள், அசுரர்கள், கருடர், காந்தருவர், சித்தர், வித்தியாதரர், அஷ்டதிக்குப்பாலகர், தும்புருநாரதர் முதலான தேவகணங்கள் புடைசூழ்ந்து துதிக்க, மேனகை, ஊர்வசி, திலோத்தமை முதலான தேவரம்பைகள் பாதநாட்டியமாட, பக்கமாயிருக்க அனந்தஜனத்துடைய இந்திராணிதேவி சமேதனாய், நவரத்தின கசிதமான சிங்காதனத்தில் தேவர்களுக்கெல்லாம் அரசனான தேவேந்திரமகாராஜன் கொலுவீற்றிருக்கும்போது, அவன் முன்பாக, ஜனகன், சனற்குமாரன், ஜமதக்கினி, அகத்தியன், காசிபன், கௌதமன், உரோமபாதன், பரத்துவாசன், வசிட்டன், விசுவாமித்திரன் முதலான மகாரிஷிகளெல்லாம் வந்து நிறைந்து சபைகூடினார்கள். இவ்வாறு தெய்வசபைக்கு வந்த மகாரிஷிகளுக்கெல்லாம் தக்க ஆசனங்களளித்து, அவரவர்களுடைய க்ஷேமாதிசயங்களைப் பற்றியும், வேறுபல வேதசாஸ்திரங்களின் உண்மையைப் பற்றியும் அவர்களோடு தேவேந்திர மகாராஜன் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கையில், அவர்களைப்பார்த்து ஓ! தவசிரேஷ்டர்களே! பூலோகத்தில் உள்ள அரசர்களில், சத்தியமே நித்தியமென்பதை உறுதியாய்ப் பிடித்து, தர்மசாஸ்திர வழிப்படியாசாரங்கு, அதனால் தமது நாட்டில் பயமணுகாமல் அரசாட்சிசெய்பவர் யாவரென்று வினவினான். இதைச் செவியுற்ற மகாரிஷிகளெல்லாம் எந்த அரசனைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாமென்று ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, கற்புக்கரசியாகிய அருந்ததிதேவியின் நாயகனாகிய வசிட்ட மகாமுனி யெழுந்து சொல்லத்தொடங்கினான்.

"பாருக்கொருவன் பாதார சகோதரன் வெம்
போருக்கொருவன் புகழுக்கு மறைப்பொருட்கும்
சேருக்கும் வி்ராமனு மானென்றிசைக்கும் பொறைக்கும்
ஆருக்கு மிக்கா னரிச்சந்திர னொருவனென்றான்."

ஐயா! தேவேந்திர மகாராஜனே! பூலோகத்தில் தனக்கு ஒருவரும் நிகரில்லாத தீரனும், அந்நியர் மனைவியைத் தன் சொந்த சகோதரியென்று நினைத்து நடக்கும் உத்தமனும், யுத்தத்தில் தன்னை ஜெயிக்கத்தக்கவர் ஒருவருமில்லையென்று சொல்லும்படியான வீரனும், வேதார்த்த ஞானத்திலும், கீர்த்தியிலும், யாவரிலும் மேன்மைபெற்றவனும், மநுதர்மசாஸ்திரவிதியுணர்ந்து அதின்படி ராஜநீதி செலுத்துபவனும், பொறுமையில் பூமிதேவிக்குச் சிறந்தவனும், கோசலநாட்டையாளும் அரிச்சந்திர மகாராஜனேயல்லாமல், வேறொருவனையும் அவனுக்கு நிகராய்ச் சொல்லக் கூடாதென்றார்.

தெய்வசபையில் வசிஷ்ட மகாமுனிவர், இவ்வாறுரைத்த
தைக் கேட்டு அவருடைய பூர்வவிரோதியாகிய விசுவாமித்திர
மகாமுனிவரானவர் மிகுந்த கோபாவேசங் கொண்டு, கண்களி
ல் நெருப்புப்பொறி பறக்க, தேகந் துடிக்கக் குதித்தெழுந்து,
ஓ வசிஷ்டரே! தேவேந்திர மகாராஜன் கேட்டதொன்றுக்கு ந
ல்ல மறுமொழி சொன்னீர்; சபாசு! சபாசு! மெத்த நேர்த்தியா
யிருக்கிறது. பொல்லாத பாதகனும், கபடனும், அநாசாரக்
னனும், பொய்யனும், பொறுமையில்லாதவனும், மிகுந்த அ
யோக்கியனுமாகிய அந்த அரிச்சந்திரனை ஒரு யோக்கியனென்
று இப்படிப்பட்ட தெய்வ சபையில் நீர் சொல்லத் துணிந்
த காரணம் யாதென்று அறியக்கூடவில்லை. இவ்வநியாய வா
ர்த்தைகளைக் கேட்ட வென்மனங் கொதிக்கின்றது, என்று
பற்களை நற நறவென்று கடித்து, உரத்த சத்தத்துடன்
சிங்கம்போல் கர்ச்சித்தார். இதைக் கேட்ட தேவேந்திர ம
காராஜன் பயந்து, இனி நாம் சும்மாயிருந்தால், இம்முனிவர்க
ளுடைய கோபாக்கினியால் என்ன விபரீதங்கள் விளையுமோ
வென்றெண்ணி, அவர்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ஓ
முனிசிரேஷ்டரே! அரிச்சந்திரனுடைய குணநிசயங்களைப் ப
ற்றித் தக்கபடி பரிசோதித்தறிவதற்குமுன் நாம் யாதொன்
றுஞ் சொல்லக் கூடவில்லை; ஆகையால் உங்களுடைய விபரீத
வாக்குவாதங்களையும், சச்சரவையும் நிறுத்தி, அவ்வாறு பரி
சோதிப்பதில் உம்மிருவரில் தோல்வியடைபவருக்குச் செய்
யத்தக்கதியாதென்று கேட்டான். அதற்கு வசிட்டர், நான்
அரிச்சந்திரனுடைய குணநிசயங்களைப்பற்றி யிச்சபையிற்
கூறிய வசனங்கள் பொய்களானால், என்னுடைய அரிய த
வங்களை யெல்லா மிழந்து, புலைச்சேரியில் இரந்துண்டுழன்
று, கடைசியாய் நமனுடைய லோகத்துக்குப் போய்ச் சேர
க்கடவேனென்று பிரதிக்ஞைசெய்து கொண்டார். இதற்கு
மேல், உம்முடைய கட்சி தோற்குமானால் நீர் செய்து கொள்
வது யாதென்று தேவேந்திரன் விசுவாமித்திரரைக் கேட்க,
அதற்கவர், வசிட்டர் சொன்ன வார்த்தைகள் உண்மையாகு
மானால், என்னுடைய தவத்தில் பாதியை அவருக்குத் தத்
தஞ் செய்து கொடுக்கிறேனென்றார். இவ்வாறு வசிஷ்டரு
ம்,விசுவாமித்திரரும், ஒருவருக்கொருவர் கொடிய சபதஞ்செ
ய்து கொண்டபின்பு, தெய்வசபை கலைந்து, தேவர், முனிவர்
முதலானோரெல்லாம் தேவராஜனை யாசீர்வதித்து, அவரவர்
தத்தம் ஆசிரமங்களுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அப்படி
யே, விசுவாமித்திரரும் முன்போல் தவஞ்செய்து கொண்டிரு
க்க மகாமேருவின் சாரலிலேயுள்ள [illegible]க்குப் போய்ச்
சேர்ந்தார்.

அரிச்சந்திர மகாராஜனை அசத்தியவாளாக்கத்தக்க சூழ்ச்சியை விசுவாமித்திரர் ஆலோசித்தல்.

இவ்வாறு விசுவாமித்திரர் தன் ஆசிரமஞ்சேர்ந்தபின்னர், தான் தெய்வ சபையில் அரிச்சந்திரனை அசத்தியனென்று பொறுமையின்பேரில் சொல்லிவிட்டதை ஸ்தாபிப்பதற்குத் தக்க சூழ்ச்சி யாதென்று தனக்குள்ளே மிகுந்த வியாகுலத்துடன் ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தார். அச் சமயத்தில், தம்மைக் காண்பதற்கு வந்த முனிவர் கூட்டங்கள் விசுவாமித்திரரைப்பார்த்து, ஓ முனிநாதரே! தாம் தெய்வலோகம் போயிருந்தபோது தெய்வசபையில் நிகழ்ந்த அதிசயங்கள் யாவையென்று வினவ, அதற்கு அவர், அச்சபையில் நடந்த உண்மையான விஷயங்களை மறைத்து, தேவர், முனிவர்களுக்கெல்லாம் செய்வதற்குச் சாத்தியமில்லாதவோர் சிறந்த வேள்வியைத் தான் செய்து நிறைவேற்றி வைப்பதாக பிரதிக்ஞை செய்துகொண்டு வந்தேனென்றார். அதைக்கேட்ட முனிவர் மிகுந்த சந்தோஷங் கொண்டவராய், அச்சிறந்த வேள்விக்குத் தம்மாலியன்ற உதவியைச் செய்வதற் கிடந் தரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டார்கள். விசுவாமித்திரரும் அப்பிரார்த்தனையை யங்கீகரித்து, முனிவர்களே! அப்படியே செய்கிறேன், ஆனால் நீங்கள் இக்கணமே கோசலநாட்டிற்கேகி, அயோத்தியாபுரியில் அரசாட்சி செய்துகொண்டிருக்கும் கொடைவள்ளலாகிய அரிச்சந்திர மகாராஜனைக்கண்டு, மேற்சொன்ன யாகத்தை தேவர்களெல்லாம் களிப்படையும்படி, சிறப்புடன் நிறைவேற்றிமுடிப்பதற்குத் தேவையான திரவியத்தை நாம் கேட்கச்சொன்னதாய்க் கேளுங்கள்; அவன் இல்லையென்று சொல்லாமல் கொடுப்பதற்கிசைவான்; ஆனால், அவற்றை நீங்கள் பெற்றுக்கொள்ளாமல், தேவையானபோது வந்து பெற்றுக்கொள்ளுகிறோமென்று சொல்லிவிட்டுவாருங்களென்று தந்திரமொழி சொல்லியனுப்பினார்.

அம்முனிவர்கள் விசுவாமித்திரருடைய வார்த்தைக்கிணங்கி, நல்லது, அப்படியே யாகட்டுமென்று சொல்லி, அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, அநேக மலைகளையும், வனங்களையுங் கடந்து, குளிர்ச்சி பொருந்திய கங்காஜலம் பெருகுவதான கோசலநாட்டிற் சென்று, அந்நாட்டின் ராஜதானியாகிய அயோத்தியாபுரியைச் சேர்ந்தார்கள். அந்நகரைச் சேர்ந்தவுடன், அரிச்சந்திரமகாராஜனைக்கண்டு, விசுவாமித்திரர் தம்மை யனுப்பிய காரணம் இன்னதென்று சொல்லத் தொடங்கினார்கள். மன்னனே! விசுவாமித்திரமகாமுனிவரானவர், தேவேந்திரன் முதலானோராலும் [illegible] முடிப்பதற் கரிதானவோர் சிறந்த

யாகத்தைச்செய்வதற்கு உத்தேசித்து, அதற்குத் தேவையான அளவற்றபொருள்கள் உம்மிடத்திலல்லது வேறரசரிடம் கிடைப்பதரிதென்று தீர்மானித்து, அவற்றைச் சேகரித்து வரும்படி யெம்மை அனுப்பினார் என்றார்கள். அதைக்கேட்ட அரசன் வெகு சந்தோஷங் கொண்டவனாய்; தபோதனரே! தாங்கள் சொன்ன வார்த்தைகளால் என் செவிகளுக்கு மிகுந்த ஆநந்த முண்டாயிற்று. விசுவாமித்திர மகாமுனிவர் செய்து நிறைவேற்றப்போகும் அப்படிப்பட்ட மகாவேள்விக்கு என் பொருள் விநியோகப்படுவதினால் நான் புனிதனானேனென்று சொல்லி, உடனே மந்திரிகளை யழைப்பித்து, இம்முனிசிரேஷ்டருக்குத் தேவையான பொருட்குவையல்களைக்கொடுக்கும்படி ஆக்ஞை செய்தான். அதுகேட்டு முனிவர்கள், ஓ வேந்தனே! எமக்கு அப்பொருட்குவையல்கள் இப்போது அவசியமில்லை; விசுவாமித்திரர் யாகஞ்செய்ய ஆரம்பிக்கும்போது, உம்மிடம் அவற்றைப்பெற்றுக் கொள்ளுகிறோம். அதுகாறும் அவை உமது வசத்திலேயே யிருக்கவேண்டுமென்று சொல்லி, அரசனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு, விசுவாமித்திரரிடம் வந்து, தாம் போய் வந்த சமாசாரங்களை ஆதியோடந்தமாய்ச்சொல்லி, அரிச்சந்திர மகா ராஜன் உமக்கு யாகத்துக்குத் தேவையான பொருள்களைக்கொடுக்கச் சம்மதித்தானென்று சொல்லிவிட்டுத் தத்தம் ஆசிரமங்களுக்குப் போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

விசுவாமித்திரர் அரசனிடம் போய் யாகத்துக்குப் பொருள் கேட்டல்.

இதைக்கேட்ட விசுவாமித்திரருக்குச் சொல்லமுடியாத ஆநந்தமும் பூரிப்புமுண்டாய், தன்னுடைய புஜங்களைத் தட்டிக்கொண்டு, நாம் கொண்ட எண்ணம் நிறைவேறிற்று. வசிஷ்டனுடைய சிகை நம்முடைய கையிற் சிக்கிவிட்டதென்று ஆநந்தமாப் படைந்திருந்தார். இவ்வாறு சில மாதங்கள் கழிந்த பின்னர், விசுவாமித்திரர் தன்னுடைய [illegible] இஷ்டப்படி காரியங்களை ஒழுங்காய் முடிப்பதற்கு இனி தாமதிக்கலாகாதென்று, அரிச்சந்திர மகாராஜனைக் காண்பதற்குத் தன் ஆசிரமத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு கோசல நாட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தார். அது எப்படியிருந்ததென்றால்,

"கெடுக்க வந்தன னென்று கிலேசியா
இடுக்கணுற் றினந் தென்றலியம்பிட
மடுக்களும் மலர் வாவியுஞ் சோலையும்
நடுக்க மெய்தி யடைந்தன நாடெலாம்"

நம்முடைய அரசனுக்குக் கெடுதிசெய்யும் உத்தேசத்துடன் கௌசிகன் வந்திருக்கிறானென்னும் செய்தியை இளந்தென்றற் காற்றானது கோசல நாட்டில் வீசி அறிக்கையிட,

அதைக்கேட்டு, அந்நாட்டிலுள்ள மடுக்களும், தாமரைத்தடாகங்களும், சோலைகளும் நகைக்கக்கொண்டு [illegible] போலிருந்தன; பின்னும் எப்படியிருந்ததென்றால்

"ம[illegible] மாளி[illegible] கூட மாமதில்
ஆடரங்க மகிழ்ந்துளங்குவ
கேடனைத்தக் கிடைக்கின்றபோல்
நாடனின் [illegible] கரிடை நண்ணினன்."

அப்போது, அயோத்தியாபுரி [illegible]த்திலுள்ள மாடங்கள், உப்பரிகைகள், மண்டபங்கள், உன்னதமான மதில்கள், ஆடுநாடகசாலைகள், அகழிகள் முதலான இடங்களில் ஒலிக்கும் பேரிகை முதலான வாத்தியங்களின் ஒலியானது, இந்நாட்டிற்குக் கெடுதி செய்பவன் வந்துவிட்டானென்று கிடுகிடென்று பயந்து நடுங்குவது போலிருந்தது.

இவ்வாறாகக் கோசல நாட்டில் வந்து சேர்ந்த விசுவாமித்திரர், அயோத்தியாபுரியை யடைந்து தான் வந்த சேதியை யரசனுக்குத் தெரிவித்தார். முனிவர் வரவைக் கேட்ட அரிச்சந்திரன் விரைவில் எதிர் கொண்டு போய் அவரை யழைத்துக் கொண்டுவந்து, தக்க உபசாரங்கள் செய்து, தன்னுடைய கொலுக்கூடத்தில் ஆசனமளித்து, முனிசிரேஷ்டரே! அடியேனை யொரு பொருட்டாயெண்ணி, யிவ்வளவு தூரம் தாம் வர நேர்ந்த காரணம் யாதென்று வினவினான். அதற்கு விசுவாமித்திரர், மகாராஜாவே! முன்னால் நாம் அனுப்பிய முனிவரிடம் யாகத்துக்குக் கொடுப்பதாய் நீர் ஒப்புக்கொண்ட திரவியங்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு வந்தேனென்றார். அதைக்கேட்ட அரசன், அதிக உற்சாகத்துடன் முனிவரை வணங்கி, முனிநாதரே, உம்மால் இன்று என்னுடைய ஜன்மம் சாபல்யமாய் விட்டது. என்னுடைய பொருள்களெல்லாம் நீர் செய்யப்போகிற மேன்மையான வேள்விக்கு விநியோகப்பட்டுப் போகிறதென்றால், இதைவிட வேறு பாக்கியம் எனக்கு வேண்டுமா? அவ்வேள்விக்கு இவ்வுலகத்திலிருக்கும் பட்ட அனேக அரசர்களுடைய திரவியங்களை [illegible] படித்தக் கருதாமல், [illegible] ஏழையேனுடைய பொருட்களால் அதை முடிக்கக் கருதியது என்னுடைய புண்ணியமாயிருக்கலாமென்று மாசற்ற மனத்தையுடைய அரிச்சந்திரன் பலவாறு முனிவரின் பெருமையைப் புகழ்ந்து, உமக்கு அதற்காகத் தேவையான பொருள் எவ்வளவென்று கேட்டுக்கொண்டான். அதற்கு வஞ்சமே குடிகொண்ட மனத்தையுடையவனாகிய விசுவாமித்திரன், ஐய மகாராஜாவே! நாம் செய்யப்போகிற வேள்விக்கு உம்மைப்போன்ற சத்தியந் தவறாத சன்மார்க்கருடைய பொருளையே யுபயோகித்தாலன்றி, வேள்வி [illegible] அது இடையூறின்றி நிறைவேறமாட்டாது. அதையறி[illegible] இதன்பொருட்டு உம்மை

நாடிவர நேர்ந்தது. அவ்வேள்விக்கு [illegible] உயரமான [illegible] பலசாலி [illegible] ஒருவன் எறிந்த கவண்கல் போகும் உயரம் நீர் பொருள் குவிக்கவேண்டுமென்றார். அதைக் கேட்ட அரசன் உளமகிழ்ந்து, அப்படியே யாகட்டுமென்று ஒப்புக்கொண்டு, பொருட்குவையின் உயரத்தைத் [illegible]ரிப்பதற்காகத் தன்னுடைய யானைச்சாலைகளிலிருக்கும் ஐராவதம்போன்ற வோர் உன்னதமான யானையை அக்கணமே கொண்டுவரும்படியாகவும், தன்னுடைய பொக்கிஷச் சாலைகளை யெல்லாம் திறந்துவிடும்படியாகவும் மந்திரிகளுக்குக் கட்டளையனுப்பினான். இதற்குள்ளாக விசுவாமித்திரர், ஓ ராஜனே! நீர் பொருள் கொடுக்கச் சம்மதித்ததே போதும்; நீர் கொடுப்பதாய் ஒப்புக்கொண்ட பொருள்களெல்லாம் உம்மிடத்திலேயே யிருக்கட்டும். நான் அந்த மகத்துவமுள்ள யாகத்தைச் செய்யும்போது, உம்மிடத்திலிருந்து பெற்றுக் கொள்வேனென்று வெகு சந்தோஷத்துடன் சொல்லிவிட்டு, அரசனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு தமது ஆசிரமம் போய்ச்சேர்ந்தனர். இவ்வாறு ஆசிரமத்தைச் சேர்ந்த விசுவாமித்திரர், பின்னும் தன் துர் எண்ணங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்கு ஆலோசித்து, [illegible]க்கானகத்திலுள்ள ஓர் பெரிய விருட்சத்தின் கீழிருந்து கொண்டு, அங்கே சஞ்சரிக்கும் எல்லா மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் [illegible]க்கணமே தம்மிடம் வந்து சேரவேண்டுமென்று தம்முடைய குரூரமான மனதில் நினைத்தார். இப்படி விசுவாமித்திரர் நினைத்தவுடனே, அவ்வனத்திலுள்ள சிங்கங்கள், யானைகள், புலிகள், மான்கள், கரடிகள், பன்றிகள் முதலான மிருகங்களும், மயில்கள், கிளிகள், ராஜாளிகள், செம்போத்துகள், [illegible], நாகணவாய்ப்புட்கள், நாரைகள், காக்கைகள், காடைகள், கவுதாரிகள் முதலான பலவித பட்சிகளும், தாங்கள் புசித்துக்கொண்டிருந்த இரைகளையும் எறிந்துவிட்டு, முனிவரிடம் ஓடிவந்து வணங்கி, எங்களையழைப்பித்த காரணம் யாதென்று கேட்டுக்கொண்டன. அதற்கு விசுவாமித்திரர், நீங்களெல்லாம் கோசல நாட்டிற்கு இக்கணமே போய், அந்நாட்டிலுள்ள பசுமையான பயிர்களையும், [illegible] பொருந்திய சோலைகளையும் [illegible]ழித்து, பாழ்படுத்திவிட்டு, அச்சேதி எனக்குத் தெரியப்படுத்தவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டனுப்பினார். அப்படியே அம்மிருகங்களும் பட்சிகளும், நீர்வளமும், நிலவளமும், குடிவளமும் மிகுந்த அக்கோசல நாட்டைச் சேர்ந்து, அந்நாட்டிலுள்ள பயிர்களையெல்லாம் நாசப்படுத்தி, சோலைகளையும், பூங்காவனங்களையும் அழித்து, அத்தேச முழுவதையும் அல்லோல கல்லோலமாக்கி விட்டன.

இக்கொடிய காட்சியைக் கண்ட அந்நாட்டுக் குடிகளெல்லாம் பயந்து நடுநடுங்கி, யிச்வாறு நாம் இட்ட பயிர்களெல்லாம் அழிக்கப் பட்டால், நாம் எப்படி ஜீவித்து நமதரசனுக்கு இறை செலுத்தப் போகிறோ மென்று திகிற்பட்டு, எல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து, அரிச்சந்திர மகாராஜனுடைய சபாமண்டபத்தின் முன்பாக வந்து, காட்டு மிருகங்களால் நேரிட்ட நஷ்டங்களையும், கஷ்டங்களையும் விவரமாய்ச்சொல்லி, எமதாண்டவனே! நாங்களினி யெவ்வாறு ஜீவிக்கப் போகிறோ மென்று கடலொலிபோல் கூக்குரலிட்டுக் கதறியழுதார்கள். இதைக் கேட்ட அரசன் திடுக்கிட்டுச், சிந்தாக்கிராந்தனாய்த், தன்மனைவியாகிய சந்திரமதியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: ஓ! பெண்கள் நாயகமே! நமது நாட்டுக்கு என்றும் விளைந்திராத இப்படிப்பட்ட விபரீதங்கள் விளைந்த காரணம் யாதோ அறிகிலேன். நாம் செய்யப் பட்ட அரசாட்சியில் என்ன நீதி தவறுதல் நேர்ந்ததோ! எந்தக் குடிகளின் மனநோகப் பண்ணினேமோ! வருணாசிரம தர்மங்களில் என்ன குறை நேரிட்டதோ! தேவதா கைங்கரியங்களில் எங்கே பிழை யுண்டாயிற்றோ வென்று பலவிதமாய்ப் பிரலாபித்தான். இதைக் கேட்ட சந்திரமதியும் அரசனைப் பார்த்து, என் அருமை நாயகரே! நாம் இவற்றிற்காக வியாகூலப்பட்டு மனோ தைரிய மிழப்பதில் பயனில்லை. இவை யெல்லாம் அந்தச் சந்திர சடாதரனாகிய பரமேசனுடைய திருவிளையாடலென்று நினைக்க வேண்டுவதே யன்றி, வேறொன்றையும் முகாந்திரமாய்ச் சொல்லக் கூடவில்லை. ஆயினும், இனி நாம் தாமதியாமல் நமது குடிகளின் குறைகளை நீக்குவதற்குத் தக்க சூழ்ச்சி தேடவேண்டு மென்றாள். இவளின்றைக் கேட்டு அரசனுக்குத் தைரியம் உண்டாகி, தன்னுடைய குடிகளைப் பார்த்து,

> "அன்னை புணர்திரு நாடழி வுற்றதற்
> கிறையுமக் கீண்டாண்டு. துக் கில்லைநும்
> குறைவிலா தீக்கு கூறையளித்து நீர்
> உறையுமூர் செல் 'லுஞ்சொல்லுமென் றேகினன்."

சபதிக்கின்ற கங்கா ஜலமானது குறைவில்லாமற் பாயும் பெருமைபொருந்திய விந்தோசல நாட்டிற் பயிர்கள் அழிக்கப் பட்டதற்காக, இரண்டு வருஷங்களுக்கு நீங்கள் செலுத்த வேண்டிய அரசிறையைச் செலுத்த வேண்டுவதில்லை யென்றும், மீண்டும் உங்கள் வயல்களில் பயிர்கள் உண்டாய் தானியங்கள் விளைகிற வரையில், உங்களுடைய அன்ன வஸ்திராதிகளுக்குப் போதுமான திரவியங்கள் தர்மார்த்தமாய் உங்களுக்கு நமது பொக்கிஷத்திலிருந்து கொடுக்கப் படுமென்றும், அவர்களுக்குத் தேறுதல் சொல்லி, அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் வீடுகளுக்குப் போகலா மென்று கட்டளையிட்டனுப்பிவிட்டான்.

அரசன் சந்திரமதி தேவியாருடன் காட்டுக்கு வேட்டையாடப் போதல்.

இவ்வாறு தன் குடிகளுக்குத் தேறுதல் சொல்லியனுப்பி விட்டுத், தன்னாட்டை யழித்துக்கொண்டிருக்கும் காட்டு விலங்குகளையும் பறவைகளையும், நிர்மூலப்படுத்தி விடவேண்டுமென்று, அரசன் தன்னுடைய சதுரங்க சேனைகளை மந்திரிகளால் ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டு, வேட்டைக்குப் புறப்பட்டான். அப்போது சந்திரமதி தேவியானவள், தன்னுயிர்த் தோழனாகிய அரசனைப் பிரிந்திருக்க மாட்டாதவளாய்த் தானும் மாதுமேறிக் கூடவே காட்டுக்குப் புறப்பட்டாள். அரசன் வேட்டையாடப் போகிறபோது நேரிடக்கூடிய கஷ்டங்களையும், அபாயங்களையும், பலவாறு சந்திரமதிக் கெடுத்தோதியும், கணவனுக்குண்டாகும் துக்கங்களைத் தானும் அனுபவிப்பது கற்பிலட்சண மென்று சாஸ்திர விதிகளை யெடுத்துக் காட்டித், தானும் அரசனுடன் கூடச் சென்றாள். இப்படிப்பட்ட சமயத்தில், ராஜபத்தினியார் ராஜதானியை விட்டுக் காட்டுக்குப் பிரயாணப் புறப்பட்டதற்காக, அவ்வூர்க்குடிகள் தாயைப்பிரிந்த சேயைப் போலப் புலம்பினார்கள். இம் மகாலட்சுமி ராஜதானியை விட்டுப்பிரிவதினால் இந்நாட்டிற் கியாது தீங்கு விளையுமோ வென்று நெஞ்சங் கலங்கினார்கள். ஆயினும், ராஜனுடைய நல்லிலக்கணத்துக்கும், ராஜபத்தினியின் பதிவிரதா தன்மைக்கிற்கும், அந்த கங்காதரனாகிய பரமசிவன் என்றும் குறைவு வாராதென்று தம் மனதைத் தேற்றிக்கொண்டார்கள்.

அரிச்சந்திரமகாராஜன், இவ்விதமாய்த் தன் பத்தினியைத் தேரிலேற்றிக் கொண்டு, வேடர், வில்லியர், குதிரைகள், வேட்டைநாய்கள், முதலான மற்றப் பரிவாரங்கள் தொடர்ந்து, வாள், வில், அம்பு, ஈட்டி, வளைதடி, கேடயம் முதலான ஆயுதங்களுடன் காட்டிற் பிரவேசித்து வேட்டையாடி, எதிர்ப்பட்ட மிருகங்களையும், பட்சிகளையும், அஸ்திரப்பிரயோகஞ்செய்து, தலை வேறு, உடல் வேறாகத் துண்டித்து, மிகுந்தவைகளின் தலைகுலைந்து, கண்சிதைந்து, குடல்சரிந்து, வாய்பிளந்து ஓடி, அதுமாறி, வந்தவழி பார்த்தோடும்படி சிதறவடித்தான். அரசன் கையில் தப்பியோடின சில மிருகங்களும், பட்சிகளும் விசுவாமித்திரனிடம் ஓடி, ஆண்டவனே! அந்த அரிச்சந்திரனுடைய அஸ்திரங்களால் இன்று எங்கள் குலம் நாசமாய்விட்டது. எத்தனையோ கோடி அலைமுறைகளாய், யாங்கள் இவ்வனங்களில் சுகஜீவிகளாய் வாழ்ந்துகொண்டு வந்தோம். அதற்கு அவன் யமனாய்த்தோன்றி, எங்கள் வம்ச நாசமாக்கி விட்டான்; இனி நாங்கள் எப்படிப் பிழைக்கப்போகிறோமோ

ண்டி கூக்குரலிட்டு, முனிவனைச் சுற்றி, ஓ வென்று அலறி யழுது நின்றன. இதைக் கேட்ட விசுவாமித்திரருடைய கண்களில் நெருப்புப்பொறி தோன்ற, அந்த அரசனை ஜெயிப்பதற்குத் தன் தவப்பெருமையினால் ஒரு பெரிய பன்றியை அந்தக்கணத்தில் தானே சிருட்டித்து, நீ யிப்பொழுதே போய், அந்த அரிச்சந்திரனுடைய சேனைகளைக் கொன்று, துன்பப்படுத்தி, அவனை யிந்தக் காட்டுக்குள் வரும்படி துரத்திக்கொண்டு வந்துவிட்டு, அப்புறம் போகக்கடவாயென்று ஆக்கியாபித்தனுப்பினர். அப்படியே யாகட்டுமென்று அந்த முனிவரை வணங்கி விடைபெற்றுக் கொண்டு, மகமேருவைப் போன்ற அப்பன்றியானது, வழியி லெதிர்ப்பட்ட மலைகளையும், மரங்களையும், தன் வளைவான கொம்புகளாற் குத்திப், பொடி பொடியாக்கிக் கொக்கரித்துக் கொண்டு, அரிச்சந்திர ராஜனுடைய யானைகளையும், குதிரைகளையும், காலாட்களையும் துரத்தித், திசை தெரியாமலோட்டி யடித்துக் கொன்று விட்டது. இதைக் கண்ட அரசன், ஓ! ஓ! மோசம் வந்து விட்டதென்று அதிக வேகங்கொண்டு, அப்பன்றியைத் துரத்தி, அஸ்திரத்தினாற் கொல்வதற்குப் புறப்பட்டபோது, அது தன்னைத் தாக்குவதற்காக ஆர்ப்பரித்து எதிர்ப்பட்டது. உடனே அரசன் அந்த யோரம்பினை யெய்து, துன்பப்படுத்தித் துரத்திக்கொண்டு, மலைகளையும், காடுகளையும், காட்டாறுகளையுந் தாண்டி, வெகுதூரம் போகையில், கடைசியாய், விசுவாமித்திரர் தவஞ்செய்யுங் காட்டுக்குச் சமீபத்தில் வந்து, அப்பன்றி கண்ணுக்குத்தோன்றாமல் மறைந்து விட்டது. வெகுதூரம் காடுகளிற் பிரவேசித்துப், பன்றியை வேகமாய்த் துரத்திக் கொண்டு வந்த அலுப்பினால், அரசனுக்கு முகம் வியர்த்து, தாகத்தினால் நாவறண்ட படியால், அழகான சோலைகள் சூழ்ந்த ஒரு குளிர்ந்த தடாகத்தைக் கண்டு, அதினருகே அரசன் தன் சேனைகளுடன் வந்து சேர்ந்தான். அங்கே அத்தடாகம் அமைந்திருக்குஞ் சிறப்பும், மனோகரமும் எப்படி யிருந்ததென்றால்,

"மூளரி செங் குமுதநீல முண்டகங் குவளை வெள்ளை
விளர்ந்து மலர்களெல்லாம் விளைவொடு மலியப்பூத்த
அளவிலா மதியுமீனு மருக்கரு மலியவண்டம்
வளர்புவி தனினும் வேதா வகுத்தனன் போன்ற தன்றே"

அத்தடாகத்தில், தாமரை, செவ்வல்லி, நீலம், செந்தாமரை, கருங்குவளை யின்னும் பல வெண்ணிறமான வாசனை மிகுந்த புஷ்பங்கள் முதலானவை யெல்லாம், அளவில்லாத சந்திர சூரியர்களும், நட்சத்திரங்களும் உள்ள வேறோர் அதிசயமான ஆகாயத்தை மனிதர் சஞ்சரிக்கும்படியாக இவ்வுலகத்திலும் பிரமதேவன் சிருஷ்டித்து வைத்ததைப் போலிருந்தது.

இவ்வற்புதமான தடாகத்தில் அரசனும் சேனைகளும் இறங்கி, தாகந்தீர நீரருந்தி, சூரியாஸ்தமனமாய் விட்டபடியால், அதனருகிலுள்ள வேறோர் சிங்காரமான சோலையில் கூடாரங்களடித்து இறங்கினார்கள். அரிச்சந்திரமகாராஜனும், தன்பத்தினியுடன் சொர்ணமயமான வேறோர் கூடாரத்தில் தங்கி, போஜனஞ் செய்துகொண்டு, ஓர் நவரத்தின கசிதமான சப்ர கூட மஞ்சத்தில் இருவரும் நித்திரை செய்தார்கள். நித்திரையில் அரசன் தனது நாடு நகரம் பரராஜனுக்கீந்து விட்டுத், தன் மனைவியையும் புத்திரனையும் அழைத்துக் கொண்டு, பரதேசிகளாய் வெளிப்பட்டுப் போய், மனைவியையும், புத்திரனையும் விலைகூறி விற்றதாகவும், தானும் ஒரு பறையனுக் கடிமைப் பட்டதாகவும் சொப்பனங் கண்டெழுந்து, பொழுது விடிந்தவுடன் முகஞ்சோர்வுற்றுச் சிந்தாக்கிராந்தனா யிருந்தான்.

இவ்வாறு தன் பத்தாவின் முகச்சோர்வைக்கண்ட சந்திரமதிதேவியானவள், அரசனை வணங்கித், தேவரீருடைய முககமலம் சோர்வுற்றிருக்குங் காரணத்தை யடியாளுக்குத் தெரியப்படச்சொல்ல வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அரசன் அதிக விசனத்துடன் சொல்லத் தொடங்கினான். சந்திரதய ராஜன் தவத்தினாலுதித்து, சூரியகுலத்தின் புண்ணியவசத்தால் எனக்கு மனைவியாய் வாய்த்த என்னுடைய கண்மணியே! நீ யென் முகக்குறிப்பையறிந்து கேட்ட வினாவுக்கு நானுன்னை மறுமொழி சொல்லப்போகிறேன்; நான் இன்றிரவு ஒரு கொடிய வேறோர் சொப்பனத்தைக் கண்டேன். அதின் விருத்தாந்தத்தைச் சொல்ல என் நா எழவில்லை. ஆயினும் என் இன்னுயிர்த் தோழியாகிய உன்னிடம் சொல்லாமல் வேறே யாரிடம் சொல்லப்போகிறேன் பெண்மணியே! அதாவது, நான் ஒரு முனிவருக்குக் கடன் பட்டு, அதைத் தீர்க்க முடியாமல் நாடு நகரங்களையும், ஆனை சேனை பரிவாரங்களையும், ஆடையாபரணங்கள் முதலான யாவற்றையும், கடனுக்கீடாகக்கொடுத்து விட்டு, அதிலும் தீராமல் பரதேசம் போய், என் கட்டிக்கரும்பாகிய உன்னையும், நம் கண்மணியாகிய தேவதாசனையும் விற்று, நானும் ஓர் புலையனுக்கடிமைப்பட்டதாகவும், கனவு கண்டேனென்றான். இதைக்கேட்ட பதிவிரதா சிரோன்மணியாகிய சந்திரமதிதேவியானவள் சற்றுமனஞ் சோராமல், என்னுடைய நாயகரே! நாம் ஆயுள் உள்ளமட்டும் காக்கவேண்டிய சத்தியத்தை யிழந்ததாய்க் கனவு காணாமற் போனது அடியாள் தவப்பயனே; உலகத்தில் நமக்குரிமையுள்ள எந்தப் பொருளை நாமிழந்தாலும் அதனால் தீங்கில்லை. ஏனென்றால், பூர்வ ஜன்ம விசேடத்துக் கேற்றபடி சுகதுக்கங்களை யனுபவிப்பது ஜீவசுபாவமென் றறிந்திருக்கிறோம். அவ்வாறனுப

எந்தப் பொருளை யிழந்தாலும் மீண்டும் சம்பாதிக்கக் கூடும். ஆனால் சத்தியமென்னும் பொருளோ அப்படியல்ல. அதை யிழந்தோமானால், மறுபடி சம்பாதிக்கத் தக்கதன்று. மேலும், அதை யிழப்பதனால் இம்மையிலும், மறுமையிலும் அளவில்லாத துன்பங்களை யனுபவிக்க நேரிடும். "ஊழிற் பெருவலியா வுளமற்றொன் றுசூழினுந் தான் முந்துறும்." என்கிற வேதவாக்கியப்படி, விதியைப் பார்க்கிலும் வலியுள்ளது வேறொன்றுமில்லை. அதின்படி நடக்கவேண்டியவெல்லாம் நடந்தே யாகவேண்டும். அதை விலக்க நம்மாலாகப் போகிறதில்லை. ஆகையால் நடக்கவேண்டியவெல்லாம் நடக்கட்டும்; அதற்கு நாம் பயந்தாவதென்னவென்று அரசனுக்குப் பல நியாயங்களை யெடுத்துக் காட்டித் தைரியஞ் சொன்னாள். இவ்வாறு தன் மனைவிசொன்ன நீதி வார்த்தைகளைக் கேட்டு சந்தோஷப்பட்டுத், தன் முதன் மந்திரியாகிய சத்தியகீர்த்தியை யழைப்பித்துத், தான் கண்ட சொப்பனத்தை யவனுக்கும் வெளியிட்டு, அவனும் அதேப்பிரகாரம் தேறுதல் சொல்லவிருந்தான். இப்பால், சந்திரமதிதேவி தன் நாயகனுக்குத் தைரியம் உண்டாவதற்காகப் பின்னுஞ் சொல்லுகிறாள்.

"அனைபவை யமைச்சன் கூற வரசனை யரிவை நோக்கி
எனையிழந் தாலு மன்ன வெவ்வயிற் றுதித்த மைந்தன்
தனையிழந் தாலு மிந்த நலமிழந் தாலும் வெம்போர்
முனையிழந் தாலு நீதி முறைமையொன் றிழவேலென்றாள்."

அரசனே! நீர் என்னையிழந்து போனாலும், என் வயிற்றிற் பிறந்த புத்திரனை யிழந்துபோனாலும், இவ்விராச்சியத்தை யிழந்து போனாலும், யுத்தகளத்தில் வெற்றியை யிழந்து போனாலும், உம்முடைய சத்தியமாகிய நீதிமுறை யொன்றை மாத்திரம் என்றும் இழக்காமலிருக்க வேண்டுமென்பது அடியாளுடைய பிரார்த்தனையென்று சொன்னாள்.

விசுவாமித்திரர், இரண்டு மோகினிப் பெண்களைச் சிருட்டித்து அரசனிடம் அனுப்புதல்.

இதுநிற்க, முன்னால் அரிச்சந்திர மகாராஜன் விடுத்த அம்பினால் அவஸ்தைப்பட்டுத் தப்பியோடிப்போன மாயப் பன்றியானது விசுவாமித்திரரிடம் ஓடிவந்து, தனக்கு நேரிட்ட அஸ்திர பாதகங்களைக் காட்டி, நிகழ்ந்த செய்திகளை யாதியோடந்தமாய்ச் சொல்லி, யினி நான் பிழைக்க மாட்டேனென்றது. இதைக் கேட்டவுடன், விசுவாமித்திரருக்குக் கண்கள் வடவாமுகாக்கினி போல் சிவந்து, அதிக கோபாவேசத்துடன் விட்ட சுவாசத்திலிருந்து மின்னலைப் போன்ற காந்தியுள்ள இரண்டு மோகினிப் பெண்கள் உற்பத்தியானார்கள். கோபஞ் சண்டாளமென்பது சாஸ்திரப்

பிரமாணமாகையால், அக்கோபாக்கினியிற் பிறந்தவர்கள் சண்டாள ஸ்திரீகளானார்கள். விசுவாமித்திரர் தனது கவ்வாசு தோன்றின ஸ்திரீகளுக்குச் சகல சாஸ்திரங்களையுங் கற்பித்து, கீதம், யாழ், வீணா முதலானவற்றிலும், பரத சாஸ்திரத்திலும் விசேஷ ஞானமுண்டாக்கி, நீங்களிருவரும், நம்முடைய ஆசிரமத்துக்குச் சமீபத்தில் தடாகத்தினருகே தங்கியிருக்கும் அரிச்சந்திர மகாராஜனிடம் போய், உங்களுடைய சாமர்த்தியத்தால் அவனுக்கு உங்கள் மேலில் எப்படியாவது மோகமுண்டாகச் செய்து, அவனைச் சேர்ந்து வாருங்களென்று தக்க உபாயங்களைச் சொல்லி யனுப்பினார். அவ்வாறே இக்கன்னிகைகளிருவரும் அரசன் முன்பாகப் போய் நமஸ்கரித்து நின்றார்கள். இவர்களைக் கண்ட அரசன் ஓ! ஸ்திரீகளே! நீங்களார்? நீங்களிங்கு வந்த காரணம் யாதென்று கேட்க, அவர்கள், ஐயா வேந்தனே! நாங்கள் இவ்வனத்தில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கும் இருடிகுலப் புலைச்சியர்; விசுவாமித்திர மகாமுனிவருடைய சார்பிலிருக்கப் பட்டவர்கள். வீணை வாசிப்பதிலும், சங்கீதத்திலும், பரத சாஸ்திரத்திலும், ஒருவாறு பயின்றிருக்கிறோம்; அதை தேவரீருக்குக் காண்பித்து, ஆநந்த முண்டாக்க வேண்டுமென்பது, எமது கோரிக்கை யென்று, மகரயாழைக் கையிலேந்திச் சுருதி கூட்டி, ஏழிசைகளையும் சப்த சுரங்களுடன் வரிசைக் கிரமமாய்ப் பாடிக், கேட்போர் மனமுருகி, யிவர்கள் தேவரம்பைகளோ வென்று பிரமிக்கச்செய்தார்கள். நல்ல இசை நாவலர் கணத்திற் சிறந்த வீணாதரும், கண்டத்தொனியு மொன்றாய்க் கூடின பாட்டோசையானது, செவியில் நுழைந்தவுடன், வெற்றிமாலையைத் தரித்த அரிச்சந்திர மகாராஜனும், சந்திரமதிதேவியும், தாமரைமலர்போன்ற திருக்கரங்களா லமைத்து, மிகவும் ஆநந்தமடைந்து, உங்கள் சாமர்த்தியத்திற்காக மெச்சினோமென்று சொல்லி, இரத்தின ஆபரணங்களையும், தங்க வளையல்களையும், முத்துமாலைகள் முதலான அநேக திவ்வியாபரணங்களையும், சித்திரப்பூம்பட்டாடைகளையும், பரிசாகத் தந்தார்கள். இம்மாய மடப்பெண்கள் அவற்றை அங்கீகரித்துக் கொள்ளாமல், வேந்தனே, இவ்வாபரணங்களுக்குந் துகில்களுக்கும் விசுவாமித்திர மகா முனிவருடைய அநுக்கிரகத்தால் எங்களுக்கு யாதோர் குறைவுமில்லை; ஆகலால், அவற்றை விரும்பி யும்மிடம் நாங்கள் வந்தோமில்லை; நாங்களாத்திகளும் சந்தோஷிக்கும்படி நீர்முடிசூடிக்கொண்டும் போது பிடித்துக் கொள்வதான தவள நிறமுள்ள வெற்றிக்குடையை யெமக்குப்பரிசாக வளித்தீரானால், மனமகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொள்வோமென்றார்கள். அதற்கு, அரசன் புன்னகை கொ

ண்டு, இப்படிப்பட்ட வெகுமானங் கேட்போரை யிதுவரையில் நாம் கண்டதில்லையே யென்று, மனதிற் சந்தேகங் கொண்டு, பெண்களே! அக்கவிகையானது, நீதி நெறி தவறாமலரசாண்டுவரும் சூரியகுலத்தரசர் முடி சூட்டிக் கொள்ளும்போது, அடைந்து வரும் விருதுகளி லொன்றாகையால், அதை நான் ஒருவருக்கும் வெகுமதியாய்க் கொடுக்கும் உரிமை யெனக்கில்லை. ஆகையால் இங்கே யெம்மிடத்தில் தோன்றும் வேறெந்த வஸ்துவைக் கேட்டாலும் கொடுப்பதற் கியாதொரு தடையுமில்லை யென்றான். அதற்கு அவ்வரிவையர் இணங்காமல், அரசன் தங்களுக்கு நாயகனாயிருந்து, குடையும் கொடுத்தனுப்பினால் வேறொரு வஸ்துவையும் நாங்கள் விரும்போமென்று சொல்ல, பரஸ்திரீ இச்சைத்தைக் கனவிலும் நினையாத இம்மகானுபாவன், இதைக் கேட்டவுடன், அதிக கோபங் கொண்டு, இது விசுவாமித்திரர் மாய்கை யென்றறியாமல், இவர்கள் இக்கானகத்தில் நம்மை மயக்க வந்த வஞ்சகப் பேய்களென்று, தன் காவலாளிகளை விட்டுத் துரத்திவிடச் சொன்னான்.

அரசன் மோகினிப் பெண்களைத் துரத்தி விட்டதினால் உண்டாகும் விபரீதங்கள்.

இவ்வாறு அரசனால் துரத்துண்ட மங்கையரிருவரும் அழுதுகொண்டே விசுவாமித்திரரிடம் ஓடிப்போய், அரிச்சந்திர மகாராஜன் எங்களையடித்துத் துரத்தி விட்டானென்று நடந்த வர்த்தமானங்களைச் சொன்னார்கள். இதைக் கேட்ட முனிவருக்கு உடம்பெல்லாம் வியர்த்து, இடிமுழக்கம் போல் கர்ச்சித்து, கோபாக்கினியானது தக தக-வென்று பற்றியெரிய, இதோ! அந்த அரசனை அதோகதியி லழுத்தி விடுகிறேனென்று, ரிஷிக்கூட்டங்களுடன் அவன் இறங்கியிருக்கும் அழகிய பொய்கைக் கரைக்கு வந்து, வெடித்த குரலுடன் அடா! துஷ்டா! அரிச்சந்திரா! யென்ன செய்தி? என்றார். அரசன் எதிர்கொண்டுபோய் கௌசிகருடைய பாதங்களை வணங்கி, உமது கோபாக்கினிக்கு மும்மூர்த்திகளே யஞ்சுவார்களென்றால், ஒரு அற்பப் புழுவுக்குச் சமானமான நான் எவ்வளவு; என்பேரில் தாம் கோபிப்பதற்கு நான் செய்த தப்பிதமின்னதென்றறியேன். ஆகையால் முகாந்தரமின்றி இச்சிறியேனை யெதிர்ப்பது தமது தபோமகிமைக்கழகன்றே யென்று, அதிக வினயத்துடன் வார்த்தையாடினான். இதைக்கேட்ட விசுவாமித்திரருக்கு மீண்டும் சினம் அதிகரித்து, அடா தூர்த்தா! நீ மகா துஷ்டன்; ஆதியில் நான் கோசலநாட்டுக் கனுப்பிய மிருகங்களையும், பட்சிகளையும், நிர்மூலப்படுத்தினாய்; அது போகட்டும்; பின்பு நான் சிருஷ்டித்தனுப்பிய ஒரு அழகான பன்றி

யையும் அம்பெய்து துன்பப்படுத்திக் கொன்றாய்; அதுவும் போகட்டும்; நீ யிந்த ரிஷியாசிரமங்களாகிய சிறந்த சோலைகளை யுன் சேனைகளை விடுத்தழித்தாய்; இவையெல்லாம் போகட்டும், நான் பெற்ற கன்னியர் இருவரையும், இன்று நீ இகழ்ந்து அவர்களைச் சந்தோஷிப்பிக்காமல் அலட்சியம் செய்து துரத்திவிட்டாய்; அட அற்பப்பயலே! நீ கொடிய பாதகனென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. பசுத்தோலைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் வியாக்கிரமென்று உன்னைச் சொல்லவேண்டுமென்று அண்டங்களதிரக் கூக்குரலிட்டுக் கொண்டு, நவரத்தின மிழைத்த கிரீடம் சிதறும்படி அந்தச்சத்தியவந்தன் தலையில் உதைத்தான்.

அதை யரசன் பொறுத்துக்கொண்டு, முனிநாதரே! சிறியவனாகிய யான் செய்தவை பிழைகளாயிருந்தால், அவற்றைப் பொறுத்து ரட்சிக்கவேண்டுமென்று, அவர் பாதங்களில் வணங்கினான். அதற்கு முனிவர், இது நல்ல சமயந்தானென்று அட துராத்மாவே! நல்லது, அப்படியே யுன் கொடுஞ்செய்கைகள் யாவையும் மன்னிக்கிறேன்; ஆனால், நீ துரத்திவிட்ட இரண்டு கன்னிகைகளையும் மணம் புரிய வேண்டுமென்றார். அது கேட்ட அரசன் செவிகளைக் கையால் மூடிக்கொண்டு ஹரஹரா!! சிவ சிவ!! இதென்ன பழி! பரஸ்திரீகளைச் சேருவது ராஜ நீதி யன்றே: தவசிரேஷ்டராகிய நீர் என்னுடலைப் பல கூறுகச் சேதித்தாலும், இந்நீதிவழுவான காரியத்திற் கியான் உடன்படேனென்றான். இதைச் செவியுற்றவுடன் விசுவாமித்திரர் அதிசயித்த மனத்துடன் ஆலோசிக்கலானார்:

"அப்பெருந் தகையன்ன துரைத்திட
இப்பெருந் தகைக்கும் பொறைக்கு மியான்
ஒப்படுத்துவனைக் கதத்துமோ வெனாச்
செப்பருந் தவன் சிந்தையி லெண்ணுவான்".

அடடா! இந்த அரிச்சந்திரனுக்கு வாய்த்திருக்கும் பெருமையான குணத்திற்கும், பொறுமைக்கும், வேறொருவரையும் நிகராய்ச் சொல்லக் கூடவில்லையே. தெய்வசபையில் வசிஷ்டருடன் செய்துகொண்ட சபதத்தை நாம் எவ்வாறு நிறைவேற்றி முடிக்கப் போகிறோமென்று, தலையின் பேரில் கையை வைத்துக்கொண்டவராய் சிந்திக்கலானார். இவ்வற்புத குணநிசயங்களுக் கிரங்கி, அரிச்சந்திரனைச் சும்மா விட்டுவிடுவோமானால், நம்முடைய சபதத்தை முடிப்பதெப்படி? மற்ற முனிவர்களெல்லாம் எளனஞ் செய்வார்களே. ஆகையால், எவ்விதத்திலாவது அவனை யசத்தியவானாக்கத் தக்க சூழ்ச்சி தேடுவதே நாம் கொண்ட கொள்கைக் கழகென்று முனிவர் தீர்மானித்து, அட அரிச்சந்திரா! பெண்மக்களைப் புலையரென்று அவர்

கனைச் சேருவதில் இணங்காமற் போனபடியால், நீ புலையனுக்கடிமையாகக்கடவை யென்று சாபங்கொடுத்தார். அதற்கு அரிச்சந்திரன் என்னுடைய நாடு, நகரம், அரசாட்சி முதலான செல்வச் சிறப்பு, செல்வங்களியாவையும் உமக்கே கொடுத்து விடுகிறேன். ஆனால் அக்கன்னியரை நான் சேர்த்து அதனால் என்னுடைய நெறி தவறாமல் பாதுகாக்கக் கிருபை புரிய வேண்டுமென்று முனிவரை வணங்கினான்.

அரசன் தன் நாடு நகர முதலான வெல்லாச் செல்வங்களையும் முனிவருக்குத் தாரைவார்த்து தத்தம் செய்து கொடுத்தது.

இவ்வார்த்தைகளைச் சொன்னவுடன், விசுவாமித்திரருக்குச் சொல்லி முடியாத சந்தோஷமுண்டாய், தேகம் பூரித்து, புஜங்களைத் தட்டிக் கொண்டு, தேடப் போன மூலிகை காலில் கிடைத்ததென்று, புன்சிரிப்புடன் அரசனே! நீ மகா சத்தியவான்! நீ என்னிஷ்டப்படி அக்கன்னியரை விவாகம் செய்துகொள்ளாத பட்சத்தில், நீ இப்போது வாக்களித்தபடி, உனது நாடு நகரம், அரசாட்சி முதலான யாவையும் எனக்கே கொடுத்து விட்டால் போதுமானது; எனக்கும் நாடாள விருப்பமிருக்கிறது. ஆனால், நீ சொன்ன சொல் தவறப்போகிறாய்! சந்திர சூரியரையும், முன்னமே யிதற்கு சாட்சி வைத்திருக்கிறேன் என்று சொன்னார். அதற்கு அரசன், முனி நாதரே! எப்படியாவது எனது நீதி தவறாமல் பாது காத்துக் கொள்ள நீர் அனுக்கிரகம் செய்வீரானால், உமக்கிஷ்டமான எந்தப்பொருளைக்கேட்டாலும் கொடுக்கச் சம்மதிக்கிறேன். இவ்வண்டம் புரண்டாலும் நான் சொன்ன வார்த்தையில் சற்றுந் தவறமாட்டேனென்றான். அது கேட்ட வஞ்சகமே குடிகொண்ட மனத்தனாகிய விசுவாமித்திரர், அரசனைப்பார்த்து, சத்தியமே அவதாரமாயுதித்த ஓ அரிச்சந்திர மகாராஜனே! நீ யிப்போது சொன்னவார்த்தைகள் சரியே, நீ யெனக்குக் கொடுத்து விடுவதாய் வாக்களித்த பிரகாரம், இப்படி தாரைவார்த்து அவைகளைக் கொடுக்க வேண்டுமென்றார். அதற்கிணங்கி, அவ்வாறே அரசன் தனது நாடு, நகரம், ஆனை, சேனை, பொக்கிஷம் முதலான யாவையும் இன்று விசுவாமித்திர மகாரிஷிக்கு மனப்பூர்த்தியாய் நான் தத்தஞ் செய்து கொடுத்து விட்டேனென்று, அத்தாமரைத் தடாகத்திலுள்ள உதகத்தை யள்ளித் தாரைவார்த்துக் கொடுத்து விட்டான்.

இவ்வாறு அரிச்சந்திர மகாராஜன் தனது நாடு, நகரம், அரசாட்சி முதலான யாவையும் முனிவருக்குத் தாரைவார்த்துத் தத்தஞ் செய்து கொடுத்த பிற்பாடு, அம்முனிவர் சந்

தோஷக் கடலில் மூழ்கினவராய், குப்பிட [illegible] போல் தெய்வம் [illegible] இன்றல் விசுவாமித்திரருக்கே வந்ததென்று சொல்லி, [illegible] டனைத் தோற்கடித்தோ மென்று தைரியம் பண்ணிக் கொண்டு, ஆயினும் இவனை யிவ்வளவோடே விடக்கூடாதென்று ஆலோசித்து, அக்கபட மறியாத அரசனை நோக்கி, மகாராஜனே! நீயும் உனது மனைவி மைந்தனும் அணிந்திருக்கும் சகல ஆபரணங்களும் நீ தாரைவார்த்துக் கொடுத்த பொருட்களில் சேர்ந்தவை தானே யென்றார். அதைக்கேட்ட அரசன், ஆம், ஆம், அதற்கு யாதொரு சந்தேகமுமில்லை யென்று சற்றுவருத்தமடையாமல் அவ்வாபரணங்கள் யாவையும் முனிவர் முன்பாகக் கழற்றி வைத்தான். அதற்கு முனிவர், ஆ! மிகு சந்தோஷம்! வெகுசந்தோஷம்! இது வல்லவோ சத்தியத்திற் கழகு! என்று அவற்றை யேற்றுக்கொண்டு, ராஜாவே! நீங்கள் மூவரும் உடுத்தியிருக்கும் வஸ்திரங்களையுங் கேட்கமறந்து விட்டேன்; அவைகளும் நீர் தாரைவார்த்துக் கொடுத்த பொருள்களன்றோ? அவற்றையும் கழற்றிவைக்கத் தாமதமென்ன வென்று மனங்கூசாமற் கேட்டார். அதற்குச் சந்திரமதிதேவியானவள், அரசனை நோக்கி, பிராணேசா! முனிவர் சொல்வது சரியே; நமது நாடு, நகரம், அரசாட்சி, செல்வ முதலான யாவையும் அவருக்குத் தாரைவார்த்துக் கொடுத்துவிட்ட பிற்பாடு, இவ்வஸ்திரங்களுக்குள்ள நமது பாத்தியமும் அவற்றோடே நீங்கிவிட்டதென்றாள். சந்திரமதிதேவியானவள், இவ்வித நிலைமையிலும் மனோதைரியம் விடாமல் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன்,

"ஆரை யிய்யோம் ஆடையளித்தால் அரனே யென்
றாரை யளித்த காவல னின்றே யுயிர் சோரும்
தாரை யிலைந்தே கௌசிக னுக்குத் தான் மூடும்
சீரை யிழுத்தே மூவவை யிட்டுச் செலவுய்த்தான்"

கோசல நாட்டை யொரு குடையின்கீழ் ஆண்ட அரிச்சந்திரமகாராஜன், நெஞ்சங் கலங்கி, மனைவியை நோக்கிப், பெண்ணே! நாம் மூவரும் உடுத்திக்கொண்டிருக்கும் ஆடைகளையுங் கொடுத்து விட்டால், இனி அவமானத்துக்காக யாரிடம் போயிரப்போமென்று சொல்லிச், சஞ்சலாகுலனாக [illegible]

பாம்சிவனே யென்றலறி, சிவனே, சிவனேயென்று உச்சரித்துக்கொண்டே துக்கத்துடன் தரையில் சோர்ந்து விழுந்தான். இக்காட்சியைக் கண்ட கல்லினுங் கடின மனத்தை யுடையவராகிய விசுவாமித்திரர், சற்று இரக்கங்காட்டும் பாவனையோடு, அரசனைத் தேற்றி, உங்கள் மூவருடைய ஆடைகளைக் களைந்து வைத்துவிட்டால், வேறே உடுத்திக்கொள்ள வஸ்திரங்களில்லையே யென்கிற விசனத்தால் நீர் மூர்ச்சையடைந்திருப்பதாய்த் தோற்றுகிறது. நீர் அதற்காக விசனப்பட வேண்டாம், இதோ நான் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் மரவுரியைத் தருகிறேன் என்று, அதை அவிழ்த்துக் கொடுத்தார். சமுத்திரத்தில் விழுந்தவனுக்கு ஓர் தெப்பங் கிடைத்ததைப் போல், தானும் தன் மனைவி மைந்தனும் நிர்வாணிகளாய்ப் போவோமென்று ஏக்கங்கொண்டவனுக்கு, ஏதோ ஒரு கிழிந்த மரவுரி கிடைத்ததைப் பெரிதாயெண்ணி, முனிவருடைய கருணையை வியந்து, அதை வாங்கி மூன்றாகக் கிழித்து மூவரும் தரித்துக்கொண்டு, தாங்களணிந்திருந்த பீதாம்பரங்களைக் கழற்றி முனிவர் முன்பாக வைத்து, ஐயனே! இனி யெங்களுக்கு விடைதரவேண்டுமென்று, தானும், சந்திரமதி தேவியுடன் அவர் பாதங்களில் விழுந்தான். அதற்கு அந்தப் பாவியாகிய விசுவாமித்திரர், நல்லது நீங்கள் போகலாமென்று விடைகொடுத்து, அவர்களைச் சிறிது தூரம் செல்லவிட்டு, மீண்டும் அரசனைக் கூப்பிட்டு, ராஜனே! முன்னால் யாகத்துக்காக முனிகணங்களுடன் சொல்லியனுப்பினபோது கொடுப்பதாய் நீ ஒப்புக்கொண்ட பொருட்குவையைக் கொடுப்பதற்கு யாதொரு வகைசொல்லாமல், மகா யோக்கியனைப்போல் தப்பித்துக்கொண்டு போகிறாயே! உன்னுடைய சத்தியத்திற்கும் நீதிக்கும் இது வெகு அழகாயுண்டாக்குகிறது. நீ வெகு கெட்டிக்காரன், சமர்த்தன் என்று தலையை யசைத்துச் சிரித்துக் கைகொட்டிக் கூத்தாடிப் பின்னுஞ் சொல்லுகிறார். அரசனே! சூரிய குலத்தில் உதித்த பழைய அரசர்கள் சொன்ன வார்த்தையைக் காப்பாற்றுவது வழக்கம்; அது உன்னிடத்திற் காணோம். நீ உன்து குலத்தின் பெருமையைக் கெடுக்கப் பிறந்தவனாய்க் காணப்படுகிறாயென்ன, அதைக் கேட்ட அரசன் தன் மனம் நொந்து, முனிவரே! உமது கோபாக்கினியின் இட்சண்யத்தால் இவ்வளவு தடுமாறிப் பயித்தியங் கொண்டிருக்கிற வென்னைப் பொருள் கேட்கிறீர்; நாடு, நகரம், ஆனை, சேனை, ஆடையாபரணம், பொக்கிஷம், வஸ்திரம் முதலான யாவையும் உமக்கு தாரை வார்த்துக் கொடுத்தபின்பு, வேறே உமக்குக் கொடுக்கத்தக்க பொருள் என்னிடமேது? ஆயினும் அதற்குத் தாம் சம்மதிப்பீராகில்; நான் காசி

தேசத்துக்குப் போய்ப் பொருள் சேகரித்து, உம்முடைய கடனை யிறுப்பதற்கு நாற்பத்தெட்டுத் தினத்தைக் குறித்து, ஓர் ஆளையுங் கூட அனுப்பினால், குறித்த கெடுவுக்குள் உமக்குச் சேரவேண்டிய பொன்னைச் சேர்ப்பிக்கிறேனென்று சொல்லி, அந்தப்படி முனிவரிடம் நாற்பத்தெட்டு நாள் தவணை வாங்கிக்கொண்டு, விசுவாமித்திரரையும், மற்ற முனிவரையும், இரதங்களிலேற்றித், தானும், சந்திரமதியும், மைந்தனும், கிழிந்த மரவுரியை யுடுத்திக்கொண்டு பாதசாரிகளாய், முன் தத்தஞ் செய்த பொருள்களை நேரில் ஒப்புவித்துப் போவதற்காகப் பின் தொடர்ந்து, அயோத்திராபுரியை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

இவ்வாறு விசுவாமித்திரரும், முனிவர் கூட்டங்களும், ரதங்களேறி ஊர்கோலம் வருவதையும், தங்களரசனும் கற்பரசியாகிய சந்திரமதிதேவியும், மைந்தனும், பாதசாரிகளாய்க் கால்கள் நோக நடந்து வருங் காட்சியையும் பார்த்தவுடன், அவ்வயோத்தியா நகரத்து ஜனங்களெல்லாம் வயிற்றிலும் வாயிலும் அறைந்து கொண்டார்கள். நமது வேந்தனுக்கும் அவர் மனைவி மைந்தனுக்கும், இவ்வித தாழ்ந்த வேடம் இராடிக்குள் உண்டான காரணம் யாதென்று கடவுளை நிந்தித்துக் கூக்குரலிட்டழுதார்கள்.

> "எங்குமா மீனக் கொடியையுஞ் சேனையு மேந்தித்
> தாங்குவார் செந்தாளிலே வீழ்ந்து வீழ்ந் தயர்வார்?
> ஓங்கி யோங்கிய யழுந் தழைந் தொளிமுகங் கன்றி
> வீங்குவா ரழுவார் விழுவாருள மெலிவார்."

அப்படி யழுகிறவர்கள், சந்திரமதி தேவியையும், மைந்தனையும் தாங்கியெடுத்துக் கொள்வார்கள். பின்னும் அவர்களுடைய பாதங்களிலே விழுந்து சோருவார்கள். கைகளாலே முகங்கள் வீங்கும்படி மோதியடித்துக் கொள்வார்கள். மனந் தளர்ந்து கீழே விழுவார்கள். இவ்வித அலங்கோலத்துடன் அரசன் அயோத்தியைச் சேர்ந்து, தன்னுடைய சிம்மாசனம், ரத கஜ துரக பதாதிகள், பூர்வம் தொன்று தொட்டுச் சூரிய குலத்தரசர்கள் சேகரித்துவைத்த பொக்கிஷங்கள் முதலான யாவையும் முனிவருக்கு ஒவ்வொன்றாய்க் காண்பித்துவிட்டுத், தன் மந்திரிகளை யழைப்பித்து, நடந்த வர்த்தமானங்கள் யாவையும் அவர்களுக்கு விவரித்து, இனி கோசலநாட்டை விசுவாமித்திர மஹாரிஷியானவர் அரசாட்சி செய்வாராகையால், அவருடைய ஆக்ஞைக்குட்பட்டு, நீங்களும் இந்நாட்டின் குடிகளும் நடக்கவேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டார். அதின் பிரகாரம், கௌசிகமுனிவரும் கோசலநாட்டின் அரசாட்சியைக் கைப்பற்றி அது முதல் ஆண்டுவந்தார்.

அரிச்சந்திர மகாராஜன் தன் மனைவி மைந்தனுடன் அயோத்தியாபுரியை விட்டு நீங்கியது.

"தலைமுழுதுங் தவமுனிவன் றனக்களித்தோ ரியல்புறைதல் தகுதியன்றென்
நிலைகுழுனி மண்டபமு மேழின் மணிச் சிங்காதனமு மிழந்து போந்து,
பலராச குடைமைச்ச ரழுதாந் [illegible] பரிதவிக்கப் பதாதி மெய்க்கக்
குலமகனு மடமயிலு முன்னடக்கப் பின் னடந்தான் கொற்றவேந்தன்."

"தொடைதுறந்து முடிதுறந்து பணிதுறந்து துடிமுரசந்துறந்து சாமக்
குடைதுறந்து வெண்கவரிக் குழாந்துறந்து பரிதுறந்து தேர்க்குலமுந்துறந்து
கடைதுறந்த மருகனோர் [illegible]வன்றன் திருமுகத்தைக் கண்டோரெல்லாம்,
அடைய மனமிற்றுருகி யவரவரே முகத்திலறைந் தழுவாரானார்."

இவ்விதமாய் விசுவாமித்திரர் கோசல நாட்டின் அரசாட்சியைக் கைக்கொண்ட பின்னர், அரிச்சந்திர மகாராஜனானவன், நாம் இனி இந்நாட்டி லிருப்பது தகுதியன்றென்று, அழகு பொருந்திய மண்டபங்களையும், நவரத்தின கசிதமான சிங்காதனத்தினையும் விட்டுத், தனக்குக் கீழ்ப்பட்ட அரசர்களும் தன் மந்திரிமார்களும் சேனைகளும் அழுதுகொண்டு, தமது அரசனுடைய பரிதாப நிலைமையைப் பார்த்துப் பரிதவிக்கவும், தன் குலபுத்திரனும், சந்திரமதிதேவியாரும் முன்னே செல்லத், தான் பின்னே நடந்துபோனான். மாலையையும், கிரீடத்தையும், ஆபரணங்களையும், பேரிகை முதலான வாத்தியங்களையும், யானை, குதிரை, ரதம் முதலானவற்றையுந் துறந்து, அரண்மனையை விட்டு நீங்கிய தமதரசனுடைய அழகான முகாரவிந்தத்தைச் சந்தோஷத்துடன் பார்த்தவுடன், அவருக்கு நேர்ந்த ஆபத்தை நினைந்துத், தங்கள் முகங்களி லடித்துக்கொண்டு அழத்தொடங்கினார்கள். நீதிதவறாமல் தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரைக் கருதி யரசாண்டு வந்த அரிச்சந்திர மகாராஜன் தன்னரசாட்சியை யிழந்து, தன் குலபத்தினியையும் குலபுத்திரனையும் அழைத்துக்கொண்டு, ஒரு வறிஞனாய்க் காட்டுக்குப் போவதை யந்தக் கொடும் பாவியாகிய விசுவாமித்திரன் பார்த்துச் சீற்றுவது மனந் தளராமலிருக்கிறானே, அவனை எவ்வளவு கடினமாகிய கல்நெஞ்சன், என்று பலவாறும் முனிவரை யிகழ்ந்து அந்நாட்டோர் பேசினார்கள். பின்னும், அவர்கள், அம்முனிவரோடு எதிர்த்து நாம் சண்டை செய்து, அவனுடைய அரசாட்சியைத் துறக்கச்செய்து,

நமதரசனை முன்போல் சிங்காதனத்தில் இருக்கச் செய்து விடுவோம் புறப்படுங்களென்று, ஒருவரை யொருவர் அழைத்துக் கொண்டார்கள். இவ்விதம் அலங்கோலத்துடன் போய்க் கொண்டிருக்கும் அரசனை, யாகத்துக்காகக் கொடுப்பதாய்ச் சொன்ன பொருளைக் கெடுவுக்குள் செலுத்தவேண்டுவதை மறந்துவிடப் போகிறாயென்று, விசுவாமித்திரர் ஓடிப்போய் வழிமறித்துச் சொல்லி, சுக்கிரனைத் [illegible] அரசனுடன் கூடப்போய் அவன் நமக்குக் கொடுக்கவேண்டிய பொருளை நாற்பத்தெட்டு நாள் கெடுவுக்குள் [illegible]து, எமதிடம் சேர்க்க வேண்டுமென்று அரசன் முன்னிலையில் கற்பித்தனுப்பினார்; இதுவுமன்றி, கூடப்போகும்போது அவர்கள் பசியினால் காட்டில், இலை, காய் கிழங்கு முதலான உணவைப் புசிக்க நேரிடும்போது, தனக்கு அறுசுவை [illegible] கூடின இனிமையான சோறு வேண்டுமென்று அவர்களைக் கடின வார்த்தையால் அலைக்கழிக்க வேண்டுமென்றும், வெயிலில் அவர்கள் காடுகளில் நடக்கும்போது, கால்கள் நோகின்றபடியால் நான் நடக்க மாட்டேனென்று சொல்லி யுட்கார்ந்து கொண்டு, அவர்களை பங்கப் படுத்த வேண்டுமென்றும், அந்தச் சுக்கிரனுக்கு விசுவாமித்திரர் வேண்டிய துர்ப்போதனைகளைப் போதித்தனுப்பினார்.

இவ்வாறு, அரிச்சந்திர மகாராஜன் அயோத்தியாபுரியை விட்டுத்தன் மனைவி மைந்தனுடன் போகும்போது, அரசனும், சந்திரமதிதேவியும் பலவாறு சொல்லித் தடுத்துங்கேளாமல், முதன் மந்திரியாகிய சத்தியகீர்த்தியும் பின் தொடர்ந்தான். அதற்கு அரசன், சத்தியகீர்த்தி,

"வாழ்வினை வளர்ந்தபொழு தென்னின்மிக வாழ்ந்தாய்
தாழ்வினை நிகழ்ந்தபொழு தென்றனொடு தாழ்ந்தாய்
சூழ்வினை நமைக்கருது சுற்றினவை யெல்லாம்
ஊழ்வினை யெனச்சொலி [illegible]"

நான் நல்ல சம்பத்தோடு வாழ்ந்தகாலத்தில் நீ யென்னுடன் கலந்து வாழ்ந்தாய்; அவையெல்லாம் நீங்கித் தாழ்வடைந்த இக்காலத்தில், நீயும் என்னுடன் தாழ்ந்தாய். நம்முடைய கெடுதிக்காக ஒருவர் எண்ணிச்செய்யும் செய்கையெல்லாம் ஊழ்வினை யென்று சொல்லப்பட்ட நமது விதிப்பயனாகும் என்று சொல்லி, அம்மந்திரியையுங் கூட அழைத்துக்கொண்டு நகர் நீங்கிப்போனான்.

ர்களைக் கெதிரில் கர்ச்சித்து நின்று, முன்னால் எங்கள் குலங்களை நிர்மூலப்படுத்தின பழியை, யின்று உங்களை யெல்லாங் கொன்று தின்று தீர்த்துக்கொள்ளுகிறோ மென்று அண்டகடாகமும் அதிரக் கூக்குரலிட்டன. இவர்கள் இவற்றைக்கண்டவுடன் நடுநடுங்கி, யின்று இம்மிருகங்கள் நம்மைப் பட்சித்து விட்டால் "கூண்டோடே போயிற்று குளிருங் காய்ச்சல்" என்பதுபோல் நம்மைச் சூழுந் துன்பங்கள் இன்றோடே முடிவாய்ப் போகுமென்று உள்ளே சந்தோஷங் கொண்டவர்களாய், வெகு தைரியத்துடனே, உமதிஷ்டப்படி யெம்மைப் பட்சியுங்களென்று அவற்றின் சமீபத்திற் போய் நின்றார்கள். இதைப்பார்த்த அந்த மிருகக் கூட்டங்கள் ஓ! ஓ! இந்த, சத்தியந் தவறாத அரசனையும், பதிவிரதா தன்மத்தில் மிகுந்த அவன் மனைவியையுங் கொல்வதற்கு யாராலாகுமென்று மொழிமொழிந்துக் கொண்டே வால்களை மேலே கிளப்பிக்கொண்டு வந்த வழி திரும்பி யோடிப்போய்விட்டன. அச்சமயத்தில், சுக்கிரபகவானானவன், அரசனே! இப்போது உங்களுக்கு வந்த ஆபத்துகள் அற்பமென்று நினை; இனி வரப்போகிறவைகள் மிகக்கோரமானவையும், அளவற்றவையுமிருக்குமாகையால், முன் விசுவாமித்திரருக்குக் கொடுத்துவிட்ட அரசை நான் கொடுத்ததில்லையென்று ஒரு வார்த்தை சொல்லி விட்டு, பழையபடி உன் அரசாட்சியைக் கைப்பற்றுவதே உத்தமமென்றான். இதைக் கேட்ட அரசனும் சந்திரமதியும், ஐயனே! எங்களுக்கு இன்னும் எவ்விதமான ஆபத்துகள் நேர்ந்தாலும், நாங்கள் சொன்ன வார்த்தையில் ஒருக்காலும் தவறமாட்டோமென்று வற்புறுத்தினார்கள்.

அன்றிரவெல்லாம் அவர்கள் அச்சோலையில் தங்கியிருந்து, மறுநாள் மலைகளை யெல்லாங் கடந்து, யமுனாநதிக் கரையைச் சேர்ந்தார்கள். அந்நதிக்கரைகளில் அலைகளால் பொன்னும் நவரத்தினங்களும் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்ட சுக்கிரன், அரசனே! விசுவாமித்திரருக்குக் கொடுக்கவேண்டிய பொன்னுக்காக நீ வேறு பிரயத்தனம் செய்யவேண்டியதில்லையே, இதோ இவ்வாற்றங்கரையில் அலைகளினால் கொழிக்கப்பட்டிருக்கும் பொன்னையும், நவமணிகளையும், போதுமானவரையில் நீங்களெல்லோருஞ் சேர்ந்து வாரிக்குவித்துக் கொடுத்து விட்டால், நான் க்ஷணம் போய்விடுகிறேன், நீ அதற்காக இனி அவதிப்படவேண்டிய அவசியமில்லையென்றான். அதுகேட்ட அரசனும் சந்திரமதியும், சுவாமி! இது நாங்கள் முனிவருக்குத் தத்தஞ்செய்து கொடுத்துவிட்ட நாட்டினெல்லைக் குட்பட்ட பொருளாகையால், இதைக் கொண்டு அவ

ருடைய கடனைத்தீர்ப்பது நீதிமுறைமையன்று; வேறெவ்விதத்திலாவது அவருக்குச் சேரவேண்டிய பொன்னுக்குத் தாமதியாமல் இனி வகை தேடுவோமென்று வணங்கிச் சொன்னார்கள். அதற்குச் சுக்கிரன், எவ்விதத்தாலும் இவர்களிடம் நம்முடைய [illegible] சாயவில்லையே; அப்பா! இவர்கள் மகா சத்தியவான்கள்! விசுவாமித்திருடைய எண்ணமெவ்வாறு நிறைவேறப் போகிறது, என்று மனதில் எண்ணிக்கொண்டான்.

பின்பு, அரசன் முதலானோர் யமுனா நதியில் ஸ்நானம் செய்து கொண்டிருக்கும்போது, அவர்கள் முன்பாக விசுவாமித்திரர், அதிக விரைவாய் நடந்து வந்து எதிரே நின்றார். இவரைப் பார்த்தவுடன் அரசன் நடுங்கி, நாம் நகர் நீங்கினபின்னர், நமது மந்திரி முதலானோர் இம்முனிவருடைய ஆக்ஞைக் குட்படாமல் என்ன விகாதங்கள் தேடினார்களோ வென்று பயந்தவராய், அவருக்குத் தக்க உபசாரங்கள் செய்து, மனைவி மைந்தனுடன் வணங்கி, தேவரீர் இவ்வளவு தூரம்வர நேரிட்ட காரணம் யாதென்று வினவினான். அதற்குக் கூடமே உருவாய் வந்த அம்முனிவர், அட அரிச்சந்திரா! உன்னுடைய க்ஷேமசமாசாரங்களை விசாரித்துக் கொண்டு போகலாமென்று வந்தேன், ஐயோ பாவம்! உன் [illegible] வாடி மெலிந்துப் போய்விட்டதே, அடடா! பசுங்கொடிபோன்ற உனது மனைவி சந்திரமதியானவள் முகங்கறுத்து, உருமாறிப் போய்விட்டாளே, நீங்கள் எப்படியாவது போகிறீர்கள்; ஐயோ! உன்னருந் [illegible] லோகிதாசனுடைய பரிதாபத்தைப் பார்க்கக் கூடவில்லையே! உங்களுடைய தற்கால நிலைமையைப் பார்க்க என் மனம் பதைக்கின்றதே; ஐயோ! இந்த அவஸ்தைகள் உங்களுக்கேன்? நீ யெனக்குக் கொடுத்த நாட்டைக் கொடுக்கவில்லையென்றொரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டு, உன் நாட்டை நீயே பழையபடி அரசாட்சி செய்து கொள்ளலாமே. அப்படிச் செய்வதை விட்டு, வீணில் ஏன் துன்பப்படுகிறீர்கள்! என்று மிக இரக்கங் கொண்டவரைப் போல் நடித்துப்பேசினார்.

இதைக் கேட்ட அரசனும் சந்திரமதிதேவியும், ஹா ஹா சிவனே! யென்று கடவுளைச் சிந்தித்து, முனிவரை நோக்கி, சுவாமி! நாங்கள் இவ்வுலகம் புரண்டு போவதாயிருந்தாலும், உமக்கு மனப்பூர்த்தியாய் தத்தஞ்செய்து கொடுத்துவிட்ட நாட்டைக் கொடுக்கவில்லையென்பதாய்ச் சொல்லுவோமோ, எங்களை யிரு துண்டங்களாய் வெட்டின போதிலும், பொய் சொல்ல நினையோமென்று சொல்லி விட்டார்கள். இதைக் கே

ட்ட விசுவாமித்திருக்குக் கோபமுண்டு, அப்படியானால் இ
னி வருவதை யனுபவியுங்க ளென்று சொல்லி, விசுவாமித்தி
ரர் அக்கினி பகவானை நினைத்து, இவர்கள் போகும் வழியை
த் தடுத்து, அவர்களைச் சுட்டுத் துன்பப்படுத்த வேண்டுமென
அதற்கு அந்த அக்கினி பகவான் சொல்லுகிறான்:

"கற்பினில் மிக்கவள் கன்னி கன்னெறிப்
பொற்பினன் மன்னன்யான் சுடவும் போதுமோ
வெற்பினின் மருந்தவ வெளியடக்கிடின்
சொற்படி மறுக்கிலேன் சுடுவன்யா னென்றான்."

பதிவிரதா தன்மத்திற் சிறந்த தாயாராகிய அந்தச் சந்திரமதி
தேவியாரையும், நீதி நெறி தவறாத சத்திய வந்தனாகிய அரி
ச்சந்திர ராஜனையும் நான் சுட வல்லவனோ? அந்தப் பதிவி
ரதையின் கற்பாகிய நெருப்பே என்னைச் சுடுமே. நானெ
ன்ன செய்வேன். ஆயினும் தவத்தில் மிகுந்தவராகிய உம்
முடைய வார்த்தையைத் தடுக்காமல், அவர்கள் போகப்ப
ட்ட வழிகளை யெல்லாம் மூடிக்கொள்கிறே னென்று சொ
ல்லிப் போனான்.

அரிசன் முதலானோரைப் பெருந்தீ சுற்றிக்கோள்வதும், சந்திரமதிதேவிக்குப் பயந்து அத்தீ விலகிப்போவதும்.

இப்படிப் பொய்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து கரை யேறி, அரி
சன் முதலானோர் வழி நடந்து காடுகளைத் தாண்டி, யோர் மூ
ங்கிலடர்ந்த வனத்திற் புகுந்து போய்க் கொண்டிருக்கும்
போது, எதிரில் ஒரு பெரிய புகை கிளம்பியதைப் பார்த்து,
இவ்வளவுயரம் புகை தோன்றுவ தென்னவோ வென்று
ஒருவருக்கொருவர் ஆச்சரியத்துடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும்
போது, ஒரு பெருந் தீயானது ஆகாயத்தை யளாவி வளர்ந்து,
அண்டங்க ளெல்லாம் வெடிக்கும்படியான சத்தத்துடன்
ஒரு அக்கினிக் கோட்டையைப் போல் இவர்களைச் சுற்றிக்
கொண்டது. இதைப்பார்த்த பாலகனாகிய தேவதாசன் பய
ந்து நடுங்கி, தாயைச் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு அலறியழு
தான். உடனே சந்திரமதிதேவியானவள், அவ்வாறு தங்
களைச் சுட்டெரிப்பதற்கு நெருங்கி வரும் அந்தப் பெருந்
தீயைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்:

"மறைவழி கடந்தே னாகில் வரும்விருந் திகழ்ந்தேனாகில்
முறைவழி செய்யேனாகில் மூப்பரை யிகழ்ந்தேனாகில்
பிறர்மனை நயந்தேனாகிற் பிறர்மனம் வைத்தேனாகில்
அறநெறி செய்தேனாகிற் சொல்லெனக் கனலிற்பாய்ந்தாள்"

வேத நெறியைக் கடந்து நாங்கள் நடந்திருந்தாலும், எங்க
ளைத் தேடிவந்த விருந்தினரை யுபசரியாமல் இகழ்ந்திருந்தா

லும், நீதிசாஸ்திர விதிப்படி அரசாட்சி செய்வதில் தவறியிரு
ந்தாலும், பெரியோராகிய முனிவரை யிகழ்ந்து பேசியிருந்
தாலும், என் பர்த்தாவானவர் தப்போதாவது பிறர் மனையாளை
இச்சித்திருந்தாலும், நானும் அவரை யன்றி வேறு புருஷர்
மேல் மனதைச் செலுத்தினவளாயிருந்த போதிலும், இவைக
ளன்றி வேறு யாருக்காவது ஏதாகிலுங் கெடுதிகள் நாங்கள்
செய்திருந்தாலும், எங்களை நீ கொல்லக்கடவை யென்று தீ
க்குக் கற்பரசியாகிய அவ்வம்மையானவள் அந்த நெருப்பிற் குதி
த்தாள். இவ்வாறு அவ்வன்னையானவள் அப்பெருந் தீயிற்
குதித்தவுடன் அது அடங்கியாயிற்றென்றால்,

"மதுரமென் மொழியாள்கற்பு வளர் நெடு வடவைத்தீயின்
முதிர்தழ லதனாலென்னைச் சுடுமென முழங்கு செந்தீ
இதழ்கொ லார்ப்புமாறி யடங்கி நா வொடுங்கிக்காலைக்
கதிரவன் வரவுகண்ட விருளெனக் கழிந்ததன்றே."

கரும்பின் ரசத்தை யொத்த இனிய மொழியை யுடைய ச
ந்திரமதிதேவியானவள், அந்நெருப்பில் விழுந்தவுடன், அவ
ளுடைய கற்பாகிய தீயானது, வடவாக்கினியைவிட அதிக
உக்கிரமா யிருந்தபடியால், அதற்குப் பயந்து, அந்தப் பெரு
ந்தீயானது தன் சுவாலைமாறி, நாவொடுங்கி, உதய காலத்தில்
சூரியனைக்கண்ட இருளைப்போல் இருந்த விடந்தெரியாமல் ம
றைந்து போய் விட்டது. மேலும், அத்தீ பரவியிருந்த மூங்
கில் வனமெல்லாம், இவ்வுத்தமியின் பதிவிரதா தன்ம விசே
ஷத்தால், குளிர்ந்த ஜலம் நிறைந்த பல அழகான தடாகங்க
ளாகவும், அவற்றில் செந்தாமரை, குமுதம், நீலோற்பலம்
முதலான புஷ்பங்களும் புஷ்பித்து நிறைந்து தோன்றின.
இந்த அதிசயத்தைக்கண்ட சுக்கிரன், ஓ! ஓ! அந்த விசுவாமித்
திர மகாரிஷி சுத்த வைத்தியக்காரன், இந்த மகா பதிவிரதை
யையும் சத்திய வந்தனாகிய இவள் கணவனையும், நீதி நெறியி
லிருந்து அணுப்பிரமாணமாகிலும் பிறழச்செய்வதற்கு பர
மேஸ்வரனாலும் முடியாத காரியமாயிருக்கின்றதே: இவர்கள்
அவ்வளவு கெட்டிருக்கும் உத்தேசத்திற்கு இடந்தரப் போகி
றார்களா! நான் என்னுடைய பொருந்தா காரியங்களைப் பார்ப்ப
தையுங் கொண்டு, எருது மடைக்குள் இரட்டைத்தாலை வை
த்ததைப் போல், அம்முனிவர் நம்மை யிந்த வீண் விவகாரத்
தில் மாட்டிவிட்டாரே யென்று தனக்குள்ளே நினைத்துக் கொ
ண்டு, ஆயினும், பூண்ட வேஷத்துக்குத் தகுந்தபடி யாடித்தீர
வேண்டுமே யென்று, அரசனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்,
அட அரிச்சந்திரா! நான் இன்றும் எத்தனை நாளைக்கு உன்
கூடத்திரிகிறது! நீ முனிவருக்காகப் பொருள் கொடுப்பதாய்ச்
சொன்ன கெடுவும் நெருங்கி விட்டது. உன்னால் கொடுக்கச்

சாத்தியப் படாவிட்டால், இல்லையென்று சொல்லிவிடு; நான் போய் அது சேதி முனிவருக்கு அறிக்கையிட்டு, என் வேலை தீர நான் போகிறேனென்றான். அதற்கு அரசன், சுவாமி! ஆறப் பொறுத்தவர் ஆறப் பெற வேண்டுமல்லவோ, எனக்குக் கொடுத்திருக்குங் காலத்திற்குள் எப்படியாவது அம்முனிவருக்கு நான் தருவதாய் வாக்களித்துச் சொன்ன பொருளைத் தந்து விடுகிறேனென்று சொல்லி விடுத்து, தன் மனைவி மைந்தன் முதலானோருடன் அந்தக் காடுகளையெல்லாந் தாண்டிச் சென்றான்.

அரசன் முதலானோர் காசிபட்டணம் சேர்தல்

இவ்வாறு அவர்கள் காடுகளையெல்லாந் தாண்டி, கடைசியாய் வாரணாசியென்று சொல்லப்பட்ட காசிப்பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அந்தக் கங்கைநீர் பாயும் வளமிகுந்த காசிப்பட்டணத்தைச் சூழ்ந்த வயல்களிலெல்லாம், வண்டுகள் சந்தோஷத்துடன் பரிமளமிகுந்த புஷ்பங்களிற் பெருகுந் தேனையுண்டு கீதம் பாடிக்கொண்டிருக்க, மா, பலா, வாழை, கமுகு முதலிய மரங்களடர்ந்து, குளிர்ச்சியும் வாசனையும் பொருந்திய காற்றை வீசும் பசிய சோலைகளெல்லாம், கிளிகள், குயில்கள், நாகணவாய்ப்புட்கள் முதலான பட்சிகள் இனிய குரலுடன் பாடும் பாடல்களைக்கேட்டு ஆநந்தமடைந்து, முதிர்ந்த கனிகளையுதிர்த்து, அவற்றிற்குப்பரிசாகக்கொடுத்துச் சிரக்கம்பனம் செய்வதுபோலிருந்தது. மேலும், அந்த உன்னதமான சோலைகளின்பேரில் மேகங்கள் தவழ்ந்துகொண்டும், அம்மேகங்களைக் கண்டு, மயில்கள் தங்கள் அழகிய தோகைகளை விரித்தாடிக்கொண்டும் இருக்கும் விநோதங்கள் அந்நகரச் சிறப்பைப் பெருக்கின.

இச்சிறந்த நகரத்துக்குள் அரசன் முதலானோர் சென்றவுடன், புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து ஜெபமுதலானவற்றை முடித்துக்கொண்டு, அந்நகரச் சிறப்புகளைப் பார்த்துக்கொண்டே, கங்கையைச் சடையில் தரித்தவரான காசிவிசுவநாதர் சந்நிதிக்குட்சென்று, விசுவநாதரையும் விசாலாட்சியம்மனையுந் தரிசித்துக்கொண்டு, அங்கு ஏற்பட்டிருந்த ஓர் சாவடிக்குள் தங்கினார்கள். உடனே, சத்தியகீர்த்தி சேகரித்துக் கொண்டுவந்த பதார்த்தங்களால் சந்திரமதியம்மன் ஒரு நொடிப்பொழுதிற் சமையல் செய்து, எல்லோரும் அன்னம் புசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்தச் சமயத்தில், சக்கிரனெனவன், அரசனைப் பார்த்து, அடா அரிச்சந்திரா! ஏது, நீ விசுவாமித்திரர் கடனை மறந்து விட்டாற்போற் காணுகிறது; நீ சொன்ன கெடுநெருங்கிவிட்டதே, இன்னமென்ன தடையென்று அத

ட்டிப் பேசினான். இதைக்கேட்ட அரசன், அன்னம் புசிப்பதையும் விட்டு, மனங்கலங்கி, யொன்றுஞ் சொல்லத் தோன்றாமல், தன் மனைவியைப் பார்த்துப், பெண்மணியே! நம்முடைய பொருள்களில் ஒன்றையும் விடாமல், கட்டிக்கொண்டிருந்த வஸ்திரங்களையுங்கூட, விசுவாமித்திரருக்கு ஒப்புவித்துவிட்டோமே; அப்படியிருக்க, வேறெந்தவகையில் நாம் மற்றக் கடனைத் தீர்க்கப் போகிறோமென்று, மெய் சோர்ந்து, இருவிழிகளிலும் நீர் பெருகச் சொல்லிக்கொண்டான். அதற்குப் பதிவிரதா தன்மத்துக்கோர் வித்தாகிய சந்திரமதிதேவி சொல்லுகிறாள்:

"கல்லென் றுயர் தோளாய் கொடை கேடென்னுதலல்லால்
இல்லென்பது முன்னென்பதும் யாமென்னுதல் தகுமோ
எல்லொன்றிரவி குலதிலக மெனையும் மகனையும் நீ
வில்லென் றனன் கற்புக்கொரு வித்தாகி யுதித்தாள்."

மலையைப்போல், உயர்ந்த தோள்களையுடைய வேந்தரே! நம்மிடத்தில் யாதொரு பொருளுமில்லையென்பதை அம்முனிவரல்லவோ ஆலோசிக்கவேண்டும். பொருளிருப்பதையும், இல்லாமையையும் பற்றி நாம் சிந்திப்பது தகுதியன்று; வேறெந்தப் பொருளும் நம்மிடமில்லாததால், குறித்த தவணை முடியுமுன், என்னையும், நமது கண்மணி தேவதாசனையும் இந்தக் காசிப் பட்டணத்தில் விலைகூறி விற்றுப்போட்டு, அம்முனிவர் கடனை யெப்படியாவது தாங்கள் தீர்த்துவிட வேண்டுமென்று வேண்டினாள்.

"அவ்வாறுரைசெய மன்னவ னையுங் குறையுயிர்கொண்
டெவ்வாறுமை விலைகூறுதல் எனை வெள்ளியிடைந்தான்
வெவ்வாய் மொழியெனையே விலைகூறுதல் வசிதேன்
செவ்வாய்மொழி விதியோ என அழிந்தன் விழியென்றான்."

இதைக் கேட்ட அரசன் திடுக்கிட்டு, அடியேன் கண்மணியே! என் பிராணனை வைத்துக்கொண்டு, உங்களை இப்பட்டணத்தில் எப்படி விலை கூறுவேனென்றழுதான். அதற்குச் சந்திரமதிதேவி, அவ்வாறு செய்து நாம் சம்மதியாவிட்டால், நமது விதியின் வலியானது நம்மை விடுமோ? இப்போது நமக்குண்டாயிருக்கும் இழிவையும் அவ்விதி வலியாலல்லவோ வென் பிராணநாதா வென்றாள். அதற்கு மறுமொழி சொல்வதற்குத் தோன்றாமல், மனமிளகி, ஈசன் கட்டளை யிவ்வாறிருக்குமென்று, சத்தியத்தை யெண்ணி, தன் மனைவி சொன்னதே தக்க யோசனையென்று, மனதை யொருவாறு அரசன் தேற்றிக் கொண்டு

காசிப் பட்டணத்தில் அரசன் தன் மனைவியையும் மைந்தனையும் விலைப்படுத்தல்.

இப்படியாகச் சந்திரமதிதேவி சொன்ன யோசனையைக்கேட்டு மனதைத் தேற்றிக்கொண்ட அரிச்சந்திர மகாராஜனானவன், தன் மனைவி மைந்தனை விற்காவிடில் முனிவர் கடன் தீராதென்று, பின்னும் மனதைத் தைரியப்படுத்தி, சந்திரமதி தேவியையும், தேவதாசனையும் முன்னால் நடத்திக் கொண்டு, அவர்களிருவர் தலைகளின் பேரிலும் ஒரு சிறு துரும்பை வைத்துக், கண்களிலிருந்து பெருகும் கண்ணீரானது தரையில் வெள்ளமாயோட, அவ்வெள்ளத்தின்மேல் அரசன் ஒரு தெப்பத்தைப்போல் மிதந்துகொண்டே பின்தொடர்ந்து, ஆகாயவாசிகளான தேவர்களெல்லாருங் கண்டு பதைபதைக்கும்படியாய்ச் சொல்லுகிறான். ஓ! இக்காசிமாநகரிலுள்ள பிரபுக்களே! கனவான்களே! இதோ என் முன்பாக நடந்து போய்க்கொண்டிருக்கும் என் மனைவியையும், மைந்தனையும், படுபாவியாகிய என்னிடத்தில் விலைக்குக் கொள்வீர்களா! விலைக்குக் கொள்வீர்களா! வென்று விலைகூறிக்கொண்டே அரசன் அக்காசிப்பட்டணத்திலுள்ள அலங்காரமான நெடிய வீதிகளையெல்லாஞ் சுற்றிச் சென்றான். இச்சமயத்தில் சுக்கிரனானவன், அரசனைப் பார்த்து, அட அரிச்சந்திரா! நீ சுத்த பயித்தியக்காரன்; இப்படி, பட்ட கடனைத் தீர்ப்பதற்காக வேறுமார்க்கம் ஒன்றும் வகையில்லாமல் உன்னைப்போல் பெண்சாதி பிள்ளைகளை விலைகூறும் மனிதர்களை நான் இதுவரையிற் கண்டதில்லை; உன்னைத்தான் இன்று இக்காசிப்பட்டணத்தில் அதிசயமாய்க் கண்டேன். என்னாற் கொடுக்கமுடியாதென்று ஒருவார்த்தை நீ சொல்லிவிட்டால் உன்னையார் அடிக்கப்போகிறார்கள்; அல்லது முன் நான் பொருள் கொடுக்கிறதாய் ஒப்புக் கொண்டதில்லை யென்று இன்னொரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டால், இப்போது விலை கூறப்படும் உன் மனைவி மைந்தனுடன், இக்கணமே அயோத்தியாபுரிக்குப் போய், உனது கோசலநாட்டு அரசாட்சியை நீ கைப்பற்றிப் பழையபடி முடிசூட்டிக்கொண்டு அரசாட்சி செய்து வாழலாமே, அப்படிப்பட்ட உபாயங்களை விட்டு, பல ராஜாக்கள் முன்னிலையில் தாலிகட்டின பெண்சாதியையும், எத்தனையோ தவங்கள் செய்து பெற்ற பிள்ளையையும், நடுத்தெருவில் விலைகூறி விற்கத் துணிந்தாயே? அட உன்னுடைய தைரியமே தைரியம்; உன்னுடைய தைரியத்துக்கும் மூடத்தனத்திற்கும், நான் என்ன சொல்லுவேன். ஒரு வார்த்தை சொல்ல மாட்டாமல், இத்தனை கஷ்டங்களை யெல்லாம் அனுபவிப்பவன் எப்படிப்

பட்டமடையனா யிருக்கவேண்டுமென்று, இன்னும் பல பரிகாச வார்த்தைகளால் சிரித்துக் கொண்டே கூவினான். இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட அரிச்சந்திர மகாராஜனும் சந்திரமதிதேவியும், சத்தியமே யெங்களுக்கு இஷ்டம்; எத்தனை துன்பங்களும் கஷ்டங்களும் நேரிட்டாலும், அதைத் தரித்துக்கொள்வது எமக்கழகே யல்லாமல், பொன்னாலும் நவரத்தினங்களினாலும் இழைக்கப்பட்ட கிரீடங்களினால் எமக்கு லட்சியங் கிடையாது என்றார்கள். இதற்கு அந்தச் சுக்கிரன் வெட்கப்பட்டு அப்பா! இந்தச் சத்தியவான்களை வெல்வதற்குச் சர்வேஸ்வரனாலும் ஆகாதென்று பிரமித்து, மௌனமா யிருந்துவிட்டார்.

இவ்வாறு அரிச்சந்திர மகாராஜன், தன் பத்தினியையும் தவபுத்திரனையும் காசிப்பட்டணத்து வீதிகளில் விலைகூறிக் கொண்டு போகும்போது, இக்காட்சியைக் கண்ட அந்நகரத்து ஜனங்களெல்லாம், அடடா! இதென்ன விந்தை! லட்சுமியைப்போல வடிவமைந்த இந்த ஸ்திரீயையும், பார்த்திபனைப் போன்ற அழகான அவளுடைய புத்திரனையும், ராஜஐஸ்வரியமுள்ள வோர் மனிதன் விலை கூறும்படி நேரிட்ட காரணம் யாதோ வென்று துக்கித்தார்கள். சிலர் இவர்களுக்கு என்ன விலை கொடுத்து வாங்கப் போகிறார்களென்று சிந்தித்தார்கள்; சிலர் இந்தப் புண்ணிய ஸ்வரூபிகளுக்குத் தக்க விலை கொடுக்கக் குபேரனாலு மாகுமோ வென்று வியந்தார்கள். சிலர் விதிவசத்தை விலக்க யாராலாகுமென்று தங்கள் மனதைத் தாங்களே தேற்றிக்கொண்டார்கள். இப்படி அந்நகரத்து வீதிகளில் பல ஜனங்கள் பலவாறும் மனக் கவலையுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, ஓ விலைகூறும் மனிதனே! என்ன சேதி? நீ விலைகூறும் பண்டங்கள் யாது? இன்னொரு தரம் கூறுவாயென்று, கபடமனத்தோனாகிய வொரு வயதுமுதிர்ந்த வேதப்பிராமணன் அரசனை யெதிர்ப்பட்டுக் கேட்டான். அதற்கு அரசன், ஐயா பிராமணோத்தமரே! இதோ என் முன்பாகப் போகும் எனது மனைவியையும், புத்திரனையும் விலைகூறுகிறேனென்றான். அதைக் கேட்ட பிராமணன், அவ்வாறு விற்பதானால், அவ்விருவரையும் எவ்வளவு பொருளுக்கு விலைப்படுத்துவாயென்றான். அதற்கு அரசன், ஒரு உன்னதமான யானையின் பேரில் நின்று, பலசாலியான வொருவன் கவணில் வைத்து எறியுங் கல் எவ்வளவு உயரம் போகுமோ, அந்த உயரத்துக்குப் பொன் தரவேண்டுமென்றான். இதைக் கேட்ட மறையோன், தனக்குள் சந்தோஷப்பட்டு, இந்தப் பெண் பிள்ளைக்கும், பையனுக்கும் எவ்வளவு பொருளானாலுங் கொடுத்து வாங்குவதே சரியென்று தீர்மானித்துக் கொ

[illegible], அரசனை நோக்கி, அப்பா! இப்போது உன் பெ[illegible]
[illegible]யை வி[illegible]ந்த காரணம் யாதென,
[illegible] ஒரு முனிவ[illegible] கடனுக்காக இவ்வ[illegible]
ட்டிருக்கிற தென்[illegible]. ஆனால், உன் கடன்காரனையெனக்
குக் காட்டினால் அ[illegible]க்கு நான் ஒப்பச் சொல்லிக் கொள்ளு
கிறே னென்று அந்தவன் சொன்னான். அவ்வாறே அரசன்
சுக்கிரனைக் காட்ட, அவ்வேதியன், அவனைப்பார்த்து உமக்குச்
சேரவேண்டிய பொருள்களுக் கெல்லாம், நானே உத்[illegible]
தியாவேன்; இனி இம்மனிதனை நீர் பொருள் கேட்க[illegible]
டிய நியித்த மில்லை யென, அதற்குச் சுக்கிரன் இணங்க, இனி
நீர் செய்து கொள்ள வேண்டிய காரியங்களை [illegible]
செய்து கொள்ளலா மென்றான். பின்பு, அவ்வேதிய[illegible]
[illegible] நோக்கி, நீ கொடுக்க வேண்டிய கடனை நான் [illegible]
[illegible]படியால், எனக்கொரு விலைச்சீட்டு எழுதிக் [illegible]
[illegible] இவ்விருவரையும் என் வசப்படுத்திவிட்டுப் போ[illegible]
[illegible]. அப்படியே, அரசன் அவ்வேதியனுக்கு ஓர் விலைச்சீ
[illegible] கொடுத்துத், தன் மனைவியையும், மைந்தனையும்
கைகளைப் பிடித்து அவன் வசம் ஒப்புவித்தான். அப்போது
சந்திரமதி[illegible], தன் கணவனை [illegible],

"வல்லன் [illegible] வருந்த லெமக் கெனச்
சொல்லி வெற்க[illegible]டுவியல [illegible]
அல்லி மாமலைத் [illegible]ன்களை யன்புடன்
புல்லி [illegible] புலம்பினள்"

என் அருமை நாயக[illegible] [illegible]
காக வருத்தங் கொள்ள வேண்டா [illegible] கொண்
[illegible] போன்ற [illegible] [illegible] [illegible]
தாமரை மலருக் கொப்பான பா[illegible]களில் விழுந்து, அழுது
புலம்பலானாள்.

"இன்று காணும் இருபரும் யானு[illegible]
றன்று காண அவாவுறு செம்முகம்
இன்று காண்டக வெய்[illegible] தன்றிம[illegible]
தென்று காண்ப[illegible] [illegible]யென வெய்[illegible]ஞன்".
"எங்கி மன்னன் [illegible] னென்றே [illegible]
தாங்கி நாயக [illegible]டை யென்றயல்
[illegible] இறை [illegible] [illegible]
தூங்கி வாய் [illegible] [illegible] [illegible]ஞன்".

என் பத்தாவே! உம்முடைய எதிரில் நின்றபடியே, உம்
மைத் தரிசிப்பதற்கு வரப்பட்ட அரசரும், நானும், தினந்தோ
றுங் காண்பதற்குப் பூசைப்படும் உமது அழகிய முகாரவிந்தத்
தைக், கடைசியாய் இன்றைய தினத்தில் மாத்திரம் காணக்கி
டைத்ததே யல்லாமல் இனி எப்போது காணப் போகிறேனெ

ன்று அலறி யழுதாள். பின்பு, நாதனைப்படி தொழுவ[illegible]
நமது [illegible] ஏங்கி மனம் வருந்த[illegible] [illegible]
பயந்து, அரசனைக் கண்குளிர வு[illegible] பார்த்துவிட்டு, [illegible]
பிராணேசா! எனக்கு விடை கொடு[illegible]மென்று, நாத் தடு[illegible]
ழுது கொண்டே, அப்புறம் விலகிப் போய்விட்டாள். தேவ
தாசன் தகப்பனை விட்டு நீங்க மனம் வராமல், அவனுடைய
கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு, எமலை[illegible]யேன்! நீர் என்னையும்,
என் தாயையும் விட்டு, இன்றைய தினம் பிரிந்து எங்கேயோ
போய்விடுகிறீரே, இனி நான் யாரை அப்பாவென்றழைக்கப்
போகிறே னென்று, ஓவென்ற சத்தத்துடன் கதறி யழுதா
ன். இதைப் பார்த்த வேதியன் கோபித்துச், சிவந்த கண்க
[illegible], அடா பயலே, நீ யெனக் கிந்த விலைச்சீட்டின்படி விற்
கப்பட்டபின், உனக் கவன் தகப்ப னெப்படி யா[illegible]
[illegible]டா என் வீட்டுக்கு; என்று அந்தப் பாலகனைச் ச[illegible]
இரக்கமில்லாமல், கைகளைப் பிடித் திழுத்துக்கொண்டு [illegible]
விட்டான். இப்படி குழந்தையாகிய தேவதாசன், தன் [illegible]
[illegible]க் கட்டி யழுதுகொண் டிருக்கும்போதே, விலை[illegible]
[illegible] சுதந்தரத்தினால் அவ்வேதியன் அவன் கைகளைப் பிடித்
து, அவன் அலறி யழும்படி கோபித் திழுத்துக் கொண்டு போ
கிற காட்சியைக் கண்ட பிதாவாகிய அரிச்சந்திரன், ஏங்
கி யழுது, இடி விழுந்த மரம்போல தரையில் விழுந்து மூர்
ச்சையாய் விட்டான். உடனே, சமீபத்தி லிருந்த சத்தியகீர்
த்தியானவர், அவனை வாரியெடுத்து மார்போடணைத்துக்
[illegible]வனே! [illegible]யால் நீர் வாடு
வது தகுதியே யாயினும், அதைப்பற்றித் தாம் இனி [illegible]
பதில் என்ன பலன்? இவை யெல்லாம் அந்த உமாமகேசுவ
ரனுடைய கட்டளைப்படி நடக்கின்றன. அவைகளைத் தடு
பதற்கு நம்மா லாகுமா வென்று, அரசனுடைய மனத்தைத்
தேற்றினான்.

இவ்வாறு நடந்தேறிய பின்னர், அரசன் சுக்கிரனைப் பார்
த்துச், சுவாமீ விசுவாமித்திர மாமுனிவருக்கு நான் கொ
டுப்பதாய் வாக்களித்திருந்த பொருளெல்லாம் உம்மிடம் சே
ர்ந்து விட்டதல்லவோ வென்றான். [illegible]க்குச் சுக்கிரன், ஆம்,
சேர்ந்துவிட்ட[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] சொன்னார்கள். நீ
கொடுக்க வேண்டிய [illegible] அவ்வேதியனால் என
க்குச் சேர்[illegible] [illegible], எனக்குச் சேரவே
ண்டிய [illegible] [illegible] அதை மாத்தி
[illegible] எனக்குத் தந்துவிடவேண்டும். இனி ஒரு
சம் [illegible] [illegible] தங்கமாட்டேன். என் வேலை யெ
[illegible] [illegible]கின்ற படியால், [illegible]மாய் எனறி
[illegible]

ருப்பிடம் போய்ச் [illegible], என்ன சொல்லுகிறாய், உ
ன்னால் ஆகுமா, ஆகாதோ சொல், என்று வெடித்த குரலுடன்
கூறிப் போயினான்.

அரிச்சந்திரன் புலையனுக் கடிமைப்படுதல்.

சுக்கிரன் மேற்கூறிய விதமாய்ப் பேசினவற்றைக் கேட்ட
அரசன் திடுக்கிட்டு, மந்திரியைப் பார்த்து, அப்பா, சத்தியகீ
ர்த்தி, இவருக்குத் தாருங் கூலி நாம் கொடுக்க வேண்டுவது
ஞாயமாகவே யிருக்கிறது. ஆனால், அதற்கு யாடு சொல்வதற்
கு நமக்கு வேறு மார்க்கங் காணோமாகையால், நீ யிந்தக் கா
சிப்பட்டணத்தில் என்னை விலை கூறி, யாருக்காவது விற்றுப்
போட்டு, அவருக்குச் சேரவேண்டிய பொன்னைக் கொடுத்து
விடுவாயென்றான். அது கேட்ட சத்தியகீர்த்தி, சுவாமி! எனக்குத்
தாய் தந்தையும், அரசனாகவும், இருக்கப்பட்ட உம்மை நான் விலை
கூறுவது தகுதியல்லவே; ஆகையால், தேவரீர் அதற்காக எ
ன்னை விற்று, அந்தச் சுக்கிர பகவானுடைய கடனைத் தீர்த்
துவிடுமென்று கீழே விழுந்து, அரசனுடைய இரண்
டு பாதங்களையும் பிடித்துக் கொண்டான். அப்படிக் கீழே வி
ழுந்த மந்திரியை யெழுப்பி, அப்பா! தர்ம சாஸ்திரங்களில்
தேர்ந்த சத்தியகீர்த்தி! நான் பட்ட கடனைத் தீர்ப்பதற்கு உ
ன்னை விற்றுக் கொடுப்பது என்ன ஞாயம்? ஒருவேளை நான்
மதிமயங்கி யப்படிச் செய்து விட்டபோதிலும், நீயு நெறி
தவறினவனாவேனல்லவா? அது கூடாதென்று மந்திரிக்கு
வேண்டிய தேறுதல்களைச் சொல்லி, இனி தாமதிக்காமல்
என்னை யாருக்காவது விற்றுப்போடச் சொன்னான். அது
கேட்ட மந்திரியானவன், பலவாறு துக்கித்து, விதிவசம் இப்
படியு மிருக்குமா வென்று, பரமசிவனுடைய அருளைச் சிந்தி
த்து, கண்களில் நீர் ஆறாய்ப் பெருக, பொன்னாற் செய்து
நவரத்தினங்களா லிழைக்கப் பெற்ற கிரீடத்தைத் தரிக்கும்
அந்த ராஜாதி ராஜனுடைய சிரசில் புல்லைத் தரித்து, அந்தக்
காசிநகரத்துக் கடைவீதி முதலான பல பகிரங்கமான இடங்
களி லெல்லாம், அரிச்சந்திர மகாராஜனை விலைகூறினான். அர
சன் அப்போது மந்திரியை நோக்கி, நீ விலை கூறும்போது
என்னை விலைக்குக் கேட்கப்பட்டவர்கள் உயர்ந்த பிராமண
ஜாதியாரானாலும் சரி, அல்லது இழிந்த பஞ்சம ஜாதியாரானா
லும் சரி, ஜாதி வேற்றுமை யின்றிப் பொன் கொடுக்கத் தக்கவர்
யாரோ அவருக்கு விற்றுப் போடுகிறே னென்று யாவரு மறி
யச் சொல்வா யென்றான். அவ்வாறே சத்தியகீர்த்தி யாவரு
மறியப் பகிரங்கமாய்க் கூவிச் சொல்லி, அரசனை முன்னடத்தி
த்திரிந்து கொண்டே யிருந்தான். இவ்வாறு விதி வீதியாய்

வெய்யிலில் சுற்றியும், [illegible]னை விலைக்குக் கேட்பவி
ல்லை. அதற்காக இருவரும் மன மெலிந்து, நமது கடனை
வேறெவ் வகையில் தீர்க்கப்போகிறோ மென்று துக்கித்துக்
கொண்டிருக்கையில், மாட்டுத்தோலில் மூடிக்கட்டிய [illegible]
தைக் கூடைகளிலில் வைத்துக், காவடி போட்டுத் தோள்மே
ல் சுமந்து கொண்டு, கள் குடித்த வெறியினால் தள்ளாடி நட
ந்துகொண்டே, வீரவாகு வென்கிற புலையன் எதிர்ப்பட்டு,
மந்திரியைப் பார்த்து, நீர் விற்கிறதென்ன வென்று கேட்டா
ன். அதற்கு மந்திரி, இதோ என்னெதிரில் [illegible]கொண்டி
ருக்கும் புண்ணியவானை விலை கூறுகிறே னென்றான். அதைக்
கேட்ட புலையன், மாமிசக் காவடியைக் கீழே யிறக்கி [illegible]
திரிக்குச் சமீபத்தில் வந்து, அப்பனே! நான் சண்டாளப் புலை
யன், இந்த மனிதனை வாங்குவதற்கு நான் ஒரு வேளை [illegible]
பட்டால் பலிக்குமோ வென்று, கள் நாற்றம் நாறும் [illegible]யைத்
தனது துர்க்கந்தமான வஸ்திரத்தால் மூடிக்கொண்டு, நாக்கு
ளறலுடன் தள்ளாடி, வணங்கிக் கும்பிட்டுக் கேட்டான். [illegible]
ற்குச் சத்தியகீர்த்தி, பொருள் கொடுப்போர் [illegible]
வாங்கிக் கொள்வதற்கு யாதொரு ஆட்சேபமு மில்லை யென்
றான். அதைக் கேட்ட [illegible]ன், சரிதான், இவ[illegible]ப் பார்த்
தால் [illegible] நாணயக்கார[illegible]க் காணப்படுகிறான், [illegible]
பட்டவனை நான் விலை கொடுத்து வாங்கினால், இவன் என்ன
வேலைக்கு உதவுவா னென்றான். அதைக் கேட்டுக் கொண்டிரு
ந்த அரசன் புலையனைப் பார்த்து, ஐயாவே! நீர் என்னைப்
பொருள் கொடுத்து வாங்கின பிறகு, நீர் எந்த வேலை சொன்
னாலும் தவறாமற் செய்வேன், அதற்காக நீர் ஆலோசிக்க
வேண்டாம். [illegible] பொன்னை உம்மிடம் பெற்றுக் கொண்டு நான்
உமக்கு விலைப்பட்ட பிறகு, எனது தேகம் உம்முடையதாக
வே நினைக்க வே[illegible]டுமென்று, அரசர்களெல்லாம் வணங்கும்
சிரத்தினால் அந்த [illegible]ழ் ஜாதிப் புலையனை அரிச்சந்திர மகாரா
ஜன் வணங்கி[illegible]ன்றான். இதைக் கேட்ட வீரவாகு, இந்த
மனிதன் இவ்வ[illegible]வு வணக்கமாய்ப் பேசுகிறபடியால், இவனை
நாம் வாங்கிக்கொண்[illegible] போனால், நம்முடைய பறைச்சியும் சந்
தோஷப்படு[illegible] அவள் ஒன்றுக் காரியமானபடியால், அவ
ளுக்கும் இவ[illegible]வுவானென்று மனதில் தீர்மானித்து நமக்கொ
க்கும் இவன் [illegible]னுக்கு விலை யென்ன வென்று மந்திரியைக் கே
ண்டு [illegible]
ட்டான். அதற்கு அவன் பதினாயிரம் பொன்னென்று சொ
ல்லவே, புலையன், பதினாயிரம் பொன்னுக்கு இவ்வளவு அழகும்,
குணமும் அமைந்த ஆள் நமக்குக் கிடைப்பது அரிது; இவனை
விடக்கூடாது; இன்னும் யாராவது போட்டி செய்து விலையை

உட்சத்தி விடப்போகிறார்களென்று நினைத்து, எங்கேயோ பதி
னாயிரம் பொன் சேகரித்துக் கொண்டுவந்து மந்திரி கையில்
கொடுத்து, பேய்கூ புரளப்போகிறாய், எழுது விலைப்பட்டென்று
ஏ. அப்படியே சத்தியகீர்த்தியும் [illegible] விட்டு எழு
திக்கொடுத்தான். அந்தப் பொன்னைத் [illegible] அக்கிராமாதிபதியா
முக்கு [illegible] அந்த அரசக்குமாரனை அரிச்சந்திர
மகாராஜனை இதிக்க ஜாதிப் புலையனுகிய வீரவாகுக்கு விலைப்
படுத்தினான். உடனே அவ்வீரவாகு, தன் தோள்மே
லே [illegible] காவடியை அரசன் தோள்மேல் வை
த்து, நடமுன்னே, யென்று தன் முன்னால் நடத்திக்கொண்டு
போனான். இப்படி கேயூர மணிந்த அழகிய தோளின் பேரி
ல், புலையன் வைத்த மாமிசச் சுமையைச் சுமந்துகொண்டு
போகிற அரசனைப் பார்த்துச், சத்தியகீர்த்தி மனம் பதைத்து;
ஐயா! அரசனே! நான் உம்முடைய பாத சேவைக்கு வந்த
நாள் முதல் ஏவல்களையே செய்து கொண்டுவந்த தவப்
பயன், இன்றோடே அழிந்து விட்டதேயென்று அழுதுகொ
ண்டு! அரசனைப் பிரியமனமில்லாமல் பின்தொடர்ந்தான்.

அரிச்சந்திரன் மயானங் காத்தல்.

இவ்வாறு அரசனை யடிமை [illegible] யழைத்துக்கொண்டு
போன வீரவாகுவானவன், புலால் நாறுகின்ற பறைச்சேரிக்
குள்ளிருக்கும் தன் சிறு குடிசைக்குள் போய்ச்சேர்ந்து, அரச
னைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். அட பயலே! எனக்கு ம
யானத்தில் பிணஞ்சுடுகிற உத்தியோகம் தலைமுறை தலைமு
றையாயுள்ளது; அதைப்போய்ச் [illegible] பதற்கு எ
னக்குச் சக்தியில்லை. ஆகையால், நீ போய் அந்த வேலையை
ஜாக்கிரதையாய்ப் பார்க்கவேண்டும். அந்தச் சுடுகாட்டில்
பிணஞ் சுடப்பட்டவர்கள், பிணம் ஒன்றுக்கொரு கொள்ளி
வஸ்திரமும், வாய்க்கரிசியும் காற்பணமும் கொடுப்பது வழ
க்கம்; அது என் மிராசு; அவற்றை நீ சேகரிப்பதில் யாதொரு
ஊழலுஞ் செய்யக்கூடாது. என் உப்பைத் தின்று, நீ எனக்
குத் துரோகம் நினைக்கப்போகிறாய். அப்படிச்செய்தால் வி
ர்த்தியாகமாட்டாய். உன்னுடைய ஜீவனத்துக்காக, வாய்க்க
ரிசியை மாத்திரம் நீயே யெடுத்துக் கொள், [illegible]; மற்றவை
களைச் சரியாய்ச் சேகரித்துக் கணக்குப்படி யென்னிடம் ஒப்புவிக்
க வேண்டும் என்று, காளிதும் நீதியில் தவறாத [illegible]
னுக்கு இத்தனை நிபுலையன் நீதிகளைப் போதித்த [illegible]
பினான்.

பூர்வ வினைப்பயனை வெல்லமாட்டாத அரிச்சந்திர மகா ரா
ஜன், புலையனுடைய ஆக்கினையைச் சிரசால் வகித்து அதின்

படி பிணங்கள் எரிந்துகொண்டிருக்கும் சுடலையைச் சேர்ந்
தான். இச்சுடலையில் பிணங்களைச் சுமந்து கொண்டுவரும்
பாடைகளைக் கட்டில்போற்செய்து, மயானங் காக்கும் வீரவா
கு உட்காரும் ஆசனத்தின்மீது, நவரத்தின கசிதமான சிம்
மாசனத்தில் வீற்றிருந்த அரிச்சந்திர மகாராஜனைவன் உட்
கார்ந்து கொண்டு, தனது தற்கால நிலைமையைப்பற்றிச் சிந்
தித்துக் கொண்டே யிருந்தான். அரசன் வீரவாகுடனே வ
ந்துவிட்டபின், சத்தியகீர்த்தி புலைச்சேரியில் அரசனைத் தே
டிக்காணாமல், மயானத்திற்கு வந்து, ஒரு தேசத்தை யொரு
குடையின்கீழ் அரசாண்டு வந்த ராஜாதிராஜனை அரிச்சந்திர
மகாராஜன், மயானத்தில் ஒரு சிறு குடிசைக்குள் பாடை
யினால் கட்டப்பட்ட வோர் ஆசனத்தின்மீதிருந்து, சுடுகாட்
டைக் காக்கும் [illegible] யைக் கண்டு மனந்தாளாமல், ஓவென்
றழுதுகொண்டு [illegible] பாதங்களில் விழுந்தான். அதற்கு
அரசன், விதிப்பயனை வெல்லவதற்கு பிரம தேவனாலுமாகா
தென்பது வேதப்பிரமாண மல்லவா வென்று மந்திரியைத்
தேற்றித் தன் பங்குக்கு வந்த வாய்க்கரிசியைச் சமைத்து இரு
வரும் புசித்து, அவனை யங்கேயே நிறுத்தி வைத்துக்கொண்
டிருந்தான்.

சந்திரமதியும் தேவதாசனும் வேதியன் வீட்டு வேலைகளைச் செய்து துக்கித்தல்.

இவ்வாறு ராஜாதி ராஜனை அரிச்சந்திர மகாராஜன், வீர
வாகு வென்கிற வோர் புலையனுக் கடிமைப்பட்டு, அவன் ஏ
வின்படி மயானத்தைக் காத்துக்கொண்டு, தன் நிலைமை
யைப் பற்றித் துக்கித்துக்கொண் டிருக்கும்போது, முன்னால்
வேதியன் விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டுபோன சந்திரமதிதேவி
யும் தேவதாசனும் பட்ட பாடுகளை யினிச் சொல்லப்போகி
றோம். இவர்களை விலைக்குவாங்கின அவ்வேதியன் மகா கடி
ன சித்தனும், கொடும் பாவியுமானவன். இவர்களை யெந்
நேரமும் சிடுசிடுப்புள்ள சிவந்த முகத்துடன், கடினமான வே
லைகளைச் செய்யும்படி கோபித்துக்கொண்டே யிருப்பான்.
பொழுது விடிய நெடுநேரம் இருக்கும்போதே, என்னடா
சந்தி! நீயும் [illegible] இன்னுந் தூங்கினால், வீட்டு வே
லைகளை யார் செய்வார்கள்? மலையைப்போல் பொருளை வாங்கி
யந்த கூருட்டிப் பார்ப்பானுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, இப்படியு
ம் எருமைக்கடாவைப்போல் சூரியன் மூளைக்கும் வரையில்
தூங்கலாமாவென்று அதட்டி யெழுப்புவான். இவ்வேதிய
ன் மனைவியோ அவனிலுங் கொடிய பாவி. இவர்களை அதிக
விலைக்கு அவன் வாங்கி விட்டானென்று, எந்நேரமும் புருஷ

ன் வைவதும், சில சமயங்களில் அவன் முகத்தி லறைவது
மாயிருப்பாள். இக்கடின வார்த்தைகளைக் கேட்கும் போ
தெல்லாம், சந்திரமதி தேவிக்குப் புண்ணில் கோலிட்டது
போல் தேகந் துடிக்கும்; கண்களில் நீர் ஓயாமல் ஆறுபோ
ல் பாய்ந்துகொண்டே யிருக்கும். தேவதாசனை வேதியன்
வேலை செய்யும்படி பயமுறுத்தி யடிக்கும் போதெல்லாம்,
இவளுடைய தேகத்தில் உயிர் துடிக்கும்; மூர்ச்சையுமுண்டா
கும். அவ்வேதியன் மனைவி, இவர்களுக்குக் காலத்தில் கூ
ழும் சரியாய் வார்க்கமாட்டாள். சில சமயங்களில் தேவதா
சன், அம்மா பசி காதை யடைக்கிறதே யென்றழும்போது,
அடா வென்னுசைப் புதல்வா! உப்பரிகையின்பேரில் உலா
விக் கொண்டு தாதிமார் உனக்கு முக்கனியுஞ் சோறும் ஊட்
டும்போது, வேண்டாமென்று ஓடி ஒளித்துக் கொள்வா
யே! அப்படிப்பட்ட உனக்கு உப்பி [illegible] கூழும் பசிவே
ளையில் கிடைக்காமல் தவிக்கும்படி யாயிற்றே, அடா வென்
கண்மணியே! இதுவும் என் வயிறு செய்த பாக்கியமா வென்
று வயிற்றில் அறைந்துகொள்வாள்; விதியை நொந்து விம்
மி யழுவாள். இதற்குள்ளாக வேதியன் மனைவி, என்னடீ ச
ந்தி! சந்தடி செய்கிறாய், வேதியன் கேட்டால் தடியா லடிப்பா
ன், பேசாமலிரு, நீயும் உன் பிள்ளையுந் தேடின பொருளை
யெங்களுக்கா கொடுத்து விட்டீர்கள்? நீலியைப்போல் சும்
மா யேன் அழுகிறாய்? அந்தப் பயித்தியம் பிடித்த பிராமண
ன் வகை தெரியாமல் இருந்த திரவியங்களை யெல்லாம் பாழா
க்கி, யெந்த வேலைக்கும் உதவாத வுங்களைச் சனியனை விலைக்கு
வாங்கினதுபோல் வாங்கிக்கொண்டு வந்து விட்டானே யெ
ன்று திட்டுவாள். அதற்கு, அம்மணீ! வேறொரு சந்தடியு மி
ல்லை; பையன் அதிக பசியாயிருக்கிறதென் றழுகிறான். அந்
த ஏழைப் பிள்ளையின்மீது இரக்கம் வைத்துக், கொஞ்சம் கூழ்
வாரம்மா வென்று எத்தனையோ உயிர்களை யிரட்சிக்க வல்ல
தாயாகிய சந்திரமதிதேவியானவள், மிகுந்த இரக்கத்துடன்
கேட்பாள். இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டும், அந்தச் சண்டா
ளி சற்றும் இரங்காமல், இருகல நெல்லிருக்கிறது, அதைச் சு
றுக்காய்க் குத்தி அரிசியாகக் கொடுத்துவிடு; அப்புறம் உன
க்கும் உன் மகனுக்கும் கொஞ்சம் கூழ் வார்க்கிறேன். உங்
களுக்குக் கூழ் வார்ப்பதற்குப் பொழுது விடிந்ததுமுதல் நீ
யும் உன் பிள்ளையும் என்னவேலை செய்து அலுத்துப் போ
னீர்கள். சீக்கிரம் அந்த நெல்லைக் குத்திக் கொடுத்துவிடு, அ
ப்புறம் பேசலாமென்பாள். அதற்குச் சந்திரமதிதேவி, அப்
படியே குத்தித் தருகிறேன் தாயே யென்று சொல்லித்
[illegible] துடிக்க, இரத்தின வளையல்கள் அணிந்திருந்த பஞ்சு

போல் மெதுவான கைகள் நடுங்க, அந்த நெல்லைக் குத்தத்
தொடங்குவாள்.

"கையினில் உலக்கை பற்றிக் கைத்தலத் துதிரம் பாய
மெய்யினில் வெயர் நீர் சிந்த விழியினில் அருவி பாய
செய்யினில் முடித்த கூந்தல் செற்றுச் சீர் கொடுமை காண
மையினித் திகழ் வேற்கண்ணார் அம்மியர் மறுகிச்சோர்ந்தார்."

காந்தள் புஷ்பத்தைப்போன்ற அழகிய கைகள் சிவந்து இ
ரத்தம் பாயவும், தேகத்தில் வெயர்வை நீர் ஓடவும், கண்க
ளில் அருவிபோல் நீர் சொரியவும், செம்பஞ்சி யெண்ணெயி
டுச் சிவி முடித்திருந்த கூந்தலையுடைய அந்தப் பதிவிரதா த
ன்மத்திற் சிறந்த இரத்தினமாகிய சந்திரமதிதேவியானவள்,
வேதியன் வீட்டில் அடிமையாய், உலக்கையைக் கையிலெடுத்
து, நெல்லைக் குத்துங்கொடுமையைப் பார்த்து, மையிட்டு வி
ளங்குகின்ற வேல்போலுங் கண்களையுடைய தெய்வ மங்கை
யர்களெல்லாரும், இப்படிப்பட்ட மகா உத்தமிக்கும் இந்நிலை
மை வரக்கூடுமோ வென்று பதைபதைத்துச் சோர்ந்தார்கள்.
தெய்வமாதரே இம்மாது சிரோன்மணிக்கு இவ்வாறு நேரி
ட்ட அளவிடப்படாத துக்கத்துக் கிரங்கி யழுதார்களென்
றால், இம் மண்ணுலகில் இதைக் கண்டு சகிப்பவர் யாராகிலு
மிருப்பார்களா? மேலும், நித்திரையி லிருக்கும்போதே, வே
தியன் பயத்தினால் திடுக்கிட் டெழுந்திருக்கும் பாலகனாகிய
தேவதாசனோ, தினந்தோறும் பொழுது விடியுமுன் அவ்வே
தியன் வயல்களுக்குச் சென்று, களைபறித்தல் முதலான வே
லைகளைச் செய்து முடித்துக் கொண்டு, அவனுக்கு வேண்டிய
இலை, தர்ப்பை, சமித்து முதலானவற்றைச் சேகரித்துச் சு
மைகட்டி, இரத்தினக் கிரீடந் தரிக்குந் தலையின்மேற் சுமந்து
கொண்டுவந்து, வேதியன் முன்பாக வைத்து நமஸ்கரிப்பான்.
அதற்கு வேதியன், கோபங்கொண்ட முகத்தோடு அவனை
ப், பற்களை நறநறவென்று கடித்துக்கொண்டு, இதற்கா
இவ்வளவு நேரமாயிற்றென்று திட்டி யடிப்பான். தேவதாச
ன் அந்த அடிகளைப் பொறுக்காமல், அம்மாவென்று அலறி
மூர்ச்சை யடைந்து கீழேவிழுவான். இக்காட்சியைப்
பார்க்கும் தாய்க்குத் தேகம் எவ்வாறு பதைக்குமோ, அதை
யின்ன தென்று இங்கே விவரித்துச் சொல்வதெப்படி?

தேவதாசன், காட்டில் சர்ப்பத்தா லிறத்தல்.

இப்படியாகத் தாயும், பிள்ளையும் வேதியன்வீட்டில் ஒரு நி
மிஷத்தை யொரு யுகமாய்க் கழித்துக் கொண்டு வருங்கால
த்தில், ஓர் நாள் தேவதாசன், மற்ற அயல்வீட்டுப் பிள்ளை

கிக்கு ஒரு முனிவனுக்குத் தாரைவார்த்துக் கொடுத்துவிட்டபடியால் நாம் அவனுக்கு வேறு சாட்சியமில்லையே யென்கிற எண்ணத்தினால் நீ பாம்பைக் கடிக்கச் சொல்லி யிறந்துவிட்டாயோ? அப்படி நீ போய் என்ன வேண்டும்? உன்னுடைய பாட்டனுக்குப் பின் அந்த அழகான அயோத்தி நாட்டை நீ அரசாள வேண்டுமே? வேறு யாரிருக்கிறார்கள். அதை யெண்ணியாவது நீ சற்றே பொறுத்திருப்பாயா! அடா என் இரத்தினமே! தர்ம சாஸ்திர விதிப்படி நாளையின் மேல் மன்னுயி [illegible] அரசாளும் உன்னுடைய பிதாவாகிய அரிச்சந்திர மகாராஜன், நம்மையெல்லாம் அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுவிக்க வருங்காலத்தில், உன் பிதாவின் பிரிதலை ஆற்றாமையினால், என்னுடைய மகன் எங்கே யென்று என்னைக் கேட்டால், அதற்கு நான் என்ன உத்தரஞ் சொல்லப்போகிறேனடா! தாமரை மலர் போல் விளங்கும் முகத்தையுடைய என் கண்ணே! சற்றே வாய்திறந்து என் அழுகையென்று சொல்லக்கூடாதா! அடிக்கடி அப்பா அம்மா என்று அழைத்துக் கொண்டிருப்பாயே, அதையெப்படி மறந்து விட்டாயடா! ஒரு வேளை யிந்தக் கொடும் பாவியாகிய என்னுடன் என் பேசவேண்டுமென்று மௌனஞ் சாதிக்கிறாயோ! அடா என் அருமைக் கரும்பே! [illegible] உயிரை விடலாமென்றால், அந்தச் சத்தியத்தின் முறை தவறாத உன் தகப்பன் [illegible] னிடம் வாங்கிக் கொடுத்த பொருளுக்கு அடிமைத் தொழில் செய்து வருகிறது மாட்டாமல், சத்தியம் கெட்டிறந்துபோனானென்கிற பெருமையல்லவா வாய்க்குமே! இல்லாவிட்டால், நீ போன இடத்துக்கு உன்னுடன் நானும் வந்து விடுவேனே! நான் இதற்கு என்ன செய்வேனடா! என் அருமைமகனே யென்று பலவாறாய்ச் சந்திரமதியம்மாள் புலம்பிப் புலம்பி, பொழுது விடியுமுன் வேதியன் வீட்டுக்குப் [illegible] போய்ச் சேரவேண்டுமே யென்கிற நினைவுடன், பிரேதத்தை அதற்குள்ளாகத் தகனஞ் செய்து போகலாமென்று, தன் மகனைத் தோளின்மேல் தூக்கிக் கொண்டு, அடக்கச் சக்தியில்லாமல் தவித்து, [illegible] மயானமிருக்கும் இடம் எங்கேயென்று அலைந்தலைந்து காட்டில் அடிமேலடி வைத்துத் தேடிச் சென்றாள். பிரேதத்தை யிவ்வாறு தோளின் மேல் தூக்கிக்கொண்டு போகும்போது, முன்னே அதைக் கடித்துக் கொண்டிருந்த காய்களும், நரிகளும், கழுகுகளும் கூடவே ஓடி, அப்பிள்ளையின் மாமிசத்தைக் கொத்திப் பிடுங்கின. அதைப் பார்த்துச் சகிக்கமாட்டாமல், ஐயோ மகனே! ஐயோ மகனே! இந்த அவஸ்தையைப் பார்ப்பதற்கு நான் இந்தப் பூமியில் பெண்ணாய்ப் பிறந்தேனோ [illegible] என்று கதறியழுது கொண்டு, [illegible]

வெளிச்சத்தினால் இதுதான் சுடுகாடென்று நிச்சயித்து, அங்கே பிள்ளையைக் கீழே யிறக்கினாள். அவ்வெளிச்சத்தில், தீயினால் பிணங்கள் எரிவதையும், தலைகள் வெடிப்பதையும், காய்களும், நரிகளும், எனக்கு உனக்கென்று பிணங்களைப் பிடுங்கித் தின்பதையும், அதற்காக அவைகள் சண்டையிட்டு ஒன்றையொன்று கடிப்பதையும் அவள் கண்டாள். பின்பு தன் பிள்ளையை அங்கே ஓர் பக்கத்தில் கிடத்தி, தன்னிஷ்ட தெய்வத்தை மனதில் தியானித்து, அங்கே யெரிந்து அவிந்துபோயிருக்கும் கொள்ளிக் கட்டைகளை யெல்லாம் அவ்வெளிச்சத்தில் பொறுக்கிக் குப்பலாய்ச் சேர்த்து அடுக்கி, அதன் மேல் பிள்ளையை யெடுத்து வைத்து, ஒரு எரிகிற கொள்ளியைப் பிடுங்கிக்கொண்டு வந்து, அதில் வைப்பதற்கு எத்தனப்பட்டாள். இதை அவ்வெளிச்சத்தில் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சுடலை காப்போன், ஓடிவந்து, பெண்ணே, யிந்த நடு ராத்திரியில் ஒண்டியாய் வந்து பிணஞ் சுடுகிறவளே! எனக்குச் சேர வேண்டிய வாய்க்கரிசி, கொள்ளிக்காசு, முழத்துண்டும் எங்கே யென்று அதட்டிக் கோபித்து, தன்னுடைய புத்திரனென்று தெரியாமல் அப்பிள்ளையைக் காஷ்டத்திலிருந்து காலால் உதைத்துத் தள்ளிவிட்டான்.

சுடலைகாப்போன் இவ்வாறு பிள்ளையை உதைத்துத் தள்ளியவுடனே, சந்திரமதியம்மாளுக்கு உடல் சோர்ந்து, ஓவென்றழுது, வேற்றுமாதரைப்போல் அவன் காலில் சாய்ந்து, வார்த்தைகள் குழறிக்கொண்டே சொல்லுகிறாள்: ஐயா, காவலரே! நான் ஆதரவற்ற பாவி; அதினால் இந்த இருண்ட இரவில் தனியாய் நானே யென் தோளின்மேல் இப்பிரேதத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தேன். இது என் பிள்ளை. எனக்கு வாய்க்கரிசி போடவும், கொள்ளிக்காசு, முழத்துண்டு கொடுக்கவும் வழியில்லை, நான் என்ன செய்வேன். பிணத்தைச் சுடுவதற்கு விறகுக்கும் கதியில்லாமல் இங்கே பிணங்கள் சுட்டுக் கரிந்துபோய்க் கிடக்கும் கொள்ளிக் கட்டைகளை யெல்லாம் பொறுக்கிச் சேர்த்தேன். தயவால் தாங்கள் இந்த அநாதையின் மேல் கிருபை செய்து, இப்பிரேதத்தைத் தகனம் செய்ய உத்தரவு கொடுத்தருள வேண்டுமென்று, அச்சுடலைகாப்போன் பாதங்களைப் பிடித்துக் கொண்டாள். அதற்கு சுடலைகாப்போனாகிய அரிச்சந்திரன், மிகவும் இரக்கங் கொண்டவனாகி, ஓ இலட்சுமிக் கொப்பானவளே! என் கால்களை விட்டுவிடு; நீ சொல்வதெல்லாம் ஒரு வேளை மெய்யாயிருக்கலாம்; ஆனால் நான் இந்தச் சுடலைக்குச் சொந்தக்காரனல்ல; இதற்குடையவன் வீரவாகு வென்னும் ஓர் பறையன்; அவனுக்கு நான் அடிமைப்பட்டவன்; இங்கே வாங்கப்பட்ட வாய்க்கரி

மாத்திரம் என்னைச் சேர்ந்தது; மற்ற கொள்ளிக்காசையும் முழுச்சீலையையும் நான் அந்த வீரபாகுக்குச் சேர்க்கக் கடமைப் பட்டவன். ஆகையால், எனக்குச் சேரவேண்டியதான [illegible]க்கரிசியை மாத்திரம் நீ கொடுக்க வேண்டியதில்லை. என் எஜமானுக்குச் சேர வேண்டியவைகளை நீ கட்டாயம் கொடுத்தாகவேண்டும். அவற்றைக் கொடுத்துவிட்டு, உன் பிணத்தை நீ சுட்டுக்கொள்ளலா மென்றான்.

இதைக் கேட்ட சந்திரமதியானவள், ஆதரவற்ற தனது ஏழ்மை [illegible]யை அக்காவலாளிக்கு விவரித்துச் சொல்லியும் அவன் [illegible]மதியாமல், அவளுடைய கழுத்தில் மின்னிக் கொண்டிருக்கும் [illegible] செய்த தாலியைக் கண்டு, அடி கள்ளி! நீ மகா இக்கட்டான கால விருந்தைக்காரியாயிருக்கிறாய்; உன் கழுத்திலிருக்கும் தாலியை யவிழ்த்து, [illegible]க்குச் சேரவேண்டியகொள்ளிக்காசு முதலானவற்றுக்கீடாகக் கொடுத்துவிட்டு, உனது காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளலா மென்றான். இவ்வார்த்தைகளைச் சந்திரமதி கேட்டவுடன், வேடர்களுடைய அம்புக் கூட்டத்தில் அகப்பட்ட மானைப் போல் அடி-அடித்துப் பதறி, திடுக்கிட்டு, அழு குரலுடன் சொல்லுகிறாள்.

"அலையில் [illegible] சந்திரம் கல்லது
தொல்லையில் [illegible]க்குச் தோற்றரு மிவகையும்
புலையன் காணவும் போதவ தேசவெறு
உலையின் மீது மெழு கொத்துருகினள்."

ஓ தெய்வமே! எக்காலத்திலும் அசத்தியமென்னும் துன்பத்தில் அகப்படாத அந்த அரசராஜாதி ராஜனை எனதுபத்தா அரிச்சந்திரமகாராஜன் ஒருவருக்கல்லாது, மற்றெவர்கள் கண்களுக்கும் தோற்றக்கூடாத எனது திருமாங்கிலியத்தை, இந்த இழிவான [illegible] புலையன் பார்க்கும்படி நேரிட்டதல்லவா வென்று, வாயில் அறைந்துகொண்டு, உலையில் விழுந்த மெழுகைப்போல் உருகிப் பின்வருமாறு சொல்கிறாள்;

"இருளறும் குணத் தெய்வக்கு நல்லவள்
அருளுக் காலத் தாவணி வேனியான்
திருவுளஞ் செய்த தில்லிய மென்மொழிப்
பொருளு மித்தலம் புலையன் பொய்த்ததோ."

"பனித்திங்கள் [illegible]ரானை பன்னாளும்
தீண்டி வாசக மின்றேடு தீர்க்கதல்
புனித முனிவரும் பூவளர் தோணியும்
முனிவரோடு மூதி பேசொன சொக்கினள்."

ஓ தெய்வமே! அந்த சர்வாபரணங்களைத் தரித்த சடையையுடைய பரமசிவன், அஞ்ஞானம் நீக்கின குணத்தை யுடைய [illegible] என் பிதாவுக்கு ஆகியில் திருவுளஞ் செய்திருக்

[illegible] ஆகவிருந்த வார்த்தையின் மகத்துவமும், நான் இவ்வூருக்கு [illegible] பிறகு பொய்யாய்விட்டதோ! மேலும், அந்தச் சந்திர சடா[illegible]தாகிய உமா மஹேஸ்வரருடைய மேன்மையான வார்த்தையானது, இன்றோடே பொய்த்துப் போய்விட்டபடியா[illegible], அந்த உமா மஹேஸ்வரின், பூவளர்ந்தோளாகிய மகாவிஷ்ணு இவர்களைப்பார்க்கிலும், விசுவாமித்திரரே உயர்ந்தவனாய்க் காணப்படுகிறதே, இதற்கென்ன செய்வேனென்று ஏக்கங் கொண்டு அழுதாள்.

"அரியுக் காழிய ஞமலிச் சந்திரன்
விற்கப் போயின மேன்மை குலத்தாரும்
பொற்பும் போம் பொறை போம் நிறை பெருமன்றன்
கற்புப் போமோதேன் னென்று கலங்கினள்."

இதுவுமன்றி, ஓ தெய்வமே! அந்தக் கருணைக் கடலாகிய அரிச்சந்திரமகாராஜன், அந்நியருக்கு என்னை விற்றுப் போனதினால், எனது குலத்தினுடைய மேன்மை போய்விட்டது. அதனால் என் அழகு போகலாம்; என் பொறுமையும் போகலாம்; என் உயிரும் போகலாம்; இவை யெல்லாம் போனாலும் என்னுடைய பதிவிரதாதன்மமும் போவதற்கு என்ன காரணம் [illegible] அழுதாள். அவளை யன்றி, அந்தச் சந்திரமதியின் துக்கங் கலங்கியழுதாள். [illegible]வள் இவ்வாறு சொல்லியழுததைக் கேட்ட அரிச்சந்திரன், இவள் தன் மனைவியென்றும், இறந்து போனவன் தேவதாசனென்றும் நிச்சயித்து, அதனாலுண்டான அளவில்லாத துக்கத்தையும் உள்ளடக்கி மனதைத் தேற்றிக் கொண்டான். பிள்ளை யிறந்த முகாந்தரம் இன்னதென்று சந்திரமதி புலம்பி அழுது கொண்டிருந்தபோது அந்தத் துக்கத்தினால், தனது அரசாட்சியைத் துறக்கும்பின் கைக்கொண்ட வெண்டிய சத்தியத்தை யுடையவனாயிருந்த தன் [illegible] புதல்வன் இறந்தானே யென்று அடக்கக்கூடாத துக்கத்தினால், கண் திறந்த [illegible]ப்போல் அரிச்சந்திரன் கதறியழத் தொடங்கினான். அடா என் [illegible]ஞைசப்புதல்வா! நீ உன் தாயைவிட்டுப் பிரிந்து, தனியே காட்டுக்குப்போய் அங்குக் கொடும் பாம்பால் கடிக்கப்பட்டிறக்[illegible] [illegible] காலத்தில் உன் தகப்பனாகிய நான், உன்னை அந்நியருக்கு விற்றுப் போட்டதினால் வந்த வினை இது வல்லவோ வென்று என்னை பரமசண்டாளனென்று நினைத்தாயோ! அடா என் ஆசை மகனே! நான் உன்னைப் பிள்ளை[illegible] [illegible] என்னால் அடைந்த சுகம் இதுதானோ? அடா [illegible]கண்ணே! உன்னையும் உன் தாயையும் பாவியாகிய நான், அந்நியருக்கு விலைப் படுத்தினதால், மறுபடியும் உங்களை மீட்கப் போகிறதில்லை யென்று துணிவுகொண்டிருந்தாயோ! வேதியன் வீட்டுவேலைகளைச் செய்யமாட்டாமல் இறந்தாயோ! [illegible]

களை அந்த வேதியனுக்கு விற்றபிற்பாடு, அவன் [illegible]
ரத்திமுக்க அவன் பின் நீ போக மனம் வராமல் [illegible]
க்கட்டிக்கொண்டபோது, நான் ஒன்றுஞ் செய்யத் தோன்றா
மல் மயங்கியிருந்தால், இப்படிப் பட்ட காதகனுக்குப் பின்ளை
யாயிருப்பதைவிட இறந்து போவதே நல்லதென்று உறுதி
செய்துகொண்டிருந்தாயோ! இவையெல்லாம் போகட்டும் உ
ன்னை யிந்த மயானத்திற்கு உன் தாய் கொண்டுவந்த வைத்
தபோது, என் செல்வப் புதல்வனென்று அறிந்து கொள்ள
மாட்டாமல், படுபாவியாகிய நான் உன்னைக் காலால் உதைத்
துத் தள்ளிவிட்டேனே! அட என் ரத்தினமே! உனக்கு இ
ப்படியும் பிரமன் விதித்திருந்தானோ வென்று, அவ்வேளை
மாய் மண்ணிற் புரண்டழுகிற அரசனைச் சந்திரமதியானவ
ள் தமது பத்தாவென்று அறிந்து, அவருடைய பாதங்களைப்
பிடித்துக் கொண்டு சொல்லுகிறாள்.

"கொதித் தெழுந்து [illegible] குடி கொண்டேம்
கதித்த [illegible] உத்தம
[illegible]
மதி [illegible] விளம்பினன்."

ஓ புருஷோத்தமரே! அன்பானது பொங்கியெழுந்து உன்
வெள்ளைத்திற் கதித்திருப்பதை [illegible] யிடத்திலேதான் கண்டே
ன். [illegible] நாடியல்லது, ஒன்றும் நடக்கா
து; எல்லாம் அவ்விதி வழியே நடக்கின்றது. ஆயினும் உம
து சத்தியத்தை யெவ்விதமுறையைத் தேற்றிக் கொள்ளவே
ண்டுமென்றாள். அதைக்கேட்ட அரசன் தன் மனைவியின் கற்
புக்கும் மனவுறுதிக்கும் வியந்து, பெண்ணே! நீ சொ
ல்வது [illegible] விதியை வெல்வதற்கு ஒருவரா
லும் முடியாது. நமக்குச் சத்தியமே துணையல்லது வேறொ
ன்றுமில்லை. ஆனால் நமக்கு இப்போது நேரிட்டிருக்கும் எல்
லாத் துன்பங்களும் சகிக்கக் கூடியனவா யிருந்தாலும், நமது
கண்மணி தேவதாசனுக்கு நேரிட்ட துன்பங்களும், மரணமு
ம் சகிக்கக் கூடவில்லையே. [illegible] என்ன செய்யப் போகிறே னென
[illegible] விழுந்தான். உடனே சந்திரமதி அரசனை
வாரியெடுத்து, வேண்டிய தேறுதல்களைச் சொல்லி, நான், பி
ரேதத்தைத் [illegible] விட்டு உடனே வந்து சேருகிறே
னென்று [illegible] சொல்லி விடைபெற்றுக் கொண்டு
வந்தபடி [illegible] இனி தாமதிக்காமல், நாம் செய்யவேண்டிய
காரியங்களைச் செய்து முடிப்போ மென்றாள். அதைக்கேட்
ட அரசன், நல்லது பெண்ணே, நான் இந்தப் பிரேதத்தைச்
சுடுவதற்காக வாங்க வேண்டிய கொள்ளிக் காசையும் முழச்
[illegible]யையும் உன்னிடம் வாங்காமல் தகனஞ் செய்வித்தால், எ

ல்லை யடிமை கொண்ட பறையனை நான் துரோகம் செய்தவ
னாகிறேன். ஆகையால், நீயிந்த க்ஷணம் வேதியனிடம் [illegible]
ப்போய், அதற்குத் தேவையான பொருளை யவனிடம் எப்ப
டியாவது வாங்கிக்கொண்டுவந்து கொடுத்தால், உடனே பிரே
தத்தைத் தகனஞ் செய்துகொள்ளலா மென்றான். அதற்குச்
சந்திரமதி, ஐயோ! அந்தப் பிராமணர் சற்றுவது சாயில்லாத
[illegible]ராயிற்றே; அவனும், அவன் மனைவியும் எங்களுக்குக்
[illegible]படுவதற்கே யெத்தனையோ ஒருத்தப்படுவார்களே! அ
[illegible]படிப்பட்டவர்கள், இதற்கு உடன்பட மாட்டார்களே, நான்
என்ன செய்யப்போகிறேன், ஆயினும் வேதியனிடம் பொரு
ள் வாங்கிக்கொண்டு வருவதே நீதி யென்று சொல்லிப், பிண
த்தை [illegible] வைத்து விட்டுக், காசிப்பட்டணத்தை நோக்கிச்
சென்றாள். இன்னும் என்னென்ன இங்குவந் விளையப் போ
கின்றனவோ வென்கிற பயத்துடன் அந்தகாரத்து வீதியில்
அவள் போய்க் கொண்டிருக்கும்போது, அங்கே அவ்வூர் அர
சன் பிள்ளையை யாரோ கள்ளர்கள் [illegible] அதன்மேல் இருந்த
ஆபரணங்களைக் கழற்றிக் கொண்டு அதனைப் [illegible]
து அவ்வீதியில் [illegible] விட்டுப் போயிருந்தார்கள். சந்திரம
தி யிப்பிள்ளையைக் கண்டு பயந்து, நாய்க்காட்டில் வைத்
து விட்டுவந்த பிள்ளையோ [illegible] பசாசோ தூக்கிக்கொ
ண்டு வந்து நம்மெதிரில் போட்டுவிட்டதோ வென்று, நெஞ்சங்கல
ங்கி, அதைக் கையிலெடுத்து அதன் அடையாளங்களைச் சோ
தித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது [illegible]
காவலாளிகள் தமது அரசனுடைய குழந்தை [illegible]போன
செய்தி தெரிந்து, கள்வனைத் தேடிக் கொண்டுவந்தார்கள். அ
வர்கள் வரும்வழியில், குழந்தையை [illegible]யில் வைத்துக் கொ
ண்டிருந்த சந்திரமதியை, யிவள்தான் அதைக் கொன்ற கள்ளி
யென்று நிச்சயித்து, கைகூசாமல் அந்த உத்தமியை அடித்து,
அக்குழந்தையுடன் வாய்ச்சொல்லி யிழுத்துக் கொண்டு,
அதன் [illegible] இரத்தமெல்லாம் அவள்
தேகமெங்கும் வழிந்தோட, அவள் கூந்தலைப் பிடித்துத் த
ள்ளிக் கொண்டு போனார்கள். இதைக்கண்ட சந்திரமதி யிப்பி
அகல்லாத் தாய் தனக்கு நேரிட்ட பெரும் பழியை [illegible]
இப்பிரமை கொண்டவளாய், கடவுளுடைய திருவுளத்தை இப்
படியும் இருக்குமோ வென்று, தன் [illegible]
ஞள். [illegible] காவலாளிகள் இவளைக் குழந்தையுடன் கொண்
டுபோய் அந்நகரத் தரசன் முன்பாக நிறுத்தினார்கள். இவ்
விதமாய்க் குழந்தையுடன் சந்திரமதியைத் தன் முன் நிறுத்தி
ன காவலாளிகளை அரசன் பார்த்து, இந்தப் பெண்யார்? இவ
ள் நமது அரண்மனைக்குட் பிரவேசித்து, நமது குழந்தையை

லென்பது கலகமாடினுரென்று விசாரித்தான். அதற்கு அவர்கள், அரசனை வணங்கி, எமது ஆண்டவனே! நாங்கள் குழந்தையைத் திருடின கள்ளரைத் தேடியலையும்போது, இந்தக் கொலைபாதகியான இராக்ஷஸி பிச்சிசுவை யெடுத்துக்கொண்டு போய், பகிரங்கமான ராஜவீதியில் கொன்று தின்பதற்காகப் பிளந்துகொண்டிருக்கும்போது, அப்படியே பிடித்துக் கட்டி யிழுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டோம். இதுதான் நடந்த சேதி யென்றார்கள். இதைக்கேட்ட அரசன், அவளைக் கையால் [illegible] அழைத்து, சந்திரமதியைப் பார்த்து, ஓ ஸ்திரீயே! நீ யார் எங்கிருந்து இப்பட்டணத்துக்கு வந்தாய். இச் சிசுவை யேன் கொன்றாய் என்று வினவ, அதற்கு அந்த [illegible] உத்தமியான சந்திரமதியானவள், தன்னுடைய பாதங்களைப் [illegible] பார்த்துக்கொண்டே சொல்லுகின்றாள்.

"செய்யமை யின்றுயிர் செகுத்தபடி கண்டாய்
கையினி லெடுத்தவொரு [illegible] கண்டாய்
மெய்யிடை புலாலினொடு [illegible] முலை கண்டாய்
[illegible] ராக்ஷஸி யதி யென்றான்."
[illegible]
"[illegible] உண்டிட [illegible]
கொன்றிட [illegible]
இன்றிவனி [illegible]
[illegible] செகுத்த தமதென்றான்."

ஓ ராச வேந்தனே! இந்த அழகான உமது பிள்ளையை நான் கொன்றபடியே நீர் கண்டீர்! அவ்வாறு கொன்ற பிணத்தையும் என் கையிலேயே யிருக்கக் கண்டீர்; என் தேகத்திலே பிணந் தின்னும் இராக்ஷஸிகளுக் கிருக்கும் புலால் நாற்றத்தையும் கண்டீர்; ஆனதினால், நான் பிணந் தின்னும் இராக்ஷஸி யென்று நீர் சந்தேகமில்லாமல் அறிந்து கொள்ளுவீர். மேலும், நான் எப்போதும் இம் மயானத்தையே தின்று என் சரீரத்தை யிதுவரையில் வளர்த்துக் கொண்டு வந்தேன். இன்றைய தினம் இந் நகரத்துக்கு வந்து உம்முடைய பிள்ளையின் மாமிசத்தின்பேரில் ஆசைப்பட்டு இதைக் கொன்றேன்; இது தான் நடந்தசேதி யென்று வணங்கிச் சொன்னாள். இவைகளை யெல்லாம் பொறுமையுடன் கேட்ட அரசன், தன் மந்திரியைப் பார்த்து, மந்திரி! இந்த அம்மையின் அடக்கத்தையும், அவயவங்களின் [illegible] தையும் யோசித்துப் பார்த்தால், இவள் கொலைத்தொழில் புரியும் இராக்ஷஸி யென்று சொல்லக் கூடவில்லை. இவள் [illegible] சொல்லும் வார்த்தைகள், தனக்குப் பிறரால் நேரிட்டிருக்கும் அபவாதத்தை [illegible] மனக் கொதிப்பைக் காட்டுகின்றதே யொழிய வேறல்ல. மேலும், உயிர் வதை செய்தவர்களுடைய குரூரமுகத் தோற

[illegible] கொள்ளக் கூடும், கைகளாலும், கண்களாலும், [illegible] டைய இந்த அம்மே! குயில் போன்ற இனிமையான [illegible] காணோமே? இப்[illegible] மைக்கு அவ்விதமான குறிகள் ஒன்று [illegible] யென்று எப்படிச் சொ[illegible] படிப்பட்ட ஸ்திரீயை கொலைபாதகி [illegible] யருகிலிருந்து கேட்[illegible] க் கூடும் என்றான். இவ்வார்த்தைகளை [illegible] வணங்கி, சுவாமி! [illegible] கொண்டிருந்த காவலாளிகள், [illegible] மா யிருக்கின்றது. [illegible] கள் கொள்ளும் அபிப்பிராயம் விபரீத [illegible] எடுத்துக்கொண்டு போ[illegible] யிருந்த உப்பரிகையிலிருந்து எடுத்துக் [illegible] தொடர்ந்து [illegible] வர்களுடைய காற் சுவட்டைத் [illegible] இந்தப் பாதகியைக் போய் எவ்வளவோ பிரயாசைப் பட்டு, இந்த நீலியைச் சித்திர வதை செய்து கண்டு பிடித்தோம். இந்த நீலியைச் [illegible] விட்டால், இவள் இன்னும் எத்தனை பேர்க [illegible] கொல்லா விட்டால், இவள் இன்னும் [illegible] ர்களைக் கொள்ளையிட உத்தேசித்திருக்கிறாளோ [illegible] அரசனுக்குப் பயத்தைக் காட்டிச் சொன்னார்கள். என்று அவர்களுடைய கலகவார்த்தைகளால் அரசனுக்குச் இந்தத் [illegible] சந்தேகம் உண்டாகித் தனது மந்திரிகளை யனுப்பி, காவலாளிகள் காட்டும் வழியில் இந்த ஸ்திரீயினுடைய காற் சுவடுகள் [illegible] பதிந்திருப்பது உண்மைதானோ வென்று, [illegible] கண்டறிந்து வரும்படி கட்டளையிட்டான். இதை மறைவிலிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த காதகனாகிய விசுவாமித்திரன், ஓ! ஓ! மந்திரி மோசம் வந்து விட்டது; அரசனுடைய கட்டளைப்படி மந்திரிகள் போய்ப் பார்த்தால், சந்திரமதியின் காற் சுவடுகள் [illegible] பேர் [illegible] வருந்து வரும். உண்மையாய்த் திருடிக் கொண்டு போனவனுடைய காற் சுவடுகளல்லவோ அவ்வழியில் இருக்கும். அதை மந்திரிகள் தெரிந்து கொண்டு போய்ச் சொன்னால், அரசன் [illegible] முதலில் நினைத்தபடி, சந்திரமதியை [illegible] வாளியல்ல [illegible] [illegible] யை விசாரித்து [illegible] ன்று தள்ளிவிட்டு, அவளுடைய [illegible] ஓடிப்போய், [illegible] கொள்ளப் போகிறான் என்று [illegible] [illegible] ருவருக்குந் தெரியாமல், அப்பாதையிற் பதிந்திருந்த உண்மையான திருடனுடைய காற் சுவடுகளை யழித்து விட்டுச், சந்திரமதியின் காற் சுவடுகளைப் போல் எழுதி வைத்து விட்டான். முனிவனுடைய மோசத்தை யறியாத மந்திரிகள், அப்பாதையைச் சோதித்துப் பார்த்ததில் சந்திரமதியின் காலடிகள் மாத்திரம் பதிந்திருப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டு வந்து, அரசனிடம் சொன்னார்கள். இதைக் கேட்ட அரசன் [illegible] த்தான், தன் பிள்ளை யிறந்ததை விட சந்திரமதியின் பரிதாப நிலைமைக்காக மிகவும் துக்கித்து, இம்மாதின் பூர்வ கன்ம விசேஷம் இன்னதென்று அறியக் கூடவில்லையே யென்று மயங்கிக் கடைசியாய்ச் [illegible] விளங்கினபடி தீர்[illegible] னம் சொல்ல நேரிட்டிருக்கிறதே யென்கிற மனோ வியா[illegible] அப்பதி

விரதா சிரோன்மணியாகிய சந்திரமதி யம்மையைக் கொலை செய்து விடும்படி தீர்மானித்தான். இதற்குள்ளாக அந்த அரிச்சந்திர மகாராஜனுடைய பூர்வ கன்மங்களெல்லாம் இப்படியே யொழிந்து போகட்டுமென்பதைப் போல் இருள் நீங்கிப் பொழுது விடிந்தது.

சூரியோதய மானவுடன், அரசனுந்த மறுபடியும் தனது தீர்மானத்திற் சந்தேக முண்டாய், இப்படிப்பட்ட லட்சுமி விலாசமுள்ள ஸ்திரீ கொலை செய்யத் துணிவாளா வென்று சிந்தித்தான். ஆயினும் அவனுக்கு அனுகூலமான சாட்சியம் வேறே [illegible] காணோமே யென்று [illegible]ங்கினான். ஆயினும் தனது தீர்மானத்தை நிறைவேற்றும[illegible] விடுவது ராஜ நீதிக்கு வழுவென்று, சந்திரமதியைக் [illegible] வீரவாகுவை யழைப்பித்து, இவள் என் பிள்ளையைக் கொன்ற பாதகி யென்றும், அதற்காக இவளுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருக்கிற தென்றும், அவனுக்குச் சொல்லி, அவளைக் கொலைக் கூடத்திற்குக் கொண்டு போய்ச் சிரச் சேதம் செய்து விடும்படி கட்டளையிட்டான். அரசனுடைய ஆக்ஞையைச் சிரசால் வகித்து, வீரவாகு ஏனைவன் சந்திரமதியைக் கயிற்றினால் பின்னும் பலமாய்க் கட்டித் தன்னுடைய பறைச்சேரிக் கழைத்துக் கொண்டு போனான். உடனே அவன் தனது அடிமையாகிய கடலை காப்போனைத் தருவித்து, அட பயலே! இவளைப் பார்த்தாயா! இவள் தான் நம்மையாளுங் காசி ராஜனுடைய பிள்ளையைத் திருடிக் கொன்ற பாதகி: இவளைத் தலைசிரச் சேதம் செய்து விடும்படி அவ்வரசனுடைய ஆக்ஞை கிடைத்திருப்பதால், நீ உடனே இவளைக் கொலைக் கூடத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு போய், இவளுடைய தலையை வெட்டி விடென்று தன் கையில் வைத்துக் கொண்டிருந்த வாளாயுதத்தைக் கொடுத்தான். அப்படியே வாளாயுதத்தைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டு, சந்திரமதியை யழைத்துக் கொண்டு வந்த அரிச்சந்திர மகாராஜன், அவளைத் தன் மனைவி யென்று அறிந்து கொண்டான். சந்திரமதியும் சுடுகாட்டில் காவலிருந்த தன் நாயகனை யிப்போது தன்னை வெட்ட வந்தவனென்று தெரிந்து கொண்டாள். அப்போது அரசன் தனது மனைவியைக் [illegible] பார்த்து அ[illegible] பட்டணமுடைய பாட்சியனுக்கும் சம்மதி தானேனென்று மனங் குடிக்கு, இருந்த [illegible] தான். அதைக் கண்ட சந்திரமதி, என்னருமை நாயகா! தாங்கள் அடியாளை யெப்படிக் கொல்வதென்று சற்றேனும் மனதில் இரக்கங் கொள்ள வேண்டாம். சத்தியத்தைக் காப்பாற்றுவது சூரிய குலத் தரசர்களுடைய பிருதாவைகள், அதை யெ

ன்னை உம்மை யடிமைகொண்ட புலையன் எவ்வயடி என்னை ச்சிரச்சேதம் செய்து விடும். இவை யெல்லாம கடவுள் ஆக்கினையின்படி நடக்கின்றன வென்று மனதைத் தைரியப்படுத்திக் கொள்ளு மென்றாள். அதின் படியே அரசன், இடது கையில் சந்திரமதியைக் கட்டின கயிற்றோடு, வலது கையில் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் பிணஞ்சுடுகிற கோலினால் அவளைத் தள்ளிக் கொண்டு, அக்காசி நகரத்து அழகான வீதியில் வந்து சேர்ந்தான். இக்காட்சியைக் கண்ட அந்நகரத்து ஸ்திரீகளும், புருஷர்களும், கூட்டங் கூட்டமாய்ச் சேர்ந்து, பலவாறு தங்கள் மனதுக்குத் தோன்றியபடி சொல்லத் தொடங்கினார்கள்.

"கையோ செங்[illegible] முகமோ நிறைந்தமதி காலோ விளங்கிலை வால்
மெய்யோ [illegible] மயில் இடையோ துடங்கு கொடி விழியோ நடைக்கு வடிவேல்
[illegible]யோ கருங்கடை குழல் மலையோ திரண்ட முலை வனிதைக்கெனப் புகலுவார்
[illegible]யோ இவட்கு விதி கொலையோ வெனக்கதறி பழுவார் அழைந்து விழுவார்."

"[illegible] திருத்தான நகையுஞ் சிறந்த விரு கருவைப் பழித்தகுதியும்
[illegible] பொருந்த [illegible] படைத்தவிதி பருதிப் படைத்த [illegible]
[illegible] வெற்றரசன் உலகத்துயிர்க்குமவுங் கட்டிற் றிரக்க முடையோன்
இவளைக் கொலைக்குறி யிவர்தைக் கொடுத்ததிற மெதென் றிரங்கி யழுவார்."

"[illegible] பழித்த விழி யானைச் சினத்தரசன் வெட்டென் றுரைத்த பொழுதே
[illegible] சலங்கள் சுடுகோலிற் கடிந்து நனி தள்ளிக் கொணர்ந்த புலையன்
[illegible] யங்கனை மார்பத்தை யுங் குலவு [illegible]
மாலொப்பனன்றி மயிலொப்பனல்ல தொரு மதலையப்ப னென்று முதல்வார்."

"மன்னோ [illegible] யிக்க வொரு மதலையும் விற்றவனிவன்
குறையோ [illegible] தெரியாததிற்கு [illegible] கொடியோ னலக்கணுறவே
பறையோ னிடத்திவளை விலைகூறி விற்று [illegible]காள் கழித்த கதியேயும்
இறையோன் மகற்கிறுதி செயலாவிவர்க்குவரு மிடைபூவி தென்று [illegible]."

"[illegible] மன்மகனை யுயிர்கொண்டு [illegible] தருதல் [illegible] நமர்தம்
கைப்பாச முற்றுவா வலனோ [illegible] இருந்த [illegible]
அப்பாலனைக்குலி யிவன் கொன்ற தோவதியார் கொன்றதோ [illegible]
இப்பாவி தன் [illegible] யுனக்குறு [illegible] யோ வெனப் புகலுவார்."

"இங்கே படித்தவடி [illegible] குதலை யல்லாம வெய்து [illegible]
பங்கே ருகத்திணை மலர்போல் விளங்குமுக [illegible] பாவை யிவளுமான்
எங்கே பிறந்தனள்கொ லெங்கே வளர்ந்தனள்கொ லிங்கே யிருந்தனள்கொலோ
இங்கே யிறந்திவ வந்தாளெனப்பலரு மிடைநின்று வெம்மை [illegible]."

இதோ, கொலைக்காரி யென்று தெருவில் பிடித்துக் கொண்டு போகப்பட்ட பெண் பிள்ளைக்கு கைகளோ, செழுமையாக போலிருக்கின்றன; முகமோ, பூரண சந்திர தாமரை மலர்கள் போலிருக்கின்றன; முகமோ, பூரண சந்திர

ளைப்போ லிருக்கின்றது; கணைக் கால்களோ, இளமையான கி
ளைவாளையின் போலிருக்கின்றன; தேகமோ, மயிற்சாயலை
யொத்திருக்கின்றது; இடையோ, துவளுகிற கொடிபோலிரு
க்கின்றது; கண்களோ, கடைந்து கொண்ட கூரிய வேல்கள்
போலிருக்கின்றன; கருண்ட கூந்தலோ, மேகத்தை யொத்தி
ருக்கின்றது; இரண்டு கொங்கைகளோ, மலைகளை யொத்திருக்
கின்றன; என்று சொல்லி, இப்படி யெல்லா அழகுகளையும் அ
மைத்துப் பிரமன் சிருஷ்டித்த பெண்ணுக்கு, கொலைசெய்தலி
ல் சாகும்படியும் விதித்திருப்பானோ வென்று சிலர் கதறி ய
ழுவார்கள். சிலர் முகத்திலே யடித்துக் கொண்டு கீழே வி
ழுவார்கள். வெண்மையான அழகிய முத்துக்களை யொத்திரு
ந்த வரிசைகளும், விற்களைப் பழிக்கும் சிறப்பான இரண்டு
புருவங்களும், பவளத்தை யொத்த கனிபோன்ற இதழும் உ
ண்டாகச் செய்த பிரம தேவன், அவசரத்தினால் யோசியாம
ல் இவளுக்கு இப்படிச்சாக விதித்து விட்டானோ வென்று சி
லர் துக்கிப்பார்கள்; நமதாசன் தனதாளுகைக் குட்பட்ட உ
யிர்களையெல்லாம் தன்னுயிர் போல் பாதுகாப்பவ னல்லவா?
மேலும், கபடமற்ற மனமும், உயிர்கள் மேல் மிகுந்த இரக்க
முமுள்ளவ னல்லவா, அப்படிப் பட்டவன் இம் மங்கையைக்
கொல்லக் கருதி, இப்புலையன் வசம் ஒப்புவித்த காரணம் யா
தோவென்று சிலர் அழுது துக்கிப்பார்கள்; வேலாயுதத்தைப்
ப் பழிக்கக் கூடிய கூரான கண்களையுடைய இந்தப் பெண்ணை நம
து அரசன் கோபத்தினால் வெட்டிப்போடும்படி சொன்ன வு
டனே, அனேகமாகிய பிணங்களைத் தினந்தோறும் சுடுகின்ற
தழியிலே அமர்ந்துத் தள்ளிக் கொண்டு வந்த இந்தப் புலை
யனுடைய ஒழுக்கத்தையும், பொன் மயமான மார்பையும்,
அழகிய புஜங்களையும் பார்த்தால், இவனை மகா விஷ்ணுவுக்கு
ஒப்பாகச் சொல்லலாம்; அல்லது மயில் வாகனக் கடவுளாகி
ய சுப்பிரமணிய சுவாமிக்கு ஒப்பாகச் சொல்லலாம்; அல்லது
அழகில் தனக்குச் சமான மில்லாத மன்மதனுக்கு ஒப்பாகச்
சொல்லலாம் என்று சிலர் மயங்கி யிரங்குவார்கள். இவன்
ஒரு பிராமணனிடத்தில் இந்தப் பெண்ணை மேன்மையான பு
த்திரனுடன் அன்று விற்றவனல்லவா? அதிலும் கடன் தீரா
மல், இவன் தன்னை யொருபறையனுக்கு விலைப்படுத்திக் கொ
ண்டானல்லவா? இப்படி யெல்லாம் பலநாள் கழித்தவந்தும்,
இந்தக் காசிராஜன் பிள்ளையைக் கொல்லாம லிருந்தால், இவர்
களுக்கு யாதொரு தீங்கும் சம்பவித்திராதே. அந்தப் பால
கனை யிந்தப் பாவியேன் கொல்லவேண்டும், என்று சிலர் பே
சிக் கொள்ளுவார்கள். இவள் நம தாசன் மகனைக் கொன்று
இரத்தங் குடித்த பயங்கரமான இராக்ஷசியானால்; நம்மைப்

போலொத்த மனிதர்களுடைய கையில் அகப்படுவாளோ; கட்டு
ண்டு வருவாளோ; ஆகாயத்தில் நூறுவர் கண்களுக்குத் தோற்
றாமல் மறைந்து விடமாட்டாளா; ஆகையால் அந்தப் பாலனை
யிவள் கொன்றாளென்று எப்படிச் சொல்லலாம். வேறே
யாரோ கொன்றிருக்கக் கூடும்; ஓ தெய்வமே, இந்தப்
பாவியின் தலைமேல் வீண் பழிசுமத்தலாவது உனக்கு நீதியோ
வென்று சிலர் சொல்லிக் கொள்ளுவார்கள். காவலாளிகள்
அடிக்கிறார்களோ இந்த ஸ்திரீயை அடித்த அடிகள் நம்மை அடி
த்தது போல் நமக்கு வருத்தம் உண்டாகின்றதே! நிலவைப்
போலும் தாமரை மலர் போல் விளங்கும் அழகிய முகத்தை யுடைய
இந்தப் பெண் கொலைத் தொழில் இன்ன தென்று அறிந்தவ
ளாயிருப்பாளோ; இவள் பிறந்த இடம் எங்கேயோ, வளர்ந்த
இடம் எங்கேயோ, இவ்விதமாய் இறப்பதற்கு இக்காசிப் பட்
டணத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாளோ வென்று, சிலர் பேசிக் கொ
ள்ளுவார்கள். இவ்வாறு அந்நகரத்து வீதிகளில் ஜனங்கள்
கூட்டங் கூடிப், பலவாறு சந்திரமதிக்கு நேர்ந்த ஆபத்தைப்
பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்க, அரிச்சந்திர மகாராஜன், நாம்
என்ன பாவத்தைச் செய்தோமோ வென்று தனக்குள் சிந்தி
த்துக் கொண்டே, சந்திரமதியின் கைகளிற் கட்டியிருந்த கயி
ற்றைத் தன் கையிலே பிடித்துக் கொண்டு, ரத்ன கசிதமுள்
ள தோரணங்கள் கட்டினப் பெரிதான வாயில்களைக் கடந்து, அந்
த பொன்மயமான பட்டணத்து மதிலுக்கு வெளியே வந்து
சேர்ந்தான்.

அப்போது, தெய்வ லோகத்தில் தேவேந்திர மகாராஜனி
டத்தில் வசிஷ்ட மகாமுனிவரானவர் ஓடிவந்து, தேவராஜனே,
அன்று அரிச்சந்திரனை ... வென்று தெய்வ சபை
யில் பேசிய விசுவாமித்திரன், இது வரையில் அந்த அரசனு
க்குச் செய்த அநியாயங்கள் ஒவ்வொன்றும் சகிக்கத் தக்கதல்ல;
அந்த அரிச்சந்திரனும் அவனுடைய மனைவி சந்திரமதியும்
அவைகளை யெப்படிச் சகித்தார்களோ, அது சர்வேஸ்வரனே
யறியத் தக்கது; அவ்வித இடையூறுகளுக்கு இன்று முடிவு
ண்டாகப் போகின்றது; நாம் அதைப் பார்க்கலாம் எழுந்திரு
மென்று தேவேந்திரனைக் கூப்பிட்டார். இவ்வார்த்தைகளைக்
கேட்டுக் கொண்டு தேவேந்திரனுக்கு அருகில் இருந்த தெய்
வப் பெண்களும், தும்புரு நாரதரும், திக்குப்பாலகரும், சந்தி
ரமதிக்கும் அரிச்சந்திர ராஜனுக்கும் நேரிட்டிருந்த துன்பங்க
ளெல்லாம் இன்றோடே ஒழியப் போவதை நாமும் கண்கு
ளிரப் பார்த்து ஆநந்திக்கலா மென்று, பின் தொடர்ந்து ஓடி
வந்து, ஆகாயத்தில் மறைந்திருந்தார்கள். அப்போது, இது
... ன் நல்ல சமயமென்று, விசுவாமித்திரன், அரிச்சந்திரனிடம்

[illegible] வந்து, அ[illegible]டன் ஆசை மனைவியைக் கொல்வதா, தா ஞ உனது அன்மை[illegible] நீ உன் மனைவி மைந்தனுடன் இ ங்கரையில் பட்ட துன்பங்கள் போதாதா; கடையாய் உன் மனைவியைக் கொன்று விட்டு இவ்வுலகத்தில் அடையப்போகிற சுகம் என்ன[illegible] அடைவாய்[illegible]! இப்போதாவது, முன் எ னக்கு நீ கொடுத்த நாட்டை நான் கொடுக்கவில்லை யென்று, ஒரு பொய் வார்த்தை சொல்லித் தப்பித்துக் கொண்டால், உன் நாட்டையும் உனக்குப் பழையபடி பட்டாபிஷேகஞ் செய் வித்துக் கொடுக்கிறேன். இறந்துபோன உன் அருமை மகனையும் உயிர்ப்பித்துத் தருகிறேன். உன் மனைவிக்கு இப்போது நே ரிட்டிருக்கும் மரண தண்டனையையும் விலக்கிப் போடுகிறே ன். என் சாமர்த்தியத்தைப் பார் என்று [illegible]யும், நயமாகவும் பேசினான். இவ்வார்த்தைகள், அரிச்சந்திரன், சந்திரமதி, சத்தியகீர்த்தி ஆகிய மூவருக்குந் தெரிந்ததே யல்லாமல், வேறே யாருக்குந் தெரியாது; ஆனால், ஆகாயத்தில் வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வசிட்டமகா முனிக்கும் தேவேந்திரனுக்கும், மற்ற தேவகணங்களுக்குந் தெரியும். வி சுவாமித்திரர், இவ்வாறு சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு அரிச்சந்திரனும், சந்திரமதியும் அடங்காவருத்தமடைந்து, விழுந்து, அதிக வருத்தத்துடன் சொல்லுகிறார்கள்.

> "[illegible]மையில் உயிர்க்கு[illegible] [illegible]
> [illegible]யால் அகல் [illegible] மற்[illegible] [illegible]
> [illegible] செய்வது [illegible] சொல்லின் [illegible]
> [illegible] வாய்மையே [illegible]."

> "புலையுறும் விரும்பாத [illegible] [illegible]
> [illegible] உயிரினும் கொடிதாம் [illegible]
> [illegible] சேர்தரு சத்திய[illegible]
> [illegible] நீ [illegible] கழறுவ [illegible]."

> "இம்மை யம்மை[illegible] புலம்[illegible]
> மும்மையுந் தரு முறையுடைத் [illegible]
> [illegible] யாம் [illegible] [illegible]
> [illegible] விடோமால்."

> "பதி யிழந்தனம் பாலனை யிழந்தனம் படைத்த
> நிதி யிழந்தனம் இனிநமக் குள்ளதொன் றிருக்கும்
> கதி யிழக்கினும் கட்டுரை யிழக்கிலே மென்றார்
> மதி யிழந்து தன் வாயிழந் தருந்தவன் மறைந்தான்."

ஐயா முனிநாதரே! தாங்கள் இப்போது சொன்ன வார்த் தைகள் தங்கள் மனதில் சற்றேனும் நினையாமற் சொன்ன வைகளாய்க் காணப்படுகின்றன. சத்தியமானது, உயிருக்குச் சமீபத்திலும் தூரத்திலும் ஒப்பற்ற துணையாயுள்ளது; அத னால் மனது பரிசுத்த மாகுமே யல்லாமல், வேறொன்றும் ஆ காமாட்டாது; தாமரை மலரைப் பரிசுக்கும் [illegible]

உற்பத்தியான ஜலமே யல்லாமல் வேறொன்றும் ஆகமாட் [illegible] எவ்வித துன்பத்தைக் கொடுத்தாலும், சத்தியமே கோன்[illegible] ன் [illegible] நினைத்திருக்க, [illegible]கூட விரும்பாத இந்த அநித்திய மா ன புலால் நாற்றம் [illegible]கின்ற தேகத்தை நிலை யென்று மய ங்கி, சிறப்புப் [illegible]மையுமுள்ள அந்தச் சத்தியத்தினின்று நாங்கள் [illegible] தவறமாட்டோம். சகல சாஸ்திரங்களையும் ஆராய்ந்[illegible] நீர், அறிவீனர்களான எங்களுக்கு இப்படிப்ப [illegible]களைச் சொல்வது உமது தபோ மகிமைக்கு அழ காகுமோ? [illegible]யும், வேதங்கள் அறையும் இம்மை, மறுமை, மோட்சம் ஆகிய மூன்றையும் சத்தியமே தருகின்றது. அத ற்கு விரோதமாக, எங்களை எரிகின்ற கொடிய நரகில் விழுத் தினாலும், அச்சத்தியத்தை நாங்கள் விடமாட்டோம். இதுவு மன்றி, இப்போது எங்கள் நாட்டை யிழந்தோம்; நாங்கள் தவ த்தினால் பெற்ற புத்திரனையும் இழந்தோம்; நாங்கள் சேகரித் து வைத்திருந்த தனங்களையும் இழந்தோம்; இவை போக, நமக்குள்ளே ஒன்று நினைக்கும் [illegible]கதியை நாம் இழந்து போவதாயிருந்தாலும், சொன்ன சொல்லை யில்லை யென்று சொல்லமாட்டோம் என்று சொன்னார்கள். இவைகளைக் கேட்ட விசுவாமித்திரன், [illegible] கெட்டுப்பதில் பேசுவதற்கு ஒன் றுந் தோன்றாமல் ஓடிப்போய் விட்டான். அப்படி யோடிக் கொண்டிருக்கும் விசுவாமித்திரனை ஆகாயத்தில் மறைந்திருக் கும் தேவேந்திரன் கூப்பிட்டு, ஆதியில் அரிச்சந்திரனைப் பற்றி நீர் சொன்ன காரணங்கள் முழுமையும் வெளிப்படுத்தி விட்டுப் போமென்று தன் சமீபத்தில் நிறுத்தினான். அதைக் கேட்ட விசுவாமித்திரனுக்கு வெட்கமும், அவமானமும் அதிகரித்துத் தன் நினைவு [illegible] [illegible]த்திலே தலை [illegible] துடன் தேவர்களுடன் மறைந்திருந்தான். இவன் இப்ப டித் தடுமாறி [illegible] அரிச்சந்திரன் தனது அன்புள்ள மனைவி யாகிய சந்திரமதியின் கையில் கட்டின கயிற்றை முன் போ ல் தன் கையிலே பிடித்துக் கொண்டு, யாதொரு வார்த்தை யும் பேசுவதற்கு [illegible] வெழாதவனாகி, [illegible] சுடுகின்ற தன் கோபத்தால் அவளைத் தள்ளிக் கொண்டு போய், [illegible] புதல்வனைக் கிடத்தி யிருக்கும் அந்தச் சுடுகாட்டினிடஞ் சேர்ந்தான். அவ்வாறு அந்தச் சுடுகாட்டைச் சேர்ந்த பின்பு, அரிச்சந்திரன்,

> "வழங்கி [illegible] வழிபடு தெய்வத்தை வணங்கிக்
> கிழக்கு நோக்கி யீண்டிரு வெனக்கிளி மொழி மடந்தை
> பழக்கமான [illegible] பாவி [illegible]
> இழக்கற் [illegible] [illegible] வழுவே[illegible] [illegible]."

சந்திரமதியை நோக்கி, ஓ பெண்ணே! நீ கிழக்கு முகமாகி

திரும்பிக் கொண்டு, நீ எப்போதும் வணங்கும் படியான உன்னுடைய இஷ்ட தெய்வத்தைத் தியானித்துக் கொண்டு இங்கே இருவென்று சொன்னவுடன், அந்தக் கிலியில்லாத மெய்யான வார்த்தையையுடைய சந்திரமதியென்பவள், தான் எப்போதும் மனதால் தியானிக்கும் தெய்வமாகிய [illegible] நாயகனையே அநித்தம் வணங்கிக் கொண்டு, சுவாமீ, நான் [illegible] போகிறேனென்று நீர் [illegible] அஞ்சாமல், உம்முடைய [illegible] த்தை வழுவாது காத்துக் கொள்ளுமென்று தன் [illegible] ப் பின்னுஞ் சொல்லுகிறாள்.

“பொருந்த [illegible] புகழ் வாழ்க்கை நீ [illegible]
தருந் தனத்தையும் [illegible] மெய்மையும் [illegible]
வருந்தல் [illegible] ஊழ் [illegible]
விருந்த [illegible] வாட்படை வலங்கையி [illegible]”

அரசனே! ஜலத்தில் தோன்றுகின்ற குமிழி போன்ற இந்த அநித்தியமான [illegible] நித்தியமென்று [illegible] நீர் எண்ணி, அதினால் உமது அருமையான நலத்தையும் தருமத்தையும், சத்தியத்தையும் விட்டு, வருத்தமடைய வேண்டாம். உமது [illegible] பாரம்பரியமாய்த் தேடிவைத்ததான அந்தச் சத்தியத்திற் சிறந்த [illegible] கீர்த்தியை [illegible] என்று கணவனை வாழ்த்தி, அவன் ஆக்கினைப்படி கிழக்கு முகமாக விருந்தாள். [illegible] அரசன் ஒளி பொருந்திய தன் வாளாயுதத்தைக் கையிலே யெடுத்துக்கொண்டு,

“உலகுயிர்க் கெலாம் பசுபதி [illegible]
அலகில் [illegible] மொழி [illegible]
இலகும் [illegible]
விலகு [illegible]”

“[illegible]
இதழி [illegible] பெறுகயில் [illegible]
பெறுக [illegible] வாள் வீசினன் [illegible]
மறுமனத்தில் மாலையாய் [illegible]”

உலகத்தில் உள்ள உயிர்களுக் கெல்லாம் அந்தப் பசுபதியே [illegible] முதற் கடவுளாகவும், அந்த [illegible] சத்தியத்தைக் கடவுள் சொன்ன வேதமாகவும், அந்த வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட தருமங்கள் பலவற்றிலும், சத்தியமே [illegible] தருமமாகவும், அச்சத்தியமே நான் கொண்ட உண்மையான விரதமாகவும், அவ்விரதத்தை யென்றும் அனுஷ்டித்து வந்த வென்மீது, அந்தச் [illegible] பக்தி [illegible] இருந்ததாகவும் [illegible] நான் வெட்டுவதினால் இவளுக்கு மரணம் [illegible] ஆக்கடவது; அப்படி [illegible] இவள் இந்த [illegible]

வெட்டோடே யமனுலகஞ் சேரக்கடவன் என்று, அந்த வீரன் [illegible] வெட்டினான். இங்ஙனம் [illegible] சந்திரமதியின் கழுத்தை ஓங்கி வெட்டினான். இப்படி [illegible] அரிச்சந்திர மகாராஜன் [illegible] வாறு, அந்தச் சத்திய ஸ்வரூபியான அரிச்சந்திர மகாராஜன் [illegible] சந்திரமதியின் [illegible] வெட்டின வாளாயுதமானது, இறைவன் [illegible] இட்ட வாசனை பொருந்திய [illegible] முறைக் [illegible] புஷ்ப மாலையாய் அவளுடைய கழுத்தில் விழுந்தது.

“[illegible] பட்டுளத் தழுந்தும்
[illegible] வாள் வெட்டினிற் பிழைத்து செழுந்திப்
[illegible] மாற் [illegible] செம் பொன்னெனப் பொலிந்தாள்
[illegible] சந்திரமதி யெனு மலர்க்கொடி”

இப்படியாகச் சந்திரமதியின் [illegible] அரசன் வீசின வாளாயுதமானது, புஷ்பமாலையாய் [illegible] ஒரு வராலும் படக்கூடாத பதிவிரதா தன்மையை யடைந்த [illegible], தன் மனதில் உறுதியாய் அழுந்தின பதிவிரதா தன்மையுடைய [illegible] கத்தி வெட்டுக்குத் தப்பி, எந்த வஸ்துவையும் [illegible] கின்ற செழுமையான நெருப்புப் புடத்தில் [illegible] போட்ட [illegible] மாற்றுயர்ந்த சிவந்த பொன்னைப்போல், அவள் [illegible] நின்றாள். நீண்ட சடைகளால் நிறைந்த [illegible] வாமித்திரருடைய வஞ்சனைகளால் நேரிட்ட பலவித கொடிய இடையூறுகளை யெல்லாம் கடந்து, சாணைக் கல்லினால் கடையப்பட்டுத் தீர்ந்து பிரகாசிக்கும் மாணிக்கத்தைப் போல் சத்திய விரதம் பூண்ட அந்த அரிச்சந்திரன் பிரகாசித்து நின்றான். இவ்வாறு பதிவிரதா தன்மத்திற் சிறந்த சந்திரமதியையும், சத்தியத்தைக் காப்பாற்றி மேன்மையடைந்த அரிச்சந்திரனையும், பார்த்துச் சந்தோஷிப்பதற்காக அவர்களை [illegible] ப்பலரும் வந்து [illegible] ஆகாயத்தில் [illegible] [illegible] சியைப் பார்த்துக் கொண்டு [illegible] எல்லாம் ஆனந்தக் கூத்தாடிக் கொண்டு இவர்களுடைய புகழைப் பாடிக் கொண்டே அந்தச் சுடுகாட்டினும் [illegible] த்தில் வந்து இறங்கினார்கள். சந்திரமதியின் கழுத்தில் பூமாலை [illegible] ஆகாயத்தில் தேவ துந்துபி [illegible] வோசை முழங்கினது; [illegible] ஸ்திரீகள் கற்பகப் பூங்கொத்துகளைச் சந்திரமதியின் [illegible] வீசினார்கள். அந்த ஸ்திரீகள் இவளுடைய சிரசின் மேல் பொன் மலர்களை வருஷித்தார்கள். சந்திரமதியைப் போல் இந்தப் பூலோகத்தில் யார் பதிவிரதா தன்மத்தைக் காப்பாற்றினார்க ளென்று கை கொட்டிக் கூத்தாடினார்கள். தேவர்களெல்லாம் இங்கே வந்து கூடி யிருப்பதைப் பரமசிவனவர், தமது திருவுளத்தில் தெரிந்து, தமது புத்திரர்களாகிய விநாயகர், சுப்பிரமண்ணியருடன், கொன்றைமாலை விளங்குகின்ற தமது [illegible] யைக் கொண்டு பார்வதி

தேவி சமேதராய் ரிஷபவாகனமேறி வந்து விளங்கினார். மகா
விஷ்ணுவும், குளிர்ந்த துளசிமாலையைத் தரித்துக் கொண்டு,
[illegible] அழகான இரண்டு புயங்களும் புளகாங்கிதங் கொண்டு
[illegible] லட்சுமீ சமேதராய் கருடவாகன மேறி யிங்கே தோ
ன்றினார். மகா விஷ்ணுவின் உந்தியிற் பிறந்த சதுர் முகத்
தையுடைய பிரமதேவனும், சரஸ்வதி தேவியாருடன் அன்ன
வாகனமேறி யிங்கே யிறங்கினார். இவ்வாறு மும் மூர்த்தி
களும், சித்தர்கள், கின்னரர், கருடகாந்தருவர், தும்புரு நாரதர்
முதலான தேவகணங்கள் தேவ[illegible] முறை[illegible]டன் சந்
திரமதியையும் அரிச்சந்திரனையும் சூழ்ந்து கொண்டி[illegible]ன்,
அவர்கள் நின்ற அந்த [illegible]யானது தேவ லோகத்தைக்
காட்டிலும் [illegible]தமாய் விளங்கினது. இந்த அற்புதக்
காட்சியைக் கண்ட சந்திரமதியும் அரிச்சந்திரனும் பிரமை
கொண்டவர்களாய், தேவர்களுடைய தரிசனம் கிடைத்த மா
த்திரத்தில் ஆநந்தக் கடலின் மூழ்கி, நாங்கள் செய்த தவத்தி
னது மகிமை இப்படியும் இருக்குமா வென்று அதிசயித்து,
மும் மூர்த்திகளுடைய பாதங்களில் இருவரும் விழுந்து
பலவிதமாய் அவர்களை ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள்.

“[illegible] வழிவழி [illegible] கொண்ட [illegible]
செய்[illegible] [illegible] கருதி[illegible]
[illegible] விழி [illegible] விழுந் [illegible]
[illegible] புரிதவ முனை [illegible].”

ஓ எமதைபனே! எங்களை வழி பாரம்பரியமாய் அடிமை
கொண்டருளும் அழகியவடிவனே, சிவமே, தத்துவ கதிபனே!
வேதத்தின் சிரத்தில் [illegible] உன்னை நேர
ன் கண்களால் தரிசித்து [illegible] விழுந்து வணங்கப் [illegible]
நா[illegible] செய்த தவம் இன்னதென்று [illegible]
த்திலே ஒன்று [illegible] ஆகிய [illegible] அரிச்சந்தி
ரன் துதித்து நின்றான்.”

— [illegible] தொழுது [illegible]
[illegible]
[illegible] இரண்டறக் [illegible]
[illegible] பெரிய [illegible].”

அப்போது பார்வதி தேவியானவள் அதிக்கு [illegible] சந்திரம
தியைத் தன் கையினால் வாரி யெடுத்து, அவ
ளுடைய பதிவிரதா தன்மத்தை மிகவுங் கொண்டாடினாள்.
பார்வதி தேவியானவள் முப்பத்திரண்டு தருமங்களையும் வள
ர்த்த தன் கையினால் தொட்ட மாத்திரத்தில், சந்திரமதிக்கு
தேகம் புளகாங்கிதமடைந்தது; பனியைப்போல் பிரகாசித்தது,
[illegible] பெருகினது. [illegible]யத்தில் விசு

வாமித்திரர் ஜெயித்தவனைப்போல் மேலுக்கு நடந்து, சந்தி
ரமதியையும் அரிச்சந்திரனையும் பார்த்து, ஓ மகா உத்தமர்க
ளே! [illegible] எல்லவா [illegible]களுக்கு இவ்வித மேன்மையும், [illegible]
மூர்த்திகள் முதலான [illegible] தேவர்களுடைய தரிசனமும்,
அதனால உலகத்தில் [illegible] கீர்த்தியும் கிடைத்தது என்று
மாசற்ற மனத்தனைப் போல தானும் அவர்களைப் புகழ்ந்து
பேசினான். அரிச்சந்திரனும் சந்திரமதியும் அந்த விசுவாமி
த்திரருடைய வஞ்சனைகளால் தினந்தோறும் பட்ட பாடுகளை
யெல்லாம் சிந்தித்துச் சகியாமல், மன வருத்த மடைந்திருந்த
வசிஷ்ட மகாமுனியானவர், அவர்களுக்கு [illegible]ன கஷ்ட
ங்களெல்லாம் நீங்கினமைக்[illegible], தன் தேகம் பூரித்து ஆன
ந்தக் கூத்தாடினார். அக்காலத்தில் மயில் வாகன[illegible]ளான
சுப்பிரமணியரானவர், வேலாயுதத்தைப் பிடித்த தன் கையி
னால், முன்னால் அரவந்தீண்டி யிறந்து, அந்த மயானத்தி
ல் கிடக்கும் தேவதாசனை, தேவதாசா, வாவென்று கூப்பிட்ட
வுடனே, அந்த உத்தமி பெற்ற, மழலைச் சொற்களை வசனிக்
கும் வாயையுடைய பிள்ளையானவன், நித்திரையி லிருந்து வி
ழித் தெழுந்தவனைப் போல எழுந்து வந்து, அந்த வேலாயுத
க் கடவுளின் இரண்டு பாதங்களையும் தொழுது நின்றான். அ
வன் உயிர்த்தெழுந்த வுடனே அவனுடைய தாயும் தந்தை
யும் அவனை வாரி யெடுத்து மார்போடணைத்து முத்த மிட்டு,
அப்பா, எங்கள் கண்மணியே, சூரியகுல தீபமே, உன்னை மறு
படியும் பார்க்கப் போகிறோமா வென்று நாங்கள் கொண்டிரு
ந்த ஏக்கத்தை நீக்கினாயே யென்று சொல்லி முடியாத ஆனந்த
[illegible] அடைந்தார்கள் [illegible] அம்முருகக் கடவுளான
[illegible]ருடைய [illegible] எழுப்பிக் கொடுத்தார்.

“[illegible] தேவ தேவர்கள் அருளிய திருமொழி [illegible]
[illegible] ரிப்பயன் பெற்றவ [illegible]
[illegible]குழல் [illegible] தருகும் புருடர்
[illegible] முறை முறை [illegible]த்தார்.”

[illegible] சொன்ன பிரகாரம் அரிச்சந்திரனையும் சந்திரமதியை
யும் அவர்களுடைய சத்தியத் [illegible] தன்ம
[illegible] மும்மூர்த்திகளும் புகழ்ந்
[illegible] தேவர்களின் [illegible]
தி கொண்டாடின வார்த்தைகளைக் கேட்டு, நம்மை [illegible]
வ்வுலகில் இப்படிப்பட்ட பேறு பெற்றவர் [illegible]
அவர்கள் அடைந்த பாக்கியம் பெரிய, அந்த மும்மூர்த்திகளு
டைய பாதங்களில் ஒவ்வொருவராய் விழுந்து [illegible]
தோத்திரஞ் செய்தார்கள். இவ்வாறு மிகுந்த பக்தியுடன் [illegible]
[illegible]க்காரங்களால் அமரர் செய்து, பார்வதி
[illegible] மித்திரரைப் பார்த்து, ஓய் விஸ்வா
மித்திரரானவர், [illegible]

காங்கள் என்னும் பெற்றுக்கொண்டு [illegible] யாவையே
உமக்குத் தருவேன்; இந்த சுடலையைக் காத்துக் கொண்டிருப்ப
தே எனக்குத் தகுதி யென்றான். அரசன் கூறிய இம்மொழி
களைக் கேட்டுக்கொண்டே, சந்திரமதியையும், லோகிதாசனை
யும், விலைக்கு வாங்கின [illegible] வேதியனவன், ஒரு பிராமணனைப்
போல் அங்கே வந்து நின்று, அவனைப் பார்த்துச் சொல்லுகி
றான். ஓ இராஜாவே! நான் அவ்விடத்துப் பாலர்களி லொரு
வனை அக்கினிபகவான்; நீ உன் மனைவியையும், மைந்தனை
யுமிழக்கப் போகிற சமயந் தெரிந்து, பழமையான வேதியனா
ய் [illegible] வந்து பிறந்து, நீ அவர்களை விற்றுவிட்ட
து [illegible] கொடுத்து வாங்கினேன். வேறொருவரால் நீ [illegible]
[illegible] குவித்துக் கொடுக்கச் சாத்தியப்படுமோ! நீ வெல்
[illegible] கொடுத்த கிரயச்சீட்டு இதுதானென்று அ
வ்வோலையை அங்கே வெழுந்தருளியிருக்கும் பூர்வதி சமே
தனைப் பணிந்து, அவர் பாதங்களில் வைத்தான். அதைத்
தானெழுதிய வோலையென்று பார்த்து, அரசன் மிகுந்த ஆச்
சரியமடைந்தான். அச்சமயத்தில் யமதர்மராஜனென்பவன்
கறுத்த எருமைக்கடாவின் மேலேறிக் கொண்டு, மேகம் போ
ல இருண்ட வடிவோடும், சிவந்த [illegible] கண்களோடும், மின்
[illegible] கோரத்தோடும், குண்டலமணிந்த காதுகளோடும்,
கைகளிற் சூலாயுதமும், காலதண்டமும் விளங்கத் தோன்றி
ஆகியான முதற் கடவுளைத் தரிசித்து, அவர் பாதங்களில்
விழுந்து வணங்கிப், பின்பு, முகமலர்ச்சியுடன் அரசனைப் பா
ர்த்துச் சொல்லுகிறான். [illegible] சக்கிரவர்த்தி [illegible]!
நீ இவ்வுலகத்தில் இழிவான புலையனுக்கு அடிமையாக [illegible]
[illegible] முன்னமே தெரிந்து, நான் [illegible]
[illegible] வாங்கினேன். இல்லா [illegible]
கேட்ட பொருளைக் கொடுத்து உன்னை விலைக்கு [illegible]
சாதாரணமான புலையரால் ஆகுமோ? இதோ நீ [illegible] எழுதிக்
கொடுத்த அடிமைச் சீட்டென்று, அவ்வோலையைப் பரமசி
வத்தின் திருப்பாதங்களில் வைத்துப் பின்னுஞ் சொல்லுகி
றான். [illegible] சம்பன்னனே! நீ யிதுவரையில் [illegible]
ந்தது சுடுகாடல்ல, உற்றுப் பார்; அது யாகசாலை; ஆனை [illegible]
நீ செய்த காரியம் இழிவான தென்று சற்றேனும் சிந்திக்க
வேண்டா மென்றான். அவ்விரண்டோலைகளையும் பார்த்த
அரசன், புகையான து மேகம்போல் [illegible], கழுகுகள், நரி
கள், காகங்கள், சுற்றிலிருப்பதும் அச்சுடலையை யுற்றுப் பார்க்க,
அது, இலட்சுமி [illegible] அழகிய [illegible]
யாகசாலை [illegible] மலர்களும் நிறைந்த [illegible]
ந்த சோலையாகக் காணப்பட்டது. அச்சோலையில் [illegible]

[illegible]லெல்லாம் [illegible]களாகவும், அங்கே வெழும்பினபு
கை யாகசாலைப் புகையாகவும், நெருப்புகளெல்லாம் காருகப
த்தியம், ஆகவநீயம், தட்சிணாக்கினி யென்னும் முத்தீயாகவு
ம், அங்கே நெருப்பு மூட்டும் விறகுகளெல்லாம் யாக சமித்
துகளாகவும், பசாசுகளாயத் தோன்றின. அவையெல்லாம் மு
னிவராகவும், அங்கே கேட்கும் பேச்சொலி யெல்லாம் வே
தொலியாகவும், [illegible]லெல்லாம் யாகத்துக்குத் தகு
ந்த கோஷ்டமாகவும், [illegible] இருக்க, அரசன் பார்த்து இவைகளெ
[illegible]யான [illegible]களாகவும் இருக்கின்றன வென்று, அதி
[illegible]லாம் முனிவரிடமே [illegible] இருக்கின்றன வென்று, அதி
சயித்தான்.

அரிச்சந்திர மகாராஜனுக்கு தேவர்கள் முடிசூட்டல்

"ஆக்கவன நன்னைப் பார்க்குடைக்குமக்கி யரச நீ யயோத்தியின் நுழைத்
திக்க [illegible] முடிசூட்டி யிம்முனிவன் செய் தவம் பாதியுங் கொண்டு
[illegible] குலமும் வெதுவ றப்புகுந்து வருதியெம் பதத்தினிலென் றுரைத்
தெங்கமழ் சடையான் திருவுள மகிழ்ந்து தேவர் கோமாற் குரைசெய்வான்."

"கோமன் மொன்று கேட்டிடியானியும் காசிபன் முதல் முனிவோரும்
[illegible] மன்னனை யயோத்தி மன்னவன் றன்னுடனேகித்
தோரண வீதி நகரினிற் புகுந்தே சுடர் முடி சூட்டியபின்னர்
[illegible] வணங்கி புவனையாலன் னருளைப்பார்."

"[illegible]ன் மெலியா செஞ்சடைமுடியாய் நின் திருவுளத்தின் படியெல்லாம்
[illegible] [illegible]மை வறிலலை யென்றளித்த வேவல் தந்தவீசை கொண்
டார்"

"அங்க [illegible] ஞாலம் அகன்றெழுந் தேசன் அணிதிகழ் கைலையிற் புக்கான்
செங்கண் [illegible] புகுந்தான் திசைமுகன் தனதுல கடைந்தா
ன்."

[illegible], சந்திரசூடாதரனாகிய பரமசிவனானவர், அரச
[illegible] சந்தோஷத்துடன் நோக்கி, அரிச்சந்திரா [illegible] அயோத்தி
[illegible] சேர்ந்து முன்போல் முடிசூட்டிக்கொண்டு, விசுவாமித்
திரருடைய தவத்தில் பாதியை பெற்றுக் கொண்டவனாய், உ
ன [illegible] புண்ணிய விசேஷத்தா லமைந்த மனைவியாகிய சந்தி
ரமதியோடும் இந்தப் பதிவிரதா சந்திரமதியுடன் [illegible]
சேமமாய் அரசாண்டு, பின்பு நம்முடைய கைலாயகிரிக்கு வந்து
சேருகடவா யென்று திருவுளஞ் செய்து, தேவேந்திரனைப்
பார்த்துச் சொல்லுகிறார்; தேவேந்திரா! நீ இனி செய்யவே
ண்டிய காரியங்களை சொல்லுகிறோம் கேள். நீயும், காசிபர்,
[illegible] முதலான முனிவர்களும், காசிராஜன் முதலான அ
[illegible]ரும் அரிச்சந்திர ராஜனுடன் அயோத்தியா புரிக்குப்
போய், அந்த சத்திய விரதம் பூண்ட அரிச்சந்திர மகாராஜனு
க்கு [illegible]சூட்டி, நீ யுன் இந்திர லோகம் போய் சேரக்கடவா
யென்று [illegible] பணித்தார். அது கேட்டு தேவேந்திரன் அடி

[illegible]யாரைக் காக்கும் கருணை நிதியே, தமது [illegible] ராஜ்யத்தின் பரி[illegible] பாலிப்ட எவலே என் சிரமேற் கொண்டேன் என்று, அந்தக் [illegible] பாலனைஞ்செய பரமசிவத்தை பாத பணிந்து தெண்டனிட்டு, அவரிடம் விடை பெற்றும் மற்ற முனிவர், அரசாங்கமுதலானவர்களுடன், அரிச்சந்திர மகா ராஜனையும், சந்திரமதியையும் தேவதாஸனையும் அழைத்துக் கொண்டு அயோத்தியா புரியை நோக்கிப் புறப்பட்டான். பின்பு [illegible] அப்பரமசிவனானவர் உமா தேவியுடனே மறைந்து கைலாசகிரிக்கு சென்றார். [illegible] இ[illegible] சுமிக்கொண்டிருப்பாற்கடல் [illegible] சேர்ந்தார். சதுர்முகன், சப்தலோகத்தில் [illegible] சத்திய லோகத்தை அடைந்தார். பின்பு, தேவேந்திரன் முதலான தேவர்களும், காசியர், கௌதமர், பரத்வாசர், வசிஷ்டர், அகஸ்தியர் முதலான முனிவர்களும், அந்தக் காசிமாநகரத்தில், அரிச்சந்திரனுக்கும் சந்திரமதிக்கும் உண்டான பெருமையையும் பரமசிவத்தின் அருளையும் சிந்தித்துச் சந்தோஷமாய் [illegible] ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். பொழுது விடிந்தவுடன், காசிராஜன், தனது [illegible] சதுரங்க பதாதிக ளெல்லாம், அயோத்தியா புரிக்குப் பிரயாணமாகக் கடவதென்று மந்திரிகளுக்கு ஆக்கினை செய்தான். உடனே [illegible] பேரிகை முக்கம் இடியிடென்று கடலொலிபோல் முழங்க [illegible] சேனைகளெல்லாம் கூட்டங் கூட்டமாகவும், வரிசை வரிசையாகவும் அந்தந்த சேனாதிபதிகளுடன் புறப்பட்டன. பொன்னால் செய்த பல்லக்குகளும், குடைகளும், கொடிகளும், [illegible] கள் கூட்டமும் மேற் சொன்ன நால்வகைச் சேனைகளோடு அரிச்சந்திர [illegible]யும் சந்திரமதியையும் சூழ்ந்தன. இவ்வாறு தேவர்களுக் காட்சியான தேவேந்திரனும், [illegible] முனிவர்களும் [illegible] காசிராஜனும், மந்திரி சத்தியகீர்த்தி [illegible] நெருங்கிவர, அரிச்சந்திர மகாராஜன், தன் மனைவி [illegible] டன் காசிப்பட்டணத்தை விட்டு அயோத்தியாபுரியை நோக்கி, பேரிகை முதலான பல வாத்தியங்கள் முழங்கப் புறப்பட்டான். அப்போது [illegible] நின்ற அரிச்சந்திரனை இந்திரன் மேலிக் கொள்ளும்படி காசிராஜன் பிரார்த்தித்தான். அதற்கு அரிச்சந்திரன் [illegible] பின்பு தேவர்களும் முனிவர்களும் [illegible] சேர்ந்து சம்மதிக்கச் செய்து, அரசனை [illegible] மயமான தேரின் மீது ஏற்றினார்கள்.

"சந்திரமதியோ [illegible] தழுவினைத் திண்ட வருமே
அந்தரத் திமையோர் மாந்தர் அனைவரு மகவ நின்றார்
இந்திரன் தேவி யென்று மின முலைக்குறமலைச் செஞ்சொற்
சுந்தரி திருக்கை பற்றிச் சுடர் மணித் தேரில் வைத்தாள்"

அவ்வாறு சந்திரமதியாகிய [illegible] தேவேந்திராணியை [illegible]

மேலேற்றுவதற்கு, தேவர்களும் மனிதர்களும் [illegible] ஆச்சரியப் பட்டார்கள். அப்போது இந்திரன் தேவியாகிய இந்திராணியானவள், தனது அழகான கைகளால் அந்தப் பிரகாசமான தேரின் [illegible] மீது ஏற்றினாள். வேடர்களுடைய பலமான வலைக்குள் [illegible] பட்டு அதிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டு [illegible] சஞ்சரிக்கும் சோலைகளுக்குப் போகும் ஆண் மான் [illegible] பெண் மானையும் அவற்றின் கன்றையும் போலவது [illegible] சந்திர மகா ராஜனும், சந்திரமதியும், தேவதாஸனும் [illegible] எல்லாம் மங்களம் பாட, காசிமா நகரத்தை [illegible] புறப்பட்டார்கள்.

இவ்வாறு இவர்கள் காசிப்பட்டணத்தை விட்டு, தேவர் முனிவர் [illegible] வாரிசுடன் அழகான சோலைகளையும், [illegible] பல குளிர்ச்சி பொருந்திய தடாகங்களையும் கடந்து, யமுனாநதி தீரம் [illegible], அந்த மகா நதியில் யாவரும் ஸ்நானம் செய்து [illegible] கொண்டு, அவ்விடம் விட்டு வழியில் எதிர்ப்பட்ட புண்ணிய தீர்த்தங்களையும் ஆடிக்கொண்டு, கடைசியாய் பகீரதனால் கொண்டு [illegible] வரப்பட்ட கங்காநதிக் கரையைச் சேர்ந்தார்கள். [illegible] அப்போது [illegible] இராஜகிருகத்தைக் கண்ட தாய்ப் பசுவுக்கு [illegible] பெருகுவதைப் போல், அரசனும், மனைவி [illegible] மகனும் தங்கள் சிறப்பான பட்டணத்திற்குத் திரும்பி வந்தார்கள் [illegible] தேவர் புரி [illegible] கங்காநதியோரத்தில் இருக்கையும் [illegible] கரையில் உன்னதமான பல பூஞ் சோலைகளில், அசோக, சந்தனம் முதலிய உன்னதமான பசிய விருட்சங்களின் நிழலிலும் [illegible] மேடைகளிலும், தேவர்கள் சில இடங்களில் தங்கினார்கள்; மனிதர்கள் [illegible] பெண்களுடன் சில இடங்களில் தங்கி [illegible] சிறந்த முனிவர்கள் சில இடங்களில் தங்[illegible] பாட வல்ல வித்தியாதரர்கள் சில இடங்களில் தங்கினார்கள். அப்போது, சூரியன் மேற்றிசையிற் [illegible] அரிச்சந்திரனுடைய புண்ணிய [illegible] உலகத்தில் [illegible] குளிர்ந்த [illegible] பிரகாசிப்பதைப்போல், சந்திரனும் [illegible] குளிர்ந்த [illegible] சடையிலிருந்து [illegible] னுடன் பிரகாசிக்கலானான். பரமசிவனுடைய சடையிலிருந்து விழுந்து வரும் அந்த கங்கா நதியின் பெருமையையும், [illegible] சரித்திரத்தையும், தேவேந்திரன் இந்திராணிக்கு விவரித்துக் [illegible] கொண்டே, அன்று இராக்காலம் கழிந்தது. பொழுது விடிந்தவுடன், அரிச்சந்திரன் முதலான யாவரும் அயோத்தியா புரியைச் சேர்ந்தார்கள். அப்போது அந்நகரத்து ஜனங்க ளெல்லாம் தங்களரசன் திரும்பி வந்துவிட்டானென்று [illegible] பரவசமடைந்து, வீதியெங்கும் அலங்கரித்து, மகா [illegible] [illegible] கட்டினார்கள். பல வாத்திய முழக்கங்களோடு [illegible]

பாவரும் [illegible] கிர் கொண்டு வர, அரிச்சந்திரன் தன் மனைவி மைந்தனுடன் இரத்தினத் தேரையில் [illegible] ஏறி, தனது சபாமண்டபத்தில் பிரவேசித்தான். பின்பு அரிச்சந்திர மகாராஜனுடைய பட்டாபிஷேகத்துக்காக [illegible] நேரத் [illegible] [illegible], [illegible] பரியை வந்து சேர்ந்தார்கள். இப்படியாக பல [illegible] தேவர்களும் வணங்கி நிற்க, மகிமை பெற்ற தபோ [illegible] எல்லாம் சூழ்ந்து ஆசிர்வதிக்க, தேவேந்திரன் அரிச்சந்திர [illegible] ராஜ்ய [illegible] நவரத்தின கசிதமான சிங்காதனத் [illegible] செய்து, சுவர்ண கிரீடம் சூட்டி வைத்தான். பின்பு முனி [illegible] அரிச்சந்திர மகாராஜனுக்குண்டான [illegible]யையும், உலகத்தில் [illegible] கீர்த்தியையும் [illegible] கொண்டாடி, அவரவர் [illegible]யிடம் சேர்ந்தார்கள். விசுவாமித்திரனும், அரிச்சந்திர மகாராஜனே நான் உன்னையும் உனது மனைவி [illegible]களையும் பலவாறு துன்பப்படுத்தியும், உங்களிடத்தில் யாதொரு [illegible] தோன்றாமையால், நான் முன் சொல்லியபடி, [illegible] தவத்தில் பாதியை உனக்குத் தாரைவார்க்கிறேன். உங்க[illegible] அவ்வாறு துன்பப்படுத்தினதை மனதில் [illegible] பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று இராஜாவை [illegible]த்தைச்சொல்லி, வசிஷ்ட மகா முனிவருக்கும் தான் [illegible] அபராதங்களைப் பொறுத்தருள வேண்டுமென்று [illegible]யபடி, [illegible]த்தில் விடை பெற்றுக் கொண்டு, தனது ஆச்சிரமத்துக்குப் போய்விட்டார். தேவேந்திரனும் அரிச்சந்திர மகாராஜனுக்கு, கைலாயபதியின் ஆக்ஞைப்படி முடி சூட்டினான் [illegible] இந்திராணியுடன் விமானத்தில் [illegible] சென்றான். பின்பு [illegible] ராஜாக்கள் அரிச்சந்திர மகாராஜனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, [illegible]. [illegible] வையவானுடன் அரிச்சந்திர மகாராஜன் நீடூழி காலம் இராச்சிய பரிபாலனம் செய்து கொண்டிருந்து, பிற்காலத்தில் தனது கற்பு நியாய சந்திரமதி [illegible]யுடன் மோட்ச சாம்ராஜ்யத்தையும் அடைந்தான்.

5193